

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SHERILYN
KENYON

THE
DREAM HUNTER

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RÜYA AVCISI

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfa](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Sonsöz Telif](#)

[Hakkı](#)

PROLOGUE

SANTORINI, YUNANİSTAN, 1990

Megeara Saatsakis tamamen hareketsiz bir şekilde
Bir uçurumun kenarından masmavi suları seyretmek
neredeyse acı vericiydi. Hava, deniz tuzu, tüccar
arabalarından gelen pişmiş zeytinler ve parlak güneş ışığı
ile tamamen bu bölgeye özgü bir ev kokusundaydı. Kızgın
güneş bronz tenini okşarken, şiddetli esinti düz beyaz
elbisesini vücuduna doğru savuruyordu.

Vücudu. Tekneler hafif dalgaların üzerinde gerçeküstü bir
şekilde süzülüyordu ve bu onu, Yunan olmanın ne demek
olduğunu ona aşılama için ellerinden geleni yapan babası
ve annesiyle birlikte bu kayalıklarda ve sahilde yürüdüğü
çocukluk günlerine geri götürdü.

Gerçekten de dünyanın en güzel manzaralarından biriydi ve
yirmi dört yaşındaki herhangi biri burada olmak isterdi.

Sadece onlardan biri olmayı diledi.

Bunun yerine bu yerden mantıksız bir hararetle nefret
ediyordu. Ona göre Yunanistan ölüm ve keder demekti.

Tam bir sefaletti ve bu topraklara bir daha ayak
basmaktansa vücuduna balık kancaları sokulmasını tercih
ederdi.

Atkuyruğu yaptığı uzun sarı saçları, sıkıntılı düşünceleri için
biraz huzur ararken tenine çarpıyordu. Ama bulabileceği
hiçbir şey yoktu.

Onu sadece bastırılmış öfke karşıladı.

Yabancılaştığı babası ölmüştü. Yaşadığı gibi ölmüştü...
aptalca, pervasızca bir hayalin peşinde koşarken sadece

Onun hayatının yanı sıra annesinin, erkek kardeşinin, teyzesinin ve amcasının hayatı da.

"Atlantis gerçek, Geary. Konuşurken bile bana doğru yayıldığını hissedebiliyorum. Ege'de, hemen altımızda, bir kayıp gibi duruyor, Parıldayan bir mücevher, onu bulmamızı ve bir zamanlar sahip olduğu güzelliği dünyaya göstermemizi bekliyor." Şimdi bile babasının hipnotize edici sesini duyabiliyordu, elini suyun üstünde tutarken dalgaların yumuşaklığını hissetmesi için küçük avucuna fısıldıyordu. Yunanistan'da neden bu kadar çok zaman geçirdiklerini ilk kez anlatırkenki yakışıklı, coşkulu yüzünü hâlâ görebiliyordu.

"Atlantis'i bulacağız ve harikasını herkese göstereceğiz. Sözlerimi unutma, bebeğim. O orada ve bizim sihrini ortaya çıkarmak için seçilmiş olan ailedir."

Bu onun çılgın rüyasıydı. Bir ömür harcamıştı. ona vermeye çalışıyordu, ama kookie ailesinin geri kalanının aksine, buna inanacak kadar aptal değildi.

Atlantis, Platon tarafından, insanlar tanrılara karşı geldiklerinde neler olduğuna dair bir metafor olarak uydurulmuş sahte bir efsaneydi. Lovecraft'ın Necronomicon'u gibi, insanların onu bulmak için her şeylerini feda etmeye hazır olacak kadar inanmak istedikleri kurgusal bir icattı.

Şimdi babası çok sevdiği adadaki mezarında yatıyordu. Kırık ve acı içinde ölmüştü, sevgili kardeşini, oğlunu, karısını gömmüş bir adamın kabuğuydu...

Peki ne için? Herkes ona gülmüştü. Onunla alay etti. Yıllar önce bir profesör olarak saygınlığıyla birlikte işini de kaybetmişti ve araştırmalarını yayınlatabilmesinin tek yolu gösterişli yayınlardı.

Kibirli yayıncılar bile ona gülmüş ve birkaçı onu geri çevirmiş, teklifini kabul etmeyi bile reddetmişti. saçma çalışmasını yayınlamak için para. Yine de insanlara kendisine gülmeleri için daha fazla neden vermek için ateşli arzusunu sürdürdü ve onlar da bunu zevkle yaptılar.

Ama buna rağmen, en azından ölmeden önce onu bir kez daha görmüştü ve korktuğu gibi yalnız olmamıştı. Bir şekilde, doktorun öngörüsüne rağmen, babası ABD'den gelen bir uçağı yakalayıp onu görmek için hastane odasına gidene kadar dayanmayı başarmıştı. Görüşmeleri kısa sürmüş olsa da, babasıyla barışmasına yetmiş, böylece onu arayışı uğruna terk ettiği için suçluluk duymadan ölebilmışti.

Keşke o huzurun bir kısmını kendisi için de bulabilseydi. Babası söz konusu olduğunda içinde hâlâ böyle bir affedicilik yoktu. Büyükbabası ona babasını ne kadar açıklamaya çalışmış olursa olsun, o gerçeği biliyordu. Sadece

Bu adamın sevdiği her şey onun hayaliydi ve bunun için tüm ailesini feda etmişti... tüm ailesini.

Şimdi yirmi dört yaşındaydı ve onun yüzünden ne kardeşi ne de anne babası vardı.

Dünyada tamamen yalnızdı.

Ve ölüm döşğinde babasına, onun işini devam ettireceğine dair verdiği söz, içinde öfkeli bir ateş gibi yanıyordu.

Hayatında zayıf düştüğü nadir anlardan biriydi bu. Ama onu soğuk bir hastane yatağında yatan zayıf, sorunlu bir adam olarak görmek

Hayata umutsuzca tutunmaya çalışırken onu paramparça etmişti ve son sekiz yıldır neredeyse hiç konuşmamış olsalar da, tek istediği affedilerek ölmekken onu incitmeye yüreği elvermemişti.

Dalgaların beyaz kıyıya vuruşunu izlerken dudağını büktü. "Atlantis'i bul, kıçımın kenarı. Senin yaptığın gibi kendimi mahvetmeyeceğim baba. O kadar aptal değilim."

"Dr. Kafieri?"

Ağır aksanlı Yunanca bir sesle döndüğünde ellili yaşlarının ortalarında, kısa boylu, tombul bir adamın kendisine baktığını gördü. Babasının kuzeni olan Cosmo Tsiaris, Yunanistan'da ailelerinin avukatlığını yapıyordu. Babasının işinde sözde bir ortaktı.

kurtarma şirketi olan Cosmo, babasının antiluvian arayışı için izinler ve yatırımcılar kazanmasına yardımcı olmuştu.

Cosmo'yu hayatı boyunca tanımasına rağmen, selamını alınca irkildi. Kafieri babasının adıydı; yıllar önce, üniversiteye kabul şartlarını fazlasıyla karşılamasına rağmen başvuruları reddedilince bu adı bir kenara atmıştı. Kendine saygısı olan hiçbir klasik, tarih ya da Antropoloji bölümü, leke korkusuyla bir Kafieri'yi saflarına kabul etmezdi. Bu yüzden güvenilirliğini ve itibarını korumak için annesinin kızlık soyadını kullanmayı öğrenmişti.

Yakın ailesinin geri kalanı gibi Geary Kafieri de bu kıyılarda ölmüştü.

"Ben Dr. Megeara Saatsakis."

Dudaklarında parlak bir gülümseme belirdi. "Evlenmişsin!"

"Hayır," dedi basitçe, bu da onun gözlerinin önünde kelimenin tam anlamıyla sönmesine neden oldu. "Sekiz yıl önce Amerika'ya dönüp babamdan ayrılmak için dava açtığımda Kafieri olan adımı yasal olarak değiştirdim."

Cosmo'nun yüzünden onun mantığını anlamadığını anlayabiliyordu ve bu onun için sorun değildi. Ataerkil zihniyetiyle bunu asla anlayamayacaktı.

Kaşlarını çatarak, küçük bir kutuyu ona doğru tutarken söylediklerine bir yorum getirmedi. "Eneas'a, ölümü halinde bunun kızına verilmesini sağlayacağımı söyledim. Bu hala sen olabilirsin, değil mi?"

"Evet," dedi onun alaycılığını görmezden gelerek. Başka kim alay konusu olan birini atası olarak kabul edecek kadar aptal olabilirdi ki?

Megeara bu düşünce karşısında irkildi. Dürüst olmak gerekirse, babasını seviyordu. Kederi ve arayışı onu her şeyden, hatta akıl sağlığından ve sağlığından bile mahrum bıraktığında bile onu yine de sevmiştir. Nasıl sevmesin ki? Küçük bir kızken ona nazik ve şefkatli bir baba olmuştu. Ancak ergenlik çağına girdikten ve onun araştırmalarını ve hevesini sorgulamaya başladıktan sonra Ayrılmışlardı.

"Atlantis saçmalık baba. Tüm bu araştırmalar da öyle. Artık bu aptal gemide olmak istemiyorum. Gencim ve arkadaş istiyorum. Okula gitmek ve normal olmak istiyorum. Zamanını ve benim hayatımı boşa harcıyorsun!" On beşinci doğum gününde ona o kadar sert bir tokat atmıştı ki, hâlâ tokadın izini hissettiğine yemin edebilirdi. Bunun acısı.

"Annenin anısına tükürmeye cüret etme. Kardeşimin anısına. Onlar bunun için hayatlarını verdiler."

Altı ay sonra, Megeara'nın kardeşi de dalış ipi dolandığında ve tankının oksijeni bittiğinde ölmüştü. Bu babasıyla arasında bardağı taşıran son damla olmuştu. Jason olmayacaktı. Başkasının hayalleri için hayatından vazgeçmeyecekti... asla.

Peki ya babasına söz verdiyse? O artık ölmüştü. Vazgeçtiğini asla bilmeyecekti. O mutlu ölecekti ve o sonunda geçmişi geride bırakıp Amerika'daki hayatına devam edebilecekti.

Büyükbabası gibi o da bu ülkeyi terk etmek ve bir daha asla ayak basmamak niyetindeydi.

Cosmo ona düz beyaz kutuyu uzattı, sonra da açması için onu yalnız bıraktı.

Megeara ne bulacağından korkarak birkaç dakika boyunca ona baktı. Onu tekrar gözyaşlarına boğacak kişisel bir hatıra olabilir miydi? Kalbini sayamayacağı kadar çok kez kırmış olan bir adam için daha fazla ağlamak istemiyordu.

Ama sonunda merakına yenik düştü ve kutuyu açtı. İlk başta, hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu ama buruşuk asitsiz kağıt mendil. İçinde ne olduğunu bulabilmek için en dibine kadar kazması gerekti.

Ve orada bulduğu şey onu şaşkına çevirdi. Parlak güneş ışığında avucuna baktı, ne olduğunu anlayamadı bile.

İki parça vardı. Biri komboloi gibi görünüyordu - bazı Yunanlıların strese girdiklerinde kullandıkları küçük tespihlere benzeyen bir dizi endişe boncuğu, ama o daha önce hiç görmemişti daha önce böyle bir şey görmemişti. Yaşı ve tasarımı, daha önce duyduğu tüm komboloi türlerinden daha eski görünüyordu. Bilinmeyen bir taştan yapılmış on beş adet yanardöner yeşil boncuk vardı ve üzerlerine küçük, karmaşık aile sahneleri oyulmuştu.

Araştırmasında daha önce gördüklerine hiç benzemeyen kıyafetler giyen insanlar. Oymaların arasına, bir güneşi delen üç şimşekle işlenmiş beş altın boncuk serpiştirilmişti. Bir komboloi, on sent büyüklüğünde bir madalya gibi küçük bir Yunan parçasını tutarken, bu komboloi üzerinde

Eski Yunancaya benzeyen ama çok farklı bir yazı. Öyle ki, eski Yunanca ile yetişmiş olan o bile bunu çözemiyordu.

Kazıdan yeni çıkmış çoğu eser gibi, komboloi'nin üzerinde de babasının bulgu notları yazdığı kırmızı bir iple tutturulmuş küçük beyaz bir etiket vardı:

9/1/87

datumdan 60 inç aşağı (bkz. sayfa 42)

mutlak tarihleme: M.Ö. 9529.

yeşil taş

bilinmeyen/doğrulanmamış yazı

bilinmeyen/doğrulanmamış

İçindeki antropolog bunun tarihsel olarak ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladı. Eğer bu tarih gerçekten kesinse ...

Daha önce bilinmeyen bir gelişmişlik ve metalürji gösteriyordu. O dönemde Yunanlıların bu seviyede bir beceriye sahip olmaması gerekirdi. Aslında, oymaların hassasiyeti ve oymalar sanki el ile değil de makine ile yapılmış gibi görünüyordu. On bir bin yıl önce, insanoğlu bu kadar karmaşık bir şey yaratmak için gereken aletlere sahip değildi.

Bu nasıl olabilir?

Merakla dikkatini kutunun dibinde duran küçük deri keseye çevirdi. O da etiketlenmişti.

7/10/85

mutlak tarihleme: M.Ö. 9581.

metal bilinmiyor/doğrulanmamış

Kaşlarını çatarak keseyi açtı ve farklı boyutlarda beş sikke buldu. Eskiydiler... çok eskiydiler ve yoğun bir şekilde patina ile kaplanmışlardı. Tekrar ediyorum, bu kadar eski sikke yoktu. O dönemde, özellikle de Yunanistan'da böyle bir sikke yoktu.

Komboloi gibi sikkeler de aynı tuhaf yazıyı taşıyordu ama bu yazının altında anlayabileceği bir şey vardı. "Kirebar'ın Atlantis Eyaleti" anlamına gelen eski Yunanca kelimelerdi.

Yüce Tanrım!

Yine, sikkeler el yapımı gibi görünmüyordu, metal bileşimleri de daha önce gördüğü herhangi bir şeye benzemiyordu. Turuncumsu bir renkteydiler, ne gümüş, ne altın, ne bronz, ne bakır, ne de demirdi - belki de ama bu da doğru görünmüyordu. Bu da neydi

böyle?

Üzerlerindeki patinaya rağmen, resimler ve yazılar modern bir sikke üzerindeki kadar net, berrak ve kesindi.

Kalbi hızla çarparak en büyük parayı çevirip arkasına baktı. Aynı yabancı sembol vardı.

Komboloi'yi işaretledi. Üç şimşekle delinmiş bir güneş. Ve onunla birlikte Yunanca'nın üstünde bilinmeyen kelimeler vardı:

Apollymi bizi korusun.

Megeara şaşkınlıkla ona baktı. Apollymi? Kimdi o? Bu ismi daha önce hiç duymamıştı.

"Bu bir sahtekârlık." Öyle olmalıydı ama yine de ona bakarken gerçeği biliyordu. Bunlar sahte değildi. Babası bunları Ege'de yaptığı kazılardan birinden çıkarmış olmalıydı.

Dünyanın geri kalanı ona gülerken bile babasını ayakta tutan şey buydu. O bir gerçeği biliyordu. inkar etmişti.

Atlantis gerçektir.

Eğer öyleyse, o zaman babası herkes... hatta o bile. Yıllar boyunca yaşadıkları tüm tartışmaları hatırladıkça keder ve acı içini parçaladı. O da diğerlerinden daha iyi değildi.

Tanrım, ikisi bu yüzden ne kavgalar etmişlerdi. Neden ona hiç söylememişti? Bu kadar büyük bir keşfi neden ondan saklamıştı?

Ne yazık ki cevabı biliyordu. Çünkü buna inanmazdım. Bulduğu yerde bana gösterseydi bile. Ben de ona gülerdim, sonra da yüzüne fırlatırdım.

Hiç şüphesiz kendisini onun alaylarıyla yüzleşmenin acısından kurtarmak istemişti.

Kutuyu kapatan Megeara, onun hakkında düşündüğü her kötü söz ve eleştiriden pişmanlık duyarken kutuyu kalbinin yanında tuttu. O sözler ne kadar canını yakmıştı? Ona inanması gereken kadın, en az onun kadar acımasızdı. Diğer herkes.

Artık telafi etmek için çok geçti.

"Çok üzgünüm baba," diye nefes aldı taze gözyaşlarının arasından. Herkes gibi o da onun deli olduğunu düşünmüştü. Yanlış yola sapmış. Aptal.

Ama bir şekilde bu eserleri bulmuştu. Bir şekilde gerçeklerdi.

Atlantis gerçek. Kelimeler zihninde kendi kendilerini kovaladı. Mavi denizin ötesine bakarken, gözlerini Ona söylediği son sözleri hatırlayınca kutuyu kavradı. "Evet, evet, söz veriyorum. Atlantis'i de arayacağım. Bunun için endişelenme baba. Emin ellerde." Bu sözler Aceleci ve tutkusuzdu ama yine de onu teselli etmişlerdi.

"Orada, Geary. Bulacağını ve göreceğini biliyorum. Sen göreceksin. Göreceksin. göreceksin. Beni olduğum gibi tanıyacaksın, düşündüğün gibi değil." Sonra bir süre uyudu ve sadece birkaç saat sonra elini tutarken öldü.

Onun sessizce vefat ettiği o anda, yetişkin bir kadın değil, yeniden küçük bir kız olmuştu. Bir Sadece babasını geri isteyen. Birinin onu teselli etmesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini arzulayan biri.

Ama hayatında bunu yapabilecek kimse yoktu. Ve şimdi o gülünç, aceleci sözün onun için bir anlamı vardı.

"Seni duyuyorum babacığım," diye fısıldadı sesini gittiği yere taşıyacağını umduğu zeytinyağı yüklü esintiye, "ve boş yere ölmene izin vermeyeceğim. Ben gidiyorum. Atlantis'in var olduğunu kanıtlamak. Senin için. Annem için, Theron Amca ve Athena Teyze için... Jason için. Hayatımın geri kalanını da alsa, size verdiğim sözü yerine getireceğim. Atlantis'i bulacağız. Yemin ederim."

Ama inancıyla dolu bu sözleri söylerken bile, babasının tüm meslek hayatı boyunca maruz kaldığı alaylara dayanıp dayanamayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Sadece altı hafta önce Yale'den doktorasını almıştı ve doktorasına başlaması gerekiyordu. Bu sonbaharda New York'ta öğretmenlik yapacak. Çok gençti. çok şey başardı ve ondan büyük şeyler bekleniyordu ...

ve ona bu doktorayı bahşeden kurumlar ve profesörler tarafından.

Bu yolda yürümek dokuz çeşit aptallık olurdu. Her şeyini kaybederdi. E-v-e-r-y-t-h-i-n-g. Atmak üzere olduğu büyük bir adımdı bu. Asla toparlanamayacağı bir adım.

Babam buna inanırdı.

Ve amcası ve annesi.

Tüm dünya onlara gülerken bile bu uğurda canlarını vermişlerdi. Şimdi ikinci nesil aptallar da ilkini takip ederek mahvolmak üzereydi.

Megeara sadece sonunda ilkini karşılayandan daha iyi bir kaderle karşılaşacağını umuyordu.

Babası gibi, kızı gibi.

Görevini tamamlamaktan başka çaresi yoktu çünkü tamamlayana kadar kendi adı da onunki kadar değersiz olacaktı.

"Kırbaçlamalar başlasın...."

BÖLÜM 1

SANTORINI, YUNANİSTAN, 1996

"Bir silah için krallığım."

Geary'nin düşmanca sözleri karşısında başını sallayan Brian sakince Kalabalık Yunan caddesinin ortasında bekleyen küçük taksilerine yaklaşırken arabanın kapısını açtı. "Senin bir krallığın yok."

Ona ters ters bakmak için kaldırımda durakladı. Sistemindeki öfke göz önüne alındığında, onun kendisine bariz olanı göstermeye cüret ettiğine inanamıyordu. Ciddi bir meseleyi sözlü olarak bu kadar sinirliyken kan. Gerçekten de adamın kendini koruma duygusu yoktu. "Ve silahım da yok - görünüşe göre şansım hiç yaver gitmeyecek, ha?"

Yine de her zamanki sakin halini koruyordu ve bu da onun ruh haline pek yardımcı olmuyordu. Bir kez olsun o da sinirlenemez miydi? "Sanırım izinleri alamadınız... yine."

O "tekrar" kısmı olmadan da yapabilirdi. Gerçekten. "İlk ipucun neydi?"

"Oh, bilmiyorum. Sokakta yürürken ayaklarını yere vuruşun, sanki birini boğuyormuşsun gibi yumruklarını sıkıp açışın ya da belki de seni kızdıracak hiçbir şey yapmadığım halde gözlerimi oyacakmışsın gibi bana bakışın."

"Evet, öyle."

Adamın gülümsemeye karşı koyduğunu anlayabiliyordu. Neyse ki bunu saklayacak kadar sağduyuluydu. "Ve bu?"

"Senin silahın yok."

Homurdandı. "Hadi ama, yoluna çıkan her Yunan yetkiliyi vuramazsın."

"Bahse girmek ister misin?"

Brian geri çekilerek taksiye önce onun binmesine izin verdi. Altı üç boyunda, kırklı yaşlarının ortasında yakışıklı bir adamdı. Çok seçkin ve zekiydi. Hepsinden iyisi de bağımsız olarak varlıklı ve çok fazla şikayet etmeden beyhude son girişimlerini finanse edebilecek durumdalar.

Ne yazık ki, kamu görevlilerine rüşvet vermeyi sevmiyordu. Yozlaşmış bir finansçı bulmasını istemek

çok mu fazlaydı?

Şüphesiz Brian'ın bir ahlaksızlığı olmalı ve şu anda Bundan daha fazla kendine hizmet eden bir şey düşünemiyorum.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu arabada ona katılırken.

Geary bir cevabı olmasını dileyerek içini çekti. Ekibi rıhtımda teknesinde bekliyordu, ancak Tory ile birlikte şehir suru olduğuna inandıkları höyükleri kazmalarına izin veren izinler olmadan yapabilecekleri tek şey dalış yapmaktı.

Buldukları şeyin yüzeyine bakıp hayran olmaktan başka bir şey yapmadılar.

Üzücü bir rahatlık. Yıllardır elde ettikleri en iyi ipucuydu bu. "Bir silt örneği daha istiyorum."

"Bunları zaten test ettiniz ve tekrar test ettiniz."

"Biliyorum, ama belki bu onları bize izin vermeleri için ikna etmemize yardımcı olur." Evet, doğru. Ona bir sürü şey söylenmişti.

özellikle iyiydi ve son ziyaretindeki sözler hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Burası Yunanistan, Dr. Kafieri. Etrafımızda harabeler var ve yapabileceğiniz tek şey, yoğun bir nakliye alanı olan Ege'nin zeminini parçalamaya başlamanıza izin vermeyeceğim. Bana başka bir This-is-Atlantis hikayesi ver. Gerçekten. Ulusal tarihimizi kendi çıkarları için çalmaya çalışan yeterince hazine avcısı var. Daha fazlasına ihtiyacım yok. Biz Yunanistan'da tarihimizi çok ciddiye alıyoruz ve siz benim değerli zamanımı boşa harcıyorsunuz. İyi günler."

Bu durum, adam yumuşayınca ya da kendisini bu işe verinceye kadar kafasını adamın masasına vurmak istemesine yetmişti. Mesele hazine değildi ama bunu ona anlatmaya çalışmak balmumu kanatlarla uçmaya çalışmak kadar beyhudeydi.

"Bunu aşmanın bir yolu olmalı."

Brian sertleşti. "Yasadışı hiçbir şeyin parçası olmayacağım."

Ve ne yazık ki, o da öyle. "Merak etme Brian. Ben de bu yüzden hapse girmek istemiyorum."

Ama yapabileceği başka bir şey olmalıydı....

Keşke başındaki ağrı düşünebileceği kadar hafifleseydi. Ama zonklayan ağrı, tıpkı memur gibi, gününü mahvetmeye kararlı görünüyordu.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve insanlar kaldırımlarda işleriyle uğraşırken kasabanın güzel binalarının ve manzarasının akıp gidişini izledi. Mağazalara girip çıkabilecek kadar kaygısız olabilmeyi, çoğu gibi alışveriş yapıp gülebilmeyi ne çok isterdi.

Ne yazık ki, hiçbir zaman hiçbir yerde turist olmamıştı.

Geary Kafieri hep çalışırdı ve hiç oynamazdı.

Taksi dar sokaklardan geçerek araştırma teknelerinin beklediği iskeleye doğru ilerlerken ikisi de konuşmadı. Brian creti derken, Geary taksiden indi ve ekibinin karşısına çıkmak üzere iskeleye doğru ilerledi.

Tory onunla ilk kez tanıştı. On beş yaşında ve orta boylu olan Geary'nin kuzeninin uzun, sıkıcı kahverengi saçları ve kalın gözlükleri vardı. Her şeyden çok kitaplarıyla ilgilenen garip bir genç kızdı. Tory babası Theron'u hatırlamasa da tıpkı onun gibiydi. Atlantis'i bulmak onun tek tutkusuydu.

"Eee?" diye sordu, genç yüzü beklenti içindeydi.

Geary başını salladı.

Tory, Geary'nin ağzını açık bırakan bir küfür savurdu. "Kazı yapmamıza nasıl izin vermezler? Bu insanların nesi var böyle?"

"Bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorlar."

Tory yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Bu çok aptalca! Onlar aptal!"

"Evet," dedi Geary sert bir sesle. "Hepimiz aptalız."

Tory bununla alay etti. "Ben aptal değilim. Ben sertifikalı bir dahiyim. Ama geri kalanlar... Aptal."

"Sana zahmet etmemeni söylemiştim."

Geary, Tory'nin omzunun arkasından bakınca diğer kuzeni Cynthia'nın da onlara katıldığını gördü. Adını Yunan av tanrıçası Artemis'ten alan Thia, Yunanistan'la ilgili her şeyden nefret ederdi. Bu yüzden

Burada olmasının tek nedeni üniversite kredisi almak ve bunun eğlenceli bir yaz aktivitesi olacağını düşünen son saplantısı Scott'ı takip etmektir. Küçük gerçeklerden bahsetmiyorum bile.

Thia New York'ta evde kalsaydı, annesinin şarküterisinde çalışmak zorunda kalacaktı ki bu durumdan Yunanistan'dan bile daha fazla nefret ediyordu.

Altı iki boyundaki titian saçlı güzel aynı zamanda Geary'den uzun olan birkaç kadından biriydi - Thia'nın ancak on sekiz yaşında olduğu düşünülürse bu büyük bir başarıydı.

Geary, Thia'nın uzun mavi eteği ve beyaz, uzun kollu, işlemeli Grek bluzunu fark edince kaşlarını çatı. "Güneşlendiğini sanıyordum," dedi Geary.

Tory öne doğru eğilerek onun kulağına fısıldadı. "Öyleydi ve Scott'ın çıplak göğüslerini görüp ona katılacağını umarak daha önce üstünü çıkardı. Scott görmedi ama yanından geçen bir teknedeki adamlar neredeyse denize düşüyordu ki Justina onu güverte altında."

Thia dudağını büktü. "Seni küçük züppe. Hazır bir şeyler itiraf etmişken Geary'ye, kedisi seni korkuttuğu ve Teddy'nin Bunsen ocağını devirdiğin için neredeyse raporlarını nasıl ateşe verdiğini de anlatmalısın."

Tory gözlüklerini burnuna doğru itmeden önce kızardı. "Dâhice ama zarif değil. C'est moi."

Tory korkunç gerçeği söylerken Geary kıza gülümsedi. Thia'nın aksine, Grace hiçbir zaman Tory'nin erdemi olmamıştı. "Sorun değil, Tor. Ben olsam sana yeniden yaptırırdım."

Thia bakışlarını güvertede gezdirirken derin bir iç çekti. "Burası dünyadaki en sıkıcı yer değil mi? Yapamam

Scott'ın bir saniyeden fazla aşağıdan yukarı çıkmasını bile sağlayamaz."

Besbelli. Çıplaklık adama ortaya çıkması için ilham vermediyse, başka hiçbir şey veremezdi.

"Aşağıda Teddy'yle birlikte," diye devam etti Thia sinirli bir ses tonuyla, "bir kazı haritasının üzerine sarılmış durumda. olacak. Bu Allah'ın belası ülkenin nesi var ki buraya ne zaman bir adam getirsem aklını kaybediyor?"

"Belki de seninle çok uzun süre birlikte olmaktan kaynaklanıyordur," dedi Tory, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. Eğildi Geary'ye eski Yunanca ve Latince'den oluşan kendilerine özgü bir dilde fısıldamak için öne çıktı. "Bence onların testosteronunu emiyor ve sonra da kendisi için sindiriyor."

Geary güldü.

Thia anında kaskatı kesildi. "Benim hakkımda ne dedi?"

Geary cevap vermeden önce Tory'ye başını salladı. "Neden her zaman seninle ilgili olmak zorunda, Thia?"

"Çünkü öyle." Ve bununla birlikte, kaçıp gitti.

Tory yorgun bir nefes verdi. "Umarım bir gün Ona haddini bildirecek biri. Onun zavallı Scott'ı hadım etmesini izlemekten bıktım. Yemin ederim o da succubus."

"Oh, oraya gitme. Kimsenin başına gelmesini istemem."

"İyi bir noktaya değindin." Tory, Geary'ye araştıran bakışlarını çevirmeden önce durakladı. "Öyleyse bana neler olduğunu anlat."

Sanki o acıyı yeniden yaşamak istiyormuş gibi. "Söyleyecek pek bir şey yok. Bize izin vermeyi reddettiler... yine."

Tory gerçekten de ayağını yere vurdu. "Ah, dostum. Bu hiç adil değil." "Biliyorum," dedi Tory'nin kolunu okşayarak. "Biz sadece hasta."

"Sabrın canı cehenneme. Böyle giderse emekli olacağım ve bastonla kazmak zorunda kalacağım." Büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Şehri bulmaya en çok bu kadar yaklaştık. Atlantis'in tam orada olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum!"

Geary'nin omurgasından aşağı bir ürperti indi. Tory biraz fazla Onun zevkine göre kişilik olarak babalarına yakındılar. Onları ele geçiren aynı delilik Tory'yi de yönlendiriyordu. Sanki kanına işlemiş bir delilik gibiydi ve herkes emekli olduktan sonra gece geç saatlere kadar çalışmasına neden oluyordu.

Geary'yi gerçekten korkuttuğu zamanlar oldu. Ailelerinde Tory'nin seviyesini paylaşan herkes bağıllık erken bir ölümle karşılaşmıştı. Ailenin en genç üyesine bir şey olması halinde bu sadece Geary'yi değil, büyükbabalarını da mahvedecekti.

O, uğruna yaşadıkları şeydi.

Yine de Geary, Tory'nin bunu yetim kalmanın verdiği acıyı unutmak için kullandığından şüphelenmişti. Zavallı kızın anne babasına dair hiçbir anısı yoktu. Yaptıkları iş, Tory'nin kendini onlara yakın hissetmesinin tek yoluydu. Kızlarına bıraktıkları tek şey buydu.

"Her şey yoluna girecek, Triantafyllo." Geary, büyükbabalarının Tory'ye taktığı lakabı kullandı. "Şimdi uzanacağım

Biraz bekleyin ve baş ağrınızı durdurmaya çalışın."

"Tamam. Aşağıda Scott ve Teddy ile birlikte kazı yapamazsak hiçbir işe yaramayacak olan verileri gözden geçiriyor olacağım. Ama ne olacak ki? Gencim ve kaybedecek çok zamanım var. Öte yandan senin..."

Geary ona bir ahududu üfledi. "Senden o kadar da büyük değilim."

O hızla uzaklaşırken, Tory de, "Evet, uh-huh. Bir baston al, büyükanne."

Geary, Tory'nin oyunu karşısında başını salladı, sonra alnını yaran ve gözlerinin arkasında zonklayan acıyla irkildi.

Brian güvertede ona katılırken kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"Bir baş ağrısı daha." Son zamanlarda bunlardan çok oluyordu. Tabii şansı yaver giderse, ameliyat edilemez bir beyin tümörüydü ve muhtemelen Thia'nın merhametine kalacaktı, böylece kuzeni ona sonsuza dek işkence edebilecekti... bu düşünceyi boş ver. "Ben iyi olacağım. Sadece biraz uzanmam gerek. dakika."

"Bir şeye ihtiyacın olursa

ara." İzne ihtiyacım var.

Alo?

Keşke bunu yüksek sesle söyleyebilse ve çok ihtiyaç duyduğu finansmanı kaybetmese.

"Yapacağım. Teşekkürler." Geary böylece güvertenin altında Tory ile paylaştığı küçük odaya yöneldi. Çok fazla oda yoktu. Bir araştırma gemisinde mahremiyet, ama dürüst olmak gerekirse Geary'yi rahatsız etmiyordu. Tory'nin yaşındayken olduğu gibi değil. O zamanlar

Aralarındaki fark çarpıcıydı. Geary'nin Kişisel alanının olmamasından nefret eden Tory, bu konuda kararsızdı. Kızın tek umursadığı arayışlarıydı.

Ama aralarındaki farklılıklara rağmen Geary kuzenine hayrandı. Tory kız kardeşine en yakın olan şeydi ve Tory'nin anne babası kız altı yaşına gelmeden ölmüştü, Tüm aileleri onu kucaklamış ve kendi çocukları gibi yetiştirmişlerdi.

Geary odalarına girdiğinde Tory'nin geceliğini ve keçeleşmiş eski kahverengi oyuncak ayısını yatağının üzerine atılmış halde bulunca gülümsedi. Tory düzenli olmasıyla tanınmazdı.

"Tamam, Bay Cuddles, kendi tarafında kalmalısın. Yatağıma gizlice girmeye devam etmeyin. Uykumda tekmeleme eğilimim var." Geary ayıyı Tory'nin yapılmamış yatağına koydu, sonra Bay Cuddles'ın altına yerleştirmeden önce pembe pazen elbiseyi katladı.

Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme oynayıyordu. Tekne altında usulca sallanırken tepesinden gelen boğuk sesler onu biraz sersemletti. Gerçekten de ihtiyacı vardı Biraz dinlenmek. Son zamanlarda uykusu düzensizleşmişti. Muhtemelen aklında çok fazla şey olmasının bir sonucuydu.

Ayakkabılarını çıkardı, örtüsünü geri çekti ve kendini dar yatağa sıkıştırdı.

Neredeyse hemen uykuya daldı.

Teknenin sesleri, beyaz bir sisle bezenmiş hayalindeki karanlıkta sürüklenirken kayboldu. serinletici bir esinti. Geary çocukluğundan beri hızla REM uykusuna dalabiliyordu... genellikle beş dakika içinde, ki bu neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Bu garip bir şeydi.

Hiçbir doktorun açıklayamadığı bir uyku bozukluğu.

Rüyaları akıp giderken kendini, karla kaplı dalgaların yabancı bir kıyıya çarptığı karanlık bir kumsalda buldu. Çıplak ayak parmaklarını ıslak, siyah kuma sokarken ses kulaklarında yankılandı.

"Megeara." Derinden gelen erkeksi ses sıcaktı ve O kadar egzotik ve tuhaf bir aksanla yuvarlanırken erotikti ki, Geary'nin içinden konyak aromalı sıcak çikolata gibi fısıldadı.

Zengin.
Pürüzsüz.

Sarhoş edici.

Gizemli sevgilisi arkasında belirlediğinde rüyalarında inledi. Her zamanki gibi nefes kesiciydi. Yakışıklıydı, uzun siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu ve gözleri o kadar berrak ve maviydi ki parlıyor gibiydi. Her Yüzünün açısı mükemmel bir şekilde yontulmuştu ve Büyüleyici gözleri, üzerlerine dökülen bir çift siyah kaşla tamamlanıyordu. Bronzlaşmış kollarını kızın etrafına doladı ve onu, mükemmel kaslarla eğilip kıvrılan çıplak göğsüne doğru çekti.

O ilahiydi.

Mutlak baştan çıkarma.

Ve bir an için.... tamamen onun oldu.

Gözlerini kapatarak, onun ham, topraksı erkeklik kokusunun, kendisini zevkten tamamen sarhoş edene kadar içine sızmasına izin verdi. Adamın sıcak dudakları boynuna değdiğinde başını sola doğru eğdi, böylece adam tüm vücudu yanana kadar şefkatle tenini yalayıp okşayabildi.

Neden bu çılgınca erotik rüyaları görüp durduğunu bilmiyordu. Neden bu inanılmaz seksi adam ona musallat olmuştu. Ne de olsa Geary Kafari duygusallığı ya da dişiliğıyle tanınan biri değildi.

Geary çivi gibi sağlamdı. Tüm hayatını Kendi inançları için savaşıyor, kendi kişiliğı için mücadele ediyordu ve bu savaşlar ona makyaj, saç ve kadınsı kurnazlık gibi daha kızca eğlenceleri geliştirecek zaman bırakmamıştı.

Babasının itibarını geri kazanma yoluna girdiğı andan itibaren, erkek egemen bir alanda sadece rekabet edebileceğini değil, aynı zamanda onu yönetebileceğini de kendine, iş arkadaşlarına ve yatırımcılarına kanıtlamaya çalışıyordu.

Ve takdire şayan bir şekilde başarmıştı. En hanım hanımcık kadınlardan biri değilse ne olmuş yani? Övgüleri vardı ve babasının başarısız şirketini alıp ölümünden sonra üç yıldan kısa bir süre içinde tersine çevirmişti. Kafari Salvage artık Yunanistan'ın en iyi şirketlerinden biriydi ve babasının şirketini yeniden inşa ederken, onun özel araştırmalarını da sürdürmeyi başarmıştı.

Bu onun için her zaman yeterli olmuştur.

Ya da iki ay önce Arikos'un ilk kez rüyalarında belirlediğı o boğucu geceye kadar öyle sanıyordu.

Bilinçsiz gözlerini ona diktiğı andan itibaren büyülenmişti.

Yüzünü ona dönmesi için onu kollarının arasında çevirdi. Dudağını ısıran Geary onun yakıcı mavi gözlerine baktı. Siyah deri bir pantolon ve bot giymiş, başka bir şey giymemişti. Hafif esintiyle dalgalanan saçları yüzünün etrafına dökölüyordu, ve saç telleri yanaklarındaki bıyıklara takıldı.

"Bugün seni üzen ne, agamenapee?" diye sordu, kadının içini ürperten o ses tonuyla.

Geary başını adamın kaslı omzunun çukuruna yasladı, böylece adamın kokusunu içine çekip onu rahatlatmasına izin verebilecekti.

Keşke gerçek olabilseydi...

"Bize izin vermeyecekler," diye fısıldadı, göğüs ucunun dış hatlarını çizip gerilmesini izlerken. "Ve bunun için onları öldürebilirim. Atlantis'i bulduğumuzu biliyorum. Bunu biliyorum. O kadar yakınım ki tadını alabiliyorum ve şimdi... Şimdi umutsuz."

Hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattı, güvенеbileceği birine sahip olduğu için minnettardı.

"oyun" yüzü. Çalışanları ondan sakın olmasını ve Aslında yapmak istediği şey, ona ihtiyacı olanı verene kadar yetkiliyi sarsmakken her zaman toplanmıştır.

Lanet olsun onlara.

"Başarısız olacağım," dedi sesi titreyerek. "Bu hızla gidersek, Tory haklı. Ne aradığımızı bile hatırlayamayacak kadar yaşlanmış olacağız."

Arikos onun yüzünü iri ellerinin arasına aldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunun senin için neden önemli olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü babam kırık bir alkolik olarak öldü. Ona gülen herkesin sözlerini yemek zorunda kalmasını istiyorum. Ben istiyorum ki

Babamın yel değirmenlerine karşı yarışan bir aptal olmadığını dünyaya kanıtlamak için. Ona verdiğim sözü tutmak istiyorum. Bunu ona borçluyum."

Arikos başını eğdi ve sanki doğrudan onun ruhunu görebiliyormuş gibi gözlerinin içine baktı. "Onu bulmak seni mutlu musun?"

"Her şeyden çok."

"O zaman tamamdır. Seni Atlantis'e götüreceğim."

Bu saçmalığa güldü. Bilinçaltı uzaya çıktığında gerçekten de uzaya çıkmıştı.

Yine de, en azından bir kişinin inancına sahip olmak onun için çok şey ifade ediyordu. Onun gerçek olmaması önemli değildi. Onun varsayımsal desteğine ihtiyacı vardı ve bunun için minnettardı.

Arikos başını aşağı eğdi ve dudaklarını Geary'nin dudaklarına yapıştırdı. Geary onun tatlı tadı karşısında inledi. Bu dünyada tadı onunki gibi olan başka kimse yoktu. Onun kollarında kendini daha iyi hisseden kimse yoktu, muhtemelen bu yüzden rüyalarına hapsoldü.

Ama onun burada olmasından çok memnundu. Onun teninin sıcaklığını kendi teninde hissetmekten.

Bu adamı canlı canlı yiyebilirdi.

Elleri, beyaz, dökümlü elbiseyi omuzlarından ustalıkla kaydırarak, önünde çırılçıplak kalana kadar dudakları ve diliyle ağzını ısırp kurcalamaya devam etti. Hayran kalmıştı Rüyalarında bile onunla bu kadar rahat olması. Gerçek hayatta Geary hiçbir zaman bir erkeğin ayaklarını yerden kesmesine izin verecek türden bir kadın olmamıştı. Tutkularının onu yönetmesine izin vermemişti.

Soğuk, katı bir mantığı ve kısıtlı duyguları olan bir kadındı.

Rüyalarını bu yüzden bu kadar çok seviyordu. Burada endişelenmeden Arikos'la birlikte olmakta özgüdü. Hamilelik ya da hastalık riski yoktu. Sabah onunla yüzleşmek zorunda kalma endişesi de yoktu.

Hayal kırıklığı ya da acımasız kahkaha riski yoktu. Rüyalarının ve onun kontrolündeydi. Onunla geçirdiği zamanlar güvenli, sıcak ve gününün en güzel anlarıydı.

Onu dikkatlice kumlu zemine yatırdı ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Onu bu şekilde hissetmek inanılmazdı. Diziyile uyluklarını ayırırken pantolonunun derisi bacaklarını okşuyordu.

Ağzını onunkinden, öpücüğü için can atan şişmiş göğsüne doğru kaydırıldı.

Nefes nefese ve güçsüz bir halde, dilini gergin göğüs ucunun üzerinde ileri geri gezdirirken adamın başını kendine doğru çekti. Adamın nefesi kızarmış tenini kavuruyordu.

"İşte bu," diye nefes aldı elini aşağıya daldırıp onu içinde isteyen acıyı dindirirken. Sıcak parmakları, Megeara orgazmın doruklarına ulaşana kadar onu okşadı ve okşadı. "Bana tüm tutkunu ver Megeara. Zevkini hissetmeme izin ver. Tadına bakmama izin ver."

Onu çılgınca öperken, kalçalarını onun eline doğru itti, Ondan daha fazla zevk almak istiyordu. "Daha fazlasını istiyorum," diyerek adamın fermuarına uzandı.

Hınzırca güldü. "Ve onu alacaksın." "Geary!"

Yüksek sesle bağırması onu rüyasından uyandırdı ve kalbinin Arikos'ununkinden bile daha hızlı çarpmasına neden oldu. Geary gözlerini açtı

kendini yatağında yüzüstü yatarken buldu.

Tory odaya daldı. "Çabuk gelseniz iyi olur. Thia Teddy'yi boğmak üzere. Ve şaka yapmıyorum."

* * *

Arik, insan alemini gözetlediği sırada kendisine hiçbir şekil ya da cisim vermeyen strobilosun içinde gezinirken bir lanetle rüyadan çıktı. Ne zaman bir kişi rüyadan uyansa rüyalarını, uçsuz bucaksız bir hiçliğin içinde bir rüya tanrısına bıraktı. Ses yoktu, renk yoktu, karanlıktan başka bir şey yoktu.

Hissedebildiği tek şey onun geçici duygularıydı ve onları korumak için çaresizdi.

"Megeara..." Arik aradı, paylaştıkları şeye geri dönmek istiyordu. Ama artık çok geç olduğunu biliyordu. Küçük saplantısı ortalama bir insandan daha güçlüydü ve her zaman Onu çağırdığında yanına geldi.

Lotus serumu bile hazır ve razı olana kadar onu uyutamadı. Tek yaptığı ona baş ağrısına karşı savaştı. Lanet olsun.

Onu geri istiyordu!

Bedeni doyurulmamış bir ihtiyaçla ağrıyordu ama bundan da öte göğsünde garip bir şey hissediyordu.

Keder.

Onu arzuluyordu ve onun kaybindan dolayı öfkeliydi. İnsan dünyasının tüm tarihi boyunca bir kez bile böyle bir şey hissetmemişti. Rüya tanrılarının duygular... en azından acı hariç hepsi. O duygu tek başına

diğer tanrıların onları kontrol edebilmesi ve cezalandırabilmesi için onlara bırakılmıştı.

Sadece göğsünde acı hissetmiyordu. Megeara'nın duygularını hâlâ kendi duyguları gibi hissedebiliyordu, bu da bastırılmış tutku ve öfkesinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

Onun için geçici bir merak olarak başlamıştı. Rüyaları canlı ve renkliydi - çoğu insanın rüyalarında olmayan iki şey. Ortalama bir insan siyah-beyaz ve bol sisli rüyalar görürdü.

Çoğu rüya tanrısı bunlardan kaçınırdı, özellikle de onun gibi daha cesur insanları arayan erotik Skoti'lerden. Asıl mesele uyuyan kişi aracılığıyla duyguları ve hisleri deneyimlemekken, neden hayal gücü olmayan bir insanın rüyalarında dans etsinlerdi ki?

Bu yüzden onun türü rüyalar arasında atladı, arayanları güzellik yaratabilir ve Skoti'ye ihtiyaç duydukları şeyi verebilirdi.

Megeara'nın rüyaları zekice hislerle dolup taşıyordu. Ona ilk kez çikolata nehrinde yıkanırken rastlamıştı.

Rüya odalarından birini oluşturan puslu zeminde yuvarlanan Arik gözlerini kapatıp ruhunu çağırdı. hafıza. Rüya bağlantıları kopmuş olsa da içinde hâlâ Megeara'nın tutkusunun kalıntıları vardı ve bu da onu ilk gece bulmanın verdiği hazzı hatırlamasını sağlıyordu.

Şimdi bile onun çıplak bedeninden yaladığı rüya çikolatasının tadını dilinde hissedebiliyordu. İçinde sevişirken teninin üzerinde kayan sıcak hissi hissedebiliyordu.

O zaman merak ettiği gibi şimdi de ölümlüler dünyasında o çikolatanın tadının gerçekten nasıl olacağını merak ediyordu.

Megeara'ya neden bu kadar zevk vermişti?

Hepsinden önemlisi, onun gerçekten nasıl bir tadı olacağını bilmek için yanıp tutuşuyordu. Nasıl kokacağını.

Aleti tatlı bir beklenti içinde seğirdi. "Arikos?"

Karanlığının içine parlak bir ışık girince başını çevirdi. "Siktir git, M'Ordant," diye hırladı, ağabeyinin sesini tanıyordu.

"Bu öfke mi?"

Arik kendini yukarı itti ve kendi boyuna eşit olan tanrının yanında durmak için hareket etti. Onun gibi M'Ordant'ın da siyah saçları ve yarı saydam mavi gözleri vardı. Tüm ırkları bu renklerle ve doğaüstü bir güzellikle işaretlenmişti.

Arik bu kez konuştuğunda sesi, lanetli türünden birine yakışır şekilde düzdü. "Nereden bilebilirim ki? Benim duygularım yok."

M'Ordant bakışlarını daralttı ve eğer Arik daha iyi bilmeseydi, kardeşinin şaşırdığına yemin edebilirdi. Gerçekten hissedemeseler de, ifadelerle alay etmeyi öğrenmişlerdi. Bu diğer tanrıların onların yanında daha az gergin olmasını sağlıyordu. "O insanla çok fazla zaman geçiriyorsun. Başka biriyle devam etmelisin."

Bu işin yolu buydu. Arik gibi bir Skotos sadece insanların aşırı duygularını boşaltmalarına yardımcı olmak için tolere edilirdi. Skoti bir kişiyle çok uzun zaman geçirirse, teorik olarak o kişiyi delirtebilir, hatta öldürebilirdi.

Skoti'lere normalde tek bir uyarı verilirdi ve eğer bu uyarıya kulak asmazlarsa, ya bir Oneroi seçilirdi onları cezalandırmak ya da varoluştan yok etmek. M'Ordant, insan uykusunu izleyen ve Skoti'yi hizada tutan pek çok kişiden biriydi.

"Peki ya onu terk etmek

istemiyorsam?" "Tartışmaya mı

giriyorsun?"

Arik ona ters bir bakış attı. "Nasıl olabilirim ki?" "O

zaman onunla işin bitti." M'Ordant ortadan

kayboldu.

Yapılacak en akıllıca hareket onun uyarısına kulak vermek olurdu. Ama Arik, M'Ordant'ın sözlerine kulak veremeyecek kadar insanına çekilmişti. Ne de olsa bu korku gerektirirdi... Arik'in hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey.

Gözlerini kapatan Arik hâlâ Megeara'nın teninin kokusunu alabiliyordu. Hâlâ vücudundaki tuzlu tatlılığın tadını alabiliyordu.

Aç dilini. Teninde onun dokunuşunu hisset.

Hayır, onunla işi bitmemişti. Daha yeni başlıyordu.

BÖLÜM 2

Yakındaki yelkenlilerin masmavi suyun üzerinde süzölüşünü izleyebilmek için teknenin yan tarafına yaslanan Geary neyin yanlış gittiğini bilmiyordu. O kadar uykuluydu ki gözlerini zar zor açık tutabiliyordu ve bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Sanırım bende narkolepsi var."

Tory Geary'nin yanında durdu ve ona yukarıdan aşağıya baktı. "Muhtemelen. Narkolepsi hastalarının yüzde yetmişinin aynı zamanda kataleptik ataklar geçirdiğini biliyor muydunuz?"

Geary yorum yapmak için ağzını açamadan, Tory kendi teorisini çürüttü. "Ama bu sen değilsin. Seni o güzel semptomun seni etkilemediğini bilecek kadar çok kez sinirli gördüm. Elbette narkoleptikler de uykudayken ya da uyanırken canlı halüsinasyonlar görürler. Ve tabii ki uyurgezerlik. Uyurgezer olmadığınızı biliyorum. Son zamanlarda sanrılar görmeye başladın mı?"

Evet, ama on beş yaşındaki bir kitap kurduyla canlı cinsel fantezileri tartışmak Geary'nin yapmaya niyetli olduğu bir şey değildi.

Geary ona kaşlarını çattı. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Tanrım, Tory, sen daha çocuksun. Öyle davran." Geary gözünü bile kırpamadan Tory uzandı ve koluna bir yumruk attı. Sertçe. "Ah!" Tory'nin vurduğu pazılarını ovuşturdu. "Neydi o? ne için?"

"Beklenmedik ve mantıksız duygusal patlamalar. Gençlerin yapması gereken bu değil mi? Oh, ve somurtmak. Hem de çok."

Geary teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Peki. Nasıl isterseniz öyle olsun, Dr. Kafieri."

Tory, yaşına daha uygun bir ifadeyle, teknenin kaptanına halat bağlamasına yardım etmeye gitmeden önce ona neşeli bir sırıtış attı.

Başını sallayan Geary, güvertenin altına dönerek Teddy ve Scott, çalışırken Thia'nın ekiplerinde bulunmasından şikâyet ediyorlardı... Geary'nin Thia'nın annesine bu yaz ona göz kulak olacağına dair söz verdiği için yardımcı olamadığı bir şeydi bu. Görünüşe göre, küçük cadaloz Teddy'ye Scott'ın çok fazla zamanını aldığı için saldırmıştı.

Geary öfkelerini yakında atlatacaklarını umuyordu. O vardı Geary'nin bulunduğu bölgeye geri dönmek üzere yelken açmaya hazırlanırken kuzenini kısa bir alışveriş turu için şehre sürgün etti. Atlantis'in saklandığına inanıyordu. İhtiyaç duydukları son şey, Thia'nın her şeyden şikâyet edip durmasıydı.

Ayrıca, Thia alışveriş için yaşırdı. Nesne ne kadar parlaksa, ona o kadar bayılırdı. Öyle ki, kız geçen Cadılar Bayramı'nda sarkan elmas halkalarla süslenmiş kırmızı boynuzlar takmıştı. Kendisine yakışır bir şekilde, Thia bir alışveriş şeytanı gibi giyinmişti.

Brian ona eşlik etmek ve onu beladan uzak tutmak için gönüllü olmuştu; Thia'yı tanıyan biri için bu gerekli bir görevdi. Şansları yaver giderse ya beyaz köleliğe kaçırılacak ya da yeşil uzaylılar tarafından çalınacaktı.

Bu arada Geary o kadar yorgundu ki dayanamıyordu. Uyanık kalmak için tek yapabildiği buydu.

"Megeara. Bana geri dön. ..."

Kafasının içindeki derin erotik sesi tekrar duyduğunda vücudundan bir ürperti geçti.

Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü. Döndü ve kapı aralığında, üst güverteye çıkan merdivenlerin üzerinde Arikos duruyordu. Tamamen siyah giyinmiş olan Arikos, ona sonsuz bir orgazm gecesi vaat eden hınzır gözleri ve onu olduğu yerde donduran baştan çıkarıcı gülümsemesiyle bir kenarda duruyordu.

"Gel, Megeara." Sesi hayalet bir rüzgâr gibi fısıldıyor, onu okşuyordu. Onu uyutuyordu.

Elini uzattı.

Daha önce hiç bu kadar çekici bir poz görmemişti. Tek istediği onun elini tutmak ve rüyalarında yaptığı gibi kendisini kollarının arasına almasını sağlamaktı. Onu çırılçıplak soymak ve vücudunun mükemmelliğini tatmak istiyordu.

O davetkar dudakların tadına bakmak için.

Hiç düşünmeden elini onunkine doğru uzattı. O kadar yakındı ki neredeyse dokunacaklardı. Sadece bir saç teli kadar...

Ama o gerçek değildi ve bunu

biliyordu. "Geary? Cetvelimi uzatabilir misin?"

Teddy'nin sesiyle irkildi. Elini bırakarak soluna baktı ve dağınık masanın üzerindeki cetveli gördü. Masaüstü. Merdivenlere doğru dönüp bakmadan önce gözlerini zorlukla kırıştırdı.

Boştu, Arikos'un dönmesini beklediğine dair hiçbir işaret yoktu ve bu onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattı.

Aklımı kaybediyorum.

Evet, ama gitmek için ne güzel bir yol. Herkes böyle seksi bir halüsinasyon tarafından takip edilmeli.

Bunu düşünmek istemediği için cetveli aldı ve kaşlarını çatarak onu izleyen Teddy'ye uzattı. Kendisinden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, ona bir arkadaş ya da iş arkadaşından çok bir baba gibi davranıyordu.

Kısa kahverengi saçları her zaman kusursuz bir şekilde taranırdı, neşeli kahverengi gözleri ve tatlı gamzeleri vardı. "Sen iyi misin?"

"Yorgunum."

Verdiği yanıt karşısında şaşırmış gibi başını kaşıdı. "Dün gece on dört saat uyudun."

Onun kolunu okşadı. "Biliyorum ama hâlâ

yorgunum." "Belki de fiziksel muayeneye ihtiyacın vardır."

Daha çok kafam muayene edildi. Bu düşünceyi bir kenara iterek ona gülümsedi. "İyi olacağım. Gerçekten."

En azından bu tuhaf sanrıları görmeyi bırakabilirse öyle olacaktı. Şu anda bile sanki biri onu izliyormuş gibi hissediyordu...

* * *

Arik, Megeara'nın başka bir adama gülümsemesini izlerken hayal kırıklığı içinde küfretmek istedi. Neden onun serumuna boyun eğmiyordu? Onun yalvarışlarına?

Ölümlü bir kadın nasıl bu kadar güçlü olabilir? "Arikos?"

Karanlık odasına bir kez daha ışık girdiğinde, amcası Wink'in sesiyle yorgun bir iç geçirdi. Arik bu kesintilerden cidden yorulmaya başlamıştı.
insan hedefiyle birlikte olmak istiyordu. "Ne?"

"Uyku serumumu senden geri almam söylendi. Görünüşe göre onu kötüye kullanıyor ve insanınızı hasta ediyorsunuz."

Arik yaşlı uyku tanrısıyla yüzleşmek için yuvarlandı. Wink'in uzun kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve açık gri gözleri muziplikle dans ediyordu. Wink en yaşlı tanrılardan biri olmasına rağmen, on üç yaşındaki bir çocuğun kişiliğine sahipti
Çocuk. Şaka yapmak ve dalga geçmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu - Arik ve kardeşlerinin lanetlenmesine neden olan iki şey.

Bir zamanlar, çok kolay baştan çıkarılmışlardı ve Diğer tanrılar tarafından manipüle edilmiş ve Wink, Hades ve diğerleri tarafından özel şakalarda kullanılmalarına izin vermişlerdi
ve savaşlar.

Zeus'un buna kesin olarak bir son verdiği güne kadar. Sadece aletleri cezalandırıp onları kullananları cezalandırmaması ne kadar da komikti.

Ama Zeus bir adalet tanrısı olarak bilinmiyordu.

"Peki ya serumu saklamak istersem?"

Wink bunun üzerine kaşlarını kaldırdı, sonra da dudak büktü. "Hadi ama Arikos, kuralları biliyorsun." Yüzü asıldı. "İşbirliği yapmayanlara ne olduğunu da biliyorsun."

Elbette biliyordu. Türünün tamamı biliyordu. Sırtında gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla yara izi vardı. Büyükbabası Hypnos'tan şüphelendiği zamanlar oldu. fiziksel cezalar veren bir sadistten başka bir şey değildi.

sadece başkalarına acı çektirirken zevk alabiliyordu.

İnsanların fazla veya bastırılmış duygularını boşaltmak için Skoti'yi göndermek, sonra da sonunda deneyimledikleri için ayrılmak istemediklerinde onları cezalandırmak ne kadar acımasızcaydı?

Acıdan başka bir şey mi? Ama

bu işin yolu buydu.

M'Ordant ile yaptığı "sohbetten" sonra, Arik bunun olacağını biliyordu. bu noktaya geldi. Tartışmanın bir faydası yoktu. Wink, insanlar üzerinde kullandıkları Lotus serumunu almak için gönderilmişti ve Olimpos'taki tüm rüşvetler onu etkilemeyecekti. Wink sadece uyku tanrılarına hizmet eden bir piyon.

Arik küçük şişeyi çıkarıp Wink'e uzattı, o da soğukkanlı bir gülümsemeyle aldı.

"Neşelen, eski dostum. Dışarıda birlikte oynayabileceğin bir sürü hayalperest var. İnsanoğlu bu konuda sana karşı cömerttir. Onlar hayalleri için yaşarlar ve sürekli hayallerinin esiri olurlar."

Evet, ama o insanların hiçbirisi Megeara'nın gibi sınır tanımayan, canlı rüyalar görmüyordu. Bu, Arik'in Megeara'nın rüya aleminin dışında nasıl olurdu. Bir insan olarak nasıl olurdu ...

Arik, Wink'in geri çekilişini izledi ve sonra onu karanlıkla tek başına yüzleşmesi için rüya odasında bıraktı.

Belki de bu sadece bir cezaydı. Tanrı Morpheus'un oğlu olan Arik aslında Oneroi'lerden biriydi. Alışlageldiği üzere, bazen onları avlayan Skoti'lere karşı göz kulak olması ve onları koruması için insanlar görevlendirilmişti. O günlerde, hayatını

tebaasını izliyor, koruması altındakilerin sorunlarını çözmelerine yardımcı olacak ya da onlara ilham verecek normal rüyalar görmelerini sağlıyordu.

Ta ki o uğursuz geceye kadar.

Hasta olan görevlerinden birine yardım etmeye gitmişti. Hastalığı nedeniyle rüyaları son derece canlı ve duygusal hale gelmişti, öyle ki Skoti'lerden biri ona yapıştı. Böyle bir şey yaygındı ve hatta hoş görülüyordu. Skoti insan duygularından beslenirdi ama bunu kontrol altında tuttukları ve rüyaları yönlendirmedikleri ya da insanın hayatını kesintiye uğratmadıkları sürece, insanları tüketmelerine izin verilirdi. Sadece Skoti geri dönmeye başladığında ve cezalandırıldıkları ev sahibinin kontrolünü ele geçirdiler.

İnsanlar kırılğan ruhlara sahipti. Geri dönen bir Skotos insanların zihinlerini kolayca değiştirebilir ve onları ya delirtebilir ya da cinayete meyilli hale getirebilir. En kötü durumda, bir Skotos insanı öldürebilirdi, bu yüzden Oneroi onları izliyordu. Eğer bir Skotos konukçusuyla çok uzun zaman geçirirse, o zaman devreye girip onları kovmak Oneroi'nin göreviydi.

Her şey başarısız olursa, Oneroi Skotos'u öldürecekti.

Bir zamanlar Arik'in hayatı insanlarını korumaya adanmıştı. Hiçbir şey hissetmemek ve sadece seçkin Oneroi'nin emirlerine uymak. Zamanında, neden insanları aradıklarını anlamadan ya da umursamadan çok sayıda Skoti'yi yok etmişti.

nasıl yaptıklarını. Neden arayışları için hayatlarını riske atma ihtiyacı hissettiklerini.

Ve sonra bir gece... hayır, bir karşılaşma bunu değiştirmiş ve hala içinde yankılanan bir açıklığı beraberinde getirmişti.

İnsan bir anne ve rüya tanrısı Phobetor'dan doğan Solin yeryüzünde yaşıyordu ama geceleri diğer insanların rüyalarında koşturuyordu. Tamamen ahlaksızdı, ne yaptığı umurunda değildi.

Kendisi eğlendiği sürece başkalarına bir şey yapmazdı.

Oneroi yüzyıllardır Solin'i durdurmaya ve tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Ölüm cezasını hak eden birkaç Skoti'den biriydi. Doymak bilmez iştahı ve dövüş yetenekleri Onunla yüzleşecek kadar talihsiz olan Oneroi arasında efsanevi.

Arik de onlardan biriydi. Yaşlarına göre hâlâ genç olan Arik, Solin'i kendi başına götürmeyi düşünmüştü.

Skoti'lerin çoğu bir Oneroi yaklaştığında kaçardı. Oneroi, Skoti'yi kontrol etmek için ne yapmaları gerekiyorsa yapmaları için diğer tanrıların tam desteğine sahipti. Bir Skotos

Herhangi bir insanın duygularını emdiklerinde, normalde sorun çıkarmadan ayrılırlar ve başka birine geçebilecekken savaşıyorlar zaman kaybetmezlerdi.

Ama Solin çoğundan daha güçlüydü. Daha cesur. Arik'in beklediği gibi kaçmak yerine, Solin insanı onun üzerine salmıştı. Yasalarına göre Arik'in insana zarar vermesi yasaktı ve Solin bunu biliyordu. Arik onu zorlamaya çalışmıştı. Ama dudakları onunkilere değdiği ve şehvetini tattığı an, içinde bir şeyler paramparça olmuştu.

Hayatında ilk kez zevk ve uyarılma hissetmişti.

Ve insan dizlerinin üzerine çöküp onu ağzına aldığı anda, bu konudaki savaşını kaybettiğini ve inancının yıkıldığını anlamıştı. Bir kalp atışında Skoti'ye dönüşmüştü.

O zamandan beri Skoti'ydi.

Bir rüyadan diğetine sürüklenirken, tüm bu yüzyıllar boyunca duygularını o ilk gecenin seviyesine çıkarabilecek birini aramıştı. Ama kimse yaklaşılamamıştı.

Megeara'ya kadar değil.

Sadece o, içindeki boşluğa ulaşabilir ve onun yeniden canlı renkler görmesini sağlayabilirdi. Onun duygularını hissetmesini sağlayabilirdi. Bunca yüzyıl sonra, bazı Skoti'lerin eşlerinden ayrılmayı neden reddettiklerini nihayet anlamıştı.

Neden ölümü göze aldıklarını.

Megeara yüzünden, dünyanın onun gözünden nasıl görüldüğünü bilmek istiyordu. Tadının nasıl olduğunu. Nasıl hissettiğini.

Ve kendini ondan uzaklaştırma yeteneği onu ciddi şekilde kızdırmaya başlamıştı.

Ama ne yapabilirdi ki? Ona yakın olmak için dünyaya gitse bile, onu ya da çevresini gerçekten deneyimleyemezdi.

Onun tutkusunu istiyordu. Onun yaşam

gücünü. Ona dokunmanın bir yolu

olabilirdi ...

Arik bu düşünce karşısında durakladı. Hem Oneroi hem de Skoti'nin ölümlüler âleminde insan şekline girebildiği doğruydu ama

Lanetleri yüzünden hâlâ duygudan yoksundular. Öyleyse ne anlamı vardı? Kendi tanrı formlarında oldukları kadar soğuk, steril ve insan formunda da hissedemiyorlardı.

İsteddiği bu değildi.

Hayır, insan olmak istiyordu. Duyguları ve hisleri olsun istiyordu ki onu mümkün olan en iyi şekilde deneyimleyebilsin.

Bu imkansız.

Yoksa öyle miydi? Onlar tanrı güçlerine sahip tanrılardı. Böyle bir şey neden ulaşamaz olsun ki?

Güçleriniz bunu yapamaz. Zeus, rüyalarını kurcaladıkları için onları cezalandırdığında bundan emin olmuştu.

Yine de Arik'inki öyle değildi. Ama güçleri onunkilerle alay eden başkaları da vardı. Eğer isterlerse onu insan yapabilecek tanrılar.

Zeus böyle bir şeyi asla kabul etmezdi - rüya tanrılarından çok nefret ederdi. Çocukları da bunu denemek için ondan çok korkarlardı. Ama kardeşleri...

Onlar tamamen farklı bir konuydu.

Ve Arik hangisiyle takas yapacağını biliyordu.

Hades. Yeraltı dünyasının tanrısı hiç kimseden ya da hiçbir şeyden korkmazdı. Güçleri diğerlerinininkine eşitti ve hepsinden önemlisi, diğer tanrılardan en az onlar kadar nefret ediyordu. Bu nedenle Hades her zaman iyi bir pazarlığa açıktı, özellikle de böyle bir pazarlık Zeus'u kızdıracaksa.

En azından denemeye değerdi.

Megeara'nın rahatsız edici duygularının kendisinden uzaklaşmasıyla birlikte Arik, rüya tanrılarının çoğunun ikamet ettiği Kaybolan Ada'dan uçtu ve aşağıya, doğrudan Hades'in bölgesinin kalbine indi. Burası gece kadar karanlıktı. Kasvetli. Olimpos'ta bulunanlar gibi fildişi ya da altın salonlar yoktu. En azından iyi ruhların sonsuzluklarını cennette geçirmek üzere gönderildikleri Elysian Tarlaları'nı ziyaret edene kadar. Orada ikamet edebilecek kadar şanslı olanlar

Kalplerinin tasarladığı her şeyi. İstedikleri takdirde reenkarne bile olabilirler.

Ancak Cennet Tarlaları çok daha geniş bir diyarın sadece bir parçasıydı.

Olanlar için sefaletten başka bir şey barındırmayan Buna lanet olsun. Özellikle de yılın bu zamanında. Üç ay önce tanrının sevgili eşi Persephone, annesiyle birlikte yaşamak üzere yukarı âleme gönderilmişti. Persephone dönene kadar Hades'le uğraşmak tam anlamıyla bir cehennem olacaktı. Onun gidişinden dönüşüne kadar zamanını etrafındakilere işkence ediyor.

Daha akli başında bir tanrı, Hades'le anlaşmak için Persephone'nin dönüşünden sonra, daha makul olduğu bir zamanı beklerdi ama Arik çaresizdi. İsteddiği son şey başka bir Skotos'un Megeara'yı bulma riskini göze almaktı.

Hayır, ya şimdi ya da asla.

Ayrıca, Arik asla korkak biri olmamıştı. Savaşta ya da çatışmadan asla geri adım atmamıştı. Onu Oneroi'nin en iyilerinden biri yapan da, en ölümcül Skoti'lerden biri yapan da buydu.

O her zaman istediğini alırdı. Sonuçları ne olursa olsun. Onlarla başa çıkmak için sonsuzluğu vardı. En önemli şey şimdiki zamandı ve o da odaklandık. Her zaman.

Cerberus'un yanından uçarak geçerken, üç başlı köpek ona havlamak için ayağa kalktı. Onu görmezden gelerek, Hades'in düşmanlarının kafatasları ve kemiklerinden oluşan yeraltı mezarlarına daldı. Birçoğu Titanlar ve eskilerdi. Kasvetli tanrıyı kızdırma talihsizliği - Hades'in onlara sonsuza dek işkence etmesini bile gerektirmiyorlardı. Onları süs olmaktan öteye götürememişti.

Sadece bu bile Arik için bir uyarı olmalı ...

Ama cesur ve umutsuz olanlar buna asla aldırmaz etmezdi.

Arik ana odaya girerken uçuşunu yavaşlattı.

Hades'in alanı. Burası Hades'in zengin sarayında yabancılara açık olan tek odaydı.... Ama evinde bu odadan çok daha fazlası vardı.

Arik bunu biliyordu çünkü hiç kimse bir Rüya Avcısı'nın güçlerine karşı bağışık değildi. Hiç kimse. Tüm tanrılar dinlendikleri zaman savunmasızdı, bu yüzden Rüya Avcılarından bu kadar korkuyorlardı ve Arik, Hades'in bu kadar gizli tuttuğu şeyi görmek için böyle zamanlarda buraya gelmeye cesaret etmişti.

Şimdi Arik görünmez oldu ve karanlığa doğru yükseldi. Loş ışıktaki ürkütücü bir şekilde parlayan tavan. Hades aşağıda, tahtında tek başına oturuyordu. Titan kemiklerinden yapılmış, siyah tahtı çelik gibi parlayana kadar cilalanmıştı. Sert ve Tanrının amaçladığı gibi göz korkutucuydu, oturduğu kürsüye hükmediyordu. Yanında çok daha küçük bir sandalye vardı. Altından yapılmış ve kan renginde yastıklarla döşenmiş bir sandalye. Persephone kocasıyla evde olduğu zamanlarda buraya otururdu.

Hades tahtına öyle bir özlemle bakıyordu ki Arik onun kederini neredeyse hissedebiliyordu. Ve Hades kıpırdayana kadar Arik tanrının elinde küçük, narin bir yelpaze tuttuğunu fark etmedi. Dantel ve fildişinden yapılmış bir yelpaze.

Gözlerini kapatan Hades onu burnuna götürdü ve kokusunu yavaşça içine çekti.

Sonra küfretti ve yelpazeyi yanındaki tahta geri fırlattı.

Bir kalp atışı sonra, onu almak için ayağa kalktı ve daha dikkatli bir şekilde sağ kolundaki küçük bir tutucuya yerleştirdi. Belli ki Persephone onu orada saklıyordu.

Hades dondu kaldı ve sanki bir şey dinliyormuş gibi başını eğdi. "Çağrılmadan salonuma girmeye kim cüret eder?"

Arik kendini yere bıraktı ve cisimlendi. "Varım."

Tanrı yavaşça döndü ve kehribar rengi gözlerini Arik'e dikti. "Seni buraya getiren nedir, Morpheus'un oğlu?"

Ne istediğini saklamasına gerek yoktu. "Sizinle pazarlık yapmak istiyorum."

"Ne için?"

"İnsan olmak istiyorum."

Hades'in şeytani kahkahası boş salonda çınlayarak etraflarında yankılandı. "Nasıl insan olunacağını biliyorsun Skotos. Ambrosia yemeyi ve nektar içmeyi bırak."

"Bu beni sadece ölümlü yapar ve ben ölmek istemiyorum. Hissetmek istiyorum ve bunun için bir insan olmam gerekiyor. Tanrı."

Hades, Arik'in hemen önünde durana kadar yavaşça ona yaklaştı. "Hissetmek mi? Akı başında biri neden bunu istesin ki? Duygular aptallar içindir."

Arik yelpazeye baktı. "Sen bile mi?"

Hades öfkeyle böğürerek elini savurdu ve güçleriyle Arik'i duvara yapıştırdı. Sivri kemikler ısırdı Arik'in sırtına saplandı ve giysilerinin kumaşını yırttı.

Arik tutuşa karşı koydu ama şu anda kanamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Ölmek istemeyen bir tanrı için, konuşmamanız gereken şeylerden bahsediyorsunuz."

Onu tutan güç o kadar hızlı geri çekildi ki Düşmeden önce kendini toparlamak için zamanı vardı. Ayaklarını yere basana kadar bir kalp atışı boyunca yerde asılı kaldı.

Hades şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Çoğu kişiden daha hızlısın."

"Ve benim krallığımda, daha da fazlasını yapabilirim." "Ne demek istiyorsun?"

Arik omuz silkti. "Sadece bu kadar güçlü bir tanrının dikkatli olması gerektiğini söyledim. Büyük Hades bile bazen uyumak zorundadır."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben sadece bir gerçeği ifade ediyorum." Arik dikkatle Persephone'nin tahtına baktı. "Ve size bir Skotos'un zayıflığıınızı öğrenmesine izin vermekten daha kötü bir şey olmadığını hatırlatıyorum lordum."

Hades tekrar kahkahayı patlatmadan önce gözlerini kıstı. "Birisi benim yanımda böyle bir cüretkârlığa kalkışmayalı uzun zaman oldu. Etrafına bir bak Skotos. Beni kızdıran insanların kalıntılarını görmüyor musun?"

"Benim adım Arik ve bu ölüm cephesinin ardına sakladığınız sarayın güzelliği ve konforu da dahil olmak üzere her şeyi görüyorum. Ama karşılığında size sormak isterim, korkuyu hissedemeyen birini tehdit etmenin ne faydası var?"

Hades başını eğdi. "İyi anlaşıldı. Peki söyle bana... Arik, nasıl bir pazarlık önermek istiyorsun?"

"İnsanların diyarında onlardan biri olarak yaşamak istiyorum."

Hades onun isteğine dudak büktü. "Bunu elde etmek o kadar kolay değil, sevgili oğlum. Olimpos doğumlu hiçbir tanrı yeryüzünde uzun süre yaşayamaz."

"Ama bir süreliğine orada yaşayabiliriz. Şimdi oraya giderdim ama bir anlamı olmazdı, çünkü sadece etrafımdakilere tanık olabilirdim, deneyimleyemezdim. Bu benim deneyimim istiyorum."

"Döndüğünüzde unutacağınız bu deneyimin ne faydası var?"

Tanrı'nın bilmediği şey Arik'in unutmayacağıydı. Hatırlayacaktı ve bu anıyı istiyordu. Aksine M'Ordant ve diğerlerinin çoğu gibi Arik'in de gerçek duygular ya da hisler hakkında hiçbir bilgisi yoktu; bunlar o kadar uzun zaman önce ondan sökülüp atılmıştı ki, nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştu hissetmek için. Lanet tarafından engellenmediğinde duyguların ne kadar daha yoğun olabileceğini bilmek istiyordu.

"Neden olduğu gerçekten önemli mi?"

Hades bir an için bunu düşündü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Arik'e kaşlarını çattı. "İstediğin şey için çok yüksek bir bedel olmalı."

"Daha azını beklemiyordum. Bana sadece

ücretini söyle." "Bir ruh. Bir insan ruhu."

Bu yeterince kolaydı. Bir insanın canını almak onu rahatsız etmezdi. Zaten sonlu yaşıyorlardı ve çok azı

İnsan varoluşunun güzelliğini takdir etme zahmetine katlanmadı. Ancak o, onlardan biri olarak geçirdiği kısa zamanın tadını çıkaracaktı. "Bitti."

Hades Arik'e dilini şaklattı. "Çocuk, ne kadar da safsın. Çok erken kabul ettin. İstediğim herhangi bir ruh değil."

"Kimin o zaman?"

"Seni şeytanla anlaşma yapmaya zorlayan kadının ruhunu istiyorum. Buraya gelip benimle, tüm tanrıların en hor görüleni ile takas yaptığına göre muhteşem bir ruhu olmalı."

Arik tereddüt etti. Megeara'ya olan hislerinden değil. Çünkü geri dönmek zorunda kaldığında onunla işinin bitmiş olacağından emin değildi. "Peki ya bu pazarlığı tamamlayamazsam?"

"Onun yerine burada acı çeken sen olacaksın. Eğer onu bana teslim etmeyi başaramazsan, seni bir insan olarak öldüreceğim ve ruhunu Tartarus'ta tutacağım. Bugüne kadar hissettiğin acı, o zaman çekeceğin acıyla kıyaslandığında hiçbir şey olmayacak. Tekrar düşünmeden önce, bunu zaten kabul ettiğini unutma.

Artık geri dönüş yok. Pazarlığımız kesinleşti." "Bana

ne kadar süre vereceksin?"

"İki hafta ve bir gün daha değil."

Arik'in kıpırdayacak vakti bile olmamıştı ki garip, koyu bir siyahlık onu kapladı. Bir an Hades'in taht odasının ortasında dururken, bir an sonra ıslaklık tarafından kuşatılmıştı.

Suydu...

Ve rüyaların aksine, vücudu ağırdı. Kurşun gibiydi. Ağzından ve burnundan içeri dolan su, gerçekten nefes almaya alışık olmayan ciğerlerini istila ederken boğulmasına neden oldu. Yüzmeye çalıştı ama su çok yoğundu. Görünüşe göre onu denizin derinliklerine çekiyordu.

Panik onu tüketti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Boğulacaktı.

BÖLÜM 3

"Geary, çabuk! Gemide bir ceset var!"

Aman Tanrım, Thia şimdi kime saldırmıştı?

Geary, Justina'nın çağrısı üzerine Tory'nin notlarından başını kaldırdı. Geary'nin ikinci komutanı teknenin yan tarafını işaret ediyordu. Geary bakmak için yana doğru koşarken, Justina defteri Tory'ye geri verdi. Dalgaların arasında çırpınan biri vardı. Ve görünüşe bakılırsa, savaşını hızla kaybediyordu.

"Christof!" Geary teknenin kaptanına seslendi. "İhtiyacımız var..." Ceset aç dalgaların altında batarken durakladı.

Zaman yoktu.

Adrenalinin etkisiyle kalbi hızla çarpan Geary ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve suya atladı. Suyun soğukluğu onu tamamen kapladığında afalladı. Bacaklarını tekmeleyerek, onu arayabilmek için yüzeyi kırana kadar yukarı doğru yüzdü.

Su berrak olmasına rağmen, Geary adamı yüzeyin altında bulmakta zorlandı. Sürekli dalmak zorunda kaldı, sonra temiz hava almak için geri dönüp adamı aramak için tekrar daldı. Neyse ki cankurtaran ve sertifikalı dalış eğitmeni olarak eğitim almış güçlü bir yüzücüydü. Ama bir su altı kurtarma uzmanı olarak ondan beklenen de buydu. Suda bir balık kadar çevik olmalıydı.

Keşke adamın peşinden gelmeden önce teçhizatını almak için zamanı olsaydı diye düşündü. Adamı yakında bulamazsa ölmüş olacaktı, özellikle de yeniden ortaya çıkmadığına göre.

Tekrar suyun altına dalarken nefesini tutmaktan ciğerleri yanıyordu. Kulakları uğulduyor ve patlıyordu. boğulma görüntüleri onu tükettikçe basınç.

Tory'nin babası tam da bu noktadan sadece birkaç mil ötede boğulduğunda Geary on iki yaşındaydı. Babasının Theron'un hayatını kurtarmaya çalışırkenki görüntüleri şimdi onun içini parçalıyordu.

babasının onun için dalış yaptığını hatırladı. Babası Theron'u sudan çıkardı ve onu hayata döndürmek için elinden geleni yaptı.

Korkunçtu ve yapmak istediği son şey bunu yeniden yaşamaktı.

Hadi ama. Sakın üzerimde ölmeye kalkma. Neredesin? Hızını yavaşlattı ve süzülürken arkasını döndü.

Denizin içinde ağırlıksızca. Işık mavi ve yeşil suda kırılıp dans ediyor, çeşitli balıkları ve yaprakları vurguluyordu ama aradığı adamı göremiyordu.

"Aşağı bak."

Kafasının içindeki yabancı sese kaşlarını çattı. kaynağını anlayamıyordu, ama yardım edemiyordu itaat ediyordu. Aşağıya baktığında onu hemen altında gördü. Yüzmeye çalışsa da hızla batıyordu....

Uzun siyah saçları suda dans ederken etrafında baloncuklar uçuşuyor, kollarını ve bacaklarını boş yere sallıyordu.

Onu bulduğu için rahatlamıştı ama çok geç olabileceğinden korkuyordu, olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru ilerledi. Yukarı çıktı arkasına geçti, sonra iri bedenini kendi bedenine doğru çekti ve onları yüzeye doğru tekmeledi.

Aman Tanrım! Adam kocaman ve kaslıydı. Üzerinde neredeyse hiç yağ yoktu.

Su. Onları yüzeye çıkarmak büyük bir çaba gerektirdi.

İçeri girdiklerinde, her ikisi de öksürüyor ve çırpınıyordu.

"Dayan," dedi ona. "Seni yakaladım." Yine de, yarı yarıya onun kendisine karşı koymasını bekliyordu. Boğulan kurbanların çoğu öyle yapardı.

Ama o değil. Sanki ona tamamen güveniyormuş gibi karşısında gevşedi.

Justina ve Teddy ellerinde bir can simidiyle çoktan suya girmişlerdi. Birlikte, adamı koşum takımına bindirdiler ve güverteye çektiler, sonra onlar da aynı şeyi yaptılar.

Geary tekrar Simi'ye bindiğinde, kimliği belirsiz adamın güvertede battaniyeyle örtülü bir şekilde yattığını gördü, Thia da ona ağızdan ağıza yardım ediyordu. Geary, Thia için adamın yüzünü göremiyordu.

"Öldü mü?" Geary endişeyle onlara doğru koşarak sordu.

Thia tam adamın yanına ulaştığında, adam bir galon deniz suyu öksürdü. Nefes nefese kalan adam hızla yan tarafına döndü ve Thia sırtına vururken hırıltılar çıkarmaya başladı Ciğerlerini temizlemesine yardımcı olmak için. Kaygan ıslak teni Sırtındaki derin yaralar dışında tamamen bronzlaşmış ve mükemmeldi. Yara izleri eskiydi ama yine de Geary'nin onları aldığı anda ne kadar acı çekmiş olabileceğini anlamasını sağlayacak kadar belirgindiler. Bu ona eski günlerde denizcilerin cezalandırılmak için nasıl dövüldüklerini hatırlattı.

Modern bir adamın neden böyle bir yarası olsun ki? Onu kim ve neden böyle dövmüş olabilir?

Ve mükemmel vücuduna yapışmış ince, uzun beyaz bir pantolon dışında hiçbir şey giymiyordu... ve onlar dinine ve bu adamın belli bir alanda oldukça yetenekli olduğu gerçeğine kadar her şeyi gösterdi.

Çıplak da olabilirdi.

"İşte iç çamaşırına inanmayan bir adam, ha?" Justina saçlarını sıkarken sadece Geary'nin duyabileceği kadar alçak bir ses tonuyla konuştu. "Bunun için minnettar olmadığımın değil. Gezegendeki en güzel kıça sahip. Thia'nın onu resüsitasyon için yakalamasına şaşmamalı. O vücutla biraz ağız ağıza hareket etmek benim için de sorun olmazdı."

Geary bu düşüncelere hemen hemen katılsa da, Tory omuzlarına bir battaniye örterken yorum yapmadı.

Christof onlara daha fazla battaniye getirirken, "Ne güzel balık bulmuşsun," dedi. Justina ve Teddy'ye birer tane verdi.

Geary onu görmezden gelerek yakaladığı adamın yanına diz çöktü. Adam kısa, keskin soluklarla nefes almaya devam ederken kaslı bir koluyla kendini tutuyordu. Karmakarışık ıslak siyah saçları yüzünün üzerine düşerek onu ve diğerlerini tamamen gizliyordu. Ellerinin tendonları iyice belirgin ve güzeldi, bu da yüzünün neye benzeyeceğini merak etmesine neden oldu.

Sırtı gibi yaralı mı olacaktı yoksa geri kalanı gibi bozulmamış ve güzel mi?

"İyi misin?" diye Yunanca sordu, Ege'de oldukları için kendisini Yunanca'da diğer dillerden daha iyi anlayacağını varsayıyordu.

Vücudundaki suyu dışarı atmak için mücadele etmeye devam ederken başını salladı. Sanki kendi ciğerlerine alışkın değilmiş gibiydi.

Nefes alıp verirken başını kaldırıp ıslak siyah saç tellerinin arasından ona baktı. Gözleri buluşur buluşmaz Geary'nin nefesi kesildi ve hayallerini süsleyen yoğun mavi gözlerle yüz yüze geldiğinde haç çıkarma ve tükürme isteğiyle savaştı.

Olamaz....

Bu mümkün değildi ama adam neredeyse tüm çıplaklığıyla karşısındaydı. O mükemmel, alaycı dudakları tanıyordu. Koyu kaşlarının, ışıldayan soluk bir mavi olan gözlerinin üzerindeki eğimini. O güçlü çeneyi biliyordu. Bıyıkları. Saatlerce dişleri ve diliyle alay ettiği bir bıyıktı bu.

Her şeye rağmen, oydu.

İçinden sıcak ve muhtaç bir şey keskin bir ateş gibi geçti. Gerçekten burada olduğundan emin olmak için uzanıp ona dokunma dürtüsüyle savaşıırken iğne.

Arik Megeara'ya bakmaktan başka bir şey yapamadı. Gerçekte, rüyalarında olduğundan daha da güzeldi. Masmavi gözleri onu büyülerken, ıslak sarı saçlarının dalları gözlerinin üzerinden aşağıya sarkıyordu. Solgun teni Tıpkı kısmen açık ağzının öpücüğe ihtiyaç duyması gibi dokunması için yalvardı.

Dudaklarına doğru ilerledi, sonra göğsündeki acıya rağmen nefes almaya çalışırken daha fazla öksürdü. Vücudu kontrolsüzce titrerken, korkunç bir şekilde saldırıya uğradı yoğun hisler ve duygular. Tepesindeki kuşların çığlıkları bile kulaklarını tırmalıyordu - okyanusun uğultusu. Ve tenindeki güneşin sıcaklığı... kavurucuydu. Hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemişti. Neden vücudu ona itaat etmiyordu?

Neden öksürmeyi ve titremeyi kesemiyordu?

Yarı yarıya Megeara'nın sırtına vurmasını bekliyordu. suç ortağı yapmıştı. Bunun yerine, Megeara'nın dokunuşu nazikti ve artık insan olan bedenindeki suyu uzaklaştırmak için ona hafifçe vurdu.

Sonra sırtını bir daire çizerek nazikçe ovmaya başladı. Adam hayal bile edemeyeceği bir sıcaklık hissederken üzerine bir ürperti yayıldı. Güneşin sıcaklığını unutun, bu daha da kavurucuydu.

Daha önce hiç kimse ona bu kadar nazik dokunmamıştı ve o da hiç daha önce gerçekten bir dokunuş hissetmemişti, özellikle de bedenine karşı. Tek istediği onu kollarının arasına almak ve ıslak beyaz gömleğinin altından belli olan gergin meme uçlarının tadına bakmaktı.

Keşke vücudu ona itaat etseydi.

Megeara diğerlerine, "Sanırım şoka giriyor," dedi. "Daha fazla battaniye getirin."

Başka bir kadın Megeara'yı çekti. "Bakmama izin ver-"

"Hayır!" diye hırladı, Megeara'nın elini tutmak için ona

uzandı

onun yanında. Bu kadar yolu onu gözden kaybetmek için gelmemişti.

Megeara yatıştırıcı bir okşayışla onun elini kendi eliyle sardı. "Her şey yolunda. Sakin ol." Gözlüklü genç bir kadından bir battaniye aldı ve onu adamın etrafına sardı.

Arik gözlerini kapadı ve kadının ellerinin omuzlarında yarattığı geçici hissin tadını çıkardı. Kadının teninin onunkinin üzerindeki hissi... heyecan vericiydi. Sıcaktı.

Keşke titremeyi bırakabilseydi.

Geary ne yapacağından emin değildi. Doktorları olarak gemide bulunan Althea ile kaşlarını çattı.

Althea İngilizce olarak, "Onu kontrol etmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyor," dedi.

Geary de aynı fikirdeydi. "Biliyorum."

"Birkaç dakika içinde iyi olacağım," dedi meçhul adam mükemmel, aksanlı İngilizcesiyle. Sesi o kadar derin ve yankılıydı ki, kelimenin tam anlamıyla etraflarında yankılandı. O yoğun, yırtıcı gözler onu delip geçti. "Sadece beni bırakma."

Geary, ses tonundaki sahiplenici emir kaçma isteği uyandırır da kendini başını sallarken buldu. İçinde değildi Birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermek onun doğasında vardı, ama bu adamda doğal olmayan bir şekilde zorlayıcı bir şey vardı. Çekici.

Dürüst olmak gerekirse, onu terk etmek istemiyordu. Ve bu onu gerçekten korkutuyordu.

Kalbi küt küt atarken, battaniyenin bir köşesini kullanarak saçlarını kuruladı, sonra da gerçekten kusursuz olan yüzünü geriye doğru taradı.

"İngilizceyi mi yoksa Yunancayı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Önemli değil."

Vay canına. Son derece iki dilliydi. Aynı zamanda son derece teşhirciydi ve onu her varlığına yapışan o pantolonla görmek aklına en kötü görüntüleri getirdi. Rüyalarında onun vücudunu bir simit gibi büküyor ve her santimini yalıyordu.

Tamam, yani tam olarak o vücut değildi. Rüyalarında hiç yara izi yoktu. Ama bedeni, rüyalarındaki bedene yeterince yakındı.

İçinde hararetli bir sıcaklık uyandırmaya alışkındı.

Geary yanağındaki bir damla suyu battaniyeyle sildi. "Ne oldu sana böyle?"

Gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum."

Thia ona hınzırca bir sırıtış attı. "Her gün denizden neredeyse çıplak bir tanrı çıkarmıyoruz, değil mi? Alışveriş gezimden erken döndüğüme sevindim. Buna kesinlikle değdi."

Adam başını ona doğru çevirdi ve sertçe kaşlarını çattı. Sözlerinin onu sinirlendirdiği çok açıktı.

"Thia?" Geary kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Sakıncası var mı?"

Gözlerini devirdi. "Her neyse. Bakalım bir dahaki sefere boğulurken hayatını kurtarabilecek miyim?" Arkasını dönerek güvertenin altına yöneldi.

Christof öne çıktı. "Bunu yetkililere bildirmeliyiz."

Soluk mavi gözlerinde daha da büyük bir öfke belirdi. "Hayır!" Sesi sert ve emrediciydi. "Yetkili yok."

Teddy onunla kaşlarını çattı. "Neden? Onlardan mı kaçıyorsun?"

"Hayır. Sadece hiçbir şey hatırlayamazken sorgulanmak istemiyorum."

Christof gözlerini ona dikti. "Adını biliyor musun?"

Tereddüt etti.

"Arik." "Arik ne?"

Geary'ye kalbini sızlatan bir şaşkınlıkla baktı. "Hatırlamıyorum."

Geary ne düşüneceğinden emin olamayarak başını eğdi. Bir şey içinden bir ses yalan söylediğini söylüyordu ama ne söylediğinden emin değildi. "Başını mı arptın?"

Başını salladı.

"Hafızasını kaybetmiş olabilir," dedi Tory. "Eğer bir tekneden düştüyse onun tarafından ezilmiş olabilir. Ya da belki dövölüp denize atılmıştır. Korsanlar olabilir."

"ürük değil," diye belirtti Christof. "Ve birkaç yüz yıldır burada pek fazla korsan faaliyeti olmadı."

"Evet, ama olabilir dedim. Tuhaf ve olağandışı şeyler her zaman olur. Sadece geçen yıl sivil teknelere yetmiş beş korsan saldırısı olduğunu biliyor muydunuz? Altı tanesi ABD Sahil Güvenliğine karşıydı. Hatta bir grup bir yolcu gemisini ele geçirmeye çalıştı."

Geary, Tory'nin istatistiklerini görmezden gelerek battaniyeyi Arik'in omuzlarına bıraktı. "Hatırladığın son şey neydi?"

"Ben... Bilmiyorum."

Onu izlerken garip, sıcak bir his kapladı içini. Bütün bu an çok gerçeküstüydü. Arikos'a baktığına inanamıyordu.

Bu bir rüyaydı ve yine de karşısındaki adam birebir kopyasıydı. Arik adında bir kopya.

Mümkün olabilir mi...

Aptal olma.

Bu sadece garip bir tesadüftü. Belki de bir çeşit önsezi.

Bu düşünceyle yüzü kıpkırmızı oldu. O tür bir önsezi değildi bu. Bu adamla birlikte çıplak bir şekilde çikolata havuzuna atlayacak değildi.

"Tamam," dedi sessizce. "Teddy, Arik'i aşağı götür ve ona giyecek bir şeyler bul."

Arik onu terk etmeyi protesto etmeye başladı ama sonra kendini durdurdu.

Ondan ürküyordu. Bunu hissedebiliyordu. Eğer ona çok fazla baskı yaparsa, kaçabilir ve onu itebilirdi.

Bu istediği son şeydi.

Hayır, onun güvenini kazanmak için dikkatli adımlar atmalıydı. Buradaydı, onun diyarındaydı. Ve kısa süre içinde onu baştan çıkarmak için bolca zamanı olacaktı. Şimdilik en iyisi onu eğlendirmektir.

Yavaşça ayağa kalktı, gözleri onun bakışlarından hiç ayrılmadı. Bir dalga tekneye çarptığında hafifçe sendeledi ve neredeyse dengesini kaybediyordu.

Megeara uzandı, elleriyle onu sabitledi.

Kadının dokunuşundan gelen sıcaklık tüm sinirlerini yakarken Arik gözlerini kapattı. İnsan teması hissiyle karşılaştırılabilecek hiçbir şey yoktu - o narin ellerin hissiyle etine dokunuyor ve onun için zor olan kısmını okşadıklarını hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Onun tatlı kokusunu içine çekebilmek için başını eğdi, Açık havanın ve kadının kadınsı kokusu hafif bir parfüm dokunuşuyla buğulandı. Rüyalarında olduğundan daha da sarhoş ediciydi ve bunun tadını çıkarmak istiyordu.

Çarşafalarında ve teninde kokusunu duymayı daha da çok istiyordu. Tamamen doyana ve tatmin olana kadar onu saatlerce içmek istiyordu.

Geary, Arik'in sıcak nefesini nemli teninde hissedince gerildi. Bu yabancıda tüm vücudunu ateşe veren şey neydi?

Aslında yapmak istediği şey ona yaklaşmak olsa da, kendini ondan uzaklaşmaya zorladı. muhteşem kaslı bir vücut.

Gözleri onun bakışlarıyla tekrar buluştuğunda özlemini gösterdi ve hareketlerini not etti. "Benden korkma Megeara." Kızın kulağına mırıldandı. "Sana asla zarar vermem."

O gidene kadar kendisine kimsenin kullanmadığı bir isimle seslendiğini fark etmemişti.

BÖLÜM 4

Arik çıplak bacaklarına sürtünen kotun verdiği sert his karşısında irkildi. Bu sertliğe dayanmak çok zordu. İnsanlar buna nasıl dayanıyordu?

Teddy adındaki adam ona beyaz bir gömlek ve kot pantolon ödünç vermişti. Ancak her birinin dokusu kaşıntıdırıcı ve ağırdı. Arik'in alışık olduğu giysilerin ne ağırlığı ne de dokusu vardı. En azından hissedebildiği kadarıyla yoktu ve rüyalarında... Erotikos Skotos olarak kabul edildiğinden beri, giysiler nadiren giyilirdi çünkü tek yaptıkları diğer, daha zevkli hislerin önüne geçmekti.

Kot pantolonunu bağladıktan sonra sert beyaz gömleğine uzandı ve aynı anda kapı açıldı. Megeara'nın alçak, dar giriş yolunda, tufana yakalanmış bir köpek yavrusu gibi durduğunu görünce durakladı. Nemli haki şortu dizlerine kadar iniyordu. Üzerindeki bol beyaz tişört onu bir kumaş parçası gibi gösteriyordu. Ya da en azından ıslak olmasaydı öyle görünürdü. Bu haliyle, yemyeşil vücudunun çok az bir kısmını hayal gücüne bırakıyordu.

Bu alemde, sahip olduğunu bildiği tüm kıvrımların her belirtisini saklıyordu. Kalın, sarı saçları bile sıkı bir topuzla yüzünden iyice geriye doğru toplanmıştı.

Ama yüzü aynıydı. O zeki, keskin ve berrak, badem şeklindeki gözleri etrafındaki dünyayı görüyordu. Burnunun kenarındaki hafif çiller. Ve dudakları...

Bütün geceyi o tatlı dudakları öperek geçirmişti. Dudaklarının teninin üzerinde dans edişini izlerken, ikisi de coşkudan kör olana kadar onu ısırılmış ve onunla alay etmişti.

Bunun anısı ve tişörtünü zorlayan sıkı, büzülmüş meme uçlarının görüntüsü, tüm vücudunun açlıkla yanmasına neden oldu.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu kızgın bir ses tonuyla ve bu ses tonunu bir endişe notası bastırdı.

Onun korkusunu hissedince tereddüt etti. Ondan istediğini almak istiyorsa bu oyunu dikkatli oynaması gerekiyordu. İnsan dünyası hakkında pek bir şey bilmiyordu ama rüyalarından korkmuş ev sahiplerinin onlara dokunmasına izin vermediğini biliyordu. Bu yüzden bu âlemde de ürkek olmaları mantıklı geliyordu, o da. Onu yatağında istiyorsa, güvenini kazanmak zorundaydı.

"Bana sen söyledin." Yalan değildi. Tanıştıkları gece, çikolatayla yıkandıkları sırada ona vermişti.

"Hayır. Söylemedim. Kimse bana Megeara demez.

Hiç kimse." "O zaman sana ne diyorlar?"

"Geary."

"O zaman Geary sensin."

"Evet ama bu, ben söylemediğim halde adımı nasıl bildiğinizi açıklamıyor."

"Belki de medyumumdur." Bunu bir şaka olarak söylemişti ama kızın yüzündeki ifadeden bunu eğlenceli bulmadığını anlayabiliyordu.

"Medyumlara inanmam." "O

zaman bunu nasıl

açıklıyorsun?"

Geary gözlerini ona dikti. Adam onunla oynuyordu ve Geary bundan hiç hoşlanmamıştı. "Seni tanıyor muyum?"

Tanısmış mıydık?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Benden korkmana gerek yok Megeara. Tanışmıştık. Yıllar önce Vanderbilt'te bir makale verirken."

Geary olayı net bir şekilde hatırlayınca kaşlarını çatı. Bu onun toplum önündeki ilk gazetesiydi... hiç. Daha önce inanılmaz derecede gergindi. Öyle ki podyuma çıkarken tökezlemiş, herkesin önünde sayfalarını ve notlarını düşürmüş, sonra da on dakika boyunca yüzü kıpkırmızı olmuştu.

onları tekrar bir araya getirmek için mücadele etti. Bir sayfanın ağır ahşap sehpanın altına düştüğünü ve onu almak için her şeyi yeniden durdurmak zorunda kaldıklarını fark edene kadar kâğıdın yarısına gelmişti.

İnsanlar ona gülerken etkinlik onu küçük düşürmüştü. Bu fiyaskodan sonra, onu herhangi bir konuda konuşmaya davet eden biri olduğu için şanslıydı.

"Seni hatırlamıyorum."

"O sırada ben de dinleyiciler arasındaydım. Dr. Chandler daha sonra bizi tanıştırdı ama pek sohbet etmedik. Dr. Chandler sizi eski üniversite profesörüyle tanıştırmak için yanından uzaklaştırmadan önce biraz telaşlı görünüyordunuz."

Bu kısmı hayal meyal hatırlıyordu. Hatırlamış olması iddiasına inandırıcılık katıyordu. Bu doğruydu.

Mikserde biraz onurunu kurtarmakla meşguldü... yine de, bu kadar ateşli bir adam onun hafızasına damgalanmalıydı.

Alaycı bir gülümseme ağzının bir köşesini yukarı kaldırdı. "Üzerimde büyük bir etki bıraktın."

Gülmemek için kendini zor tuttu. Evet, doğru. Böyle bir adam, kendini utandıran kilolu bir budalayı gerçekten hatırlar mıydı? "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Ama yoğun bakışlarında kahkaha yoktu. Sadece içtenlik vardı. "Yapmamalısın. Bu doğru."

Geary onu geçmişinden hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı, ama açıkçası o gün öyle bir sisin içindeydi ki, tanışmış olmaları ve bunu unutmuş olması tamamen mümkündü. "Neden oradaydın?"

"Antropoloji öğrencisiydim. O zaman size Atlantis'i sormuştum ve bu konuda oldukça kaba davranmıştınız." Gözleriyle onunla alay ederken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Hâlâ şüpheliydi ama mantıklı geliyordu. O zamanlar Atlantis için onun kafasını koparmış olabilirdi. Bu aynı zamanda onu hafızasından silmesini de açıklıyordu.

Belki de son zamanlarda rüyasında onu görmesinin nedeni buydu. Belki de bilinçaltı onu ve Atlantis'i bulma arzusunu hatırlamıştı.

"Her neyse, ben de bu yüzden buradayım. Senin gibi ben de Atlantis'i bulmak istiyorum."

Bu sözler karşısında kaskatı kesildi. "Atlantis'in peşinde olduğumu kim söyledi?"

"Ege'de bilimsel bir ekiple, sondaj ve kazı için donatılmış bir teknede bulunan bir Amerikalısınız. Başka neyin peşinde olabilirsin ki?"

"Herhangi bir antik eser."

"O zaman neden boynunda bir Atlantis sikkesi taşıyorsun?"

Eli doğruca ona gitti. Babasının ölümünden bir ay sonra ona verdiği sözü hatırlatması için madeni parayı taktırmıştı. Ama kafasını en çok karıştıran şey

Yazının olduğu kısım arka taraftaydı. Arik'e gösterilen kısım, üç şimşekli güneş patlamasının görüntüsüydü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu sikke Apollymi Magosa Fonia Kataastreifa'nın sembolünü taşıyor."

"Apollymi kim?"

"Atlantisli bilgelik, ölüm ve yıkım tanrıçası. Ancak Atlantis dilinde çoğunlukla Apollymi Akrakataastreifa olarak anılırdı. Büyük Yok Edici Apollymi."

Bunu bilmesine imkân yoktu. Gizemli sembolü başka bir yerde görmediyse tabii. "Bu sembolü nerede gördün? Ne anlama geldiğini nereden biliyorsun?"

"Ben eski bir Rum aileden geliyorum. Bu bölge hakkında bilmediğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Atlantis'i bulmuş olsanız bile kazı izni alamayacağınızı da biliyorum. o."

Bu doğruydı. Yıllardır bir tane edinmeye çalışıyordu. Ama burada istenmeyen kişiydi.

Arik'in gözleri ona dikildi. "Ekibinizin bir üyesi olarak bu teknede kalmama izin vererseniz, ihtiyacınız olan her şey için size izin vermeyi garanti edebilirim."

"Yalan söylüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Burada hayal edebileceğinden çok daha fazla bağlantım var. Kelimenin tam anlamıyla."

"Peki sana nasıl güvenebilirim?"

"Nasıl yapamazsın? En çok istediğın şeyi elde etmek için sahip olduğın tek umut benim."

Burada garip bir çift anlam sezdi. "Sana güvenmiyorum. Kendi adını bile hatırlayamazken benim izinlerimi nasıl alabilirsin?"

"Sana adımı zaten söyledim." "Arik,

başka bir şey değil."

Arik büyük bir risk almadan önce ona gülümsedi. "Arik Catranides," dedi Solin'in insan soyadını kullanarak. Solin'in öngörülemezliğı düşünöldüğünde bu cesur bir hamleydi ama kardeşi ona bu iyiliğı borçluydu ve işbirliğı yapmazsa Arik onu öldürecekti.

Geary Arik'e şüpheyle baktı. Beş yılı aşkın bir süredir Yunan hükümetinin bürokratik işlemleriyle boğuşuyordu ve kendini bir yarış pistinde sonsuz bir hüsrân döngüsüne hapsedilmiş küçük bir plastik araba gibi hissediyordu. Hiçbir yere varamamıştı ve birkaç kez pistten çıkıp bir ağaca çarptığından emindi... yüz üstü.

İhtiyacı olan izinleri alması mümkün müydü?

Hayır. Kesinlikle hayır. Hiçbir şey onları Sen de biliyorsun. Tek yapması gereken blöfünü görmektir, o da geri çekilecekti.

"Tamam, kendini bana kanıtlamak istiyorsan izinleri al. Ama bu keşif gezisinde kalmanın tek yolu onları imzalayan adam ve ben onun kalemi kağıda döküşünü izliyorum. Beni hapse attıracak bir sahtecilik istemiyorum."

"Sahte yok. Bana güvenebilirsin, Geary. Söz veriyorum."

Hâlâ yapabileceğinden, hatta yapması gerektiğinden emin olmasa da, sertçe başını salladı ve gitmek için döndü. Temiz bir çıkış yapamadan, adam onu nazikçe durdurdu. Onun bir şey söylemesini bekliyordu. Bunun yerine adam sadece ona baktı.

Kısmen kuşkulu, kısmen de yiyip bitiren nefes kesici bir ifade. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı.

Kabul edin, 1.80 boyuyla çoğu erkeği gölgede bırakıyordu ve çirkin olmasa da sıska ya da güzel de değildi. Sadece ortalama biriydi ve Arik'e benzeyen erkekler ona benzeyen kadınlarla ilgileniyordu.

Rüyaları dışında...

Tüm bu gün bir hayalden başka bir şey olabilir miydi? Şu anda bile rüya mı görüyordu?

Arik ona sadece ve sadece onun için burada olduğunu söylemek istedi. Buraya gelmek için neler yaşadığını bilmesini istiyordu ama insanları tanıdığı kadarıyla bu bilgiye pek iyi tepki vermeyecektir. Özellikle de ruhunu takas ettiği kısım için.

Ama ona dokunduğu andan itibaren kelimeler ağzından kaçmıştı. Onu tatmak, ona sarılmak istiyordu.

"|..."

Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

Seni yanımda istiyorum Megeara. Bu kelimeler dilinin ucundaydı. Orada yanıyorlardı, söylenmeleri gerekiyordu. Ama onları söylemek, elde etmek için çok uğraştığı şeye mal olacaktı.

"Kardeşimle iletişime geçmem gerekiyor."

"Peki," dedi usulca. "Limana yanaştığımızda onu görebilirsin."

"Ama nerede olduğunu ya da onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım var."

Gözleri bir kez daha şüpheli bir hal aldı.

"Lütfen, Megara."

"Geary," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Lütfen, Geary. Onu bulmak zorundayım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Adı ne?" "Solin Catranides."

Tüm tavrı şüpheli doluydu. "Bu bir numara olmasa iyi olur, anlıyor musun?"

"Bu bir numara değil."

Gözleri hâlâ onu suçluyordu. "Peki. Sen burada kal, marinaya döndüğümüzde sana haber veririm."

"Heyecanla bekleyeceğim."

Yapacağına bahse girmişti. Geary ona uyarıcı bir bakış atarak kapıdan geri çekildi ve kapıyı sıkıca kapattı. Ancak o zaman yeniden nefes alabildi.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? İddialarının herhangi bir geçerliliği var mıydı? Yoksa tamamen saçmalıyor muydu?

Neye inanacağından emin olamayınca Brian ve Teddy'nin sohbet ettiği üst tarafa yöneldi.

"Sen iyi misin?" Brian onlara katıldığında sordu.

"Sanırım... oh kahretsin, bilmiyorum. Yeni yolcumuz bize izinlerimizi alabileceğini iddia ediyor."

Teddy inanamayarak güldü. "Ne? O Zeus mu? Tanrıları şahsen tanıyor mu? Çünkü alınmayın ama sanırım bize herhangi bir izin almamız için gereken şey bu."

Brian başını salladı. "Teddy'nin tarafını tutmak zorundayım. Durum umutsuz görünmeye başladı. Korkarım ki ben de finansman."

Geary'nin bu haber karşısında midesi bulandı. Her ne kadar Babasının hurdacılık şirketinin ortağıydı, parası o kadar bağlıydı ki bu yaz gezilerini finanse etmek için ihtiyaç duyduğu nakit paraya dokunamıyordu.

"Hadi, Brian-"

"Üzgünüm, Geary. Bu çok maliyetli ve artık iznimiz de yok."

Hiç izinleri olmamıştı. En azından yasal olanlardan.

"Bir gün verebilir misin? Arik kardeşinin bu iş için iyi olduğuna yemin ediyor."

Teddy küçümseyerek homurdandı. "Kardeşi kim? Kral Konstantin mi?"

"Solin Catranides adında bir adam."

Brian'ın çenesi gevşedi.

İçinden bir umut seli geçti. "Onu tanıyor musun?"

"Multi milyarder playboy mu? Evet, onu tanıyorum. Ama hiç onunla tanışacak kadar yaklaşmadım. O bir

her zaman bir sonraki şımartılmış metresi olmaya çalışan kadınlardan oluşan bir haremle çevrilidir."

Geary kaşlarını çattı. Ege'de yüzen bir kardeşi olacak bir adama benzemiyordu.

Sonra tekrar ...

"Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Birkaç telefon görüşmesi yapabilir ve adamlarımın onun adamlarının yerini bulup bulamayacağına bakabilirim."

Bu onun işine yaradı. "Lütfen öyle yap. Arik'in yalan söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum."

Teddy yanağını kaşdı. "Biliyor musun, farklı bir Solin Catranides olabilir."

Teddy'ye başını salladı. Böyle bir isme sahip kaç erkek olabilirdi ki?

"Hey, asla bilemezsin," dedi savunmacı bir

tavırla. "Evet, ama olasılıklar nedir?"

Teddy güldü. "Denizde yarı çıplak bir adamı avlamak kadar iyi." Brian'a baktı. "Böyle bir adamı merak etmen gerekir. Sarhoş değildi. Ne olmuş? Kıyıda yirmi mil açıkta yüzmeye mi karar vermiş? Hem de teknesiz?"

Geary şakacı bir tavırla, "Kapa çeneni Teddy," dedi.

Brian uydu telefonundan arama yapmak için yanlarından ayrıldı ve Teddy de bir adım geriden onu takip etti. Ama Teddy'nin sorularını dinlerken, onun her zamanki şakacı tavrını takınmadığını fark etti. Adam ilk kez mantıklı konuşuyordu.

Arik neden burada yalnızdı? Adamın yüzme bilmediği apaçık ortadayken nasıl olmuştu da denize girmişti?

"İyi misin?"

Döndüğünde Tory'yi arkasında buldu. "Bilmiyorum. Ben "Acaba gizemli yüzücümüzü suda mı bıraksaydık?" diye düşündüm.

Tory kaşlarını çattı. "Nasıl senin gibi değil. Neden böyle söyledin?" "Onda tuhaf bir şeyler var, sence de öyle değil mi?"

"Yani suyun içinde neredeyse çıplak olması dışında mı?"

"İşte bu var."

Tory omuz silkti. "Bilmiyorum. Onunla gerçekten konuşan ben değilim. Onun nesi seni bu kadar rahatsız ediyor?"

Geary ona gülümsedi. "Bilmiyorum. Belki de sadece yorgunumdur."

"İnsanlar bunu sadece eldeki konuyla gerçekten ilgilenmek istemediklerinde söylerler. Bir erkeğe ne düşündüğünü sorduğunuzda 'hiçbir şey' demesi gibi ama gerçekte başka bir kadına baktığını biliyorsunuz ve bu yüzden onu üzmenizi istemiyor."

Geary onun beklenmedik benzetmesine

şaşırdı. "Bu Thia'nın teorisi."

Geary başını salladı. "Bence seni yoldan çıkarmadan önce ondan uzak durmalısın."

"Hayır, çok eğlenceli. Her konuda çok yanlış görüşleri var. Ama sanırım az önce söylediğim şey

aklı başında düşünceleri var."

Geary de buna katılmak zorundaydı. "Pekala, Doogie Howser, kitaplara geri dön."

"Biliyor musun, bir gözlemimi çok yakın bir noktaya getirdiğimde bana hep bunu söylersin."

Haklıydı ama Geary bunu bilmesine izin vermeyecekti. "Seni bir insan kurbanı yapmadan önce o küçük sıska halini çıkar ve başka birini rahatsız et, Tor. Düşünmeye çalışıyorum, tamam mı?"

"Tamam. Bana ihtiyacınız olursa güvertenin altında Scott'ı rahatsız ediyor olacağım."

Geary gülerek kuzeninin gidişini izledi. Tanrım, bu küçük kıızı nasıl da seviyordu. Onda bulaşıcı bir şey vardı.

Tory kapıda Brian'ın yanından geçti. Geary onun yüzündeki ifadeden kötü haberleri olduğunu anlamıştı.

Güvertenin yarısında onunla karşılaştı. "Ne var ne yok?"

"Görünüşe göre Solin tek çocuk. Erkek ya da kız kardeşi yok. Hatta bir kobayı bile yok."

İçinden öfke ve zafer fışkırdı. "Biliyordum! Yalan söylediğini biliyordum." Geary Brian'ın kolunu tuttu ve onu geldiği yöne doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Misafirimizle bu konuda yüzleşeceğim ve sen de şahidim olacaksın."

BÖLÜM 5

Arik, Teddy'nin yatağındaki battaniyenin kıllı dokusundan çok etkilenmişti. Kaşındırıcı ve rahatsız ediciydi. Neden Kim bunu teninin yanında ister ki? Yastık kılıfı bile düşündüğü gibi değildi. Rüyalarında bu eşyalar hava kadar yumuşaktı ve teninde ılık bir su gibi kayıyorlardı.

Ama burada... Ürperdi.

İnsanoğlunun yaşadığı tuhaf bir dünyaydı bu. Rüyalara kaçmalarına şaşmamalı.

Ve Megeara olmadan burada olmaktan yorulmuştu. Rüyalarında olduğundan çok daha zor bir insan olduğunu kanıtlıyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu ama Onu bulduğu zaman.

Tam kapıya uzanmıştı ki kapı hızla açıldı ve tenine değen havayı hissetti.

Megeara'yı gördüğünde içinden sıcak, tatlı bir duygu geçti. En azından yüzündeki öfke ifadesini fark edene kadar bu şekilde başladı.

"Ne?" diye sordu, kadının neden şimdi bu kadar

sinirlendiğini merak ederek. "Solin Catranides tek çocuk."

Arik bu ifadenin gülünçlüğüne güldü. Bir Rüya Avcısı olarak Solin'in binlerce kardeşi vardı. Kelimenin tam anlamıyla. "Sizi temin ederim, öyle değil."

Arkasındaki adama eliyle işaret etti. "Söyle ona, Brian."

"Onu tanıyan bir arkadaşımı aradım. Bana Solin'in hiçbir zaman bir aileden bahsetmediğini söyledi."

Arik onlara alaycı bir gülümseme verdi. "Eminim bir kadına, onu hiç ilgilendirmeyen bir konuda ailemizden bahsetmez. Benim için onu telefona bağla."

Geary, kullandığı emredici ses tonundan dolayı ona ters ters baktı. Brian hakkında bildiği bir şey vardı. O da bu ses tonunu kendisinden daha iyi karşılamıyordu.

Brian'ın gözleri küçümsemeyeyle parladı. "Araştırmalarımı çoktan yaptım."

"Ve yanıldılar."

Brian telefonu ona doğru fırlattı. "Kendi aramalarını kendin yap, dostum."

"Numarayı bilmiyorum." "O

zaman sıçtın."

"Brian," dedi Geary nazik bir ses tonuyla, onların dikenlerini dağıtmaya çalışarak. Telefonu Arik'ten aldı ve Brian'a geri verdi. "Benim için Solin'in numarasını bulabilir misin? Onunla kendim konuşmak istiyorum."

Arik'e karşı dudağını büktü. "Bu onun kardeşi. Numarayı bilmesi gerekmez mi?"

"Brian, lütfen. Yunanistan'daki herhangi bir numarayı arayabilir ve cevap veren kişi Solin gibi davranan herhangi biri olabilir. Doğru kişiyle konuştuğumdan emin olmak istiyorum. kişi."

Brian'ın yüz hatları onun isteğinin akla yatkınlığını görünce yumuşadı. "Peki." Telefonu aldı ve çevirdi. Birkaç dakika sonra cebinden bir kâğıt kalem çıkararak numarayı not etti. Telefonu kapattı ve kâğıdı ona uzattı.

Geary numarayı görünce kaşlarını çattı. "Bunun doğru olduğuna emin misin?"

"Bildiğim tek Solin Catranides bu. Kardeşi olup olmadığını zaman gösterecek."

"Tamam." Numarayı çevirdi ve Arik her ikisine de kendini beğenmiş bir bakış atarken bekledi.

Altıncı zilden sonra, kalın İngiliz sesli bir adam Yunanca cevap verdi.

Geary gözlerini, yakışıklı yüzünde boş bir ifadeyle onu izleyen Arik'ten ayırmadı. "Bu Solin Catranides mi?"

"Hayır. Kyrios Catranides şu anda müsait değil. Eğer isminizi ve numaranızı bırakmak isterseniz, mesajınızı diğerlerine ekleyeceğim."

Bunu daha küstah bir tonda söyleyebilir miydi? Gerçekten de bu adam kibirli uşak okulunda ileri düzey dersler vermeliydi. "Bu biraz acil bir durum-"

"Hep böyle derler, thespeneice. Alınmayın. Efendi bu öğleden sonra kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyor."

Gözlerini Arik'e dikmiş, onun ağzından laf kaçırmamasını ve yalan söyleyip söylemediğini kendisine göstermesini bekliyordu. "Kardeşi için bile mi?"

"Pardon?" Sümsüklük artık kaybolmuş, yerini kuşkuya bırakmıştı.

"Karşımda onun kardeşı olduğunu iddia eden bir adam duruyor."

Şimdi adamın sesi tamamen düzleşmişti. "Efendinin kardeşı yoktur, thespeneice."

O cevap veremedi Arik telefonu elinden aldı. elini uzattı ve bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi. Kulağa Yunanca gibi geliyordu ama tamamen başka bir şeydi.

Arik önce Brian'a, sonra da Megeara'ya kendini beğenmiş bir bakış daha attı.

Kadının güvensizliğinden bıkmaya başlamıştı; bunu hak etmediğinden değil. Bu sadece onun sinirlenmesine neden oluyordu - ilginç bir duyguydu bu. Bundan hoşlanmıyordu. Çok... sinir bozucuydu. "Şimdi telefona geliyor."

İki saniye sonra Solin sinirli bir ses tonuyla cevap verdi. "Bu bir şaka mı?" diye sordu sadece tanrıların bildiği dilde.

Arik de aynı şekilde cevap verdi. "Hayır Solin, öyle değil. Yardıma ihtiyacım var."

"Eğer iddia ettiğiniz gibiyseniz ve benim anadilimi kullandığınıza göre, akrabam olduğunuzdan hiç şüphem yok. yardımına ihtiyacın var."

"Evet, istiyorum. Güçlerim olmadan iki hafta boyunca insan düzleminde mahsur kaldım ve tekrar eve dönene kadar yardımınıza ihtiyacım var."

"|-"

"Sakin beni inkâr etmeye kalkma," dedi dişlerini sıkarak.

"Senin yüzünden Skoti'ye dönüştüm. Şimdi bana yardım edemiyorsun ve sana söz verebilirim ki bir daha asla huzur içinde uyuyamayacaksın. Uyuyacağım.

Sonsuzluğun geri kalanını sadece seninle senkronize olarak geçireceğim. Her zaman

Gözlerini kapatırsan, orada olacağım... seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim."

"Vay be, ne tehditler savuruyorsun." "Tehdit yok. Sadece vaatler."

Solin tekrar konuşmadan önce durakladı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu tür sözleri hafife almam."

"Ve bunları kolay kolay vermem. Benden ya da yeteneklerimden şüphe ediyorsan, M'Ordant'a kim olduğumu ve neler yapabileceğimi sor. Yüzyıllar önce dönüştürdüğün uyuşmuş Oneroi'den bu yana çok yol kat ettim. Yardımını istiyorum Solin. Birine yardım etmenin sana ters geldiğini biliyorum ama sineye çek ve bana yardım et."

Solin düşünüyormuş gibi birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "Eğer iddia ettiğin gibi bir insan olarak buradaysan, bir tanrının desteğine sahip olduğunu varsayıyorum. Kim o tanrı?"

Bunu ondan saklamaya gerek yoktu. Gerçekten bilmek isteseydi, öğrenmesi uzun sürmezdi. "Hades."

Solin homurdandı. "Hades'le pazarlık mı yaptın? Sen deli misin?" "Oneroi iken kesinlikle aklım başımda ve kontrolümdeydi.

Sonra biri bunu değiştirdi. Şimdi ne olduğum herkesin Sanırım, kendiminkini

bile." Onu daha fazla

sessizlik karşıladı.

"Pekâlâ," dedi Solin sonunda. "Bunu alışkanlık haline getirmedi ama beni meraklandırıdın. Benden ne istiyorsun?"

"Amerikalı bir arkeoloğın Atlantis'te kazı yapması için izne ihtiyacım var."

Solin bir kahkaha patlattı. "Artık delirdiğini biliyorum. Siteyi gerçekten buldular mı?"

"Fark eder mi?"

"Bu varoluş düzleminde, evet. Orayı kurcalamaya başlarsanız, rahat bırakılması gereken insanları kızdırırsınız."

"İnsanın günleri sayılı olduğu için bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Önce biraz heyecanlansın ölür. Ne zararı var?"

Solin nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Hayır, yapmadın."

"Ne yapmadı?" Arik sordu.

"Hades'le ruh değişimi sözü ver. Cesaretin var, bunu kabul ediyorum."

Kardeşini etkilemenin iyi bir şey olup olmadığından emin değildi ama en azından Solin'in sesi biraz daha kabul edilebilir geliyordu.

"İzinler dışında, başka ne var?"

"İşte bu kadar. Sahte olmadıklarından emin olmak için bunları veren yetkiliyle görüşmek istiyor."

"Buna ne zaman ihtiyacınız var?"

Arik, kendisini beklentiyle izleyen diğer ikisine baktı. "Ne kadar çabuk yapabilirsin?"

Kısa bir duraklama daha. "Bunu ayarlamam için bana bir saat verin. Bana borçlu olan birkaç hükümet dostum var. Sadece kimi korkutmak ya da şantaj yapmak istediğime karar vermem gerekiyor."

Arik Megeara'ya baktı ve İngilizce konuştu. "İzinleri ayarlamak için bir saate ihtiyacı var. O zaman onunla buluşabilir misin?"

Başını sallamadan önce çenesi

gevşedi. "Orada olabilir," dedi Arik

Solin'e. "Güzel. Ben seni alırım."

"Neden?"

"Çünkü bu kadar kibirli ve aptal olan bir tanrıyla yüz yüze görüşmem gerekiyor."

Arik gurur mu duymalıydı yoksa aşağılanmalı mıydı emin değildi. Belki de ikisinden de biraz olmalıydı. "O zaman iyi doktorun sizi yönlendirmesine izin vereceğim." Telefonu hâlâ şaşkın şaşkın bakan Megeara'ya uzattı.

Geary duyduklarına inanamıyordu. Gerçekten bu kadar basit miydi? Bir telefon görüşmesinden başka bir şey ona ihtiyacı olan zor belgeleri kazandırabilir miydi? "Alo? Kyrios Catranides?"

"Evet, siz kimsiniz?"

"Dr. Geary Kafieri."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Doktor. Kardeşimin dediği gibi, ben izinlerinizi alabilmemiz için ikinizi nereden alacağımızı tarif etmeniz gerekiyor."

Geary hâlâ biraz çekingendi. İnsanlara güvenmek onun doğasında yoktu, özellikle de onca yıldan sonra. İkisinin bir saat içinde yapabildiği şeyi başarmaya çalışıyordu. "Senin tek çocuk olduğunu sanıyordum."

Solin cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Hem evet hem hayır. Benim birkaç üvey kardeşim var. Bunlardan biri de

Arik.

Şimdi bana adresinizi verme nezaketini gösterirseniz sevinirim."

Bunun bir şaka olmasını beklemesine rağmen yaptı.

Solin ona marinanın adresini ve yol tarifini vermeyi bitirdiğinde, "Çok iyi," dedi. "İkinizi bir saat içinde göreceğim."

"Teşekkür

ederim."

Telefonu

kapattı.

Geary görüşmeyi sonlandırdı ve telefonu Brian'a verdi. "Bize izinleri alacak. Sence bunu gerçekten yapabilir mi?"

Brian omuz silkti. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur. Solin en yüksek çevrelerde dolaşır. Benim yükselemediğim çevrelerde bile... bu da size ne kadar parası olduğunu gösterir."

Yüzü tamamen soğukkanlı olan Arik'e baktı. "Ve o senin kardeşin mi?"

"Evet."

Brian boğazını temizledi. "Eğer o izinleri alırsanız, desteğimi yeniden gözden geçireceğim."

Bu onun için çok şey ifade ediyordu. Onun desteği olmasaydı, toparlanıp eve dönmekten başka seçenekleri olmazdı. "Teşekkür ederim, Brian."

Onları yalnız bırakmadan önce başını ona doğru eğdi.

Arik ona baştan çıkarıcı bir gülümseme sundu. "Şimdi mutlu musun?"

"Mutlu olmak doğru kelime mi bilmiyorum. Senden ve nedenlerinden hâlâ şüpheleniyorum."

Ona dilini şaklattı. "Tüm bunlardan sonra, bana güvenmemeye nasıl devam edebiliyorsun?"

Ciddi miydi? "Beni suçlayabilir misin? Seni hâlâ tanımıyorum ve burada sebepsiz yere büyük jestler yapıyorsun. Neden bana yardım etmek isteyesin ki?"

"Çünkü seni büyüleyici buluyorum. Yüksek lisansta çok tutkuluydun ve şimdi benim gibi imkansız bir arayış içindesin. İnsan buna hayran olmalı. Hayatımı kurtardığın küçük gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Sana izinler konusunda yardım etmek

En azından bunu yapabilirim." Konuşurken gözlerinde parıldayan ve ışıldayan bir şey vardı. Kendisini, bir Mack kamyonu tarafından ezilmesi için sepetinden otoyola çeken usta büyücüsünün yanındaki bir yılan gibi hissediyordu.

"Benden ne istiyorsun? Gerçekten mi?" diye sordu.

"Sadece basit bir gülümseme. Başka bir şey değil."

"Bu kadar küçük bir şeyin sizi tatmin edeceğine inanmakta zorlanıyorum."

Sırıltışı hınzırca bir sıcaklığa dönüştü. "En azından beni bir süreliğine idare eder."

Geary onun ne yapacağından emin değildi. Bir yandan, Ona kimsenin yapamayacağı bir şekilde yardım ediyordu. Ona hiçbir şey borçlu değildi, ama yine de ...

Kendisini kurtardığı için ona borcunu ödüyor olması kadar basit olabilir miydi? O bir Yunanlıydı ve bu bağlamda düşünüldüğünde mantıklı geliyordu.

Yunan halkının neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair katı bir ahlak kuralları vardı. Geri ödeme onların tereddüt etmeden yapardı. Belki de ona karşı çok sert davranıyordu.

"Tamam, Arik. Sana karşı bu kadar asabi davrandığım için özür dilerim. Kural olarak insanlara güvenmiyorum, özellikle de tanımadıklarına."

"Anlıyorum ve son derece tuhaf koşullar altında tanıştık."

Onu gemiye çektiğini hatırlayınca yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Doğru."

Yüz hatları yumuşayarak, bir erkekten görebileceği en baştan çıkarıcı ifadeye büründü. "Baştan başlayalım mı?" Elini ona doğru uzattı. "Ben Arik Catranides."

Onun elini sıktı. "Geary Kafieri ve ben hâlâ denize nasıl düştüğünü bilmek istiyorum."

Elini dudaklarına götürdü, böylece parmak eklemlerine fısıltıyla bir öpücük kondurabildi. "Ve sana söz veriyorum, bir gün bu gizemin cevabını öğreneceksin."

Neden olduğundan emin değildi ama omurgasından aşağı ürkütücü bir ürperti inerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bunu, Arikos'un onu vücudundan yaladığı çikolatalı krem şantiyle yıkadığı rüyalarının anısı takip etti yavaşça ve kolayca. Ama bu, onu baştan çıkaran adam değildi.

Öyle miydi? Bilinçaltı bir şekilde bunca yıldır onun anısına tutunmuş olabilir miydi ve ancak şimdi ona ihtiyacı vardı ki onu hatırladı?

Mümkün görünmüyordu. Yine de onun burada, tekne de bulunmasını ve son haftalarda rüyalarına girmesini başka nasıl açıklayabilirdi? Onu hatırlamış olmalıydı.

Ve şimdi daha rahatlamıştı, onda çok sakin ve huzurlu bir şey vardı. Onu yatıştıran bir şey.

Onu.

Gözleri hariç. Onu ürkütüyorlardı. Bir şekilde her şeyi bilen ve güçlü görünüyorlardı. Araştırmacı ve ölümcül.

"Peki tam olarak nerede yaşıyorsun?"

Cevap vermedi. Onun yerine, arkasına geçti ve kollarını ona doladı. Hayalindeki sevgilisinin binlerce kez yaptığı şey buydu.

Adamın kucağında kaskatı kesildi. "Kimsin sen, Arik? Gerçekten neden buradasın?"

Yanağını onunkine sürttü, böylece bıyıkları kadının tüylerini ürpertti. "Atlantis'i istiyorsun, değil mi?" Arzu kızın içini yakıp kavururken bunu kulağına mırıldandı.

"Evet."

"O zaman başka ne önemi var?"

Bir kere vücudundaki sıcaklık. Daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi bu. Hayatı boyunca kendini başkalarına kanıtlamak zorunda kalmıştı. Ve babasının şöhretinden beri Kadın olmasının, daha elitist akademisyenlerin onu göz ardı etmesine neden olmasına izin vermemek için elinden geleni yapmıştı. Tüm hayatı boyunca, diğer her şeyi dışlayarak ciddi bir bilim insanı olmaya odaklanmıştı.

Ama Arik'le durum farklıydı. Ona bir kadın gibi davranıyordu ve koruyucu dikenleri onu itmiyordu. Onu arzulanan biri olarak görüyordu. Sadece bunun yeniliği bile iç gıcıklayıcıydı.

Gözlerini kapatıp ona yaslanmak istedi. Uzanıp avucunu onun bıyıklarına dayamak ve böylece

çenesindeki kasların çalıştığını hissedebiliyordu. Rüyalarında yaptığı şey buydu.

Ama gerçek buydu ve Dr. Geary Kafieri'nin böyle bir oyuna ayıracak zamanı yoktu. Tek yapmak istediği olduğu yerde kalmak olsa da kendini geri çekti. "Çalışmam gerek."

Arik hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Ama sonra, onu ilk etapta ona çeken şey kadının gücüydü. Kalmanı istiyorum ...

Bu düşünce aklından geçer geçmez kız ona sert bir bakış fırlattı. "Sana yapacak işlerim olduğunu söylemiştim."

Kadının ses tonundaki öfke karşısında kaşlarını çatı.

"Affedersiniz?" "Kalmamı istediğini söyledin ve ben

bunu yapamam." Başını eğdi. "Hayır, istemedim."

Sadece öyle düşünmüştü. "Seni çok net duydum."

"Ama ben konuşmadım." Güçleri yokken onu nasıl duyabilirdi ki?

Geary ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu. Bunu çözene kadar ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Bir hoşça kal bile demeden onu terk etti ve yola koyuldu. Böylece temiz hava alabilecek ve düşüncelerinden arınabilecekti.

Thia onu güvertede karşıladı. "Bay Cutie

nerede?" "Aşağıda."

Hıncır bir gülümseme dudaklarını büktü. "İşte şimdi onu orada istiyorum... aşağıda."

Geary bir esinti gibi gelen bu kötü söz karşısında gözlerini devirdi ona sürtündü ve ürpermesine neden oldu. Hâlâ ıslak kıyafetler içindeydi ve eğer gerçekten bir Yunan yetkiliyle görüşeceklerse, kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu. onu gücendirmek.

"Al bakalım, Thee. Eminim bunu hoş karşılayacaktır."

Kat yanlarından geçerken güldü. "Bundan gerçekten şüpheliyim."

Geary Kat'in sesindeki tuhaf tını karşısında kaşlarını çattı. Neredeyse bir buçuk metre boyuyla o da Thia gibi mürettebatın geri kalanından, hem kadınlardan hem de erkeklerden daha uzun boyluydu. Kat de sarı saçları ve keskin yeşil gözleriyle son derece Yunanlıydı. Ekibe sadece birkaç hafta önce katılmıştı; tam da umutsuzca kazmaya çalıştıkları duvarı bulduktan sonra. "Misafirimiz hakkında bir şey biliyor musun?"

Kat umursamazca omuz silkti. "Hayır. Neden yapayım ki?"

"Hmmm..." Geary buna inanıp inanmadığından pek emin değildi. Kat'in tavırlarında bilgi saklıyor olabileceğini gösteren bir şeyler vardı.

"Kat, sen Yunanistanlısın, değil mi?"

Tekrar güldü. "Doğma büyüme Yunanım. Kimsenin benden daha Yunanlı olabileceğinden şüpheliyim, neden?"

"Gerçekten bu adamın izinlerimizi almamıza yardım

edebileceğini düşünüyor musun?" Kat ayıldı. "Sanırım

yakında öğreneceğiz."

Ama Geary'nin kitabına göre yeterince erken değil. "Pekala. Limana yanaşmadan önce stm değiştirmeliyim. Birazdan görüşürüz."

Kat, Geary'nin güvertenin altında gözden kaybolmasını bekledikten sonra, on sekiz yaşında korkutucu bir yüz ifadesi taşıyan Thia'ya baktı.

Tanrıça Artemis'e benziyor. "Bu arada, Scott'ın seni aradığını duydum."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Fikrini değiştirmeden önce kasan iyi olur."

Thia, Hermes'in büyülü spor ayakkabılarını giymiş olsaydı bile daha hızlı fırlayamazdı. Bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Bu kızıl saçlı kadını en azından birkaç dakikalığına meşgul etmeliydi, böylece Kat en son edindiklerini ziyarete gidebilir ve rahatsız edilmeyebilir ya da daha da önemlisi kulak misafiri olmayabilirdi.

Thia'nın yoldan çekildiğinden emin olur olmaz Kat Arik'in götürüldüğü Teddy'nin kamarasına yöneldi. Kapıyı itip açmadan önce bir kez çaldı.

Arik pencerenin yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona soğukkanlı bir bakış atıyordu. "Sen Megeara değilsin."

"Hayır, değilim. Ama bilmek istediğim şey, sizin gibi bir insanın bu gemiye nasıl bindiği."

"Benim gibi biri mi?"

Ona bir adım daha yaklaşırken başını salladı. "Uzun boylu, siyah saçlı. İnanılmayacak kadar seksi, gözleri parlayacak kadar mavi? Sanırım günün sorusu babanın kim olduğu?"

"Pardon?"

"Baban kim?" diye tekrarladı soruyu genişletmeden önce.

"Morpheus mu yoksa Phobeter mu?"

Ona şüpheli bir bakış attı. "Kimsin sen?"

"Katra Agrotera. Ama bu diyardaki çoğu insan bana Kat

der." Onun gözlerindeki tanıma hissini gördü. "Agrotera mı?"

"Evet," diye yanıtladı onun sorulmamış sorusunu. Agrotera, Yunan tanrıçasına sıklıkla atfedilen isimlerden biriydi Artemis, hizmetkârları tarafından sıkça kullanılan bir isim. Kat'i bu ekibin ilerleyişini izlemesi için buraya gönderen de aynı tanrıçaydı. "Ben onun korilerinden biriyim."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Zaman zaman Geary'nin babasıyla çalışıyordum, ikisinin konuşmadığı günlerde. Elimizdeki meseleye biraz yaklaştığı için Artemis önüne birkaç engel koymam gerektiğini düşündü."

"Peki neden?"

"Basit. Atlantis bulunamaz."

Adam onunla alay etti. "Bir saatten kısa bir süre içinde bunu bana söyleyen ikinci kişisin. Gizli kalması Artemis için neden bu kadar önemli?"

"Neden o kadar da önemli değil. Sadece oraya gitmek istemediğinizi söylediğimde bana inanın... birden fazla şekilde."

Ürkmedi ya da herhangi bir duygu göstermedi, doğumu göz önüne alındığında bu ona mantıklı geliyordu. Yine de korkmayı öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Konuştuğunda sesi düz ve lmcld. "Megeara onu bulmak istiyor."

"Ve cehennemdeki insanlar buzlu su istiyor. Tüm tarih boyunca İnsanlık, sahip olamayacakları bir şeyi isteyen insanlar tarafından yazılır. Hayal kırıklığını atlatacaktır, güven bana." Yavaşça ona yaklaştı ve dışarıdaki koridordan geçen hiç kimsenin bir sonraki sözlerini duyamayacağından emin olmak için sesini alçalttı. "Ama bu hâlâ bir Rüya Avcısı'nın nasıl olup da burada, bu teknede olduğunu açıklamıyor. Eminim bu uçağa sadece iyi doktora arayışında yardım etmek için gelmediniz."

Paha biçilmez bir hazineden daha fazla korunuyordu. "İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. Bu bir suç mu?"

"Olimpos'ta olabilir." "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Atlantis'in adını duyduğunuzu bile unutmanız için sizi uyarıyorum."

"Peki ya uyarını dikkate almazsam?" "Oh, işler irkinleşecek. Gerçekten irkinleşir."

Ona ukala bir sırıtış attı. "Benim etim kemiğimden sıyrılmaya alışkındır, küçük kız. Seninki de öyle mi?" Ona zaman vermedi devam etmeden önce cevap vermek için. "Tehdit edemezsin ya da Birkaç hafta içinde hiçbir duygu hissedemeyecek birinin gözünü korkutmak. Tek bildiğim bu olduğu için acı beni korkutmuyor."

"Mazoşist bir pisin, değil mi?"

"Bu bir Skotos'un doğası değil mi? Ne de olsa senin türün bizi buna mahkum etti."

Kat onun sözleri karşısında durakladı. Bu doğrudu. Oneroi'ye yapılanlar içler acısı ve talihsizdi. Ama bu yine de Atlantis'i ortaya çıkarmasına izin verilemeyeceği gerçeğini değiştirmiyordu. Artemis öfkelenecek tek tanrı değildi. açığa çıkmasını istemiyordu. Bu küçük Skotos, anlamaya bile başlayamayacağı bir ateşle oynuyordu.

"Yani sadece insan olmak ve dünyayı deneyimlemek için mi buradasınız? Başka bir şey için değil mi?"

"Başka bir şey yok."

Kat bir şey dışında bunu neredeyse kabul edebilirdi. "Peki Geary bu işe nasıl dahil oluyor?"

"Kim demiş öyle olduğunu?"

Kat, onun kristal gözlerindeki spekülasyonu fark edince güldü -Bir şeyler saklıyordu. "Beni aptal sanma. Tanrı güçlerine sahip değilsin, bunu hissedebiliyorum. Senin türün zaman zaman bu düzleme kurbanlarını bulmak için gelse de, bunu yaparken güçlerini kaybetmiyorsun. Sen Burada olmak ve insan olmak için kendi pazarlığını yaptın ve Geary'ye yardım ediyorsun. Neden?"

"Önce bana Artemis'in bu konuyla neden ilgilendiğini söyleyin, sonra size cevap verebilirim."

Hızlı ve zekiydi. Bunu ona verebilirdi. "Pekala o zaman. Görünüşe göre bir anlaşmaya vardık. Ben senin işine karışmayacağım, sen de benimkine."

"Yeterince adil."

Kat onun yanından geçip lombozdan dışarı baktı ve rıhtımı gördü. görüş alanına giriyordu. Geary'nin izinleri alması uzun sürmeyecekti.

Kat bunun üzerine bir ürpertiği bastırdı. "Sadece bir şeyi unutma, Rüya Avcısı. Yoluma çıkarsan seni görevim için feda ederim."

Boğazının altından güldü. "Ve buna söyleyebileceğim tek şey yankılanan bir 'ditto'. Buraya neden geldiğime karışmana izin vermeyeceğim."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun? Bir kori'ye zarar veren son adama ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Umursamazca omuz silkti. "Artemis'ten korkmuyorum. Şu anda insan olsam da, uzun süre öyle kalmayacağım. Güçlerim bana tam olarak geri dönecek. Hem sen hem de hanımın bunu hatırlarsanız iyi edersiniz."

Onun küstahlığına dudak büktü. "Ah, Arik, eğer Atlantis'i bulmayı başarırsan Artemis sorunlarının en küçüğü olur. O kıtada o kadar derin ve karanlık güçler gömülü ki Zeus'la alay ediyorlar. Ben sadece bir kölesiyim. büyük bir plan. Ne benden ne de hanım tanrıçamdan korkacak çok şeyiniz var. Ve bu hoş notla birlikte, size sadece bir tavsiye daha bırakacağım."

"Hangisi?"

"Olaylar nadiren göründükleri gibidir. Atlantis ve orada olanlar birçok tanrının ve birçok panteonun burnunun direğini sızlattı. Bildiğiniz gibi tanrılar nadiren herhangi bir konuda hemfikir olurlar ama konu bu olunca hepsi birleşti. Limana yanaşır yanaşmaz buradan ayrılmanız ve hayalleriniz için yeni bir oyun arkadaşı bulmanız iyi olur."

"Yani buradaki varlığın hakkında Megeara'ya yalan söylüyorsun. Engel olurken yardım ediyormuş gibi yapıyorsun. Ne kadar asilsin."

"Ve sen onu baştan çıkarıp ne yapmak için buradasın? Onu öldürmek için mi? Planın bu mu?"

Adam gözlerini kaçırdı ve kadın, adamın gözlerini karartan kısa süreli kederi fark etmedi. "Onu öldürmeye çoktan karar verdiğine göre benim niyetimin bir önemi var mı?"

Adamın sözleri karşısında öfkeden deliye döndü. "Ben hiç insan öldürmedim. O kadar soğuk değilim. Babasını bile kurtarmaya çalıştım ve şu anda Geary'ye onun için göz kulak oluyorum, başka bir Kori'nin burada olmasına izin vermek yerine. Onun öldüğünü görmek istemiyorum. O bunun için fazla iyi bir kadın. Bu yüzden size tekrar söylüyorum, yolunuza devam edin."

"Ya yapamazsam?"

"O zaman sen ve ben savaştayız."

"Talihsizlik, ama bunu kabul edebilirim." Adam onun önünde durmak için hareket etti ve kadın ona bakmak zorunda kalmaktan nefret etti. Yaptığı hareketle bunu amaçlamıştı ama gözünü korkutmak için bundan daha fazlası gerekecekti. "Yolumdan ekil, Katra. Kendi iyiliğin için."

İyi o zaman. En azından riskleri biliyordu. şimdi tek yapması gereken arkadaşını ziyaret etmek ve Geary'nin Arik'i bir an önce denize atmasını sağlamak için elinden geleni yapmaktı. Arik şu anda bir insandı ve Geary'nin düşünceleri ya da duygularıyla oynayamazdı. Bu bir ltuftu.

"Oh, merak etme. Seni fkeden delirtene kadar başına bela olmaya niyetliyim. Geary'yi baştan çıkarmayı başarabilirsin ama ona zarar vermeyeceksin. Benim gzetimimde olmaz."

Arik onun yorumuna karşılık vermek için ağzını açmıştı ki arkalarındaki kapının açıldığını duydu. Başını evirdiğinde Thia adındaki kadının orada durmuş aval aval onlara

baktığını gördü.

"Bölüyor muyum?" Thia alaycı bir ses tonuyla sordu.

Kat başını salladı. "Ben de tam gidiyordum." Ona sert bir bakış attı. "Ne dediğimi unutma."

"Ben de sana."

Thia'yı itip onları yalnız bırakmadan önce gözlerinde öfke parlıyordu. Arik bu son gelişmeyi düşünürken kıpırdamadı. Yani Megeara.... Artemis'in korilerinden birini koruyucusu olarak kullanıyordu.

Bu durum işleri biraz sekteye uğrattı ama onu hiçbir şekilde caydırmadı. Megeara'yı bir erkek olarak tamamen deneyimlemek istiyordu. Ve hiçbir şey, Zeus'un kendisi bile onu durduramayacaktı.

Şimdi tek yapması gereken Megeara'nın işbirliği yapmasını sağlamaktı.

BÖLÜM 6

Geary, Arik'in yanından ayrıldığından beri onun yanına gitmemişti. Ona inanıp inanmaması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu ve daha fazla bilgiye sahip olana kadar, onun söz konusu olduğu durumlarda mümkün olduğunca çekingen davranmak istiyordu.

Daha yeni limana yanaşmışlardı ve o da şehre geri dönmek için eşyalarını yerleştiriyordu.

Tory odaya daldığında masadan başını kaldırdı. "Kutsal Shinola, Gear, gelip bunu görmelisin!"

Kaşlarını çatarak defterini bir kenara bıraktı ve Tory'yi güverteye kadar takip etti. Geary etrafına bakındı ama Tory'yi heyecanlandıracak bir şey bulamadı. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

Christof ve Althea envanteri gözden geçirirken Diğer denizcilerden birkaçı halatları kontrol ediyordu. Thia güvertede bikinisiyle güneşleniyordu.

"Ne oldu?"

Tory sahili işaret etti.

Geary, Tory'nin parmağının çizgisini takip etti. Tory'nin işaret ettiği şeyi görür görmez çenesi düştü.

Kutsal Shinola hiçbir şey. Kutsal bok ve sonra biraz.

Rıhtımın hemen kenarında beyaz bir Rolls-Royce duruyordu ve şoförü tam bir şoför kıyafeti içinde eldivenli ellerini önünde kavuşturmuş kapının yanında duruyordu.

Ama etkileyici kısmı bu değildi. Uzun bir atışla değil.

Ağzının açık kalmasına neden olan şey, rıhtımda onlara doğru yürüyen ateşli peynir parçasıydı.

Omuz hizasında siyah saçları olan adamın yürüyüşü son derece seksiydi. Ham bir kararlılık ve aşırı bir özgüven vardı. Beyaz keten bir takım elbise ve soluk mavi bir gömlek giymişti.

iyi tanımlanmış bir vücut. Başka bir erkekte bu kıyafet cinsel tercihlerini sorgulatabilirdi ama bu adamda hiç şüphe yoktu. Tamamen erkek ve tamamen ölümcüldü.

Versace marka koyu renk bir güneş gözlüğü adamın gözlerini kapatıyordu ve kadının gözlerinin kendisine dikilmiş olduğundan şüpheleniyordu.

Tory boğazını temizledi. "Bir tahminde bulunacağım ve onun Arik'in kardeşi olduğunu söyleyeceğim. Sen ne düşünüyorsun?"

Evet, bu onun tahminiydi. İkisi de aynı kibirli havaya sahipti -sanki dünya onların sahnesiymiş ve şehirde bu sahnede oynayabilecek tek aktör kendileriymiş gibi.

Geary, Tory'ye tek kelime etmeden iskeledeki adamlarla buluşmak için ilerledi.

Güneş gözlüklerini ustalıkla çıkarmadan bir an önce sırtarak önünde durdu. Arik'in sahip olduğu katil gözlerin aynısını gördüğünde nefesi kesildi. Bunu gamzeli bir gülümseme takip etti, öyle ki aslında kalbini hızlandırdı.

"Kyrios Catranides?"

Ona elini uzattı. "Sen Megeara olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kadın adamın elini sıktı, ama adam elini bırakmadan önce elini dudaklarına götürdü ve kadının parmak eklemlerine çok romantik bir öpücük kondurdu. Dudaklarını teninde hissettiğinde eli gerçekten de karıncalandı. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Gülümsemesi dudaklarından silinirken aynı anda onu serbest bıraktı. Bakışları onun yanından kaydı.

Başını çevirdiğinde Arik'in orada durduğunu gördü. Sessiz ve soğukkanlı bir şekilde kardeşine bakıyordu. Hatta o kadar soğuktu ki, donmak üzereydi. Aralarında kesinlikle kaybedilmiş bir aşk yoktu. Savaştan önce birbirlerini ölçüp biçen iki rakip asker gibiydiler.

"Arik," dedi Solin kadife bir baritonla. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Arik başını Solin'e doğru eğdi. "Evet, öyle. Umarım iyisinizdir."

Solin güldü. "Kime sorduğuna bağlı. Well'in bir çeşitli anlamlar. Ama sorun yaratacak kadar formdayım. İnsanın hayatta bekleyebileceği tek şey bu, değil mi?"

"Hayatından beklediğim tek şey bu zaten."

Solin ona ters ters baktı. "Ve yine de buradasın, benden yardım istiyorsun. Bana deli diyebilirsiniz ama insan biraz daha az kavgacı olmanızı bekliyor."

"Öyle mi?"

Solin, Geary'ye döndüğünde kardeşinin meydan okumasını anlayışla karşılamış görünüyordu. "Söyle bakalım güzel bayan, benim asi kardeşimi nerede buldun?"

Cevap vermeden önce omzunun üzerinden Arik'e baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. "Denizde yüzüyor, ama oraya nasıl geldiğini bana söylemiyor."

"Arik'i tanıdığım kadarıyla, boğulacağını umarak onu suya atan birini kızdırdığından eminim."

"Aslında başka birinin üzerine düşüp onu boğacağımı umarak beni suya attılar. Ne yazık ki sen çok hızlı yüzdün."

Geary, Arik'in beklenmedik geri dönüşü karşısında kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Çok kuru bir mizah anlayışı vardı.

"Senin için bir puan." Solin güneş gözlüklerini yüzüne geri taktı. "İzinler bekliyor ama Stefan'a bir iyilik yapıp onu ofiste geç saatlere kadar tutmayalım, yoksa fikrini değiştirebilir."

Geary neredeyse öne doğru sıçradı. "Kesinlikle hayır."

İskeleye doğru giderlerken Thia arkalarından koşarak geldi... üzerinde hâlâ bikinisi vardı. Bikinisinin üst kısmı kadının göğüslerini zar zor içeride tutuyordu. "Size katılabilir miyim?"

Solin ona spekülâtif bir bakış attı, Geary kuzeninin karmakarışık görüntüsünün bir şekilde onu etkilediğinden emindi.

Hem baştan çıkarıcı hem de naif görünmeyi

başarıyordu. "Bence burada kalmalısın,

Thia."

Thia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, ki bu sadece söz konusu göğsün büyüklüğünü vurguluyordu, somurttu. Ama bu Geary'nin fikrini değiştirmek için hiçbir şey yapmadı. Aksine, kararını daha da pekiştirdi. Hiçbirinin ihtiyacı olan son şey Thia'nın milyarder bir playboyla takılmasıydı.

Geary adamları arabaya götürmeden önce Solin o ölümcül havasıyla Thia'ya yaklaştı. Thia'nın elini tutup hafif bir öpücük kondurmadan önce ona uygun bir selam verdi. "Üzülme aşkım. Geri döneceğiz."

Thia onun ilgisinden etkilenmişti. En azından Arik boğazını temizleyene kadar. "Senin için biraz genç değil mi?"

Solin derin, şeytani bir kahkahayla cevap verdi. Bakışları Geary bir an için Thia'yı bırakıp arabasına yöneldi.

"O da neydi?" Geary, onun peşinden giderken Arik'e sordu.

"Onun şaka anlayışı. Korkarım kardeşim çoğu zaman biraz kafadan çatlaktır. Onu affetmek zorundasınız. Bana on yaşında bir çocuğun zekasına sahip olduğu söylendi."

Solin homurdandı. "Ve hala benim seviyemi arzuluyorsun. Vay canına, Arik. Bu bir bebeğin zekâsıyla çalıştığın anlamına mı geliyor?"

Arik kızmak yerine sadece kardeşine baktı. "Belki de. Ne de olsa bebeklerle benim en azından bir ortak noktamız var."

"Ve bu?"

Arik'in bakışları göğüslerine kaydı. "Sanırım bunu çözebilirsin. Belki de çözemezsin. Ne de olsa sen sadece on yaşındaki bir çocuğun seviyesinde çalışıyor."

Geary hiç bu kadar tahrik olmamış, eğlenmemiş ve daha önce aynı anda kırılmıştı. Garip bir kombinasyondur. "Lütfen bu konuyu değiştirebilir miyiz?"

Şoförü onun için kapıyı açarken Solin arabanın önünde durakladı. "Evet, gidelim."

Önce onun girmesine izin verdiler. Arik onu takip etti, sonra da Solin. Solin onların karşısına oturdu ve gözlerini göremese de bakışlarının ona sabitlendiğini anlayabildi.

Konuştuğunda ses tonundaki espri anlayışı hiç de yanlış değildi. "Demek Atlantis'i arıyorsunuz. Böyle güzel bir hanımefendi için ne tuhaf bir arayış."

Thia'nın aksine Geary onun oyununa kanmıyordu. "Beni bylyorsunuz efendim. Ben pek güzel değilim."

"Bu doğru değil. Bütün kadınlar güzeldir ve senin gibi bir kadın... Bahse girerim ki sırf sana yakın olmak için ruhlarını takas etmeye hazır bazı erkekler vardır."

Yüksek sesle güldü. "Yılan yağı satmalısın. Bana çok krlı olduğu söylendi."

"Evet, ama ben zaten servetimi başka şeylerden kazandım."

"Ne gibi?"

"Viagra," dedi Arik sert bir sesle. "Kardeşim kişisel bir sorunu ele almayı ve bundan kazanç sağlamayı öğrendi."

"Doğru," diye kabul etti Solin ağır bir i çekişle. "Arik gibi genç bir adamın iktidarsızlığa kapıldığını görmek bana acı veriyordu.

Bu nedenle zavallı ruha yardım etmek için bir şeyler yapmalıydım. Ama ne yazık ki bunun için yapılacak bir şey yok. Islak bir erişte gibi sarkık durumda."

Geary yüksek sesle gülmemek için ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Arik geri dönüşünde hiçbir şeyi kaçırmadı. "Sorununuzu bana yansıtmanız ne kadar yaratıcı. Ama sonra, bekrlığın bir adamın tüm mantığını kaybetmesi için yeterli olduğunu söylerler.

Sanırım sen de bunun canlı kanıtısın, ha?"

"Yolculuğun geri kalanında da böyle savaşacak mısınız?" Geary sordu. "Belki de şoförle birlikte nde oturmalıyım.

ve ikinize birbirinizi dövmeniz ve bunu yetişkin ergenler gibi halletmeniz için yeterince alan tanıyacağım."

Solin ona yarı alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Buna gerek yok. Sanırım biraz ateşkes yapabiliriz... en azından sizin yararınıza."

"Hmm... ikinizin pek de dost olmadığı ortadayken Arik ve bana karşı neden bu kadar nazik davrandığınızı merak ediyorum."

Solin omuz silkti. "Biz Yunanlıyız. Aile ne olursa olsun ailedir ve biz her zaman kendi ailemize bakarız. Değil mi, Arik?"

"Evet... birden fazla şekilde."

O noktada Geary pes etti. Her iki adamda da çok tuhaf bir şeyler vardı. Belki de burada onlarla birlikte olduğu için bile delirmişti.

Bu düşünceyle içinden bir korku titremesi geçti. Delirmiş miydi? Arabaya o kadar hızlı atlamıştı ki...

Aman Tanrım.

Bu adamlar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. O kadar heyecanlanmıştı ki, her zamanki şüpheci haline ara bile vermemişti.

"Sen iyi misin?" Solin sordu.

"Peki," dedi kendini sakinleştirmeye çalışarak. Ama hayal gücü ona tecavüz edip öldürdükleri görüntülerle dolup taşarken bu çok zordu.

Solin güneş gözlüklerini çıkardı. "Biraz solgun görünüyorsun. Sizi kaçırdığımızı ve böylece sizinle istediğimizi yapabileceğimizi düşünmüyorsunuz, değil mi Doktor?"

"Hayır," dedi, sesindeki hafif titremeden nefret ederek. Onun Brian'ın tek tesellisi Solin ve ekibinin arabasını gördüğünü bilmesiydi. Ve hepsi de izinler ofisine gittiklerini biliyordu. "Neden böyle bir şey düşüneyim ki? Yani, ikinizi de tanıyorum, ne kadar? Sadece on beş dakikadır. Belki de Arik denize dalıp masum kadınları yakalamayı alışkanlık haline getirmiştir, böylece onları limuzininize çekebilir."

Solin Arik'e eğlenen bir bakış attı. "Böyle mi çalışıyorsun kardeşim?"

"Hayır. Tanıdığım bazı insanların aksine, kadınları korkutmaktan hoşlanmıyorum. Bunu yorucu buluyorum." Arik koltuğunda dönerek ona içten bir bakış attı. "Buraya sana tecavüz etmeye gelmedim Megeara. Sana güvende olduğunu söyledim ve öylesin."

Nedenini bilmiyordu ama ona inanmıştı. "Özür dilerim. Benim için gerçekten kötü bir hafta oldu. Her şey tam anlamıyla bana karşı döndü ve bir hayal kırıklığı da ben yaşadım çok."

Solin kaşlarını kaldırdı.

Arik kafasının içinde Solin'in sesini duyunca kardeşine baktı. "Onu hayal kırıklığına uğrattın, değil mi? Bir de kendine Erotikos Skotos diyorsun."

Gözlerini kısmıştı. "Ben değil, Solin. Kazı yapmasına izin vermeyen yetkilileriniz tarafından taciz edildi."

"Um-hmmm... komik, ne zaman bir insanla meşgul olsam, rüyalarında bana geri dönmeye çalışmakla o kadar meşgul oluyor ki, böyle zararsız görevlerle uğraşmak istemiyor."

"Megeara farklıdır."

Solin'in yüzünden Arik kardeşinin buna inanmakta güçlük çektiğini anlayabiliyordu. "Peki söyle bana, insan dünyasını nasıl buldun?"

Daha önce buraya gelmiş miydiniz?"

"Hayır."

Solin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bundan bunaldınız mı?"

"Pek sayılmaz. Ama bazı kısımlarını kafa karıştırıcı buluyorum. Rüyalarda olmaktan çok farklı."

Solin sırtıttı. "Hiçbir fikrin yok."

Megeara Arik'e döndü. "Peki Atlantis senin için neden bu kadar önemli? Yani, eğer bu kadar kolay izin alabiliyorsan, neden almadın?"

Arik ona yalan söylemekten nefret ediyordu ama ona makul cevaplar vermezse, ne kadar ürkek olsa da kaçacak ve bir daha asla yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti. "Nereyi kazacağımı bilmiyordum. Tüm araştırmalarım bir sonuç vermedi. Geçen gün Spiro ile konuşurken senden bahsedince bir ipucu buldum."

"Spiro?"

"Gavrilopoulos. İki hafta önce sizi geri çevirdi." Neyse ki olaydan ve adamın adından bahsetmişti.

Arik rüyalarında. "O zamandan beri bulgularını sormak için seni arıyordum. En çok senin kazı yapmak istediğiniz alan konusunda ısrarcı olun."

Kızgın bir ifadeyle koltuğuna geri oturdu. "Demek o küçük sansarı tanıyorsun."

"Gelincik mi?" Solin merakla sordu.

"Hmm... isteğime o kadar çok güldü ki boğulup öleceğini sandım."

Arik onu yatıştırmaya çalıştı. "Biraz duygusuz olabiliyor."

"Duygusuz falan değil. Düpedüz kabaydı."

"Pekala," dedi Solin, "şansınız değişmek üzere."

Geary buna inanmak istedi. Hayatında biraz iyi şans kullanabilirdi. İyi değilse bile en azından vasat.

Kendini bu düşünceden uzaklaştırmak için Arik'e baktı. Antropolojiyle ilgilenecek bir adama benzemiyordu. Hem o hem de Solin geçmişi ya da geleceği düşünemeyecek kadar bencil görünüyorlardı. Daha çok "ben, ben, ben, şimdi, şimdi, şimdi" türünden görünüyorlardı.

"Peki Atlantis'le bu kadar ilgilenmene ne sebep oldu?" diye sordu Arik'e. "Kolyemin ne olduğunu nasıl bildin?"

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Hiç tek bir soru soruyor musun?"

"zr dilerim. İçimdeki profesör yüzünden. Bir soru her zaman başka bir soruya yol açar ve zaman kaybetmemek için genellikle her ikisini de sorar ve sonra cevabı ararım. Ve bahsetmişken, son iki soruma hala cevap vermediniz."

"Evet, Arik," dedi Solin sesinde hafif bir kahkaha ile. "Atlantis'ten neden bu kadar etkileniyorsun?"

Arik kardeşine öyle kötü bir bakış fırlattı ki, kızın bunu anlaması mümkün değildi. Bu soru onu neden zsn ki?

"Bilinmeyen her zaman ilgimi çekmiştir," dedi Arik, ona dönüp bakarak. "Atlantis'in bir efsane olduğunu söylüyorlar ama ben daha iyi biliyorum. Ben ona inanıyorum." Solin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Aslında, bence tanrılar hâlâ aramızda dolaşıyor, şimdi ve burada bile."

Solin, Arik'in varsayımı karşısında kaba bir ses çıkardı.

Geary ona kaşlarını çatı. Haklı olduğu halde babasına yapılan muameleden sonra, ona gülüp geçecek değildi. başkalarının inançları. Solin'i bu kadar acımasız görmek ona acı veriyordu. "Kolyemin ne olduğunu nasıl bildiğini hâlâ açıklamadın."

"Benzer bir madalyon takan bir adam tanıyorum. Atlantis'le ilgili hikayeleri bana ilk anlatan oydu."

Arik'in açıklamasıyla çenesi düştü. Başka biri daha mı bulmuştu? "Gerçekten mi?"

Başını salladı.

Bu olasılık ilgisini çekmişti. "Yunanlı mı? Nasıl tanıştınız? Onunla tanışabilir miyim? Kolyesini nereden aldığını bilmek isterim."

Arik başını salladı. "Yine birden fazla soru soruyorsun."

"Zaman akıp gidiyor ve benim cevaplara ihtiyacım var."

Ona acıdı. "Evet, o bir Yunanlı ve onunla çok gençken tanışmıştım. Ne yazık ki artık Atlantis'ten bahsetmiyor. Sanırım bu konuda onu üzen bir şeyler var."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Solin gülerek. "Acheron ondan bu şekilde bahsettiğini duysa seni öldürürdü."

Arik dikkatini tekrar Geary'ye çevirmeden önce kardeşinin ayağını tekmeledi. "Ama benden bahsettiğimiz yeter. Onu bulmak konusunda fikrini değiştiren ne oldu?"

"Babam. Öldüğünde onun için bulacağıma söz vermiştim."

"Çok naziksin."

Duyguları onu boğarken Geary gözlerini kaçırdı. Keşke hayattayken ona karşı daha nazik olabilseydim diye düşündü.

Solin, sanki duyguları onu da üzmüş gibi uzun bir nefes verdi. "O zaman hepimiz hüzünlünelim, olur mu?" Uzandı ve şoförünü çağırmak için dahili telefonun düğmesine bastı.

"Evet, efendim?"

"George, yolda dur ve gözlerimizi söndürmek için bize kızgın demir getir. Oh, ve bunu yaparken, sanırım biz yaralarımıza tuz basmayı da düşünmeliyiz."

"Oldukça iyi efendim," dedi şoför kuru bir ses tonuyla. Sonra hiç vakit kaybetmeden devam etti: "Durmamı istediğiniz özel bir yer var mı? Pazarın poker için iyi bir yer olduğunu duydum. Tabii kısa bir yoldan gitmeyi kabul ederseniz."

Solin bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Siz ikiniz ne düşünüyorsunuz? Sıradan bir kaşık mı, yoksa daha kaliteli bir kaşık mı? Kahretsin, neden paslı kaşık kullanmıyoruz? Onlar daha çok acıttırdı."

Geary başını salladı. "Sen hasta bir adamsın."

Solin kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Yani bana teklifimi geri çevireceğini mi söylüyorsun?"

"Bana deli diyebilirsiniz ama evet. Sanırım pas geçeceğim."

"Tamam. Teşekkürler, George. Görünüşe bakılırsa poker olmadan devam edeceğiz."

"Çok iyi, efendim. Yine de tuz için durmalı mıyım?"

Solin cevap vermeden önce yine ciddi ciddi düşünmüş gibiydi. "Hayır, sanırım şimdilik böyle iyiyiz."

"Çok iyi, efendim."

Geary, Solin ve Arik arasında gidip gelirken gergin bir kahkaha attı. İkisi de çok tuhaftı. Ve Şimdiye kadar karşılaştığı en sıra dışı mizaha sahiplerdi. "Siz ikiniz büyürken çok eğlenmiş olmalısınız. Eminim zavallı anne babanız hâlâ kâbus görüyordur."

Solin bir kahkaha patlattı. "Oh, hiçbir fikrin yok."

"Biliyor musunuz, ikinizin sürekli yaptığı bu iç şakanın dışındaymışım gibi hissediyorum."

"Solin'e aldırma," dedi Arik sessizce. "Sana onun kaçık olduğunu söylemiştim." "Evet, ama Arik'e iyi öğrettim. Değil mi kardeşim?"

Geary, Arik'in gözlerindeki kısa süreli öfke parıltısını kaçırmadı. Belli belirsizdi ama açıktı.

Araba yavaşladı ve Geary'nin dairesinin bulunduğu sokaktan daha iyi bildiği bir köşeyi döndü. Son beş yıldır bu yoldan o kadar çok yürümüştü ki gözleri kapalı bile geçebilirdi.

Neredeyse varmışlardı.

Şoför, taksinin o gün daha önce kullandığı aynı yere, caddeye park ettiğinde hayal kırıklığına uğramış bir kıyamet göğsüne bir yumru gibi yerleşti.

Gittikçe daha iyi oluyor.

Şoför kapıyı açarak onu kaldırımında indirdi. Arik arkasından çıktı ve ardından Solin erkeksi bir edayla arabayı terk etti. Sokaktaki birkaç kadın resmen bayıldım.

"Selamlar güzellerim," dedi Solin çapkınca, onlara baştan çıkarıcı bir sırıtışla.

Kendi aralarında fısıldaşarak yollarına devam ederken bir yandan da dönüp ona bakıyorlardı.

Arik, Geary'ye alaycı bir bakış attı. "Kadınların bir tren enkazına bakmaktan kendilerini alamamaları ne garip, değil mi?"

Solin, Arik'in sözleri karşısında gözlerini devirdi. "Sanki sen biliyorsun da."

"Doğru. Ben asla bir tren enkazı değilim. Sadece raylardan kayma ve yanma şeklinize hayranım."

Hükümet binasına yaklaştıklarında, üniformalı bir muhafız onları içeri almak için kapıyı açtı.

Geary merdivenlere yöneldi ama Solin onu başka yöne çevirdi. "Biz oraya sıradan insanlarla çıkmayız. Adamımız bu tarafta."

Solin'i Yunan antikalarıyla dolu şık bir ofise kadar takip etmeden önce Arik'e kaşlarını çattı. İçindeki antropolog anında büyülenmişti.

Cam bir kupa kutusunda mükemmel şekilde korunmuş siyah figürlü vazo.

Daha önce hiç bu kadar iyi korunmuş bir parça görmemişti. Kesinlikle mükemmeldi.

Parçaya hayranlıkla bakarken elini cama doğru uzattı. "Birinci yüzyıldan kalma."

Arik'in arkasında durduğunu hissetti. "Truva Savaşı. Aşil'in Hektor'u surların etrafında sürüklediğini görebilirsin."

Geary onları görünce başını salladı. "Üzerinde çip yok." "Bu yüzden çantanın içinde."

Tedirgin bir sesle döndüğünde altmışlı yaşlarının başında iri yarı bir beyefendiyle karşılaştı. Geçmişte buraya geldiğinde onu bir ya da iki kez görmüştü, ama adı ya da kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İş unvanı.

Onu süzerken topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. "Dr. Kafieri, sanırım?"

"Evet."

Acı dolu bir iç çekmeden önce onu pek düşünmediğini belli eden bir bakış fırlattı. Solin'e doğru döndü. "Umarım bu iyiliği unutmazsın."

"İnan bana, yapmayacağım."

İri yarı adam, onları kâğıtlarla dolu siyah bir masanın bulunduğu küçük bir ofise götürmeden önce başıyla onayladı.

Geary'nin kalbi, özlemini çektiği şeyleri görünce durdu.

İzinler.

Onlara koşmak, kapmak ve göğsüne bastırmak istedi. Ama imza ve mühür olmadan değersizdiler. Yine de bu, bir tanesine en çok yaklaştığı andı. Nefesi endişeyle boğazında düğümlendi.

Tek kelime etmeden, sanki onun için dünyalara bedel değilmiş gibi izin belgelerini aldı ve imzalayıp mühürlemeden önce masasının arkasına oturdu.

Hiç düşünmeden izin belgelerine uzandı, ancak adam onları geri çekti.

Yine o delici gözlerini ona dikti. "Bulduğunuz herhangi bir eserin Yunan malı olduğunu anlıyorsunuz değil mi? Ortaya çıkardığınız bulgularla birlikte tüm kayıtların haftalık olarak bana teslim edilmesini bekliyorum."

"Anlıyorum."

Sonunda kâğıtları ona uzatmadan önce bir süre daha elinde tuttu.

Sonunda izin belgesine dokunduğunda elleri gerçekten titredi. Dürüst olmak gerekirse, ağlayacak gibi hissetti. Cosmo ona babasının eşyalarını verdiğinden beri sözünü yerine getirmeye en çok yaklaştığı an buydu. "Teşekkür ederim," dedi, sesi içindeki ham duygulardan dolayı çatlıyordu.

"Bana teşekkür etmeyin, Dr. Kafieri. Sadece bana verdiğiniz söze ve bugün yaptığım iyiliğe saygı gösterin. Eğer bu andan pişmanlık duyarsam, sizi temin ederim ki hissettiklerim size yaşatacaklarımın yanında önemsiz kalacaktır."

"Anlıyorum efendim. İnanın bana, bundan hiç pişman

olmayacaksınız." "O zaman pişman olmamamı sağlayın."

Başını sallayarak izin belgelerini göğsünde tuttu ve Arik'e zayıf bir gülümseme sunmak için döndü.

Yabancı duygular onu ele geçirdiğinde Arik nefes alamadı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu ama ona en çok dokunan gözlerindeki minnettarlıktı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kadının aldığı zevk o kadar büyüktü ki bunu kendisi de hissedebiliyordu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

İçindeki bu tuhaf ve anlamsız duyguları anlamaya çalışırken tek yapabildiği başını sallamaktı. Boğazı düğümlenmişti. Kalbi küt küt atıyordu. Hem gülmek hem de ağlamak istiyordu ama nedenini bilmiyordu. Hiç böyle bir kafa karışıklığı yaşamamıştı. Hades'in duyguları kirletmesine şaşmamalıydı.

Şaşırtıcıydılar.

Solin başını kapıya doğru eğdi. "Neden siz ikiniz arabaya gitmiyorsunuz? Ben birazdan çıkacağım."

Arik, Megeara için kapıyı açtı.

Kadın baş döndürücü bir kahkahayla ona döndüğünde kapıyı daha yeni kapatmıştı. Kollarını ona doladı ve ona doğru zıplarken yanaklarından öptü.

Göğüsleri göğsüne yaslanıp yumuşak dudakları tenini okşadıktan sonra geri çekildiğinde sıcaklık onu kavurdu. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Etrafında dönmeden önce garip bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, buna inanamıyorum. Sonunda izinlerimi aldığıma inanamıyorum! Hem de yasal olanlardan ve onları almak için kimseyi öldürmek zorunda kalmadım!" Şöyle bir Ona tekrar sarılmadan önce "yee" benzeri garip bir ses çıkardı.

Vücutuna yapılan saldırıya dayanamayarak onu kendine çekti ve öptü.

Geary, Arik'in dudaklarının tadını alınca eridi. O kadar heyecanlı ve mutluydu ki, şu anda onun için her şeyi yapabilirdi. Her şeyi!

Ya da o öyle sanıyordu.

Adam elbisesinin eteklerini yukarı kaldırmaya başladığı anda, kızgın bir ciyaklamayla geri çekildi. Onun sevinci doğrudan öfkeye dönüştü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kızın öfkesi karşısında tamamen şaşırılmış görünüyordu. "Düşündüm ki..."

"Ne? Elbisemi kaldırıp beni açık bir koridorda becerebileceğini mi? Delirdin mi sen?"

Solin onun sözlerini duyunca kapı aralığında donakaldı. "Az önce ne kaçırdım?"

Ona döndü. "Kardeşin tam bir pislik. Elbisemi kaldırdı. Burada. Herkesin içinde." Ve Arik hala ona bakıyordu. Öfkesi yüzünden kafası karışmıştı.

İkisinden de tiksinen Geary arkasını döndü ve arabaya doğru yürüdü.

Solin Arik'e bakakaldı. "Ne yaptın sen?"

Arik hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Beni öptü. Beni tahrik etti, ben de-"

"Hayır, yapmadın," diye tersledi Solin, sözünü keserek. "Arik, sen aptal mısın? Hepimizi ifşa edebilirdin."

Bu hakaret karşısında içinde öfke alevlendi. "Rüyalarında izinleri aldığı daha önce de böyle yapmıştık. Ona dokunuşumdan hoşlanıyor."

"Evet. Rüyalarda. Bu bir rüya değil. İnsanların içindesin. ve insanlar burada böyle davranmazlar. Şimdi, kardeşim, neden rüya alemine girdiğimi anlıyorsun. Bu dünyada uygulaman gereken bazı davranışlar ve ritüeller var. Burada bir kadına öylece bakıp üzerine atlayamazsın. Lanet olsun. Seni tokatlamadığı ya da tutuklatmadığı için şanslısın."

Arik onun öfkesini anladığında elini saçlarında gezdirdi ama bu kasıklarındaki ateşi dindirmeye yetmedi. "Buraya onunla birlikte olmak için geldim."

"Böyle devam edersen burada geçireceğin zamanı parmaklıklar ardında geçirirsin. Lanet olsun, Arik, lanet olsun."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

Solin bu sözler karşısında dişlerini sıktı. Kimseye yardım etmek onun doğasında yoktu. Arik'in aksine, o tam bir tanrı değildi. Daha önce Türünün geri kalanı insanların önyargı ve korkularından uzakta, Olimpos'ta ya da Kaybolan Ada'da yaşarken, o insanların dünyasına atılmış ve burada acı çekmeye terk edilmişti. Bu da yetmezmiş gibi, tanrıların kendileri de hiç istemediği bir doğum kusuru yüzünden onu cezalandırmak için peşine düşmüşlerdi. O da amansız saldırılarından zar zor kurtuldu.

Şimdi içlerinden biri ondan, kendisine hiç yapılmamış bir yardımı yapmasını bekliyordu. Bu onu neredeyse güldürmeye yetiyordu.

Bugün buraya neden geldiğinden bile emin değildi. Arik'in uykusunu istila etme tehdidi

o diyarda peşinde suikastçılar vardı. Acımasızlığıyla ün kazanmıştı ve bununla gurur duyuyordu.

Yine de bunca yüzyıl boyunca bir tanrının insan olmak için kutsallığını takas ettiğini hiç duymamıştı. Bu düzlemdeki tek tanrılar lanetlenmiş ya da soyulmuştu. Bu alemde kimse yaşamıyordu.
gönüllü

olarak. Hiç

kimse.

Arik hariç. "Neden buradasın? Gerçekten

mi?" Arik yorum yapmadan gözlerini kaçırdı.

"Soruma cevap ver yoksa giderim." Alçak bir tonda konuşmadan önce Arik'in gözlerindeki ıstırabı gördü.

"Sen her zaman insandın. Her zaman duyguların vardı. Onlara sahip olmanın ve sonra seni terk ettiklerini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Uyuşukluk çoğu zaman tolere edilebilir. Ama Megeara ile..."

"Onu seviyor musun?"

Arik ona kızgın bir bakış attı. "Birini nasıl sevebilirim ki?"

Haklıydı. Fedakârlık ve benzeri şeyler Rüya Avcıları için yabancı kavramlardı.

Arik derin bir nefes verdi. "Ben sadece onun tutkusunun nereden geldiğini anlamak istiyorum. Neden bir bardak limonata kadar basit bir şey onu güldürebiliyor. Dalgalarda dans ederken neden gözleri parlıyor. Ve neden babasını düşünmek onu rüyalarında bile ağlatıyor."

Solin başını salladı. Kardeşinin aksine Solin bunların hepsini anlıyordu. Duygular bir hediye değildi. Onlar nihai Tanrıların laneti. Arik'in fark etmediği şey Zeus'un tüm duygularından arındırılmalarını talep ederek onlara bir iyilik yapmıştı.

Solin'in yüzyıllar önce insanı Arik'in üzerine salmasının nedeni buydu. Oneroi'nin içinde yaşadığı boşluğu kıskanmış ve onların da kendisi gibi acı çekmesini istemişti. Dokunamadıkları şeyleri arzulamalarını istemişti.

Ne kaçırdıklarını bilmek için.

Yaptığı şey zalimceydi ve bunu biliyordu. Ama üzücü olan şey, bundan hiç pişmanlık duymamasıydı. Nasıl duyabilirdi ki? Şimdi bile Oneroi onu uykusunda arıyordu. Hiç dinlenemedi. Hiç dinlenemedi. Hepsi de şeytani piçlerdi.

Yine de burada sahiplenmek istemediği bir kardeşle dururken, Solin'in göğsünde yabancı bir şey gıdıklandı. Bu acımaydı. Merhamet. Bir daha hiç kimse için hissetmeyeceğine yemin ettiği iki şey.

Bunun için Arik'ten nefret ediyordu.

"Bana yardım edecek misin?" Arik sordu.

Solin başını salladı. Arik'e yardım edecekti ama düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Solin, Arik'in insan olabilmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Megeara'yı mümkün olan en iyi şekilde tanımak için, Megeara onun yüzünden öldüğünde, Arik insan olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlayacaktı.

Daha önce hiçbir tanrının çekmediği kadar acı çekecekti.

BÖLÜM 7

Geary arabada oturmuş, sanki mucizevi bir şekilde kucağına düşen efsanevi Kutsal Kase'ymiş gibi izin belgelerine bakarken, George onu kibarca görmezden geliyordu. Adamları neyin tuttuğunu bilmiyordu. Belki de Arik taciz edecek başka bir kadın bulmuştu....

Bu tuhaf düşünce garip bir kıskançlık duygusunu tetikledi - ki bu gerçekten de anlamsızdı. Şu anda, o seve seve öderdi Arik'i elinden alacak birini. "George?"

Dikiz aynasında onun bakışlarıyla karşılaştı. "Evet,

bayan?" "Ne kadar zamandır Solin için çalışıyorsunuz?"

"Yeterince uzun, bayan. Yeterince uzun."

Tüm bilgilerin kaynağı o değil miydi?

Sorgulamasına devam edemedi, adamlar nihayet binayı terk etti.

Arabada ona katıldıklarında çok daha sakinleşmişlerdi.

Solin ona sıkı bir gülümseme sundu. "Şimdi mutlu musunuz, Dr. Kafieri?"

"İnanamayacağınız kadar heyecanlıyım."

"Güzel." Boğazını temizledi. "Bu arada, kardeşimin vicdansız davranışı için özür dilemek istiyorum."

"Benim adıma özür dilemene ihtiyacım yok Solin. Bunu kendim yapabilecek durumdayım."

George trafiğe girmek için tam o anı seçmemiş olsaydı, kapıyı açıp gidecekti. "Merakımdan soruyorum, bu davranışın uygun olduğunu düşünmenize ne sebep oldu?"

Arik iç çekti. "Hiç düşünmüyordum. Gerçek şu ki beni şaşırttı ve kötü tepki verdim. Bunun için gerçekten özür dilerim. Sizi hiçbir şekilde aşağılamak istemezdim."

Tamam, adam çaba gösterdiğinde çekici olabiliyordu...

Ama yine de onun yakasını bırakmaya hazır değildi. "Toplum içinde bir kadının özel yerlerini ellemeyi her zaman alışkanlık haline mi getirirsin?"

Arik onun sorusuna kendi sorusuyla karşılık verirken bakışlarını kısmıştı. "Kendini erkeklerin önüne atıp onları herkesin içinde öpmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Yüzü kızarıırken içini bir korku duygusu kapladı. Onu gücendirmişti. Bir kez daha. Kahretsin, insan olmak zordu.

"Hayır, bilmiyorum," diye tersledi, gözleri alev alev yanıyordu. "Ve seni temin ederim ki bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Özellikle de sana ve ne kamusal alanda, ne özel alanda, ne de başka bir yerde."

"İyi gidiyorsun, Arik," dedi Solin kafasının içinde küçümseyerek. "Biraz daha parlak özürler dilerseñ ekvatorda buz sarkıtları satabilirsin."

Solin'e ters ters baktı. "Daha iyi bir tane var mı?"

"Kendine yardım edemediğini söyle ona. onun güzelliğı karşısında şaşkına döndün. Şimdiye kadar öptüğünüz en çekici kadın olduğunu ve bu yüzden duygularınızın sizi alıp götürdüğünü."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Güven bana, her zaman işe yarar."

Arik o kadar emin değildi ama Solin bu düzlemde daha deneyimli olduğu için onu dinlemeye karar verdi. "Kendime engel olamadım Geary. Arzun beni çok etkiledi ve senden daha güzel bir kadını hiç öpmedim."

Bu onu yatıştırmak yerine daha da kızdırmışa benziyordu.

"Ben öyle demedim, Arik. Tanrım."

"Arzumdan çok mu etkilendin?" dedi,
Her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek öfkesinin tüm ağırlığını yansıttı. "Hangi gezegenden geliyorsun?"

"Moronia," dedi Solin yüksek sesle. "Her dolunayda Moronları dünyaya ışınlarlar ve serbest bırakırlar. Bunu ilk karşılaşmanız olarak kabul edin."

"Kapa çeneni Solin," dedi Arik sıkılmış dişlerinin arasından. Sonra da "Sana işe yaramayacağını söylemiştim" diye yansıttı.

"Sana söylediğim şekilde söyleseydin olurdu."

Megeara ile konuşmadan önce Solin ona ters ters baktı. "Umarım kardeşimi affedebilirsiniz Doktor. O dağlarda büyüdü ve orada gerçek bir medeniyet yoktu. Temelde bir keçi çiftçisi ve bu tür şeylere alışık değil. İnsanlarla etkileşime giriyor. Pek çok sosyal beceriden yoksun."

"Oh, teşekkür ederim. Neden ona uykuymda yatağımı ıslattığımı da söylemiyorsun?"

"Eğer işe yarayacaksa, yaparım."

Megeara, ona sert bir bakış attı. "Gerçek bu mu?"

"Evet," dedi Arik. "İnsanlarla çok fazla etkileşimim olmadı."

Hafif bir kahkaha attı. "İnsan insanlar, ha? Başka tür var mı?"

Aslında vardı ama şimdi onu bu konuda eğitmenin ne yeri ne de zamanı gibi görünüyordu.

Ruh halinin hafiflemesine minnettar olan adam ona küçük bir gülümseme sundu. "Davranışım için beni affedebilir misiniz? Lütfen."

Kucağındaki izin belgelerine baktı, sonra gülümsedi. "Sanırım yapabilirim, ama bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz verersen."

"Solin'in hayatı üzerine yemin ederim."

Solin kekeledi. "Ah, pardon?"

"İsterdim ama senin için gerçekten hiçbir mazeret yok." Kollarını göğsünün üzerinde

kavuşturdu. "Ha, ha."

Geary onlara gözlerini devirdi, ama içten içe, onların şakalaşma oyunu içini sızlattı. O ve Jason eskiden birbirlerine böyle yem atarlardı. Bu babasının dikkatini dağıtırdı ve işin tuhafı ne o ne de Jason bunun nedenini bilirdi.

Onlar yaptı.

Onları bu hale getiren doğuştan gelen bir kardeşlik davranışı olmalı. sürekli birbirlerine sataşırlardı. Jason zeki, yakışıklı bir genç kızdı ve babasının peşinden dünyanın öbür ucuna kadar hiç şikâyet etmeden gidebilirdi.

Tanrım, Jason'ı nasıl da özlemişti.

"İyi misin Megeara?"

Başını sallamadan önce Arik'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Üzgünüm, sadece bir şey düşünüyordum."

"Bir şey mi?"

"Kişisel," diye bitirdi.

Adam başını salladı ve kadın adamın sorularına devam etmemesine minnettar oldu. Ne zaman Jason'ı düşünse, bu onu ağlatıyordu.

"Peki şimdi kazıya hazırlanmak için ne yapacağız?" Arik konuyu değiştirerek sordu.

Yeterince hızlı yanıt vermeyince, Arik izin belgelerini işaret etti. "Anlaşmamızı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Solin koltukta öne doğru oturdu. "Ne pazarlığı bu?"

"Arik'in izinleri alması halinde takıma katılmasına izin vereceğimi söyledim."

Solin kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? O halde ben de size katılmak istiyorum."

Geary onun bu isteği karşısında şaşkına döndü. Tekne ekipleriyle yeterince kalabalıktı, başka birine gerçekten ihtiyaçları yoktu. Özellikle de sadece ayak bağı olacak birine. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bana pek akademik bir tip gibi gelmiyorsun."

Baştan çıkarıcı bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Sizi temin ederim, bu konuda son derece bilgiliyim. O kadar ki bazıları Antik Yunan'da yaşadığıma yemin edebilir."

Evet, doğru. Bay Rolls ve Armani bir kütüphanede. onunla uyuşmuyor mu? Bekle, çünkü Ferragamos'una toz bulaşabilir.

"Uh-huh. Antik tarih mi okuyorsunuz?"

"Her zaman."

Bakışlarını ona dikti. "Peki. Bana Peloponez Savaşı'nın tarihini ver."

"Hangisi?"

Geary onun bu kadarını bilmesine bile şaşırılmıştı. "Birincisi."

"M.Ö. 431'de Peloponez Birliği liderleri arasında başladı. Sparta ve Atina liderliğindeki Delian Birliği tarafından. Spartalılara liderlik eden Archidamus II, Sparta'yı Sparta'nın rakipsiz olduğu bir kara savaşında onları tutmak Atina'yı zayıflatacaktı. Komutanları Perikles Atina donanmasını kullanabileceğine inanıyordu. Sparta'yı zayıflatmak için Atina gücünün belkemiği. Söylemeye gerek yok, savaş her iki tarafın da amaçladığından çok daha uzun sürdü. Thucydides'in yazılarını biraz kuru bulsam da, Aristophanes'in dönemin liderleri ve olaylarıyla dalga geçme tarzına hayranlık duyuyorum." Etkili olması için durakladı. "Tabii ki bunların hepsi, tüm olayı saçma bir şekilde önemsizleştiren son derece üstünkörü bir genel bakış. CliffsNote."

Geary onun beklenmedik tezine ve yorumuna bakmamak için kendini zor tuttu. "Tamam, yani numara yapmıyorsun. Etkilendiğimi söylemeliyim. Ne yaptığım hakkında en ufak bir anlayışa bile sahip olan birini pek sık bulamıyorum. bahsediyorsun."

"Üzülme. Eski eserleri anlamak söz konusu olduğunda hem Arik'i hem de beni oldukça faydalı bulacaksınız."

Arik'e baktı. "Peki savaşta en sevdiğin olay neydi?"

"Nicias Barışı'nı tercih ederim. Zaman, savaş ve çatışmalarla heba edilemeyecek kadar değerli."

Sözleri onu gülümsetti. "Ama barış çatışmalarla doluydu ve sonunda bozuldu."

"Evet, ve diğer insanların huzur içinde yaşamasına izin vermeyen pisliklerin her zaman olması sizi de kızdırmıyor mu? Gerçekten, bazı insanların bir hayatı olmalı."

Bu konuda haklıydı. Birden fazla açıdan. George marinada durdu.

Geary teknesinden dışarı baktı ve Tory ile Teddy'nin notlarını karşılaştırırken birlikte oturduklarını gördü. "Görünüşe göre eve döndüm."

Arik uzandı ve nazikçe onun elini tuttu. "Pazarlığımız ne olacak?"

Bu pazarlıktan gerçekten nefret ediyordu. Bunu yaptıklarında adamın şaka yaptığını düşünmüştü ama yine de bugün ona verdikleri için ona çok şey borçluydu.

"Tamam. Siz gelebilirsiniz."

Yarınki kazıya hazırlanmak dışında bu gece bir şey yapmayacağız. Tam şafakta burada ol. Ben beklemeyeceğim. sen."

"Biz burada olacağız."

Solin inledi. "Siz sabah insanların nesi var?"

Geary ona ters ters baktı. "Bize katılmak zorunda değilsin, biliyorsun." Arik onun bakışlarını mizah yapmadan karşıladı.

"Biz burada olacağız."

"O zaman yarın görüşürüz."

George kapısını açtı ve adamları kendi hallerine bıraktı.

Arik, George arabanın kapısını kapatana kadar konuşmadı. Sonra Solin'e döndü. "Sen ne olduğunu sanıyorsun Ne yapıyorsun?" diye sordu ve şoförün onları duymasını engellemek için düşüncesini kardeşine yansıttı.

"Hiçbir şey," dedi Solin yüksek sesle.

Yine de Arik sakinleşmemiştir. Solin'in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Yoksa hiçbir sebebi yokken neden Megeara'nın keşif gezisine gelsin ki? "Megeara bana ait."

Solin, Arik'in öfkesiyle alay etti. "Onunla ilgilenmiyorum, inan bana. O tamamen senin."

"O zaman neden geliyorsun?"

Yüzü asıldı. "İşleri batırmadığından emin olmak için. Senin ne olduğunu öğrenirlerse bunun ne kadar kötü olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Solin'in tek nedeninin bu olduğunu düşünerek rahatlayan Arik koltuğuna geri oturdu. "Yapmayacaklar."

"Hayır, gelmeyecekler, bu yüzden ben de seninle geliyorum. Yapacağın hataları örtmek için orada olacağım. Şimdi en azından 'Teşekkürler Solin' diyebilir misin?"

Bunu sıkılmış dişlerinin arasından ve gerçek bir samimiyetle söylemedi. "Teşekkür ederim, Solin."

"Rica ederim." Dahili telefonunun düğmesine bastı. "George, görünüşe göre kardeşimin umutsuzca giysiler."

"Çok iyi, efendim. Hemen mağazaya gidiyorum."

* * *

Tory Geary'yi iskelede karşıladı. Yüzü o kadar umut doluydu ki Geary'nin gözleri yaşardı. "Eee?"

Geary başını hayır anlamında sallarken gülümsememek için kendini zor tuttu.

Geary izin belgelerini ona verene kadar Tory küfretti. Tory'nin bunların ne olduğunu anlaması tam on saniye sürdü.

Kelimenin tam anlamıyla aşağı yukarı zıpladı.

"Aman Tanrım!" "Evet."

"Aman Tanrım!"

"Evet, Tory."

Çıglık atarak iskeleye doğru koştu, sonra durdu. ve Geary'ye geri koştu. "Bunlar sahte değil, değil mi?"

"Hayır."

Tekrar çıglık attı ve Teddy'ye haber vermek için koştu.

Geary, Tory'nin coşkusuna güldü. İlk kez yaşına uygun davranıyordu.

Geary güverteye ulaştığında tüm ekip oradaydı.

"Gerçekten aldın mı?" Teddy sordu.

"Aldım. Şafakta yola çıkıyoruz."

Eve kazanan piyango biletini getirdiğini düşünebilirdiniz ama belki de getirmişti. Hepsi yıllardır bunun için yanıp tutuşuyordu ve şimdi sabırlarının karşılığını almışlardı.

Kazıya gidiyorlardı.

Geary, Kat'in yüzündeki çekinceyi fark edince durakladı. "Bir sorun mu var Kat?"

"Olamaz. Çok şaşırdım. Bunu hiç beklemediğimi söylemeliyim."

"Evet, biliyorum. İnanılmaz bir

şey." "Evet," dedi Kat soğuk bir

ifadeyle, "öyle." "Heyecanlanmadın

mı?" Tory sordu.

"Heyecanlandım." Ama Kat'in ses tonu bu kelimeyi yalanlıyordu.

Geary kaşlarını çattı ve Kat'i bu kadar üzen şeyin ne olduğunu merak etti. Ama ekibin geri kalanının ve kendisinin mutluluğu, Atlantis'i bulduktan sonra ne yapacaklarını planladıkları sırada Kat'in tüm bunları çabucak unutmasını sağladı.

Grup güvertenin altına doğru ilerlerken Kat geride durdu ve tüyleri diken diken oldu. Geary yeri bulmuş ve Arik de ona kapının anahtarını vermişti.

"Kalıntıları karıştırmalarına izin veremezsin Katra...."
Artemis'in sözleri kulaklarında çınladı. "Bunu yaparsan
mührü bulurlar ve Yok Edici'yi bu dünyaya geri salarlar.
Apollymi serbest bırakılırsa, bize neler yapabileceğini
söylememe gerek olmadığını biliyorum. Bana da. Onun
özgür kalmasına izin veremezsin. Asla."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, özellikle de Kat,
Apollymi'nin Kalosis'teki hapishanesinden ona seslendiğini
duyabildiği için. Apollymi özgürlüğünü en az diğer tanrıların
onu hapsetmek istediği kadar çok istiyordu.

Ve Kat ortada kaldı.

Ama günün sonunda Atlantis'i gizli tutmak zorunda
olmasının gerçek nedenini biliyordu. Eğer biri adaya ne
olduğu gerçeğini öğrenirse, yok olacak tek kişi, en çok
sevdiği kişiydi
Başka biri.

Acheron Parthenopaeus.

On bir bin yıl önce Artemis'in kölesi olmuştu ve o zamandan
beri insanlığın şampiyonuydu. Tanrıçanın Kara Avcılar
ordusunun lideriydi.
insanlığı onları avlayan iblislerden korudu. Karanlık Avcıları
ve insanları korurken, hiç kimse onun arkasını kollamamıştı.

Kat hariç.

Sadece onun için, burayı kutsal ve gömülü tutmak için ne
gerekiyorsa yapacaktı. Ve bu Geary de dahil olmak üzere
teknedeki herkesi feda etmek anlamına geliyorsa, öyle
olsun.

Kimse Acheron'a zarar veremezdi. Kat yardım edebilirse, hayır.

BÖLÜM 8

Geary, Teddy ve Scott ile gülüşürken göz ucuyla bir gölge yakaladı. Kat olduğunu düşünerek Geary ona hoş geldin demek için başını çevirdi. Ta ki Arik'in kapıda durduğunu görene kadar -tıpkı o gün daha önce hayal ettiği gibi. Mizah duygusu kaçarken bir deja vu ürpertisi üzerine çöktü. Onu izlerken açık renk gözlerindeki açlığı inkâr etmek mümkün değildi. Yırtıcı bir parıltı. Her şey Yapması gereken elini ona doğru uzatmaktı ve her şey yeniden onun rüyası olacaktı.

Tüm bunlar bir önsezi miydi?

Tory Geary'nin dikkatinin dağıldığını fark etti ve dönüp baktı. Geary gibi o da sustu ve mürettebatın geri kalanı kadınların davranışlarını fark edince onlar da aynı şeyi yaptı. Kahkahaları ve neşeleri aniden sert ve sorgulayıcı bir sessizliğe dönüştü.

Geary, sessizliklerinden en ufak bir endişe veya rahatsızlık duymuyor gibi görünen Arik'e yaklaşırken boğazını temizledi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu duygusuz bir ses tonuyla.

Diğerlerinin gerginliğini umursamadan omuz silkti. "Bunun hepiniz için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden kutlamanıza katılmak istedim... tabii sakıncası yoksa."

Bu, onun dışında odadaki herkesi sakinleştirmiş gibi görünüyordu.

"İçeri buyurun," dedi Teddy, Arik'e plastik bir bardak Cristal uzatarak-evet, en iyisini sunmanın ucuz bir yoluydu ama Şampanyayı bu özel olay için saklıyorlardı. Geary'nin iki şişesi daha vardı.

Atlantis'in yerinin kesin kanıtı. Asıl kutlama o zaman başlayacaktı.

Geary bunun sadece bir ısınma turu olduğunu, dalgıçlar ve Tory dışında herkesin içtiğini umuyordu.

Ekip partilerine geri döndü.

Ona yaklaşan Tory, koluna hafifçe dokundu. "İyi misin?"

Tory'den Arik'e doğru ilerlemeden önce sahte bir gülümsemeyle "Ben iyiyim," dedi.

Scott fincanını Arik'inkiyle tokuşturdu. "Dostum, bu izinleri aldığın için sana ne kadar teşekkür etsek azdır. Bunun hepimiz için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Arik şampanyadan bir yudum almadan önce başını eğdi. Diline değdiği anda nefesi kesildi ve tükürdü, ardından hemen boğulmaya başladı.

Geary bardağı elinden alırken Scott Arik'in sırtına vurdu.

"Sen iyi misin?" Teddy sordu.

Öksüren Arik başını salladı. "Bu kadar..." -dudaklarını büktü- "bu kadar tuhaf bir tadı olmasını beklemiyordum."

"Tuhaf mı?" Teddy yutkunarak sordu. "Bu sahip olunabilecek en iyi şey."

Geary, Solin'in Arik'in tecrit edilmiş yetiştirilme tarzı hakkında söylediklerini hatırladı. "Daha önce hiç şampanya içtin mi?"

Başını iki yana salladı.

Scott ağzı açık kaldı. "Çık dışarı. Nerede yaşıyordun, bir kayanın altında mı?"

Arik boğazını temizledi. "Tam olarak değil. Ama yakın."

Geary fincanını bir kenara koydu. "Arik Yunanistan'ın kırsal kesiminde, medeniyetten uzakta büyüdü."

Scott ürperdi. "Dostum, bu berbat. Bir keresinde oraya gitmiştim. Birkaç yıl önce Amerikan su tesisatını sevdiğime beni ikna etmeye yetti, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Sen de oralı olduğun için sevdiğini biliyorum."

Teddy ve Scott dehşet içinde birbirlerine bakarken Geary Arik'i onunla konuşabilmesi için odadan çıkardı yalnızdılar. Koridorda pek mahremiyetleri yoktu ama en azından diğerlerinin doğrudan görüş ve duyuş alanı içinde değillerdi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tedirgin bakışlarını ona dikmişti. "Seninle gideceğimi sanıyordum Solin."

Arik özür dilemekten çok daha az üzgün görünüyordu. Aslında, ona orantısız bir sırtış sunarken gerçekten de çekiciydi. "Solin'le birlikte olmak istemiyorum. Seninle olmak istiyorum, özellikle de sen mutluyken."

Bu bir yandan gururunu okşarken, diğer yandan da onu tedirgin ediyordu. Onun tarafından takip edilme hissinden hoşlanmıyordu... tabii, rahatsızlığının çoğu

Son birkaç aydır onu rüyalarında görmesinden kaynaklanıyordu. Bu onun suçu değildi, ama yine de...

"Teşekkür ederim ve bunu takdir etsem de, yapışkan erkeklerden hoşlanmıyorum. Her zaman kişisel alanıma ihtiyacım olmuştur, tamam mı? Yani, gerçekten, seni çok az tanıyorum."

Arik başını salladı ama kadının sözleriyle göğsüne şiddetli bir acı yerleşti. Nefes alışını daralttı ve kelimenin tam anlamıyla ağrmasına neden oldu. Bu his de neydi? Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Garip duygular onu boğmak için boğazında toplanıyor gibiydi. Bu fiziksel bir acıydı ama yine de bunun fiziksel bir nedeni yoktu. Anlayamamıştı.

"Lütfen, Megeara. Bana kızma. Çok fazla zamanım kalmadı ve istemiyorum-"

Geary onun bu hazırlıksız yorumu karşısında başını eğdi. "Ne demek fazla zamanım kalmadı?"

Sanki istemediği bir şeyi ağzından kaçırmış gibi gerildi. "Demek istediğim... Önemli bir şey değil. Bir şey söylediğimi unut." Onu geçmeye başladı.

Geary geri çekilmesini durdurmak için hafifçe kolunu çekti. "Bir saniye bekle. 'Çok zaman' yorumuna geri dönelim. Bununla ne demek istedin? "Geri dönmek için mi ayrılıyorsun? Dağlar mı?"

Şimdi utangaçtı. Rahat bir zeminde olan sorumlu adam değildi. Tavrında bir şey vardı. ona küçük bir çocuğu hatırlattı. "Hayır."

"Solin'e mi yoksa kendi evine mi dönüyorsun?"

Başını salladı.

"O zaman tam olarak ne demek istediniz?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki ıstırap gerçekten de kalbinin onun için acımasına neden oldu. "Bu dünyada fazla zamanım kalmadı. Yakında terk etmek zorunda kalacağım... çok yakında."

Aklının bir köşesinde bunu kastettiğinden şüpheleniyordu ama bunu yüksek sesle söylemesi onu olması gerekenden çok daha fazla yaraladı. O kadar çok insan kaybetmişti ki O kadar yakındı ki, bu kadar genç yaşta öleceği düşüncesi onu parçaladı. "Bana öleceğini mi söylüyorsun?"

Arik tereddüt etti. Ona yalan söylemek istemiyordu ama bu bir bakıma yalan da sayılmazdı. İki hafta içinde bir insan olarak varlığı sona erecek ve bir daha asla burada olmayacaktı.

Sonunda tamamen dürüst olmaya karar verdi. "Vücuduma bir son kullanma tarihi verildi."

İçini bir acıma dalgası kaplarken Geary eliyle ağzını kapadı. Çok sağlıklı ve iyi görünüyordu. Nasıl Böyle bir adam ölüyor olabilir mi? Hiç mantıklı gelmiyordu. "Emin misiniz?"

Hafif, gergin bir kahkaha attı. "Evet. Daha olumlu olamazdım."

"Oh, Arik, çok üzgünüm."

"Üzülme. Burada biraz da olsa zaman geçirebildiğim için mutluyum."

Bu sözler onu derinden etkiledi. Böyle bir zamanda olumluya bakabilmesi ve adaletsizlik karşısında öfkelenmemesi ya da acı çekmemesi onun karakteri hakkında çok şey söylüyordu. Kadın yaşamak için sadece sınırlı bir zamanı olduğunun söylendiğini hayal bile edemezdi. Ne kadar korkunç olurdu.

"Hayatında yapacak çok daha iyi şeylerin olduğundan emin olduğum halde neden izinlerimi almama yardım ettiğini anlamıyorum."

Yakışıklı yüz hatları yumuşadı. "Gitmeden önce rüyayı görmeni istedim."

Onun fedakârlığını anlayamıyordu. İnsanlar o kadar nazik değildi. "Neden?"

Uzandı ve sıcak eliyle onun yüzünü kavradı. "Hayatını tadını çıkarman gereken nadir bir hazineymiş gibi yaşıyorsun. En basit şeylerden bile zevk alıyorsun ve onları asla hafife almıyorsun. İzin belgelerini göğsüne bastırıldığında yüzündeki sevinci ve gözlerindeki yaşamı gördüm. Daha güzel bir şey görmemiştim. Aslında ben senin Onlara dokunmanın mutluluğuyla ağlıyorum. Hayatım boyunca hissizdim Megeara, ama sen... hayal bile edemeyeceğim bir seviyede hissediyorsun ve kısa bir süre için bunu hissetmek istedim,

"

Ve şimdi bu nazik, düşünceli adamın öleceğini düşündükçe ağlayacak gibi oluyordu. "Ne kadar zamanın var?"

Keder gözlerinin parlaklığını lekeledi. "İki hafta."

"İki hafta mı?" diye tekrarladı, göğsü daha da gerilmişti. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Bakışlarındaki samimiyette hata yoktu. Adam gerçekten ölüyordu ya da en azından o buna inanıyordu. "Belki de doktorunuz yanılıyor. İkinci bir görüş aldınız mı?"

"İhtiyacım yok," dedi acı bir kahkaha atarak. "Bu konuda bana güvenebilirsiniz. İki hafta içinde burada olmayacağım, en azından bir insan bedeniyle."

Ve son günlerinde ona yardım etmek için gelmişti....

"Ah, Arik," diye nefes aldı onu kendine çekip sarılmadan önce. "Çok özür dilerim."

Kızın göğüsleri göğsüne tamamen bastırırken Arik nefes alamıyordu. İçini saran sıcaklık tüm vücudunu yaktı. Bu şekilde kaç kez dokunduklarını ve bunu hiç hissetmediğini düşündükçe kasıkları gerildi ve şişti.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece bir süreliğine benimle ol."

Bu onun için neden bu kadar önemliydi? "Birlikte olmayı tercih edeceğin bir kız arkadaşın ya da ailen yok mu?"

"Sadece Solin, ve dürüst olmak gerekirse, o bu kadar yumuşak değil. Olsaydı bile iğrenç olurdu."

Bir kahkahayı bastırarak ona daha sıkı sarıldı.

Arik yanağını onun başına yasladı ve deniz ile kadının tatlı kokusunu içine çekti. Saçları dudaklarını gıdıklarken teninde hafif bir şeftali izi vardı. Gözlerini kapadı ve ona karşı hissettiği duygunun tadını çıkardı. Mucizevi ve harikaydı ve bu onu üşütmüştü.

bunu geride bırakmak ve tekrar steril dünyasına dönmek zorunda.

Ve onun yüzünden ölmüş olacaktı....

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Pişmanlık bir şey olmuştu Bir Skotos olarak bunu hiç yaşamamıştı ama şimdi hissediyordu ve bu derin bir acı veriyordu.

Ne yaptım ben?

Tek tesellisi, Kaybolan Ada'ya döndüğünde onu rahatsız edecek insani duygulara sahip olmayacak olmasıydı. Ne pişmanlık ne de üzüntü.

Ne de Megeara'nın rüyalarını....

İçini acıtan bir baskı kapladı. Ham ve açıktı ve ağırlığından bağırmak istemesine neden oldu.

İnsanlar sürekli bu duygularla nasıl yaşıyordu? Dürüst olmak gerekirse, onu yıpratmaya yetiyorlardı. Onları tam olarak harekete geçirme korkusuyla hareket etmekten bile korkmasına neden olmak için kapasite.

Kısacası, duygular berbattı. Hades haklıydı. Tanrılar rüya tanrılarını hissizleştirerek onlara bir iyilik yapmışlardı. Ve bunu bildiği halde, yine de duygularının tadını çıkardı.

Megeara ondan uzaklaştı ve elini kendi elinin içine aldı. Kadının teninin yumuşaklığı adamın vücuduna yayıldı. "Hadi gel. Partiye geri dönelim ve bize verdiklerini kutlayalım."

* * *

Pruvada dururken, Kat acı bir ürperti hissetti. Havayla hiçbir ilgisi yoktu. Hafif bir öpücük gibi tenine fısıldıyordu ve bu gece yaşamak istediği son duyguuydu.

Ne yazık ki bunun olacağını biliyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Yavaşça derin bariton sese doğru döndüğünde, menekşe rengi gözleri karanlıkta bile keskin olan son derece uzun boylu ve yakışıklı bir adamla karşılaştı. Koyu sarı saçları rüzgârla dalgalanıyordu ve açık tonlarda çizgiler vardı. yüzünün erkeksi güzelliğini vurguluyordu. Zebulon, ya da ZT olarak anılmayı tercih ediyordu, aşırı güçlü ve iğrenç bir yaratıktı.

Türünün diğer üyeleri gibi onun da ne zaman ve nerede doğduğunu kimse bilmiyordu. Tek bildikleri, tek bir hareketiyle bir tanrıyı öldürebilecek kadar güce sahip olduğuydu. Tanrı katilleri ya da Chthonianlar Kendilerini böyle adlandırmayı tercih eden bu kişiler nadir bulunan türdendi ve ZT de bu türden biriydi.

Kot pantolon ve üzerinde Yunanca Σας προσέχω, είμαι φοβισμένος-"Seni izliyorum, iyi ol" yazan uzun kollu bordo bir tişört giymişti. korkuyorum" yazıyordu. Ne kadar da uygun, çünkü yaptığı şey buydu. Asırlar önce, o ve kardeşleri tanrıların polisleri olarak bir araya gelmişlerdi. Onlar kontrol ve evren için denge sistemi.

Ta ki sadece kendilerinin bildiği nedenlerle birbirlerine düşman olana kadar.

Şimdi hayatta kalan bir avuç insan, insanlığı acı dolu gözlerle ve gerçek bir lider olmadan izliyordu. Aksine, onlar Sadece birbirlerini kontrol altında tuttukları ve nadiren bir araya geldikleri bir soğuk savaşın özeti - gitmek için olmadığı sürece Çizdikleri çizgiyi aşan bir tanrının peşine düştüler.

Birbirlerine olan düşmanlıkları nedeniyle, yeryüzü korunmaları için aralarında paylaştırılmıştı ve son derece bölgeciydiler.

Yunanistan ve çevresindeki bölgeler ZT'ye aitti ve onun bölgesine çok az kişinin girmesine müsamaha gösteriyordu, bu da Kat ne zaman buraya gelmeye kalkışsa kranktan güzel bir ziyaret aldığı anlamına geliyordu.

İlk tanıştıklarında, sadece bir at arabası yarışı görmek isteyen meraklı bir çocuktu. Annesi onu bir refakatçiyle dışarı göndermişti. Güneş pırıl pırıl parlarken ZT birdenbire ortaya çıkmış ve onu hızla korkutmuştu.

Eğer bir daha Chthonian yasalarını çiğnerse, onu zevkle öldüreceğini söyleyerek.

O zamandan beri onu "seviyordu".

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, ZT." Tamamen alaycıydı, çünkü ZT dünyada olduğu her an onu sürekli izliyordu. Yolları sadece iki hafta önce markette hapşırıldığı ve güçlerinin yakındaki bir pencereyi kırmasına neden olduğu zaman kesişmişti. ZT onun neredeyse kendine ihanet etmesine çok sinirlenmiş ve belalı formuna sadık kalarak bunu ona belli etmişti.

"Bana karşı nazlanma, Katra. İzinlerden haberim var. Bu nasıl oldu?"

Omuz silkti. "Beklenmedik bir olaydı ama her şey kontrolüm altında. Kendini rahatsız etmene gerek yok."

Aralarındaki mesafeyi kapatırken gözleri karanlıkta parlıyordu. Ondan ham ezoterik güç yayılıyordu, vücudundaki tüyleri diken diken ediyordu. Sanki etraflarındaki eteri hissediyormuş gibi başını eğdi.

"İnsan bir tanrı mı?" diye fısıldadı.

"Buradaki zamanı kısa ve hiçbir gücü yok. Tekrar söylüyorum, endişelenecek bir şey yok."

ZT ona karşı dudağını büktü. "Ne için endişeleneceğime ben karar veririm. Sen değil." Hırçın bir tıslama çıkardı. "İnsanların işlerine karışıyor."

Bunun aptalca olduğunu bilse de onunla alay etti. "Ben de öyle."

"İşte bu yüzden radarımdasın. Artemis'in oynadığı oyunları sevmiyorum ve senin bu oyunlardaki rolünü daha da az seviyorum."

"O zaman neden onu durdurmuyorsun?"

Kat'e keskin bir bakış fırlatmadan önce acı bir kahkaha attı. "Çok safsın."

Belki de öyleydi ama bu onun aşırı tepki verdiği gerçeğini değiştirmiyordu. "Bu konuda endişelenmene gerek yok, ZT. Gerçekten."

Karanlık suya bakarken gergin çenesinde bir kas çalıştı. Konuştuğunda sesi düz ve duygusuzdu. "Karışık soydan gelen bir tanrı olan seni, Yok Edici'yi deliğinden çıkarabilecek bir keşif gezisinde tutuyorum. Arikos, başka bir tanrı, aynı takımda insan kılığına girmiş. Yarı tanrı Solin, ki zaten sürekli sürüyü gütmek zorundayım, onlara izinlerini veren kişi. Megeara, tanrıların seslerine duyarlı ve öznel bir insan. Ve özgür olmak için her şeyi yapabilecek ve özgür olduğunda hepimizi yok etmekte tereddüt etmeyecek olan kızgın tanrıça Apollymi." Döndü Kat'e ölümcül bir bakış attı. "Bunun için neden endişelendiğimi anlayamıyorum, ya sen?"

"Böyle söylediğinizde biraz kötü görüldüğünü kabul ediyorum ama sizi temin ederim ki Apollymi'nin mührüne yaklaşmalarına izin vermeyeceğim."

Kuşkulu bakışı Kat'i gerçekten kızdırmaya başlamıştı. "Peki Pandora isminin senin için bir anlamı var mı? Ne zaman bir insanı açmaması gereken bir kutunun yanına yaklaşırsanız, her zaman ne yaparlar?"

"Bu sefer farklı olacak."

Boğazının arkasından kaba bir ses çıkardı. "Kibirli olma Katra. Daha iyisini yapabileceklerini düşünen tanrıların bıraktığı pislikleri temizlemekten yoruldum." Ona doğru döndü ve ay ışığında daha önce onda hiç görmediği bir şeyi gördü. Saç çizgisinden boynuna kadar uzanan vahşi bir yara izi. Sanki bir zamanlar biri yüzünü kesip açmış gibi görünüyordu.

Ama mührü görür görmez soldu ve onu yakışıklı ve yara almamış bir halde bıraktı. "Mührü saklı tut Katra. Apollymi özgür kalamaz."

Kat cevap veremedi Tory güverteye çıktı.

Kız masumca onlara yaklaşırken hem Kat hem de ZT donup kaldı.

Gözlüklerini burnuna doğru itmeden önce Kat'e meraklı bir kaş çattı. "İyi misin Kat?"

"Tamam, Tory. Sadece eski bir arkadaşım ziyarete geldi ama o da gitmek üzereydi."

"Oh, tamam. Geary seni kontrol etmemi istedi. Kendini iyi hissetmediğini söyledi." Kat bir şey söyleyemeden Tory elini ZT'ye uzattı. "Merhaba, Kat'in arkadaşı. Ben Tory. Kafieri."

Kat, tanrı katilinin Tory'nin elini koparmasını ya da kötü bir söz söylemesini bekliyordu. Bunun yerine onun elini tuttu ve nazikçe sıktı. "ZT."

"ZT. Ne kadar havalı bir isim." Ona gülümsedi. "Artık ikinizi de rahatsız etmeyeceğim. Yalnız kalmak istediğiniz çok açık. Geary'ye iyi olduğunu söyleyeceğim, Kat. Tanıştığımıza memnun oldum, ZT."

"Sen de, Tory."

Tory yanlarından ayrılırken Kat'in ağızı açık kaldı ve ZT onu patlatmadı. Tekrar konuşmadan önce Tory'nin gitmesini bekledi. "Demek kibar olabiliyorsun. Kim bilebilirdi ki?"

"Nezaketimin çok düşük bir eşiğı vardır ve o küçük kız bunu emip bitirdi, bu yüzden beni zorlama Olimposlu. Tek bir Atlantis taşının bile devrilmesini istemiyorum. Onu hayatın pahasına koru çünkü bir dahaki sefere buraya geldiğimde, beceriksizliğin için talep edeceğim bedel bu olacak."

Ve o daha irkilmeden, adam ortadan kayboldu.

"Seninle konuşmak güzeldi, ZT," diye seslendi arkasından. "Ziyaretlerini dört gözle bekliyorum. Bir dahaki sefere hamur işi yaparız, tamam mı?"

Kat iç çekerek şakağını ovuşturdu. Bu onun için güzel bir güne dönüşüyordu. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 9

M'Ordant Onethalamos'a giden koridorda yavaşça yürüdü... birilerinin izleme ihtimaline karşı. Rüya Avcıları'nın üç lideri, M'Ordant, D'Alerian ve M'Adoc, politika belirlemek, barışı korumak ve ... için Onethalamos'ta toplanırdı.

Ölüm emri çıkar.

Diğer tanrılardan korunan ve gayretle korunan bu oda, üçünün öldüreceği ve daha da önemlisi korumak için öldürdüğü tüm sırları içeriyordu.

Bunlardan biri, üçünün de artık Zeus'un lanetine bağlı olmadığı gerçeğiydi. Duyguları geri gelmişti ve geçen her yılla birlikte bu duygular daha da güçlendi, tıpkı Rüya Avcıları'nın onları koruma ihtiyacı gibi. Ama Onethalamos'un kapılarının dışında kimse hiç bilemezdim.

Ancak odanın içinde her şey yolunda gidiyordu.

M'Ordant büyük altın kapılardan içeri girer girmez, düşünceleriyle kapıları çarparak kapattı.

M'Adoc kaşlarını kaldırarak kitabından başını kaldırdı. "Dikkatli ol, Adelphos. İsteyeceğimiz son şey birilerinin senin öfkeli olduğunu bilmesidir."

"Evet, üç saniye içinde sen de öyle olacaksın."

Ciltsiz kitabı bir kenara bırakan M'Adoc, arkasına yaslandı. M'Ordant'a şüpheyile bakmak için minderli sandalyeye

oturdu. "Ne demek istiyorsun?" "Elimizde bir kaçak var."

M'Adoc güldü. "Peki bu nasıl farklı?"

M'Ordant, M'Adoc'un sandalyesine yaklaşıarak, "Bana bir saniye izin verin," dedi. "Bizimkilerden birinden bahsetmiyoruz.

Çocuklar Skoti'ye gitti. Bu kadar basit olmalı. Hayır. Skoti'lerimizden biri insan oldu."

Bu şok edici parçanın M'Adoc'un zihnine tam olarak nüfuz etmesi birkaç saniye sürdü. "Affedersiniz?"

M'Ordant açıklamadan önce kesik kesik bir nefes aldı. "Arikos Hades'le bir pazarlık yaptı. Birkaç haftalığına insan olmak istedi. Bedeli. Bir insan ruhu."

Öfke yanaklarını karartmadan önce M'Adoc'un yüzündeki renk bir anlığına soldu. "Ne yapıyor bu?"

"Geri kalanımız için her şeyi mahvediyor." M'Ordant yumruğunu masaya vurdu. "Yemin ederim, Zeus şahidim olsun, ben onu lime lime edeceğim. Nasıl bu kadar aptal olabilir?"

M'Adoc başını salladı. "Bu kadar kabalık yeter. Bu kelimeyi sevdiğini biliyorum ama kendine sakla." Boğazından alçak sesle hırlayarak M'Ordant'a bu konuda en az M'Ordant kadar yumurta, kafa ve kemik kırmaya istekli olduğunu gösterdi. "Zeus ve diğerleri Arik'in nasıl olup da Hades'le pazarlık yapmasına neden olacak kadar güçlü bir arzu geliştirdiğini sorgulayacaklar."

"Evet ve eğer kapımızı çalarlarsa bunun bedelini çok ağır öderler. Eğer lanetin ne olduğunu öğrenirlerse zayıflıyor..." Cümlesini bitirmedi. Bitirmek zorunda değildi. Arikos'un aksine, o, M'Adoc ve D'Alerian Zeus'un emriyle topladıkları ve cezalandırdıkları ilk kişilerdi. Oneroi'nin kendi kişisel çıkarları için rüyaları manipüle etme yeteneği.

Suçta masum olan ama diğerlerine örnek olarak gösterilen üçü, o işkencenin acısını ve aşağılanmasını bugün bile hissedebiliyordu. Sıra mutlak ceza, hiç kimse intikam peşindeki bir Yunan tanrısıyla boy ölçüşemezdi. Üçünü geceleri ayakta tutan şey buydu ve Zeus'un onlar için koyduğu yasaları ihlal etmediklerinden emin olmak için Skoti'yi arıyorlardı. Üçü de yaşadıkları acımasız cehennemi tekrar yaşamamak için her şeyi yapardı ve M'Ordant, M'Adoc ve D'Alerian'ın taşıdığı sırları öğrenirlerse tanrıların tekrar cezalandıracağı üç kişiydiler.

Kimse onlara merhamet göstermeyecekti ve bunu biliyorlardı. "Başka bilen var mı?" M'Adoc sordu.

"Sadece Hades ve biz."

"Nasıl öğrendin?"

Doğrulan M'Ordant kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hades ve Hypnos'a göz kulak olmak benim işim." Onlar diğerlerinin lanetlenmesine neden olan en yaramaz iki tanrıydı. "Onlar uyurken, ben her dakika oradayım. Sadece casusluk yaptığımı bilmelerine izin vermiyorum."

"İyi adam. Bunu kontrol altına almalıyız. Dolophoni'yi çağırın. O piçin ölmesi gerek, sonra Zeus öğrenirse ona bunun Arikos'a özgü bir sapkınlık olduğunu söyleyebiliriz. halledildi."

"Sence satın alır mı?"

"Eğer değilse, ona satmanın bir yolunu bulmamız gerekecek." M'Adoc'un fosforlu mavi gözleri kötülükle parladı. "Sizi bilmem ama benim bu pisliklerden biri için daha kan dökmeye hiç niyetim yok."

M'Ordant, M'Adoc'un kelime seçimi karşısında kaşlarını kaldırdı. O M'Ordant'a kardeşinin ne kadar kararlı olduğunu gösteren küfürler savurdu. M'Ordant elini M'Adoc'a uzattı. "Seni duyuyorum Adelphos ve kesinlikle aynı fikirdeyiz."

M'Adoc elini M'Ordant'ın elinin etrafına sardı ve sıktı. "Arikos öldü."

* * *

Geary Thia'yla sohbetine ara verip Arik'in Tory'nin kutlama için hazırladığı Hostess keklerinden birini ısırmasını izledi. Tadına bakarken gözleri gerçekten de zevkle parlıyordu.

Gülümsemesi geniş ve büyüleyiciydi. "Bu inanılmaz."

Tory ona güldü. "Daha önce hiç yemediğine inanamıyorum. Hostess'siz büyümek berbat olurdu. Bu benim ilkokul beslenme çantamın temeliydi."

Neredeyse içine çekti. "Başka var mı?" "Bekle."

Odadan koşarak çıktı.

Thia'dan özür dileyen Geary, Arik'e doğru ilerledi, Parmaklarına tutkal gibi yapışmış siyah pastaya kaşlarını çatarak bakıyordu. Geary ona yaklaşırken bir peçete aldı. "Dağlar çıplak olmalı."

Cevap vermeden önce dudaklarındaki şekeri yaladı. "Bir şeylerin ne olduğunu biliyorum ama onları daha önce deneyimleyemedim. Bu kek gibi. Gerçekten çok güzel."

"Kalçalarımın genişliği de bunu kanıtlıyor."

Yüz ifadesinden, kendisine şişman dediğini anlamadığını söyleyebilirdi. Bazı nedenlerden dolayı, bunu pastayı parmaklarından kolayca çıkaramamasına duyduğu şaşkınlık kadar sevimliydi.

Gülümseyerek, ona yardım edebilmek için elini kendi elinin içine aldı. Parmak uçlarını peçeteye silerken adamın etinin kendi etine değdiğini hissedince durakladı. Çok güzel elleri vardı. Büyük ve erkeksi olan bu eller, kızın onları yalayıp temizlemek istemesine neden oluyordu. Rüyasında olsa bunu anında yapardı.

Elini kaldırdı, böylece parmak eklemlerinin arkasına çok tatlı bir öpücük kondurabildi. "Teşekkür ederim."

Geary, içinden beyaz bir arzu fışkırırken yutkundu. Bu adamda onu kelimenin tam anlamıyla eriten şey neydi? "Bir şey değil."

Tory, normalde yatağının altında duran büyük bir ayakkabı kutusunda sakladığı tüm abur cubur zulasıyla koşarak geri geldi... tabii ki Bay Cuddles tarafından korunuyordu. "Tamam, Moon Pies."

Geary inanamayarak güldü. "Bir ay turtasını paylaşacak mısınız? Şimdi mi? Amerika'ya dönene kadar bunlardan bir daha alamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Bu iyi bir amaç için. Daha fazla bağımlıya ihtiyacımız var. Ayrıca, çok çaresiz kalırsam beni acil bir sevkiyatla kurtaracak büyükbabam her zaman var." Tory, Arik'e çikolata kaplı bir Ay Çöreği uzattı.

Geary başını salladı. "Hayır, eğer ona gerçekten kötü davranmak istiyorsan, önce bombala."

Tory yüzünde hafif bir çelişki ifadesi belirdi. "Evet, ama keke verdiği tepkiye bakılırsa, bu onun damak tadına aşırı zevk yükleyebilir ve onu öldürebilir."

Bu doğruydı. Kudretli Ay Çöreği patlatıldığında orgazm açısından ölümcül olabilirdi... Avustralya'nın meşhur Tim Tam Slam'i ve derin yağda kızartılmış Twinkie ile aynı dereceye girerdi. "İyi bir nokta. Güvenli tarafta olmak için, ilki her zaman oda sıcaklığında tadılmalıdır."

Tory küçük, yuvarlak, aşçıya benzer nesneyi açarken Arik kaşlarını çatı. Tadına bakar bakmaz da kendinden geçti. "Aman Tanrım, bu çok güzel."

Tory ile muzipçe sırttılar. "Reese's," dediler hep bir ağızdan.

"Reese's mi?" Arik şaşkınlıkla sordu.

"Evet," diye güldü Geary. "Bir tanesini ısırдыңın anda öleceksin." Bir tane bulana kadar Tory'nin ayakkabı kutusunu karıştırmaya başladı. Onu çıkarırken zafer kazanmışçasına şeytani bir ses çıkardı. "Biliyor musun Tor, senin nasıl Bütün bu saçmalıkları yiyerek çok zayıf kalıyorsun. Yemin ederim sadece köklerini kazıyarak 10 kilo alıyorum."

"Hâlâ büyüyorum."

Geary homurdandı. "Ben de öyleyim ama yukarı yerine dışarı. Hatırlat da yarın diyetime yeniden başlayayım."

Arik kaşlarını çatarak ona baktı. "Bence sen olduğun gibi güzelsin. Neden değişmek isteyesin ki?"

Onun sözleri karşısında sıcak bir şey onu gıdıkladı. "Sadece beni pohpohlamaya çalışıyorsun."

"Hayır," dedi ciddi bir şekilde. "Sana sadece gerçeği söylüyorum."

"Awww," dedi Tory hülyalı bir şekilde. "Çok tatlı bir çocuk. Bizde kalabilir mi?"

Geary gergin bir kahkaha attı. "O bir köpek yavrusu değil, Tory."

"Evet, ama onu beladan kurtardık. Bazı kültürlerde bu bizi ondan sonsuza kadar sorumlu kılar."

Arik ona umutlu bir gülümseme verdi. "Ve bir süreliğine alıkonulmak benim için sorun olmaz."

Geary onlara doğru başını salladı. "Siz ikiniz korkunç bir kombinasyonsunuz. Benzin ve ateş gibi." Kat'in nihayet odaya girdiğini görmek için Arik'in omzunun üzerinden baktı. Yüzünde sanki bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi ekşi bir ifade vardı. "Hey," diye seslendi Geary Kat'e, dikkatini çekmişti. "İyi misin?"

Kat son derece sahte bir gülümsemeye yanına gitti. "Evet. Tamam."

Tory ayakkabı kutusunu kenara koydu. "Muhteşem ZT nerede?"

Geary tanımadığı bu isim karşısında kaşlarını çatı. "Kim?"

Tory dişleriyle bir kadın gibi klik sesi çıkardı. Bir atı aramak. "Beni onu kontrol etmem için yukarı gönderdiğinde Kat güvertede çok tatlı bir adamla birlikteydi." Tekrar Kat'e baktı. "Kalmadı mı?"

"Hayır, gitmesi gerekiyordu."

"ZT?" Arik gözlerinde spekülatif bir parıltıyla sordu. "Zebulon'daki gibi mi?"

Kat çok sert bir şekilde başını salladı.

Tory merakla ikisinin arasına baktı. "Onu sen de tanıyor musun, Arik?"

"Onu tanıyor," dedi Kat garip bir ses tonuyla. Bakışları Arik'inkiyle buluşup onu tutarken kesti. "Sana en iyi dileklerini gönderiyor."

Arik'in yüz hatlarındaki tüm duygular kayboldu. "Eminim öyledir. Yaşlı ZT nasıl bu arada?"

"Her zamanki gibi büyüleyici."

Aralarındaki alaycılık o kadar yoğundu ki bir buz heykeline oyulmuş olabilirdi.

Arik iştahı kaçmış gibi açılmamış Reese's'i kutunun içine geri koydu. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel."

Geary kaşlarını daha da çatı. "Daha önce birbirinizi tanıımıyorken nasıl oluyor da ortak bir arkadaşınız oluyor? bugün?"

"Burası küçük bir ülke," dedi Kat kaçamak bir ifadeyle. "Eski aileler bir arada kalmaya meyillidir ve Arik'in ailesi muhtemelen ZT'ninkileri uzun zamandır tanıyor." "

"Evet," dedi Arik alaycı bir sırıtışla. "Tedavisi olmayan bir isilik gibi. Her zevkli deneyimi mahvetmek için beklenmedik bir şekilde geri dönmeden önce sadece biraz uzaklaşıyor. O ZT yerine Herpes olarak adlandırılmalıydı. Ya da belki sadece Herpes Z, çünkü o çok özel bir tahriş edici."

Kat güldü. "Çok yerinde bir ifade, hatta Yunanca ve ürkütücü biri, hakkını vereyim. Ama acaba senin nasıl hissettiğini biliyor mu?"

"Eminim öyledir. O oldukça zeki biri ve ben de pek zeki sayılmam."

Okeydokey, bu iş biraz ıırından çıkmaya başlamıştı ve o da kadının önünde bir uçuk tartışmasından kaçınmak istiyordu. yürüyen/konuşan bir tıp ders kitabıydı ve sadece on beş yaşındaydı. Bu yüzden, düşmanlığı önlemeye ve daha güvenli bir alana yönelmeye çalışan Geary öne ıktı. "Ve bu mutlu not üzerine, çocuklar, sanırım hepimiz emekliliğe göz yummalıyız. Uzun bir gün oldu ve yarın gerçekten büyük bir gün olacak."

"Dinleyin! Duyduk!" Teddy de odanın diğer tarafından aynı fikirdeydi. "Bu kazı için ne kadar uzun zamandır bekliyorsak, hepimizin hatasız bir kazı geçirdiğinden emin olmak istiyorum. Tek bir hatayı bile kaldıramayız, millet."

Birkaç homurdanma oldu ama genel olarak herkes hemfikirdi. Şafakta yola koyulacaklarsa dinlenmeleri gerekiyordu.

"Peki Arik nerede kalıyor?" Tory sordu.

Geary tereddüt etti. Çocuklardan birini rahatsız etmeden onu koyabileceği bir yer yoktu. Odaları en iyi ihtimalle sıkışık ve hiçbirinin bir yabancıyla aynı ranzada yatmak istemediğinden emindi.

Arik ona umut dolu bir bakış attı ve bu da yüzünde beklenmedik bir gülümsemeye neden oldu. "Benim zaten bir oda arkadaşım var."

Arik'in hayal kırıklığı gözlerden kaçmadı. "Kim?" Tory

ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. "Ben

ve Mr.
Kucaklaşalım."

"Evet," dedi Geary başını sallayarak, "ve Bay Cuddles kıskanç bir tiptir. Bizi pek iyi paylaşmıyor."

Arik hiçbir şeyi kaçırmadı. "Bu onunla dövüşmek zorunda

kalacağım anlamına mı geliyor?"

"Asla kazanamazsın," dedi Tory tatlı bir sesle. "Bay Cuddles hile yapar. Siz onun sadece itilip kakılan bir oyuncak ayı olduğunu sanıyorsunuz ama o çok gaddar, benden söylemesi. Gaddar."

Kat, Arik'e spekülatif bir bakış attı. "Onu güvertedeki bir hamağın üzerine atabilirsin."

Geary bunu düşündü. Aslında kötü bir düşünce değildi. "Şafakta kalkacağız, bu yüzden güverteye çıktığımızda onu uyandırmaz...."

Tory Arik'e doğru eğildi. "Eminim eve gitmen gerektiğini düşünüyorsunuzdur, ha?"

"Hayır," dedi, ses tonu samimiydi. "Bu gece harika vakit geçirdim." Tory'ye baktı ve gülümsedi. "Ve haklısın. Kudretli Moon Pie en iyisi. Hazinenizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Her zaman." Yanağından öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "İyi geceler, Arik. Sabah görüşürüz. Tatlı rüyalar."

"Sen de, Tory."

Kat onlara iyi geceler dileyip Tory'yi koridora kadar takip etmeden önce ona tuhaf bir bakış attı.

Thia gözlerinde hesapçı bir parıltıyla öne çıktı. "Eğer onu başka kimse istemiyorsa... ranzamı onunla paylaşabilirim."

"Yatağına git Cynthia," dedi Geary sertçe, "yoksa Justina ortak kulübenizi pazarladığın için seni öldürür."

Thia yorgun bir iç geçirdi. "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum. Her zaman yabancı bir yerde yalnız uyumaman gerektiğini söylerler."

yatak."

"Evet, ayrıca gemide onlara göz kulak olacak bir kuzenleri de yoktu. Herhangi bir adi davranışı annelerine bildirecek biri. İyi geceler, Thia."

Öfkeyle saçlarını omzuna atarak onları yalnız bıraktı.

Geary, Arik'in ödünç aldığı kot pantolon ve gömlekle uyumak zorunda kalacağını anlayınca ona bir göz attı. "Kıyafet için ne yapacaksın?"

"Solin sabah giymem için bir şeyle döneceğini söyledi."

"Ahh, tamam. Sanırım bir hamak kapıp seninle yukarıda buluşacağım."

Arik onunla gitmeyi teklif etmeye başladı, ama o çoktan onun varlığı tarafından boğulduğunu hissediyordu. Yapmak istediği son şey bu olsa da biraz geri çekilecekti. "Pekâlâ. Güvertede görüşürüz."

O diğer tarafa, teknenin derinliklerine doğru giderken, adam üst güverteye çıkan merdivenlere yöneldi. Küpeştede durakladı, kaygan hissi karşısında hayrete düştü. Burada hiçbir şey ne beklediğini. Özellikle de yemekler. İnsan yemeklerinin tadı bu kadar güzelken, tanrıların neden ambrosia ve nektar için bu kadar yaygara kopardığını bilmiyordu.

Belki de tanrılar inkar ediyorlardı çünkü sadece en iyisine sahip olmaları gerekiyordu ve bunu düşünmek onları rahatsız ediyordu. İnsanoğlu birbiriyle savaşıırken bile dünyalarının bir kısmını mükemmelleştirmişti.

Ya da belki de tanrılar gerçekten daha iyisini bilmiyordu.

Bu düşünceyi bir kenara bırakarak, hafif bir esinti tenine fısıldarken güverteye tırmandı. Bu his enfesti, ama güvertede gördüğü manzaranın yanında hiçbir şeydi. Kadife siyahı bir manzara üzerinde parıldayan şehir. Su hafif bir müzik ve kahkaha tınısı ona ulaşırken tekneye sessizce vuruyordu. İnsanların ölmek istememesine şaşmamalı. Dünyaları olağanüstü bir yerdi ve çok az zamanları olduğu gerçeği yaşamlarını daha da değerli kılıyordu burada geçirmek için.

Bunu nasıl başardılar? Ölüm hayaletinin sürekli peşlerinde olduğunu bilerek nasıl var oldular? Bu herkesi depresyona sokmaya yeterdi ama yine de çoğunlukla kaderlerinden memnundular. Yaklaşan kıyametlerini görmezden geldiler ve Ölümlerine doğru vakar ve zarafetle yürürken, onları tatmin edecek mutluluk kırıntıları buldular.

Gerçekten inanılmazdı.

Ama sonra, hayatlarının ne kadar süreceğini bilmiyorlardı. On yıllar ya da haftalar. Bu yüzden en kötüsüne hazırlandılar ve en iyisini beklediler. Aslında bu oldukça asilceydi.

Ve Solin, ZT ve diğerleri için yürüyen cesetlere bu kadar yakın yaşamak ne kadar garip olmalı. Neden böyle olduklarına şaşmamalı.

Herkes kapalı. Her an sizden kopup gidebilecek biriyle kim arkadaş olmak ve ona ulaşmak ister ki? Kalıcı bir ilişki için hiçbir şans yokken. Burada her şey sonlanmaya mahkûmdu.

Hepsi için dehşet verici olmalı.

Arik geldiği yoldan geriye baktı ve ne olduğunu merak etti. Megeara hayatının sona ermek üzere olduğunu bilseydi ne düşünürdü? Onun yüzünden.

Bu düşünce onu soğuttu. Şimdi üzerinde duramayacağı bir şey vardı. Hades'le pazarlık yaptığında çok saftı. Artık bundan geri dönüş yoktu. M'Ordant ve Wink'in de belirttiği gibi, başkaları da olacaktı.

Megeara gittikten sonra Arik'i bu diyara geri çağırmak için.

Yine de daha iyisini biliyordu. O bu yerde eşsizdi ezici duygular. Yüzyıllar boyunca onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Yaşadığı yerde insan dünyası belirsiz ve gerçek dışı görünüyordu. Ama burası canlı ve aşırıydı. Belki de çok aşırı

...

"Al bakalım."

Döndüğünde Megeara'nın pruvaya doğru ilerlediğini gördü. Yüzü ay ışığında siluet halindeydi.

"Bunlara sahip olduğumuz için şanslısın. Yoksa senin için güvertede bir palet olurdu."

Arik onun hamağı kurmaya başlamasını izledi. "Serin gecelerde hamakta uyumayı seviyorsun, değil mi? Sen?"

Paniklemiş bir ifadeyle başını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Rüyalarından biliyordu ama bunu ona söylemedi, çünkü amacı onu daha fazla korkutmak değil, yatıştırmak ve baştan çıkarmaktı. "Yüzündeki ifadeden ve bunu ortaya koyarken gösterdiğin beceriden."

Görevine dönmeden önce kızardı. "Evet, geceleri yıldızlara bakmayı severim."

Bazı ipleri çözerken ona yardım etmek için diz çöktü. "Peki oraya baktığında ne buluyorsun?"

Elleri tuvali düzeltmek ve kordonu grometlerden geçirmek için ustalıkla çalıştı. "Ben küçükken Kızım, babam ben ve kardeşimle güvertede uzanır ve takımyıldızları gösterirdi. Sonra da bize Yunan tanrılarının onları nasıl oluşturduğuna dair hikayeler anlatırdı."

Onun anısının acı tatlı ıstırabını duyabiliyordu. Babasını hem sevmiş hem de ondan nefret etmişti. Bu Arik'in zar zor anladığı bir ikilemdi. Anne ve babasına karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Ama zaten ikisini de hiç tanımamıştı. Morpheus'un herhangi biriyle ilgilenemeyecek kadar çok çocuğu vardı ve Arik'in annesi Myst de bu durumdan rahatsız olamazdı. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye gerçek bir yakınlık duymayan kaygısız bir tanrıçaydı. En azından onun bildiği hiçbir şeye.

Bu konuda kızgın değildi. Gerçekten kararsızdı. Onun dünyasında işler böyleydi, bu yüzden insan olduğu zamanlarda bile ebeveynlerine karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Ama Megeara'nın sevdiği gibi sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. İhanetin acısını hissetmek için kişi artık orada değildi. O kişi olduğunda.... o sevinç dalgasına sahip olmak.

Bir köşeye demirlemesine yardım etti. "Peki en sevdiğin hikaye hangisiydi?"

Gergin olduğundan emin olmak için ipi çekti. "Orion. Artemis'in onu sevmesinin ve öz kardeşinin onu kandırarak öldürmesinin her zaman zalimce ve trajik olduğunu düşünmüşümdür. Çünkü Apollo kıskançtı ve onun bir ölümlüye aşık olmasından nefret ediyordu."

"Bu hikayenin sadece bir versiyonu. Diğeri ise Artemis'in onu, kızlarından birine tecavüz ettiği için öldürdüğü hizmetçiler."

"Bunu ben de duydum ama ben ilkinde inanıyorum." "Peki neden?"

"Bilmiyorum. Sadece doğru gibi geliyor."

Zekiydi ve bir yanı bunu onun için doğrulamak istiyordu ama cesaret edemedi. Tüm hayatını tanrıları ve eski uygarlıkları inceleyerek, hepsinin var olduğuna dair kanıtlar arayarak geçirmişti ve işte o, canlı bir kanıt olarak yanı başındaydı. Arkadaşı "Kat" ile birlikte onun da tanrılardan biri olduğunu öğrenirse ne yapacağını merak ediyordu.

Geary'nin bunu kabullenmesini beklemek biraz fazla olabilir.

Geary hamağı kancalara sabitlemeyi bitirdiğinde biraz gergindi. Güverteden yaklaşık bir ayak yukarıda asılı duruyordu. Çok yüksek değildi ama rahat edemeyeceği kadar da alçak değildi. Tek endişesi, battaniyelerle bile üşüyebileceğiydi.

Bu onun durumunu daha da kötüleştirir miydi? Sorununun ne olduğunu bildiğinden değil ama yine de yapmak isteyeceği son şey, daha fazla hastalıkla hayatının bir anını bile elinden almaktı.

Bu da onun nesi olduğu sorusunu akla getiriyordu. Bilmek istiyordu ama ona hayatının ne kadar kısa olacağını hatırlatmak istemiyordu. Bu bir şekilde yanlış görünüyordu.

Onun yerine hamağı işaret etti. "Hepsi senin."

Ona dudak büktü. "KeŖke hamaktan değil de kendinden bahsetseydin."

"Evet, eminim öyledir."

Kız onun yanından geçerken, adam onu kendine doğru çekti ve kız ne demek istediğini anlamadan onu öptü. Onun tatlı tadıyla, kucaklamasının açlığıyla inledi. Hayatında ilk kez, onun gibi olmayı diledi.

Daha ok Thia gibi. Onu yatağına almakta hiç zorlanmazdı. Ama Geary yle biri değildi. O hiçbir zaman tek gecelik kadın. Biriyle ıplak kalmadan önce bir iliŖki yaŖamayı tercih ediyordu, bu yüzden nadiren biriyle çıkıyordu. Görevi ona çok az zaman bırakmıŖtı Hayatında baŖka hiçbir Ŗey.

Ama Arik ciddi ciddi onun etik anlayıŖını sorgulamaya baŖlamıŖtı.

Geri çekilerek battaniyeyi hamaktan aldı ve göğsüne tuttu. "İyi geceler, Arik."

Yüzünü buruŖturarak battaniyeyi ondan alırken bıkkın bir nefes verdi. "İyi geceler, Megeara. Rüya tanrıları sana iyi davransın."

Adamın bu sözleri mırıldanma Ŗekli kadının içini ürpertti. Sanki onu rüyasında gördüğünü biliyor gibiydi.

Bu dŖnceyi aklından çıkararak onu terk etti ve AŖaęıya yöneldi, ama merdivenlere ulaŖtıęında ona dönüp bakmaktan kendini alamadı. Adam çoktan hamağa uzanmıŖ, onu izliyordu.

Karanlıkta gözleri parlıyor gibiydi.

Onun kendisine dönmesi için dile getirmediği ricasını duyabildiğine yemin etti. Bu ona, onu sürekli kazı alanına çağıran aynı bedensiz sesi hatırlattı. ses kesinlikle dışıydı. Ve şimdi bile Atlantis'i bulması ve onu özgür bırakması için ona sesleniyordu.

Aklımı kaybediyorum. Belki de şizofreni hakkında biriyle görüşmeli....

Ama o bundan daha iyisini biliyordu. Bu şizofreni değildi. Bu sadece verdiği sözü yerine getirmesi için onu çağıran arayıştıydı.

Bunu anlıyordu. Anlamadığı şey Arik'le arasındaki bu garip bağlantıydı. Neden o etrafta yokken bile onu duyuyor ve görüyordu.

Yatağına git, Geary, ve unut gitsin.

Ona iyi geceler dileyerek odasına gittiğinde, Tory'yi geceliğini giymiş ve Bay Cuddles'ı kolunun altına sıkıştırmış halde yatağında buldu. Tory'nin gözlükleri başucundaki komodinin üzerinde olduğu için gözlerini kısarak Geary'ye bakıyordu. "Geri gelmeni beklemiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama Geary, yarı kör olabilirim ama bu adam gördüğüm en iyi şey... bulanık ya da değil. Senin yerinde olsaydım, bu gece buraya gelmezdim."

Geary onunla alay etti. "Daha on beş yaşındasın, Tory. Seksi erkekleri yargılamak için çok fazla deneyime sahip değilsin."

"Anladım, ama bu onun muhteşem olduğu ve senden hoşlandığı gerçeğini değiştirmez. Hem de çok. Peki neden buraya döndün?"

"Çünkü sabah dörtte uyandırma çağrımız var."

Tory içini çekti ve başını salladı. "Benden daha zavallı olduğumu bildiğim tek kişi sensin. Ben yetim bir çocuğum Geary. Her zaman yalnız kalmak zorunda değilsin."

"Oh, sus ve ben Cuddles'ı kaçırmadan önce uyumaya git. Tüylü şeylerden bahsetmişken, Kichka nerede?"

"Bilmiyorum. Onu hiç görmedim. Belki yine ambarda sıkışıp kalmıştır."

Geary'nin kedisi sanki bir işaretmiş gibi koşarak açık kapıdan içeri girdi ve Geary'nin bacağına sürtündü. Bir Bengal kedisi olan Kichka, bir yıl önce Tory'nin Noel hediyesiydi ama kedi Geary'den o kadar hoşlanmıştı ki sonunda hepsi pes etmiş ve Kichka'nın ona sahip olmasına izin vermişti.

"İşte buradasın." Geary, Kichka'yı yerden kaldırdı ve soyunurken onu yatağa yatırdı.

Kichka bir patisini temizlemek için yastığının üzerine kıvrılmadan önce Geary'ye yüksek sesle miyavladı.

Tory döndü ve Geary'ye sırtını verdi.

Aklı Arik'te olan Geary ışıkları söndürdü, yatağa uzandı ve gözlerini kapatırken Kichka Geary'nin sırtında uyumak için yastıktan kalktı. Saniyeler içinde kedi mırıldandı, Tory horlamaya başladı ve teknenin yumuşak salınımı Geary'yi tüm sorunlarından uzaklaştırdı.

Geary daha ne olduğunu anlamadan uykuya dalmıştı.

* * *

Arik daha önce hiç insan olarak uyumamıştı. Vücudunun ağırlığı tuhaftı, özellikle de sallanan teknenin ve hamağın hareketi. Ama kendini rüyalar âleminde kaybetmesi uzun sürmedi.

Yaşadığı yere geri dönmek tuhaftı. Rüyalari puslu ve soğuktu. En azından başlangıçta, ama bir süre sonra netleşmeye başladılar ve bir şey fark etti.

Güçleri geri gelmişti.

Arik durakladı, hissettiklerinin gerçek olup olmadığından emin değildi. Yerin üzerinde süzülürken, ellerini önünde uzattı ve bir dönen alev topu. Zihniyle topu tehlikeli bir yüksekliğe çıkarırken ısı sıcaktı ama acı vermiyordu.

Canlanmış bir halde onu karanlığa fırlattı ve orada güneşten bile daha parlak bir şekilde patladı. Zararsız kor parçaları başını geriye atıp gülerken etrafına yağmur gibi yağdı.

Evet, uyuyan bir rüya tanrısı olmak güzeldi. Duyguları ve güçleri vardı.

Bu da ona tek bir hedef bıraktı.

Megeara.

Onu bulmanın zamanı gelmişti. Ama bunu düşünmek yapmaktan daha kolaydı. Doğru, güçlerine tekrar sahipti ama Strobilos'a sahipti ve onu onsuz bulmanın oldukça zor olduğu ortaya çıktı. Ayrıca Megeara'yı uykuda tutmak için Wink'in serumundan da yoksundu. Onu bulursa, uyanabilir ve onu tekrar terk edebilirdi.

Onu öldüreceğim. Ama bunu düşünürken bile bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordu. Arzuladığı kadına asla zarar vermezdi.

Birkaç dakika boyunca bilinçaltı aleminde gezindi, para ve jöle içinde kıvranan çıplak müzisyenlerin, bir Doberman'a saldıran oyuncak bir kanişin, bir kadına garip bir şekilde benzeyen bir kadının hayalleri arasında sürüklendi. ineklerle şarkı söyleyen lolipop ve bir kadını bir blok boyunca kovalayan bir hemoroid gibi ilginç bir olay peynir patlayana kadar....

Evet, insanlar çok tuhaf varlıklardı.

Bu hayalperestleri diğerk Skoti'lere bırakmasına şaşmamalı. Cinsel açıdan yaratıcı kadınları daha çok tercih ederdi.

Arik derin bir nefes almak için rüyalar arasında durakladı. Bu zaman kayıydı ve Megeara sabah erken kalkmayı planladığına göre onu bir an önce bulması gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak etrafındaki eteri hissetti... varlığının içinden nefes alıp fısıldarken onu dinledi. O dışarıdaydı.

Ve sonra onu duydu. Kahkahasının belli belirsiz sesini. Ona odaklanarak, kendini onun rüyasına yönlendirdi.

Yine kumsaldaydı, sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde sörfte dans ediyordu.

Arik, nemli saçları yüzünün etrafında uçuşurken onu orada görünce donakaldı. Beyaz elbisesi vücuduna yapışmış, ona her gür, lezzetli kıvrımı gösteriyordu. Tatmak istediği her santim etini.

Buna dayanamayarak sahile indi ve yırtıcı bir hayvan edasıyla ona doğru yürüdü.

Nefes alış verışı düzensizdi, arkasından yaklaştı ve omzuna dokundu.

O zaman ona döndü ve sonra olanlar kesinlikle aklını başından aldı.

BÖLÜM 10

Geary, su vücuduna sıçrarken gününün zaferiyle gülüyordu. Tam da dalmak üzereydi. Atlantis'i bulmak için ekipmanları olmadan denize girerken birinin koluna dokunduğunu hissetti.

Arik'i orada bulmak için döndü.

Sevinç, baş döndürücü bir heyecanla içine doldu ve bütün gün yapmak istediği şeyi yaptı; onu kendine doğru çekti ve var gücüyle öptü. Dalgalar üzerlerine sıçırıyordu ama soğuk olmak yerine ılık ve rahatlatıcıydı.

Adamın ağzının tadını aldığında, dilleri dans ederken sert kollarının onu sarmaladığını hissettiğinde homurdandı. Adam onu kendine o kadar yakın çekerken, ellerinin altında kasları dalgalanıyordu ki Neredeyse bir kişi.

Onun tarafından tutulmak çok iyi hissettiriyordu. Tüm o kasların vücuduna baskı yapması. Elini onun saçlarına gömdü ve ona daha da yakın hissedebilmek için hafifçe çekti.

"Sen kesinlikle en iyisisin," diye nefes aldı dudaklarına karşı, sonra dişleriyle ısırıldı. "İzinler için teşekkür ederim."

Adam kızın boynuna sokularak onu ürpertti. "Her zaman."

Ondan uzaklaştı ve onu yere fırlatmadan önce beyaz gömleğini kelimenin tam anlamıyla yırttı ve ona sarıldı.

Kumsal, dalgaların artık üzerlerine gelmemesi için uzadı. Bunun yerine deniz geri çekildi ve onlara kumlu olmayan nemli bir plaj bıraktı. Daha ziyade, sanki gül yapraklarıyla dolu bir yatakta yatıyordu.

Arik, Megeara'nın davranışları karşısında tamamen şoke olmuştu; Megeara sanki onun bedenine duyduğu açlık tarafından ezici bir şekilde tüketiliyormuş gibi onu elleyip okşuyordu. Bu onun Megeara'sıydı. insan aleminde karşılaşmayı bekliyordu. Ama bütün gün o kadar çekingen davranmıştı ki, onu bir daha böyle karşılayabileceğine dair umudunu yitirmişti.

Şimdi şehvetiyle vahşileşmişti. Dudaklarını boynuna gömüp, zevkten öleceğini düşünene kadar onu dillerken başı dönüyordu.

Boğazının arkasından güldü. "Bu gece kesinlikle kabadayısın."

Onun her yerini yalamaya ve memnun etmeye devam ederken vücudundan aşağı kaydı. "Hiçbir fikrin yok. Bütün gün sana bu kadar yakın olmak ve bu vücuda dokunamamak beni öldürüyordu. Tanrım, muhteşem ve seksisin."

Kadın boynundan göğüs uçlarına, oradan da kot pantolonunun bel bandına gelene kadar karnına doğru ilerlerken Arik titredi. Normalde Arik onları eritip çıkarırdı ama bu ruh halinde ne yapacağını merak ediyordu.

Ona ulaşmak için pantolonunu neredeyse parçaladı. Kot pantolondan parçalar kopardı ve adam tamamen çıplak kalana kadar omzunun üzerinden fırlattı. Sırt üstü uzanmış, elleri onu uzun uzun incelerken onu izliyordu. Ona hararetle saldırdı ve o da bunun her saniyesine bayıldı. Daha önce sadece onun duygularından beslendiği zamanlar ne kadar iyiye, şimdi kendi duygularından beslendiği zamanlar o kadar iyiydi.

Kız kalça kemiğini bulup ağzıyla kemiğe bastırırken tısladı ve kız onu avucunun içine alıp Onun için kaya gibi sertleşene kadar masaj yaptı. Kelimenin tam anlamıyla bunun coşkusundan titriyordu.

Eliyle sırtının çizgilerini takip etti, tırnaklarını hafifçe etinin üzerinde gezdirdi, ta ki tüm vücudunda ürperti patlak verene kadar. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak elini aşağıya daldırdı. Uyluklarının birleştiği yerdeki yumuşak bukleleri fırçaladı. Parmaklarını onun içine sokmadan önce dudaklarını yaladı, zaten onun tadına bakıyordu.

Çok ıslak ve hazırды. Onunla oynadı, onu tamamen doldurana kadar zamanını bekledi.

Geary onun tadına bakmak için sabırsızlanıyordu. Gözleri kapalıydı. Kız onun sikiyle oynarken ve o da kızın en çok acı çektiği yeri okşarken yüzündeki zevki izledi. Onun sert vücudunun kıvrımlarına karşı hissini seviyordu. Küçük tüylerinin tenini gıdıklama şeklini.

Ama bu kadar oyun yeterliydi.

Tatlı bir beklenti içinde nefesini içine çekerek, adamın sikinin ucunu ağzına almak için hareket etti ve nazikçe onu dilledi. Aşağı doğru inerken tuzlu-tatlı tadı içinden geçti. Onun altında titrediğini hissetti. Baş dönüyordu Bunun hissiyle onu daha da derine çekti, gecenin geri kalanında onu tatmak ve memnun etmek istiyordu.

Arik onu izlerken yüzünü kavradı. Onun bunu yapmasına bayılıyordu. Bu tek hareketin ne olduğunu bilmiyordu ama onu bundan daha çok memnun eden bir şey yoktu. Elleri kızın yanaklarındayken, kız onu tüketirken çenesinin parmaklarının altında çalıştığını hissetti. Vücudu alev alev yanıyordu, Ve aklının bir köşesinde, uyanıkken bunun ne kadar daha iyi olacağını merak ediyordu.

Ağız onun üzerinde gerçekten nasıl bir his uyandırır?

Bunu düşünmek garipti ama teknik olarak bakırdı. Rüya âleminin dışında hiç bir kadınla birlikte olmamıştı. Megeara'ya kadar bunu hiç önemsememişti.

Ama şimdi istiyordu. Vücudunu onunla gerçekten paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Bilinçleri yerindeyken ona bu şekilde dokunmasını istiyordu.

Geary başını kaldırdığında Arik'in onu izlediğini gördü. Gözlerinde aşırı bir zevk ve şaşkınlık ifadesi vardı. Gerçek hayatta bir erkekten böyle bir bakış görmeyi ne kadar isterdi. Hiçbir zaman uzun süreli bir erkek arkadaşı olmamıştı. Bu yüzden erkeklerden uzak dururdu. İncinmekten hoşlanmıyordu. Hayal kırıklığına uğramaktan hoşlanmazdı.

Yalnız olmak çok daha güvenliydi ama yine de Arik'le birlikte yatarken ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Onunla birlikte olan biri. Onun bir parçası olan biri.

Güvenebileceği biri.

Bir günden kısa bir süre içinde, Arik denen adam ona herkesten daha fazlasını vermişti. Ona hayallerini vermişti. Ve şimdi burada, onun rüyalarında, onu seviyordu.

Ona daha da yakın hissetmek isteyerek vücudunu onunkinin üzerine koymak için uzaklaştı.

Arik, Megeara'nın ona karşı ne kadar iyi hissettirdiğini görünce gözlerini kapadı. Teni onunkine karşı sıcak ve yumuşaktı. Onu kendine yakın tuttu, bedeniyle kucaklarken verdiği hissin tadını çıkardı.

Kendini onun üzerine kaydırmadan önce onu öpmek için arkasına yaslandı.

Zevk, varlığının her parçasını delip geçerken nefesini sertçe

içine çekti. Sörf yaparken onunla öfkeyle sevişti.

etrafına çarptı. Dalgalar yuvarlandı ama ona tam olarak ulaşamadı.

Onu sonuna kadar içine alırken vücudunun kaygan hissinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Kalçalarını tutarak onu daha da hızlandırdı.

Geary kalçalarını onunkilere doğru salladı, huzur ve yakınlık arıyordu. Adam o kadar derine inmişti ki bu onun içini acıtıyordu. Bu adamla seks yapmayı seviyordu ve ona yardım edemiyordu.

Gerçek Arik'in hayalindeki sevgili kadar nazik ve şefkatli olup olmayacağını merak ediyordu.

Öğrenebilirsin.

Evet, ama bu onu savunmasız bırakırdı ve bu da isteyeceği son şeydi. Geary Kafieri'nin kimse tarafından incitilmek gibi bir arzusu yoktu. Buna değmezdi. Özellikle de Arik'in yakında öleceğini bildiği için. Onu içeri almak kendi üzerine acı davet etmek olurdu ve zaten çok fazla acı çekmişti.

Herkes

Sevdiği herkes öldü. Herkes.

Tory hariç. Geary'nin onu bu kadar korumasının nedeni buydu. Kuzenine bir şey olursa Tanrı Geary'nin yardımcısı olsun. Yaşayamazdı ve bunu biliyordu.

Ama şimdi Arik'i içinde hissederken, asla sahip olamayacağını bildiği bir gelecek istiyordu ve bu kalbini kırdı.

Hayatta yalnız olmak onun kaderiydi. Buna karşı koymanın bir faydası yoktu. En azından rüyalarında o vardı.

Ona gülümseyerek, sonunda vücudu serbest kalmadan ve onu coşkuyla kör etmeden hemen önce o mutlak zevk anını hissedene kadar vuruşlarını hızlandırdı.

Arik, kızın bedenini kavradığını hissedince başını geriye yasladı. Kalçalarını kaldırarak, kendi orgazmı onu ele geçirmeden önce kendini onun derinliklerine gömdü ve kadın onun üzerine yığıldı.

Şimdi bu... istediği şey buydu. Gerçekten de bu dünyada ya da başka bir yerde Megeara'dan daha muhteşem bir şey yoktu. Kalbi Megeara'ya sıkıca sarılırken yarışmaya devam etti. Hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırırken bir kolunun üzerine eğilip ona baktı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti.

Arik onun yanağını avucunun içine aldı ve ona baktı. yorgunluğundan güldü. Megeara onun çenesini öperken gözleri ay ışığında parlıyordu.

"Keşke bunu biz uyanıkken yapmanı sağlayabilseydim..."

Güldü, bu da göğüslerinin adamın göğsüne değmesine neden oldu. "Asla. Uyanıkken böyle olmayı göze alamam. Kolay erdemli bir kadına kimse saygı duymaz."

"Oh, sizi temin ederim ki bu doğru değil. Size her zaman saygı duyarım."

"Evet, doğru." Oturmak için geri çekildi.

Ay ışığı çıplak vücuduna gölgeler düşürürken, Arik onun kalçalarına yaslanan kızın görüntüsü karşısında nefes alamıyordu. O okyanusa bakarken göğüs ucunun dış hatlarını izlemek için uzandı.

Kaşlarını çatmaya başlayan kızın yüzünü izledi. "Sorun nedir?"

"Deniz..."

Bakmak için başını çevirdi ve anında üşüdü. Dalgalar kıyıya doğru yuvarlanıyordu ama onun dikkatini çeken şey dalgaların garip hareketiydi. Beyaz dalgalar yavaş yavaş yüzler oluşturmaya başladı ve bu yüzler kıyidan yükselmeye başladı.

katı hale gelen sıvı formdaki su. Dolophoni.

Furies'in çocukları olan Dolophoni aslında tanrıların suikastçılarıydı. Ve yüzyıllar önce Zeus'un cezalandırması için Oneroi'yi toplayanlar da onlardı.

Şimdi birisi Dolophoni'yi Arik'e karşı serbest bırakmıştı. O da bunu biliyordu. Burada olmaları için başka bir sebep yoktu. Megeara'nın uydurabileceği bir şey değillerdi ve onun rüyalarından olmadıklarını içinden hissedebiliyordu.

Onu öldürmek için buradaydılar.

"Gitmen gerek Megeara." Adam onun altından kaydı.

On kişi dalgaların arasından tamamen kuru bir şekilde çıkarken Geary olduğu yerde donup kalmıştı. İki kadın ve sekiz erkek. Arik kadar ya da ondan daha uzun boylu olan bu insanlar denizden bir sürü Saldırmaya hazır kuduz köpekler.

Ölümcül bir çalımla Arik'e doğru ilerlerken başları öne eğikti. Tek bir kelime ya da ses duyulmuyordu. Dalgalar bile. Hava artık hareket etmiyordu. Hava durgundu ve yaklaşan çatışmayla doluydu.

Arik, vücudunun üzerinde dar siyah deri zırh belirirken ve saçları sihirli bir şekilde at kuyruğu haline gelirken yerinde durdu. Ön kollarından sivri uçlar çıktı ve Sol dizinden bir tane.

Arik'ten en az on beş santim daha uzun olan adamlardan birinin kafası keldi ve yüzünün bir tarafında kuyruğu boynuna dolanmış bir anka kuşu dövmesi vardı. Kollarının şişkin kaslarını vurgulayan kolsuz siyah bir tişört, siyah deri pantolon ve çivili bir boyunluk giyiyordu. Ön kollarını metal vambreller kaplıyordu ve bir omzunun üzerinde bir balta taşıyordu.

Diğer adam iki santim daha kısa ve çok daha zayıftı; kısa, parlak yeşil saçlarını başının tepesine ve gözlerinin üzerine dikmişti. Bir çift siyah şalvar giyiyordu.

Güneş gözlükleri takıyor ve iki ucundan gümüş çiviler çıkan siyah bir asa taşıyordu. Çıplak kolları renkli dövmelerle kaplıydı ve sol kulağında dokuz halkadan oluşan bir sıra asılıydı. O alt dudağında iki çember daha vardı.

Yanındaki adamın kısa kesilmiş koyu kumral saçları vardı. mükemmel erkeksi güzellikte bir yüzü çerçeveliyordu. Uzun deri ceketinin kıvrımlarından bir AK-47 çıkarırken kahverengi gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

Yanındaki adamın gövdesinin sağ tarafı tamamen çıplaktı. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, sol omzu ve kolu ise siyah plaka zırhla kaplıydı. Yanaklarının her yerinde yara izleri vardı ve siyah gözleri yüzünün derinliklerine gömülmüştü.

İki kişi daha ikiz gibi görünüyordu. Boyları Arik'le eşitti, kısa kahverengi saçları vardı ve birinin sağ kulağında üç halka varken, diğeri sol kulağına takmıştı. Diğerlerinden farklı olarak her ikisi de pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, siyah deri paltoları çizme giymişlerdi. Sanki birbirleriyle senkronize olmuşlar gibi yavaş ve kolay, akıcı bir zarafetle hareket ediyorlardı. Yüzleri mükemmel yontulmuş.

İki adım arkalarında en az bir metre boyunda olması gereken bir adam duruyordu. Sarı saçları kısıydı ve Terminatör gibi yapılıydı, sayborgu zayıf gösterecek bir tavrı vardı. Bu adamın yüzü sertti Sert ve acımasızdı ve başkalarının kanıyla yıkanmak için yaşadığı belliydi.

Son adam zayıf ve sıırım gibiydi. Çelik çiviler kollarının etrafına ve ellerinin üzerine sarılmıştı. Uzun motorcu çizmeleri giymişti ve ayak parmaklarından yükselen alevler kafataslarında birleşiyordu. onların tepesinde. Gömleksiz, yırtık bir jimnastikçinin vücuduna sahipti.

Hepsinin yüzünde savaş için burada olduklarını gösteren ifadeler vardı.

İki kadından biri Geary'den bile daha uzun boyluydu ve siyah saçları parlak yeşile boyanmıştı. Saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve yeşiller yılanlara benziyordu. Sürünerek omuzlarına dolandılar ve tıslayarak boynuna sarıldılar.

Diğer kadın çok daha kısıydı ama daha az ölümcül değildi. İnce yapılı ve zayıftı, kasları kordonluydu, parlak kızıl saçları ve keskin yüz hatları vardı.

Geary kıyafetlerini almak için çabaladı, diğerlerinin onun orada olduğunu biliyor gibiydi. Dikkatleri sadece Arik'in üzerindeydi.

"Seni kim gönderdi?" Arik meydan okurcasına sordu.

Elinde silah olan adam doğrudan Arik'e ateş ederek karşılık verdi. Arik geri teptikten sonra sola doğru takla attı ve elini uzattı. Silah olarak işlev gördü ve mermileri onlara geri verdi. Diğer eliyle daha fazla mermi "ateşledi".

Kızıl saçlı kadın Arik'in üzerinde patlayan bir çember fırlatmadan önce grup onlardan kaçtı. Bu onu sırt üstü yere düşürdü ve etraflarındaki havaya kıvılcımlar saçtı.

Arik kuma öyle ölümcül bir güçle çarptı ki, onu iliklerine kadar sarstı. Lanet olsun onlara. Duyuları sarsılmıştı ama Rüyalarında buranın kendi alanı olduğunu bilecek kadar savaşmıştı. Uyanıkken ölümlü olabilirdi ama burada hâlâ bir tanrıydı.

Ve yanlış Skotos'u beceriyorlardı. Kimse

onu kendi diyarında dışarı çıkarmadı.

Hırlayarak kendini ayağa kaldırdı ve bir kırbaç gösterdi. Onu sersemleten kadına doğru savurdu.

ve onu belinden yakaladı. Kordon onu ısırды ve Dolophonos'tan başka biri olsaydı onu ikiye bölebilirdi.

Olduğu gibi, sadece derin kesti ve onu yere gönderdi.

Yeşil saçlı adam, kadın kıvrılırken durup ona baktı.

"Güçlüsün," dedi bir çift vahşi dişini göstererek. "Alera'da pek fazla insan atış yapamaz."

Arik kırbacı tekrar savurdu ve onların kırbaçtan kaçmasına neden oldu. "İlk hata. Ben bir insan değilim. Ben bir tanrıyım. Bu diyarda savaşmak istiyorsan, takviyeye ihtiyacın var."

Kel olan o kadar hızlı daldı ki Arik'in görebildiği tek şey buhar iziydi. Arik'i belinden yakaladı ve ikisi de sertçe yere düştü. Arik onunla birlikte yuvarlandı, onu tekmelemeden önce yumrukladı. Arik daha ayağa kalkamadan, diğer kadın onun sırtındaydı. Onu başının üzerinde çevirdi ve

göğsüne yumruk attı. Kadın hiç vakit kaybetmeden hançerini ona sapladı ve kıl payı ıskaladı.

Dolophoni'nin kullandığı silahların tek kötü yanı Hephaistos tarafından yapılmış olmalarıydı ve Hephaistos can yakan bir silahın nasıl dövüleceğini bilen bir tanrıydı.

Daha da önemlisi, diğer tanrıları öldüren silahlar dövdü.

Arik kırbacıyla onu boynundan yakaladı ama ona zarar veremedi. Adamlardan biri arkadan tekmeledi.

Kırbacı bırakan Arik onunla yüzleşmek için arkasını döndü. Ama önce Arik'in kel adamın baltasından kaçması gerekiyordu. Arik baltayı iki eliyle yakaladı ve deviyi geriye doğru tekmeledi.

Hiç kıpırdamadı. Tek yaptığı gülmekti.

"Gül bakalım, pislik herif," diye hırladı Arik, deve kafa atarak. Dev sendeleyerek geri çekildi ve baltayı Arik'e bıraktı.

Diğer adam asasını anında Arik'in önce ayaklarına, sonra da kafasına savurdu. Arik kaçtı, sonra baltayla karşılık verdi. Adam ustalıklı eğildi. Asayı kaldırdı ve Arik'in kaburgalarına sapladı.

Arik ısırtıcı hissetti ama baltayı savurmak dışında bir tepki vermedi. Adam baltadan yine kaçtı ama ikizlerden biri görünmez bir engelle geldi ve baltayı paramparça etti parçalara ayırır.

Arik küfrederek asanın savrulduğu yerden güçlükle yuvarlandı. Adam Arik'in ayaklarına doğru hamle yaptı.

Arik ayağa fırladı ve asayı iki eliyle yakaladı. Asayı sağa çekerek adamın dengesini bozduktan sonra

ayakları altından çekildi. Asayı adamın elinden alan Arik, bir ucunu adamın göğsüne sapladı.

Çığlık atarak kumun üzerinde parçalandı.

Biri gitti. Dokuz kaldı.

Arik, kendisine daha saygılı davranan diğerlerinin yüzüne dönerken asayı çevirip kolunun altına sıkıştırdı. Artık vardıklarında oldukları kadar ukala değillerdi.

Birbirleriyle zihinsel olarak konuşuyor gibi göründükleri için yüzleri inançsızlıkla gölgelenmişti. Bırak konuşsunlar. Arik'in planlarını anlamak için düşüncelerini duymasına gerek yoktu. onu eziyor.

Etrafında dönerlerken Arik geri çekildi. Onu ölçüp biçiyorlardı ve o da bunu biliyordu. Reflekslerini test etmek ve zayıflıklarını değerlendirmek için sadece geri çekilmek için ona göz kırpmıyorlardı.

Onlarla oynadı. Onlara yanlış izlenimler verdi. Yanlış tepkiler. O kadar aptalsa lanet olsun. Rüyalarında başkalarının onu alt etmesine izin vererek bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı.

İkizlerden biri Arik'in sırtına doğru geldi. Adamın ayaklarını altından çekebilmek için asasıyla dönerek çömeldi. Arik saldırıyı bitirmek için ayağa kalktı ama bunu yapamadan diğer ikiz onu öyle bir yumrukla geri savurdu ki ayakları yerden kesildi ve sırtüstü kuma düştü.

Arik asasını savururken aynı anda ayağa kalktı. Kel adamın ona doğru gönderdiği dizden kurtuldu ve kadının onu şişlemeye çalıştığı kılıçtan uzaklaştı.

Geary, Arik'in diğerkleriyle yaptığı ölümcül dansı izlerken zar zor düşünabiliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Arik kendini yerden kaldırmak için asayı kullandı ve ayaklarını kumral saçlı adama doğru sürdü. Sonra Arik Kel adama ve ikizlere aynı anda saldırmak için etrafında döndü.

Git, Arik.

Ama onu bununla baş başa bırakamazdı. Bir rüya için bile bu kanlı olmaya başlamıştı ve dürüst olmak gerekirse, bilinçaltında istediğı şey bu değildi.

Tekrar kontrolü ele almak isteyen Geary onlara doğru yürüdü. "Affedersiniz?"

Arik onun çağrısı üzerine durakladı ve bu da kel adamın yüzüne sarsıcı bir darbe indirmesine olanak sağladı. Ona hırlamadan önce geriye doğru döndü. "Kaç, Megeara."

"Neyden kaçmak? Onlar sirk ucubeleri ve bu biraz eğlenceli olsa da, eski halimize dönmek istiyorum. bizi bölmeden önce ne yapıyorduk?" Ellerini diğerlerine doğru salladı. "Siz de gidin bakalım."

İkizler yavaşça ona yaklaştı. "Bu bir oyun değil, insan. Skotos'u dinle ve git. Oneroi yasalarına bağlı değiliz. İnsan öldürmek bizim için bir şey ifade etmiyor."

Bunun onu korkutması mı gerekiyordu? Evet. Akşam yemeğinde ne yemişti ki bu şekilde ortaya çıkıyordu?

Oh, evet. Yengeç keki. Bunlar ona hiç iyi gelmemişti. Onlardan iki tane yemişti. Belki de bu yüzden ikizleri vardı. Ya da sadece yorgundu, ki bu en olası açıklamaydı.

Ne olursa olsun, rüyanın bu kısmından sıkılmıştı.

"Siyahlar içinde ne kadar korkunçsunuz değil mi? Oooo. Siz ikiniz ne kılığındasınız? Kötü Adam ve onun güvenilir yardımcısı Kötü Oğlan mı?" Yorgun bir iç geçirdi. "Bakın, bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Rüyamı geri istiyorum ve bu da hepinizin şimdi gitmesi gerektiği anlamına geliyor."

İkizlerden biri onu yakalamak için uzandı, ama o bunu yapamadan Arik oradaydı. Onu kolundan tutup diğerlerinden uzaklaştırdı.

Onlar ileri doğru koşarken onlara doğru ateşli bir patlama göndermek için durakladı. "Gitmelisin Megeara."

"Sensiz olmaz."

Arik, gerçeği rüyalarından ayırt edemediği gerçeğine lanet etmek istedi. Eğer bu düzlemde ölürse, kendi dünyasında da ölmüş olacaktı. Tıpkı onun gibi.

Durdu ve yüzünü buruşturdu. "Neden onlarla oynuyorsun? Sadece kar yağdır."

Kadın parmaklarını şıklatana ve buz blokları Dolophoni'yi kaplayana kadar ne demek istediğini anlamadı. Bu olay onları oldukları yerde durdurunca çenesi gevşedi.

Bir insan bu yeteneğe sahip olmamalı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bu bir rüya, aptal. Rüyalarımı her zaman kontrol etmişimdir. Çocukken televizyon izliyormuş gibi yapardım ve rüyayı beğenmezsem kanalı değiştirirdim. Bunun gibi."

Birdenbire sahil kayboldu. Dolophoni'den hiçbir iz bulunmayan bir yaz çayırındaydılar.

Güneş ısısının keskinliğini hissedip funda ve buğday kokusunu alınca Arik'in çenesi daha da gevşedi. Bu nasıl Mümkün mü? İnsanlar böyle rüyaları kontrol edemez. Daha iyi bilmeseydi, Oneroi kanı taşıdığına yemin edebilirdi.

Ama o bilmiyordu. Tüm tanrıların sahip olduğu bir koku ve aura vardı - sadece biraz tanrı kanı taşıyanların bile. Megeara'da bunların hiçbiri yoktu. O tamamen insandı.

Adam kontrolü Dolophoni'den nasıl aldığını sormaya fırsat bulamadan, kadın adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Bir kalp atışı boyunca hissedebildiği tek şey oydu. Her parçasıyla.

Ne yazık ki, kadının tadının ne kadar güzel olduğundan daha fazla odaklanması gereken şeyler vardı.

"Lütfen, Megeara. Seninle kalmayı çok isterdim ama yapamam." Kız kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Uzaklaşmadan önce onu alnından öptü. Onları Dolophoni'den uzaklaştırmıştı ama hâlâ dışarıdaydılar ve onu arıyorlardı. o ölmüştü. Yollarına kimin çıktığı umurlarında değildi. Onlar için önemli olan tek şey görevlerini tamamlamaktı.

İstediği son şey Megeara'nın incindiğini görmektir.

"Yakında seninle olacağım."

Ve bununla birlikte, onun rüyasından çekildi.

Arik hamakta ağzında kan tadıyla uyandı. Tüm vücudu zorlukla nefes alabileceği kadar ağrıyordu.

Neler oluyordu? Bunların hiçbiri olmamalıydı.

Dolophoni'nin neden peşinden gönderildiğini bilmiyordu ama nedeninin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, o ölene kadar durmayacakları gerçeğiydi.

Onu rüya aleminde bulmuşlar.

Onu insanların dünyasında da bulmaları uzun sürmezdi.

Nefesini tutarak hamaktan yuvarlandı ve güverteye düştü. Acı ona saldırırken inledi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu işbirliği yapmadı. Başka seçeneği yoktu. güvertede uzanmış, gökyüzünde sessizce parıldayan yıldızlara bakıyordu.

Ve onları izlerken içini acı bir kahkaha doldurdu. Ne kadar da uygun.

Rüyası az önce bir kâbusa dönüşmüştü.

BÖLÜM 11

Geary şafak vakti kendini dinç hissederek uyandı. Bir gece önce dinlendirici, rüyasız bir uyku çekmişti ve şimdi kazıya başlamak için sabırsızlanıyordu. Kazıya başlama zamanı gelmişti.

ve dünyayı ateşe vermek.

Tory çoktan kalkmış ve giyinmiş, elinde bir el feneriyle köşede oturmuş, sitelerinin resimlerini gözden geçiriyordu. Karanlıkta ürkütücü bir hayalet gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Geary sordu.

Tory gözlüklerini burnunun üzerine itti ve Geary'ye hüznü bir bakış attı. "Keşke seninle birlikte dalabilseydim. Oraya inmek ve sahadaki ilk kişi olmak çok güzel olurdu, dokunmak her şey."

Geary başıyla onayladı. İki yüz metre derinlik, sadece amatör bir dalgıç olan Tory için çok fazlaydı. O kadar da değil.

Bu işin onun için çok tehlikeli olduğundan bahsetmişti. Hem Jason hem de Tory'nin babası dalış kazalarında ölmüştü. Geary'nin kimseye miras bırakmaya niyeti olmadığı bir aile mirasıydı bu.

"Bir dahaki sefere."

Tory iç çekti. "Evet. Canlı yayını devam ettir ki ben de görebileyim ve oradaymışım gibi davranabileyim."

"Evet, kraliçem. İsteddiğiniz başka bir şey var mı?"

Tory sırtıttı. "Bir milyon dolar ve Brad Pitt."

Geary örtüleri arkaya atıp yatağından çıkarken, o Tory'nin hazır cevabına güldü. "Dünya barışını unuttun."

"Bugün biraz bencil hissediyorum. Sanırım aşırı dozda ergenlik hormonu. Ya da sadece genel bir heyecan."

Geary dişlerini fırçalamaya giderken gözlerini devirdi. Giyinmesi uzun sürmedi. Başlamak için Tory kadar hevesliydi, üst güverteye doğru koşmaya başladı. Gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Mavi ile pembe birbirine karışmıştı.

Turuncu, üzerinde spiral çizen şeritler halinde kırılıyor, dalış ve kazı için ona iyi bir hava vaat ediyordu. Gözlerini kapatarak denizin balık kokusunu içine çekti ve gülümsedi.

Hayatta olmak için güzel bir gündü.

Ve kendisine bu rüyayı yaşatan adama minnettar kalarak onu uyandırmak için hamağa gitti.

Sadece Arik orada değildi. Güvertede sırtı ona dönük bir şekilde yatıyordu. Hasta olmasından korkarak yanına koştu ve diz çöktü.

"Arik?"

Kadın onu salladığında hafifçe inledi. Sırt üstü yuvarlanan adam gözlerini açtı ve kadın alnında hafif bir morluk gördü.

"Güvertede ne yapıyorsun?"

Arik üstündeki hamağı işaret etti. "Uyurken hamaktan düştüm."

"Başının üstünde mi?"

"Görünüşe göre. Zor olması iyi bir şey, değil mi?" Onun yersiz esprisi karşısında yüzünü buruşturdu.

Yanağını ve alnını incelemek için alnındaki saçları nazikçe geriye doğru taradığında Arik'in nefesi kesildi. Kadının yüzündeki endişe ifadesi Arik'in bir an önce tekrarlayıp tekrarlamayacağını görmek için kendini

tekrar çürütecekti. Neyse ki o kadar mazoşist değildi.

Henüz.

"Daha dikkatli olmalısın."

"Niyetim o," dedi dürüstçe. Dolophoni'nin onu tekrar alt etmesine izin verecek değildi. Teknedeyken yarı korumalıydı, çünkü bir grup insanın önünde kargaşaya neden olmazlardı.

En azından kendine söylediği yalan buydu. Dolophoni'lerle ilgili sorun, herkesin bildiği, uyulması gereken bir dizi kurallarının olmamasıydı. Sadece herkes için belirlenmiş olanlara uyacaklarını umuyordunuz.

Sonunda, onlar da tıpkı Chthonianlar gibi kendi başlarına bir kanundu. Tek fark, Cthonianların tasmalarını tutan kimsenin olmamasıydı. En azından Dolophoni, Erinyeler onları geri çağırabilir. Bunu sık sık yaptıklarından değil. Fury'lerin çatışmadan zevk alma eğilimleri vardı, ve iyi bir kan banyosundan daha çok sevdikleri bir şey yoktu.

Megeara topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak ona baktı. Şafağın ışığı saçlarını aydınlatıyor ve parlatıyordu. Yanakları pembeydi ve adamın tek düşünebildiği geçirdiği saatlerdi.

O dudakları öpmek.

Ve onunla sevişerek geçirmek istediği saatler.

Onun için çoktan sertleşmişti, onu tekrar tatmak istiyordu. Neden onu bu alemde de diğesinde olduğu gibi yakalamasın ki?

"Çok güzelsin."

Ona şüpheci bir bakış attı. "Dostum, kafanı çok sert çarptın, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Neden bir iltifatı kabul edemiyorsun?"

"Çünkü ben bunlara alışık değilim. İnsanların sırtını rastgele sıvazlamaya inanmayan bir aileden geliyorum. Varsayıma göre eğer kimse size bağırıyorsa, harika bir iş çıkarıyorsunuzdur. Ve hiç kimse birbirine dış görünüş konusunda iltifat etmezdi. Bunlar önemsiz şeyler. Önemli olan içeride ne olduğudur. önemli."

Gülümsemesi nazik ve kurlsız bir hal aldı. "Ve sen orada daha da güzelsin."

Geary sadece ona baktı. Bir kadın buna ne derdi? "Teşekkür ederim." Ama bu, Geary'nin söylediğı şey için son derece yetersizdi. hissetti. Arik'le ilgili her şey onu derinden etkilemiş ve onunla kalmak istemesine neden olmuştu.

"Hey, Gear?"

Teddy'nin seslenmesiyle döndü. "Evet?"

"Taramada bir sorun var. Justina şu anda üzerinde çalışıyor. Sadece bilmeni istedim."

"Teşekkürler."

Geary geri çekildi ve Arik'e gülümsedi. "Yapacak çok işimiz var. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Kesinlikle. Yardım etmek için buradayım."

Tekneyi ve ekipmanı hazırladıkları sonraki bir saat boyunca da sözünün eri olduğunu kanıtladı. Görev ne kadar zor ya da kirli olursa olsun, hiç şikâyet etmeden kendini işe verdi.

Tam demir almak üzereydiler ki Solin rıhtımda mükemmel bakımlı ve son derece kırgın görünerek belirdi.

Gözleri kızarmıştı, tekneye bindi ve doğruca Geary'nin yanına gitti. "Beni terk etmeyecektiniz, değil mi Doktor?"

Geary ne diyeceğini bilemedi. Dürüst olmak gerekirse, onu unutmuştu.

Neyse ki Arik o anda ortaya çıktı ve Solin'in dikkatini onu azarlamaktan uzaklaştırdı. Solin'in kaşları sert bir şekilde çatılırken Arik'in alnındaki hafif çürüğü fark etti. "Ne oldu sana böyle?"

"Dün gece hamağından düştü," diye açıkladı Geary. "Ve eğer siz ikiniz bana izin vererseniz, yola çıkmak istiyorum. hemen."

Arik, Solin ile yalnız kalana kadar konuşmadı.

"Hamak mı?" Solin alaycı bir kahkaha attı. "Daha çok sert bir şeyle karşılaşmışsın gibi görünüyor."

"Gördüm. Dolophoni dün gece rüyalarımda ortaya çıktı."

Solin tamamen hareketsiz kaldı. Öfkesi öyle bir şiddetle yayılıyordu ki Arik'i yakıyordu. İnsan onun yerine kendisine saldırdıklarını sanırdı. "Kaç kişi?"

"On."

Solin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ve sen yaşadın mı? Şaşırdığımı söylemeliyim."

"Ben kolay kolay yıkılmam."

"Görünüşe göre. Peki onlardan nasıl kaçtın?" "Birini

öldürdükten sonra geri çekildiler, sonra-" Solin bön

bön baktı. "Sen ne?" diye sordu inanamayarak.

"Onlardan birini öldürdüm."

Solin ona son derece saygılı bir bakış attı. "Bunu nasıl başardın?"

"Yaptığım işte gerçekten iyiyim." Bunu kibirli bir şekilde söylemedi, sadece gerçeği ifade ediyordu.

"Evet ve az önce kendin için yarattığın ateş fırtınası hakkında bir fikrin var mı? Dolophoni'ler insanların kendilerinden daha iyi olmasından hoşlanmazlar."

"Biliyorum ve eminim yine savaşacağız."

Solin suyun üzerinden dışarı bakarken başını salladı. Ağzının bir köşesi şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Peki hangi piçi mıhladın?"

Arik isimlerini bilmiyordu ama Solin'in bu kadar ilgilendiğine göre onlarla gereğinden fazla karşılaşmış olması gerektiğini düşünüyordu. "Asası olan."

Solin güldü. "Erebos. İyi adammış. Keşke ben de görebilseydim. Zeus o asayı onun kafasına sokmak istediğimi biliyor.

Yüzyıllardır göt." Arik'in yüzünü gösterdi. "Sen de ağrıyor musun?"

"Evet."

"İnanılmaz."

Ve öyleydi. Bunların hiçbirı mantıklı değildi. Üzerinde savaşlarından tek bir kalıntı bile olmamalıydı. Ölüm haricinde, rüya aleminde olan şeyler insan düzlemine aktarılmamalıydı. Böyle bir şey olmadı işte. "Tek anlayabildiğim, bunun Skoti olduğum ve bu âleme ait olmadığım gerçeğıyle bir ilgisi olduğú. Belki de bu yüzden bu dünyada rüya acısı hissedebiliyorum."

"Belki."

Tekne motorları çalışmaya başladığında aniden teneke bir düdük sesi havayı kirletti. Arik başını eğdi, çünkü birisi bir İrlanda ezgisi çalmaya başladı. Birkaç saniye sonra güzel bir sesin "I'm a Man You Don't Meet Every Day" adlı halk şarkısını söylediğini duydu. Mürettebatın geri kalanı rıhtımdan uzaklaşıp limanın dışına doğru ilerlerken şarkıya eşlik etti.

Her biri birlikte çalışıyordu ve onları bu şekilde görmek içini ısıttı.

Arik bu dostluk karşısında gülümsedi. "İnanılmazlar, değil mi?"

"Ne? İnsanlar mı?"

Başını salladı.

"Olabilirler, sanırım."

Arik, Solin'in kendisini diğerklerinden ayrı tutmasını izledi ve bunun nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamadı.

her iki dünyanın da en iyisine sahip olmak. Hissedebilmek ve yürüyebilmek

hem bu alemde hem de uyku aleminde insanlar arasında.

Solin bu konuda nasıl bu kadar kayıtsız kalabilirdi? Elbette bu dünyanın güzelliğini takdir etmeliydi. "Peki nasıl bir yer?"

Solin kaşlarını çattı. "Neye benziyor?"

"İnsan olmak."

Sinirli bir şekilde alay etti. "Temelde berbat. Ben çok Mümkün olan en kısa sürede tanrılığınıza dönmenizi tavsiye ederim."

Arik bunu anlamadı. Burada çok fazla çekicilik vardı. Her şeyden çok fazla. "Şarkılarını dinle... şu manzaraya bak. Burayı nasıl sevmezsin?"

Solin dudağını büktü. "Hastalık. Pislik. Atık. Suç. Vahşet. Sevilecek ne var ki?"

"Olympus'ta vahşet var."

"Doğru. Ama tanrılardan nefret ettiğim kadar insanlıktan da nefret ediyorum. Her iki grup da etraflarındaki her şeyi yok etmeye kararlı bencil piçler. Onlara mükemmel bir dünya verildi ve bunun tadını çıkarmak yerine onu ve birbirlerini yok etmeyi tercih ediyorlar.

Onlara gözlerimdeki sevgiyle değil de kalbimdeki küçümsemeyle bakıyorsam beni bağışlayın."

Arik, Solin'in her yanından akan öfkeli kin karşısında başını eğdi. "Yine de bana yardım ediyorsun. Neden?"

Yüz hatları bomboş olan Solin umursamazca omuz silkti.

"Yapacak daha iyi bir şey yok. Sonsuzluk sıkıcı. Gerçekten sıkıcı. Atlantis'e mührü vurduğunuzda, hayatıma biraz mizah ve ilgi katmak için dev bir patlama olacağını

umuyorum. Eğer

Gerçekten şanslıysak, Apollymi ortaya çıkacak ve devasa bir havai fişek gösterisiyle bizi iyice eğlendirecek. Geçen sefer yaptığının yarısını yaparsa, Olimpiyatçılardan nefret eden bizler için bol bol göbek atma ve İnsanlık."

Arik, bir insanın varoluşunun yarattığı hislerden nasıl sıkılabileceğini anlamıyordu. Bu kadar nefret etmek bir yana. Ama Solin yüzyıllardır buradaydı. Belki de zaman geçtikçe o da bıkkınlaşacaktı.

Şarkı sona erdiğinde ekip Beatles'ın "Revolution 1" şarkısıyla devam etti.

"Hey, Arik?"

Tory elinde küçük bir folyo paketle koşarak ona doğru gelirken arkasını döndü. "Buzlu Pop-Tarts. Şekerleme. Güven bana." Sonra yine koşarak uzaklaştı.

Gülerek, daha fazla yiyecek olması gerektiğini fark etti. Onu yoldan çıkarmaya kararlı görünüyordu.

Solin uzaklaşırken Arik paketi açtı ve Tory'nin mükemmel bir zevke sahip olduğunu fark etti. Bu şeyler çok lezzetliydi. Beatles, Bee Gees'in içinde erirken, tekne hızını artırarak onları on bir bin yıl önce çok kızgın bir tanrıçanın ailesini yok ettiği ve bütün bir kıtayı denizin dibine gönderdiği noktaya götürdü.

Popüler efsaneye göre Atlantis'i yok eden Apollon'du çünkü kraliçeleri onun ölüm emrini vermişti. çocuk ve metres. Bu, en tehditkâr olarak görülmek isteyen Yunan panteonu için iyi bir propagandaydı. Ancak gerçek çok farklıydı.

Atlantisli'lere kıyasla acemiydiler. Güçleri hiçbir şeydi.

Yok Edici Apollymi, eğer o olmasaydı, ayakta hiçbir şey kalmayana kadar tüm dünyayı silip süpürecekti. Kaderin bir oyunuyla kana susamış tiradının ortasında hapsedildi. Şimdi kendi cehennemi olan Kalosis'te kapana kısılmış bir şekilde oturuyordu, bunu izliyor, birinin onu serbest bırakmasını bekliyor.

Arik tanrı güçlerinden yoksun olsa da Atlantisli tanrıçanın serbest bırakılması için seslendiğini duyabiliyordu. İnsanları kendisine çağıran bir fener gibiydi. Muhtemelen bu yüzden bu kadar çok kişi Atlantis'i arıyordu.

Diğer tanrılar bu arayışların sonuçta başarısız olmasının sebebiydi. Apollymi'den başka kimse onun serbest bırakılmasını istemedi.

Başını kaldırıp Kat'in pruvada durduğu yerden bakışlarını yakaladı. Bu konuda anlaşmazlık içindeydiler ama Megeara mührü bozmadı, harabeleri karıştırmasının ne zararı olabilirdi ki? Böylece birkaç parça bulacaktı. çanak çömlek ve belki biraz mücevher. Bunların hiçbirisi Apollymi'nin hapisanesini etkilemeyecekti.

Güvendeydiler.

En azından inanmak istediği yalan buydu.

* * *

Solin güverte boyunca ilerlerken donakaldı ve Son derece uzun boylu bir kadın küpeştenin yanında duruyordu. Kıvrak ve zarif, tamamen dikkat çekiciydi. Ama güzelliğinden daha büyük olan şey, ondan yayılan güçtü. Bu onun çok iyi bildiği bir auraydı. O bir Olimpiyatçıydı.

Ve Olimposlulardan daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu.

Ona temkinli bir şekilde yaklaştı, onu ölçüp biçti ve ne kadar güç taşıdığını merak etti. "Bir tanrının varlığına sahipsin ama seni tanımıyorum."

Yeşil gözleri şüpheyile ona dikilmişti ve tıpkı kendisi gibi onun da kendisini ölçmek için güçlerini hissettiğini biliyordu. "Ben Artemis'in hizmetkârıyım."

Bu sözlere güldü. "Sen bir hizmetçi misin? Bundan çok daha fazla güce sahipsin ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ve bir yarı tanrı için çok fazla gücün var. Biriyle anlaşma yapıp yapmadığınızı merak ediyorum."

Solin insanların onları duymadığından emin olmak için etrafına bakınırken ona ukala bir sırıtış attı. "Kendimi insanlar benim hakkımda tahmin yürütüyor."

"Eminim. Peki sizi buraya getiren nedir? İki Rüya Avcısı'nın birlikte çalışması alışılmadık bir durum değil mi?"

"Pek sayılmaz. Dışarıda birlikte çalışmayı alışkanlık haline getirmiş pek çok takım Skoti var." Onu baştan aşağı süzdü, nefis vücudunu inceledi. Onun türünün rüyalarında oynayabileceği başlıca malzemeydi. "Ziyaret edilmemiş olmana şaşırdım."

"Oh, değilim. Artemis bana asılan son kişiyi bir yaban domuzuna yem etti. Konu rüyalarım gelince, o daha da kötü. Sadece en intihara meyilli olanlar oraya adım atar."

"Oooh." Beklentiyle gülümsemesine neden olan uyarısı karşısında nefesini sertçe içine çekti. Aynı zamanda onu anında sertleştirdi. "Bunu daha da cazip hale getiriyorsun."

Gülümsemesine karşılık verdi, ama onunki baştan çıkarıcıydı, içinde bir parça kötülük ve meydan okuma vardı. "Ve hala şu soruya cevap vermedin

Günün sorusu. Neden buradasın, Skotos?"

Umursamazca omuz silkti. "Aslında sadece Arik'le uğraşacaktım. Ama şimdi bunu yeniden düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu durum en ufak bir ilgi çekici olmamalı, ama sen buradayken Artemis'in son derece ilgili olduğu anlamına geliyor. Ve onun ilgilendiği her şeyle ben de ilgileniyorum, yani buradaki işler gerçekten ilginçleşmek üzere. Sence de öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz. Neden kendini baş ağrısından kurtarmıyor ve defolup gitmiyorsun?"

"Bak şimdi, bu şekilde gitmemi sağlayamazsın. Beni uzaklaştırıyorsun. Neden?"

"Seni rahatsız edici buluyorum."

O da buna güldü. "Daha seni kızdırmaya başlamadım bile. Kendimi zorlarsam neler yapabileceğimi bir düşünsene?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Hayal edebiliyorum. Ayrıca gırtlığını parçalayıp gırtlığınla ayakkabılarımı bağladığımı da hayal edebiliyorum."

"Gerçekten, Kori, durmalısın. Beni ciddi tahrik ediyorsun."

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Sen hasta bir piçsin, değil mi?"

"Bu bir Skotos'un tam tanımı değil mi?"

Kimsenin duymadığından emin olmak için teknenin etrafına bakmadan önce ondan bir adım geri çekildi. Bakışları Arik'te durakladı. "Gördüğünüz gibi gemide zaten sizden biri var. Başka birine ihtiyacımız yok."

"Herkes böyle düşünüyor ama özel bir kampanya yapıyorlardı. Bire iki Skoti, işte tüm ihtişamımla karşınızdayım, sırf eteğinizin altına girmek için. Pek seçici değilimdir."

"Evet, ama kusurlu malları geri gönderebileceğinizi söyleyen bir yasa var. Senden daha kusurlu bir şey düşünemiyorum."

"Yapabilirim. Tanrı güçlerine sahip, kendini hizmetkâr olarak tanıtan ve geri kalanımızın bunu fark etmemesini bekleyen bir ölümsüz. Kesinlikle kusurlu, sence de öyle değil mi?"

"Bence bu seni ilgilendirmez."

"Hmm...." Kız gerçekten ilgisini çekmeye başlamıştı ve bu onun için son derece alışılmadık bir durumdu.

Başını eğdi ve ona baktı. "Arik'ten neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Soru hiç de mantıklı değildi ve onu şaşırtmıştı.
"Affedersiniz?"

"Bir tanrının güçlerine sahibim, hatırladın mı? Duygularınızı hissedebiliyorum ve onlar kötülükle dolup taşıyor. Neden ondan nefret ediyorsun?"

Ona tepeden bakan bir sırıtışla baktı. "Eğer bu kadar çok şey biliyorsan, cevabı da biliyor olmalısın."

"Ben sadece duyguları hissedebiliyorum, köklerinin izini süremiyorum. Ve hissettiklerim seni canlı canlı yiyor, bu da bir Skotos'un nasıl bu kadar güçlü duygulara sahip olduğu sorusunu akla getiriyor."

Solin omuz silkti. "Ben sadece bir buçukluğum, unuttun mu? Lanete karşı bağışıklığımız var."

"Ah," dedi sanki sonunda anlamış gibi. Onun

ses tonu ilgisini çekmişti. "Ne?"

"Yanılmışım. Bu nefret değil, kıskançlık."

Bu fikre çok güldü. Bir Skotos'u kıskanması mı? Pah- lease.
"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Kadının ses tonundan inkârıyla eğlendiğini anlayabiliyordu.

"Evet, biliyorum. Kokusu her tarafına sinmiş.

Olgunlaşmışsın.

Kıskançlık seni sulu bir elmanın içindeki kurt gibi kemiriyor."

Kadın ona baktı. "Evet, dünyada bu kokuyu maskeleyemeye
yetecek kadar deodorant yok."

Kadın saçmalıyordu ve adam onunla uğraşmaktan
yorulmaya başlamıştı.

"Bu tartışma bitmiştir." Ondan uzaklaşmaya

başladı. "Bekle."

Arkasına bakmak için durakladı. "Evet?"

"Arik'e zaten söyledim ve şimdi de sana onun, Geary'nin ya
da bir başkasının Atlantis'i ortaya çıkarmasına izin
vermeyeceğimi söylüyorum. Asla."

Onun endişesiyle alay etti. "Sanki Atlantis umurumdaymış
gibi. Kalbimde çok daha fazla kendime hizmet eden
çıkarlarım var."

"Peki bunlar ne olabilir?"

"Senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, bu seni ilgilendirmez.
İyi günler, tanrıça. Ve iyi şanslar."

* * *

Varış noktalarına yaklaştıklarında Arik durakladı. Apollymi'nin Tekne yavaşladıkça ses daha da yükseldi. Atlantis'in ana limanının bir zamanlar bulunduğu yerden sadece birkaç metre uzaktaydılar. Arik gözlerini kapatırsa, orayı hâlâ zihninde görebiliyordu.

Tüccarlar, korsanlar ve balıkçılarla dolu, hareketli bir liman olmuştu. Fahişeler, denizciler ve memurlar, her zaman dolup taşan rıhtımlarda sorunsuzca kaynaşmışlardı. Balık, baharat ve parfüm kokuları Başkent, taş duvarların arkasından bir dağın üzerinde parıldarken burada ağır ağır asılı duruyordu.

Son derece gelişmiş olan Atlantisliler, sadece başkalarına yardım etmek isteyen barışçıl bir ırktı. Ama Zeus ve Apollo onların bu şekilde var olmalarına izin vermemişti. Yunan tanrıları insanların manipüle ederek Atlantis panteonuna savaş açtı.

Sonunda, en çok acı çekenler o insanlar oldu.

Bu düşünceyi bir kenara iten Arik, zaten bildiği gerçekleri öğrenmek isteyen insanlarla dolu olan tekneye göz gezdirdi. Atlantis denizin dibindeyken insanlık için daha iyiydi.

Mürettebat lanetli kazıları için hazırlanırken telaşla koşuşturuyordu. Arik güverteyi geçerek Solin'in pompanın yanında durduğu yere gitti. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Senin için yeterince şey yapmadım mı?"

Arik alay etti. "Bana yaptıklarını düşünürsek, hayır. Ya da daha doğrusu, kesinlikle hayır."

"Aynı fikirde değilim ama merak beni boğazımdan yakaladı. Şimdi ne istiyorsun?"

"Bilgi," dedi Arik basitçe.

"Neyin bilgisi?"

"Nasıl dalınır?"

Solin'in gözleri spekülatif bir şekilde kısıldı. "Neden?"

Arik ona alaycı bir bakış attı. "Sence neden? Yanlış bölgeye girmediklerinden emin olmak istiyorum ve belli bir tanrıçayı rahatsız etmek. Bunu onun iki yüz metre yukarısında yapamam, değil mi?"

Solin hâlâ pek ikna olmuş görünmüyordu. "Megeara gitmene izin vermeyecek."

"Eğer ne yaptığımı biliyorsam, beni nasıl durdurabilir?"

Solin güldü. "Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var." Ellerini Arik'in başının üzerine koymadan önce gözlerini kıstı.

Arik, bir profesyonel gibi dalmak için ihtiyaç duyduğu tüm bilgiye sahip olmadan bir an önce keskin bir acı hissetti. Ne yazık ki burnu da kanıyordu. "Ne oluyor be?"

Solin ona alaycı bir şekilde baktı. "Sen insansın ve ben az önce beynini yeniden bağladım. Bundan hoşlanmıyor. Tanrılar olarak bu tür şeyleri kabul edebiliriz. Bir insan olarak..." Bir mendil çıkardı ve Arik'e uzattı.

Harika. Sadece harika. Arik kanı sildikten sonra hava hortumlarını kontrol etmekte olan Megeara'nın yanına gitti. "Kostümüm nerede?"

Geary bu beklenmedik soru karşısında ağzı açık kaldı. "Affedersiniz?"

Yanında duran kuru giysileri gösterdi. "Ben de seninle gelmeyi planlıyorum."

Ses çıkana kadar ağzı birkaç saniye çalıştı. "Uh... hayır. Bu bir oyun değil, Arik."

"Ve ben oynamıyorum. Seninle gelip yardım etmek niyetindeyim. Güven bana. Ne yaptığımı biliyorum."

Geary şüpheliydi. İhtiyacı olan son şey gemide bir amatör olmasıydı.

"Yalan söylemiyor," dedi Solin onlara katılırken. "Sizi temin ederim, o yarı balık. Jacques Cousteau'nun onun üzerinde hiçbir etkisi yok. Aquaman de öyle."

Yine de Solin'e kaşlarını çatarken emin değildi. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

"Beni kızdırmak için geri döneceğine tam olarak inanmasaydım onu oraya göndermezdim." Solin'in doğumu o kadar kuruydu ki onu nem alıcı olarak kiralayabilir.

Geary tereddüt etti. Ekibinden kimsenin zarar görmesini istemiyordu. Ya da Arik'in. "Eğer bir balık gibi yüzebiliyorsan, nasıl oluyor da tanıştığımızda boğuluyordun?"

Arik gerildi. Buluşmalarını unutmuştu. Neyse ki cevap vermekte gecikmedi. "Beni bulduğunuzda bir süredir yüzüyordum ve yorgundum. Normalde, çok fazla herhangi bir sorun yaşamadım. O gün şanslıydım... birden fazla açıdan."

Şüpheliği gözden kaçmıyordu. Kat yanına geldi. "Neler oluyor?"

"Arik bizimle dalmak istiyor. Bilmiyorum."

Kat ve Arik birbirlerine hem düşmanca hem de saygılı bir bakış attılar. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Kat sordu.

"Evet."

"O zaman bırak bizimle gelsin. Olabilecek en kötü şey ne?"

Geary Kat'in umursamazlığıyla alay etti. "Ölüm."

Kat omuz silkti. "Karşıdan karşıya geçerken ölebilirsin ve iki yüz metre aşağıda fazla araba yok."

Garip bir şekilde haklıydı.

Kat burnunu Geary'ye doğru kırıştırdı. "Bırak gitsin. Ben ona göz kulak olurum. İnanın bana."

Kat, Geary'nin kendisinden daha güçlü bir yüzücü olduğunu bildiği tek kişiydi. Eğer Kat sorun olmadığını söylediyse, o zaman olmalıydı. Geary tekrar Arik'e baktı. "Pekâlâ. Giyinebilirsin."

Geary, Arik'i yakından izledi ve onun Dalışa hazırlanırken uzmanlığı hakkında yalan söylüyordu. Ona hakkını vermek zorundaydı. Bu teçhizatı sanki doğuştan giymişti ve nasıl giyinmesi gerektiğini de biliyordu. Hareketlerinde hiç tereddüt yoktu.

Ama bu onun kafasını karıştırdı. "Dağlarda büyümüş birinin nasıl dalış yapabileceğini söyleyin bana."

Arik akla yatkın bir hikâye bulmaya çalışırken soru karşısında donakaldı. "Sana söyledim, Atlantis'i arıyordum. Bunu yapmak çok zor.

bunu yüzeyde yapmak. Burada, Ege'de araştırma teknelerinde çok zaman geçirdim."

"Hmm... biliyor musun, sende anlam veremediğim bir şey var. Ama bunu çözemiyorum."

Ona yatıştırıcı bir gülümseme sundu. "Bilmen gereken tek şey sana yardım etmek için burada olduğum."

Bu sözler onu adama yaklaştırmak yerine bir adım geri çekildi ve gözleri şüpheyle parladı. "Evet."

Arik hayal kırıklığı içinde küfretmek istedi ama zamanı yoktu. Aşağı inmeye hazırlanıyorlardı. Dalış için dört kişiydiler. Geary, Kat, o ve Scott.

Geary onları alçaltacak platforma götürdü, bir tarakla birlikte suya daldılar. Suya daldıktan sonraya kadar hiçbiri konuşmadı. Arik onları derinlere, yüzeydeki ışıktan uzağa kadar takip ederken kendi nefes alışverişlerini duyabiliyordu.

Bulanık ve karanlıktı. Ama her şeyin en tuhaf yanı suyun vücuduna yaptığı basınçtı. Derinlere indikçe daha da kötüleşiyordu. Neredeyse bunaltıcıydı ve bir yanı paniğe kapılmak istiyordu. Ama bu çok saçmaydı. Bu sadece suydü ve ne yaptıklarını bilen insanlarla birlikteydi.

Bu nedenle, ne yaptığını biliyordu.

Geary ilk dalış istasyonunda duraklayarak vücudunun basınca ve derinliğe uyum sağlamasına izin verdi. "Herkes nasıl?"

Scott sıırttı. "Harika, patron

hanım." Kat başını salladı. Arik'e

baktı.

Başını ona doğru eğdi. "Tamam."

Ama bir şey bunu yalanlıyordu. Nedenini bilmediği bir içgüdüydü bu. "Emin misin?"

"Evet. Ben sadece, eğer
Birisi iki yüz fit aşağıda kasklarımızdan birini çıkaracak olsa."

Geary yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"İğrenç," diye tersledi Kat.

Geary de aynı fikirdeydi. Bu kimsenin düşünmek istemeyeceği türden bir şeydi.

Scott boğazını temizledi. "Geri dönmem için çok mu geç?
Freddy Krueger bu tür imgelemler görürken burada olmak istediğimden emin değilim. Onu bir deney yapmaktan alıkoyacak ne var?"

Geary başını salladı. "Arik sadece şaka yapıyordu. Değil mi?"

"Kesinlikle. Ama-"

"Aması yok," dedi üçü bir ağızdan.

Geary Arik'in omzunu sıvazladı. "Mutlu şeyler düşünelim,
olur mu?"

"Biliyorsun," dedi Tory'nin sesi bağlantıdan kafalarına doldu.
"Şimdi Arik bahsettiğine göre. İki yüz fitte, insan vücudu üzerindeki basınç göz önüne alındığında-"

"Tory!" Geary tersledi. "Lütfen bana şu anda oran ya da istatistik verme, tamam mı?"

"Tam bir oyunbozansın."

Geary, Tory'nin ses tonundaki somurtkanlığı görmezden gelerek bir sonraki istasyona doğru ilerlemeye başladı. Alışmalarına yardımcı olmak için dört durak hesaplamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, doğrudan bölgeye dalabilmek istiyordu.

Keşke.

Bölgeye ulaşmaları ve ardından kazık çakmaları biraz zaman aldı. Izgarayı sabitlemek için dikkatli olmaları, ancak kazara alüvyon ve tortu altında saklanabilecek bir şeye zarar vermemeleri gerekiyordu.

Geary'nin babası, Heinrich Schliemann'ın kanıt bulma tutkusu yüzünden tarihi Troya'nın büyük bir kısmının kaybolduğunu kafasına kazımıştı. Kurtarabildiğı kadarına zarar vermişti.

Aynı hatayı yapmak istemiyordu.

Tarih belirlendikten ve fotoğraflandıktan sonra yeniden toplandılar. "Herkes nasıl?" diye sordu onlara.

İkisi de başparmaklarıyla onayladılar.

"Herkesin hava kaynağı sabit mi?" diye iki kez kontrol etti.

Scott başını salladı. "Harika gidiyor patron."

"Ben iyiyim," diye söze karıştı Kat.

Arik Geary'ye sırttı. "Hadi kazalım."

Adamın hevesi karşısında içini sıcak bir şey kapladı. Gerçekten de onun coşkusunu yansıtıyor gibiydi. Geary onun keşfetmek istediğı ilk bölüme yöneldi. Kabuk bağlamış gibi görünen bir duvar bulana kadar bölgeyi dikkatle emdiler.

Ona dokunduğunda eli gerçekten titredi. Keşke eldiven giymeseydim de elim titremezdi diye düşündü. Dokunsal bir his. "Bu doğal bir nesne değil," dedi, doğrulamak için Scott'a bakarak.

"Hayır. Bu çok kesin."

Scott tortudan bir örnek kazırken Geary de fotoğrafını çekti.

"Seni görüyorum...."

Kafasının içindeki alçak, baştan çıkarıcı kadın sesini duyunca dondu kaldı.

"Çok yaklaştın, küçük gül. Duvarla oynuyorsun. Ama istediğin bu değil, değil mi?"

Geary diğerlerine baktı ama onlar sesi duymuş gibi görünmüyorlardı. Kimsin sen? diye sordu içinden.

"Aradığın şey benim, Megeara. Ben Atlantis'im. Bana yaklaş, çocuğum. Üç adım öteye. Alüvyonun altını kaz. Orada seni bekleyen bir kutu var...."

Sese itaat etme fikrini düşünmek bile delilikti. Ne bilebilirdi ki?

Ve kendine bunu görmezden gelmesini söylese bile, kendini kadının söylediği şeyi yaparken buldu.

"Geary?"

Çamuru kazarken Kat'in sesini duymazdan geldi. Etrafında puslu bir bulanıklık içinde dönüyordu. Daha derine indikçe hiçbir şey bulamadı.

Ben deliyim.

"Geary!" Tory'nin sesi dahili telefondan keskin bir şekilde geliyordu. "Hareket etmeyi bırak."

Dondu kaldı.

"Kamerayı yarım inç sağa kaydır."

Geary emredileni yaptı. "Neden?"

Tory cevap veremeden Geary kuzeninin yayında ne gördüğünü gördü. Bir kutuya benzeyen bir şeyin köşesiydi bu.

Hayır...

Geary onu yavaşça çekip çıkarırken nefesini tuttu. Bu Denizden gelen korkutucu tortularla kaplanmıştı. Ama onu büyüleyen şey bu değildi.

Kutu çok eskiydi, üzerinde aslanların bir arabayı çektiği ve elinde asa tutan uzun boylu bir tanrının onları yönlendirdiği açık bir tasarım vardı. Tıpkı kolyesi gibi üzerinde de o garip, çözülemeyen yazı vardı.

Elleri titreyerek, kutunun içinde ne olduğunu görmek için kapağı dikkatlice açtı.

"Ne oldu?" Tory sordu, sesi beklentiyle doluydu. "Onu göremiyorum, Geary. İçinde ne var?"

Geary kutunun boş olduğunu fark edince hayal kırıklığı içinde nefesini bıraktı. "Hiçbir şey, Tory. Ama kutu eski."

Daha sonra incelemek üzere saklaması için Scott'a verdi.

Daha da iyi bir şey bulmayı uman Geary, aramaya devam etmek için eğilmişti ki sese benzer bir ses duydu

Tory bir şey düşürüyor. Arka planda birileri tartışıyormuş gibi boşuk sesler geliyordu ama Geary ne olduğunu anlayamadı.

"İyi misin, dostum?"

Cevap gelmedi. "Tory?"

Christof?"

İki saniye sonra kulaklarında bir şey patladı. Bunu boş bir parazitten başka bir şey takip etmedi.

BÖLÜM 12

Geary için bundan daha kötü bir duygu olamazdı. Sevdiği biri tehlikedeydi ve ona ulaşamıyordu. Geary arayışını unutup karanlık suda olabildiğince hızlı yüzerken histerik bir haldeydi.

"Geary!"

Kat'in çağrısını duymazdan geldi. Önemli olan tek şey neler olup bittiğini görmek için yukarı çıkmaktı.

Birden Arik orada belirdi ve Geary'yi geri çekti. "Sakinleşmen gerek. Çok hızlı nefes alıyorsun."

Başını ona doğru salladı. "Patlama sesi gibiydi. Oraya gitmeliyim."

"Tek duyduğumuz bir patlama sesiydi." Sesi düz ve sakindi. O mavi gözler peşini bırakmadı. "Herhangi bir şey olabilir. Tek bildiğimiz dahili telefonun arızalı olduğu. Bu yüzden ölmek istemezsin, değil mi?"

Haklıydı ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Başını sallayarak, daha dikkatli dinlemek için elini kaskına bastırdı. "Tory? Orada mısın? Neler oluyor?"

Hala cevap yoktu.

"Tory? Christof? Justina? Thia? Lanet olsun. Biri bana cevap versin... lütfen."

Arik nefesini tuttu, keşke onu rahatlatabilseydim diye düşündü. Ama sessizlik uzadıkça, onun ne yaptığını anladı. Bir şey olmalıydı-

Sağ tarafından bir metal parçası fırlayıp yanından geçerken düşünceleri durdu. Bunu, suyun içinden etraflarına yağın başka parçalar izledi.

Ve metalin ne olduğu belliydi.

"Ah, millet," dedi Scott, sesi titreyerek. "Sanırım bu bizi öldürmeye çalışan tek nemiz."

Evet. Arik çocuğun haklı olabileceğine dair kötü bir hisse kapıldı. Kahretsin.

Arik Kat'e baktı ve onun da kendisinden daha fazla bilgiye sahip olmadığını anladı.

Gözlerini kapattı ve zihniyle kardeşini çağırdı. "Solin..."

O taraftan da cevap gelmemesi, patlayan teknelerinden daha da uğursuz bir işaretti.

Arik Megeara'yı bıraktı. "Pekâlâ, yukarı çıkalım. Güvenli bir şekilde."

"Tamam." Ama Megeara'nın sesindeki panik ve korkuyu duyabiliyordu.

Megeara ve Scott Kat'in yanında yüzebilmek için önden gidince tereddüt etti. "Bir ipucu var mı?"

Asık suratla başını salladı. "Tekne gittiyse hava kaynağımızın da gittiğini biliyorsun."

Bunu kendisi de düşünmüştü. Şimdiye kadar havaları tutuyordu. Bu da kalkmaları için bir başka nedendi.

Hemen. Fazla rezervleri yoktu ve insan olduğu için burada ölebilirdi ki bu da isteyeceği son şeydi. İçlerinde bu korkuya sahip olmayan tek kişi Kat'ti. Şanslı sürtük.

İlk dekompresyon istasyonuna doğru yüzerlerken, Megeara dahili telefonundan diğerlerine seslenmeye devam ederken, Arik Solin'e ulaşmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Ve tekrar tekrar yukarıdan hiçbir şey gelmiyordu, sadece birkaç metal parçası havada süzölmeye devam ediyordu. denizin dibine doğru ilerliyordu. Evet, hayatınızın yanınızdan geçip gitmesini izlemek, yakında havalanmazsanız olduğundan daha da batmış olduğunuzu bilmek gibisi yoktur.

İki solunum hortumunun bulunduğu ilk tanka ulaştılar. Önce kadınlar, sonra da o ve Scott girdi. Daha fazla yüzmeden önce vücutlarının yeni derinliğe alışmasını beklerken ipleri ileri geri değiştirdiler.

Ancak her biri tekneye ve diğerlerine olabileceklerden dolayı sarsılmıştı.

"Arikos..."

Sonunda kafasının içinde Solin'in sesini duyunca duraksadı.
"Neler oluyor?"

"Tekne havaya uçtu."

"Yok artık. Bir kısmı neredeyse bizi suyun içinde eziyordu. Ne oldu ve neden durdurmadınız?"

"Evet, doğru. Kes şunu, kışımın kenarı. Bununla uğraşmayacağım."

Arik, Solin'in bencilliğine lanet okudu. "Kahretsin, Solin. Sırada bizim için yeterli hava yok. Başaramayabiliriz geri."

"Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor? Hepiniz Zaten öleceksin, değil mi? Ne anlamı var ki? Siz gittikten sonra da burada yaşamak zorundayım."

Eğer Arik Solin'e elini sürebilseydi, onu

öldürürdü. "Bu bir oyun değil, Solin."

"Hayır, değil. Ve tek başınasın. İyi şanslar."

Arik hortumu Megeara'dan alırken dişlerini sıktı, böylece nefes alma sırası kendisine gelebilecekti. "Dua et de sana ulaşmayayım."

"Dua etmek amatörler içindir ve sizin benden çok daha büyük sorunlarınız var."

Arik, Solin'in düşüncelerinden uzaklaştığını hissetti. Megeara hortumu aldı ve tekrar yukarı doğru yüzmeden önce derin bir nefes aldı. Arik ve diğerleri onu takip etti.

Suyun içinden daha fazla enkaz düşmeye başladığında ikinci istasyonun yolunu yaralamışlardı. Bu da neydi böyle? Başka bir tekne daha mı patlamıştı?

Arik, Megeara daha da hızlı hareket etmeye başladığında ona doğru yüzdü. "Megeara. Dur. Yavaş nefes almalıyız.

Bunu biliyorsun.
Sakin olun ve odaklanın."

Geary onu kendisinden uzaklaştırmak istedi ama onun haklı olduğunu biliyordu. Onunla suda dövüşmeyi göze alamazdı. Şu anda istasyonlarda yedek havaları vardı. Vücutları yeniden ayarlanana kadar orada kalabilirlerdi. Sonra nefeslerini tutup bir sonrakine geçebilirlerdi. Ama bu çok zaman alıyordu.
onun zevkine göre uzun.

Neler olduğunu bilmek zorundaydı. Diğerlerine ne olduğunu.

Kalbi ağırlaşınca gözleri yaşaran Scott'a baktı. "İyi olacağız, Scott."

İçindeki şüphe onu yakıp kavurdu. "Evet, doğru."

"Daha fazla konuşmak yok," diye tersledi Kat onları. "Sahip olduğumuz havayı korumalıyız."

Arik Geary'nin elini tuttu ve onu suya doğru itmeden önce sıktı. Geary itaat etti, ama yüzerken Aklından binlerce düşünce geçti. Kardeşi tankındaki bir arıza yüzünden ölmüştü.

Hayatının sona ermek üzere olduğunu anladığı o son birkaç dakikada Jason'ın aklından neler geçtiğini hep merak etmişti. Berbat olduğunu söylemek zorundaydı. Anılar ve Gerçekleşmemiş hayaller yakıcı bir yoğunlukla içine akıyordu.

Ölmek istemiyordu. Gençti ve çok fazla kimseyle çıkmamış olmasına rağmen, bir gün harika bir adamla tanışıp çocuk sahibi olacağı hayalini hâlâ koruyordu. Kendisine en az onun kadar değer veren biriyle yaşlanacaktı. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Ve şimdi bir daha gün ışığını bile göremeyebilirdi. Hedefine bu kadar yaklaşmışken görevini tamamlayamadan ölmek hiç adil değildi.

Ama en kötü düşünce Tory ve Thia'nın ölmüş olabileceğiydi. Justina, Teddy, Christof ve diğerleri ...

Ve bu onun hatası olacaktı. Hepsi onun suçu. Tanrım, babası bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşamıştı? Alkolik olmasına şaşmamalı. O anda, daha önce hiç sahip olmadığı bir anlayışa sahip oldu. O kadar çok zaman geçirmişti ki onu suçlamayı aklına bile getirmemişti.

kendine ayırmıştı. Ailesini tehlikeye attığını bilmenin ve onların ölümünün hatırasının kemirici acısı onun davranışları

yüzünden. Çok

üzgünüm, baba.

Eğer bundan kurtulursa ve diğerleri de iyiye, her şey bitmişti. Bir daha asla başkalarını tehlikeye atmayacaktı. Bu sadece bir damla kana değmeyecek aptalca bir rüyaydı. Başka bir hayat. Atlantis bulunmak istemiyordu.

İşi bitmişti.

Geary aniden suyun hafiflediğini fark etti. Yukarı baktığında, başının üzerindeki dalgalarda kırılan güneş ışığını görebiliyordu.

Çok uzakta değil... Sevinci, orada kendisini bekleyen şeyin korkusuyla hafifledi. Ne vardı mürettebatın geri kalanının başına gelenler. Korkunç görüntüler aklından çıkmıyordu. Tory ve Thia'nın suda yüzükoyun yattığı düşünceleri. Ya da şekilsiz... yardım için ona seslendikleri...

Lütfen, lütfen, lütfen iyi ol.

Zirveye yaklaştıkça boğazı daha da daralıyordu. Ciğerlerinde hava olmamasının acısı bunaltıcı ve acı vericiydi. İçindeki panik daha da artarken ciğerleri ateş gibi yanıyordu. Hedeflerine bu kadar yakınken ölmek ne kadar trajikti. Sadece birkaç metre daha sonra yüzeye ulaşacaktı.

Ayağa kalkarken kaskını çözmeye başladı. Uzuvarları çok ağırlaşmıştı. Kalbi zorlandığı için çarpıyordu. Nefes almayı çok istiyordu ama yapamayacağını biliyordu.

Lütfen....

Zirveye ulaştığında kaskını çıkarmıştı.
Geary sonunda nefes alabildiğinde onu bir kenara fırlattı. O
Su elbisesine hücum ederken titriyor ve şüyordu. Ama
yeniden özgürce nefes alıyor olmak o kadar güzeldi ki
umurunda bile değildi.

Ynn bulmaya çalışarak suyun içinde bir daire çizdi.
Gördüğü ilk şey teknelerinin için için yanan kalıntılarıydı -
geri geriye pek bir şey kalmamıştı.

Histerik bir şekilde yüzmeye başladı ama biri onu çekiyordu.
Döndüğünde Arik'i orada buldu.

"Onlar öldü," diye hıçkırarak ondan uzaklaştı. "Gidip onları
bulmalıyım."

"Onlar lmedi."

Öfke içini parçaladı ve ona patronluk taslamamasını
söylemek için ağzını açtığında, adam teknenin aksi yönünü
işaret etti.

Tory, Justina, Solin, Althea, Kat, Thia, Christof ve Brian'ın
bulunduğu küçük cankurtaran salını bulmak için baktı.
içindeki rahatlama öylesine şiddetliydi ki dalgaların altına
gömüldü.

Arik onu kendine doğru çekti ve tekrar yüzeye çıkmasına
yardım etti. Ona sarılıp öperken hem gülüyor hem de
ağlıyordu. Daha önce hiç görmemişti
böyle bir şey. Sanki duyguları tamamen kontrolünün
dışındaymış gibiydi. Ayrılmadan önce ona gülümsedi ve
diğerlerine doğru yöneldi.

Kat ve Scott yanına gelirken, şaşkın bir şekilde suyun
zerinde yürümeye devam etti.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Kat kaskını bir kenara fırlattıktan sonra.

"Tekneye ne oldu böyle?" Scott sordu.

Kat ona "duh" der gibi baktı. "Patlamış gibi görünüyor."

"Evet, ama neden?"

Arik'e sert bir bakış attı. "Bu ilginç bir soru, değil mi?"

"Evet, öyle."

Kat ve Arik geride kalırken Scott hemen Megeara'nın peşinden yüzdü.

"Sence Zebulon'un bu işte parmağı var mı?" diye sordu ona.

Kat başını salladı. "Onun tarzı değil. O basitçe hepimizi ezdi ve geride hiçbir şey bırakmadı. Hayır, bu düşüncesizce yapılmış bir eylemdi."

"İnsan o zaman?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim."

Arik kaşlarını çattı. Kadının sesinde tuhaf bir ton vardı ve bu işin arkasında kimin olduğunu tam olarak bildiğine ve onlara ihanet etmek istemediğine dair gizli bir şüphesi vardı.

Arik bunun için Dolophoni'yi suçlayabilirdi ama bu onların tarzı da değildi. Onların savaşı onunla, yani onunla suda savaşmaya gelirlerdi ve yüzeydekileri tehdit etmekle uğraşmazlardı. Dolophoni'nin bu kadar özensiz olamayacağından bahsetmiyorum bile. Hayır, eğer burada olsalardı, o bunu bilirdi. Bu yüzden de kan kaybediyor olurdu.

O zaman kim?

Kahretsin, düşmanlar ağaçlardan düşüyordu. Şanslılarmış.

* * *

Histerik bir şekilde gülen Geary kendini salın üzerine çekti ve hem Tory'yi hem de Thia'yı kucakladı.

"Hey! Beni ıslatıyorsun!" Thia onu iterek tersledi.

Geary ona sarılırken Thia'yı görmezden geldi. "Tanrı'ya şükür iyisiniz çocuklar."

Tory onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Kichka da öyle." Çok üzgün bir kediye göstermek için kucağındaki materyali havaya kaldırdı. onlara tıslıyordu. "Onu çıkarken yakaladım."

Geary, Kichka'yı Tory'den almadan önce kedisinin tüylü başının üstünü öptü ve diğerlerine baktı. Herkes oradaydı ve hesaba katılmıştı. "Ne oldu?"

Tory başparmağıyla Solin'i gösterdi. "Solin gaz kaçağı kokusu aldığını söyledi. O olmasaydı şimdi hepimiz ölmüş olacaktık."

Geary açıklama karşısında kaşlarını çattı. "Gaz sızıntısı mı? Nasıl yani? Christof ve ben her şeyi kontrol etme konusunda her zaman titiz davranırız."

Tory omuz silkti. "Bilmiyorum."

İkisi de, saçları dağılmış ve tertemiz takım elbisesinde siyah lekeler olmasına rağmen garip bir şekilde otoriter görünen Solin'e baktı. "Sadece kokusunu aldım ve bir şeylerin, kelime oyununu bağışlayın, patlamak üzere olduğuna dair kötü bir hisse kapıldım."

"Uh-huh," dedi Geary kedisini okşayarak. "Bu psişik anları sık sık yaşıyor musun?"

Ağzının bir köşesi alaycı bir sırıtışla kalktı. "Hiçbir fikrin yok."

Sesinde öyle tuhaf bir ton vardı ki, kadının tüyleri diken diken oldu.

Teddy küçük bir şişeyi ona doğru uzattı. "Senin için Skipper. Hepinizin tek parça halinde dönebilmenize sevindik."

Arik, Kat ve Scott onlara katılırken Geary ona teşekkür etti. salda. Yanına oturmadan önce Arik'in Solin'e attığı düşmanca bakışı kaçırmadı.

"Daha iyi misin?" diye

sordu. Kadın başını

salladı.

"Güzel." Arik, Kichka'nın başını okşamak için uzandı. Kichka Bir pençesiyle elini patlatmak için uzanmadan önce ona tısladı ve tükürdü.

Arik elini kadının pençelerinden çekti.

Geary şaşkına dönmüştü. Kedisine sahip olduğu onca zaman boyunca Kichka hiç böyle davranmamıştı.

Arik kedinin ulaşamayacağı bir yere gitmeden önce kaşlarını

çattı. "Kichka," diye uyardı Tory. "Sana ne oldu böyle,

kızım?"

Cevap veren Solin oldu. "Muhtemelen olanlardan dolayı üzgündür. Çılgın, çılgın bir gün oldu."

Belki de. Ama burada çok garip bir şeyler oluyordu ve Geary bunun ne olduğunu bilmek istiyordu.

Geary yardım gelirken teknenin kalıntılarına bakmak için

başını çevirdi. Ucuz atlatmıştı. Çok yakın. Bugün onlar

hepsi şanslıydı. Ama

yarın ...

Bunu düşünmek istemedi. Tanrım, ya Solin sızıntının kokusunu almasaydı? Ya diğerleri dinlemeseydi ona? Uçup giden tekne parçaları yerine, arkadaşları ve ailesi olabilirdi.

Bu düşünce onu ayılttı.

Tory, Kichka'yı Geary'nin elinden alarak, "Tüm verilerin yedekleri elimizde," dedi. "Her şeyi yeniden yapabiliriz."

"Hayır," dedi Geary, ses tonu sertti. "Bununla işimiz bitti."

Solin ve Kat dışında saldaki herkes ona bakakaldı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Nasıl bırakabiliriz?"

"Delirdin mi sen?"

"İzinleri daha yeni aldık! Bunu nasıl söylersin?"

Sorular hızlı bir şekilde art arda sıralandı. Geary öfkelerini bastırmak için ellerini havaya kaldırdı. "Bakın çocuklar, ben babam değilim. Başka birinin ölümüne sebep olduğumu bilerek yaşayamam. En azından burada, bu salda oturan insanların.

Buna ihtiyacımız yok. Hayatım boyunca çok fazla cenazeye katıldım ve bundan bıktım."

Tory ona ters ters baktı.

"Evet!" Thia mutlulukla söyledi. "Bu daha fazla alışveriş yapabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Kapa çeneni Thia," diye tersledi Scott. "Geary, ne söylediğini bir düşün."

Tory Kichka'yı çenesine kadar kaldırdı. "Geary bugün kötü bir şok geçirdi. Sakinleşmesi için ona biraz zaman ver, fikrini değiştirecektir. Göreceksiniz."

Geary onu düzeltmeye başladı ama konuyu tartışmak istemedi. Kararını vermişti ve başka bir grubu bu kadar uzağa götürmesine imkân yoktu. Bugün ona değerli bir ders vermişti ve daha fazla zaman geçmeden bu derse kulak verecekti.
çok geç.

Diğerleri küçük kurtarma botuna binerken o salda kalmaya karar verdi.

Arik onunla birlikte geri çekildi. "Bundan emin misin?"

"Tamamen."

Onun üzerine binmesini bekliyordu ama onun yerine basit, düz tonda bir soru sordu. "O zaman hayatının geri kalanında ne yapacaksın?"

Güldü. "Bilmiyorum. Bu bitmez tükenmez arayışı düşünmeyeli yıllar oldu. Sen olsan ne yapardın?"

Gözlerinde şeytani bir ışık parlıyordu. "Ben şahsen kıyıya geri dönerdim. Duş alır, üzerime güzel bir şeyler giyer, sonra da bu adamla akşam yemeğine çıkardım. benimle biraz zaman geçirirdi. Sonra onu evime götürür ve dünyasını sarsardım."

Sözleri içini ısıttı ve ona takılmaktan kendini alamadı. "Birçok erkekle ilgili hayaller kuruyorsun, değil mi?"

Güldü. "Hayır, yerinde olsam ben de öyle yapardım."

Gülümseyerek başını salladı. "Acımasızsın."

Yorgun bir iç geçirdi. "Seni asla yıpratmayacağım, değil mi?"

Geary, ıslak saçları keskin yüz hatlarının etrafına dağılmış, yara bere içinde olsa da muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve o gözler... efsanelere konu olacak cinstendi. Onunla bir akşam yemeği gerçekten neye zarar verebilirdi ki? Ne de olsa bugün onu sakın tutmuş ve ona göz kulak olmuştu. Eğer o olmasaydı, bugün panikleyip ölebilirdi. "Pekâlâ. Bunu kabul

edeceğim."

Gerçekten de ona bakakaldı. Sonra gülümsemesi hınzırlaştı. "Şimdi soyunalım mı? Dünyamı salladığını kesinlikle görmek istiyorum."

"Akşam yemeği, seni ahmak. Ve sadece akşam yemeği."

Arik şakacı bir şekilde dudak büktü. "Peki. En iyi

teklifiniz buysa..." "Öyle."

Ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da Teddy'nin peşinden yukarı tırmanmasına yardım etti. Geary, Arik'in gücünü fark etmemeye çalışarak onu kolayca gemiye çıkardı. kurtarma botu, sonra arkasından tırmandı. Çevik ve hızlıydı.

Ve onun vücudunu eritti.

Rüyalarındaki görüntüler aklından

çıkıyordu. "Dr. Kafieri?"

Memurlardan biri yanına geldiğinde Arik'e arkasını döndü. "Evet?"

"Size tekneniz hakkında birkaç soru sormam gerekiyor."

Başını sallayarak Arik'in diğerlerine katılmasını bekledi. Bunun yerine Arik onun yanında kaldı ve sorgulanırken ona sözsüz desteğini verdi.

Kat teknenin arka tarafına geçti ve sessiz kaldı. rıhtıma doğru yöneldiler. Solin, yüz hatlarına kazınmış yoğun bir hoşnutsuzluk ifadesiyle ona eşlik etti.

Tamamen ahlaksız bir adam için, bugünkü eylemleri onu şaşırttı. "Neden onları patlamadan kurtardınız?"

Umursamazca omuz silkti. "Sizi temin ederim ki bir anlık bir karar hatasıydı."

Bu argümana inanmıyordu. "İçinde istediğinden daha fazla insan var, değil mi?"

"Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. İnsanlığın var olduğu her şey çoktan yok oldu."

Uh-huh. "Bunun arkasında kimin olduğunu gördün mü?"

"Hiçbir şey görmedim ama hissettim..."

"Neyi hissettin?"

"Kalbinize yakın ve değerli bir varlık. Görünüşe göre Artemis de bu keşif gezisini sonlandırmakla ilgileniyor. Belki de bu konuyu onunla görüşmelisiniz."

O uzaklaşırken Kat olduğu yerde donup kaldı. Düşündüğü gibi oldu. Öfkesi kabarırken, yoldan geçen bir denizciyi durdurdu. "Tuvalet nerede?"

Ona yolu tarif etti. Ona teşekkür ederek hemen oraya yöneldi ve kendini içeri kilitledi. Sonra gözlerini kapadı

ve söz konusu tanrıçayla konuşmak için kendini Olimpos'a ışınladı.

Artemis'in tapınağının altın kapısını açtığında ılık bir esinti tenine fısıldadı. Solgun yüz hatlarını ve canlı kızıl saçlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran dökümlü beyaz bir elbise giymiş olan tanrıça tahtında uzanırken, hizmetçilerinden bir diğeri olan Satara onu eğlendirmek için arp çalışıyordu.

Kat tanrıçasının önünde durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Tek bir emir vermeden önce diğer korilere baktı: "Bizi yalnız bırakın."

Artemis yorgunca iç çekti. "Bu fısıltıyı sen yapmıyorsun Katra."

"Çağrı, matisera. İfade 'bu kararı sen veremezsin' şeklindedir. Ama bugün ben yapıyorum."

Diğer koriler Artemis'in Kat'i patlatmasını beklerken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdılar. Ama ölümden kurtulduğunu biliyordu. Üstesinden gelebileceği bir ceza.

Artemis kendini yukarı itti. "Tamam. Koris, git."

Hemen odadan dışarı fırladılar. Artemis tahtından kalkıp hizmet ettiği tanrıçadan iki santim daha uzun olan Kat'in yanında dururken gözlerini kıstı. "Kırılma nedenin nedir?"

"Hasar, matisera. "Benim zararım nedir? Ve tekneyi neden havaya uçurduğunu bilmek istiyorum."

Artemis gözlerini devirdi ve Kat'in böyle önemsiz bir soru sorduğuna inanamıyormuş gibi boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Çünkü öyle hissettim."

"Öyle mi hissettin? Tanrı aşkına, matisera, sana hava sağlayan tekne yanından aşağı süzülürken suyun altında olmanın ne kadar rahatsız edici olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Alay etti. "Neden bu kadar kızgınsın? Ölebilecek gibi değilsin. Yakala."

"Kavra."

"Her neyse." Artemis yeşil gözleri alev alev yanarak ona döndü. "Neye mal olacağı ya da kimin öleceği umurumda değil. O mührü koru Katra. Apollymi'nin sana ve diğer sürtüğe seslendiğini duydum. Onu mühre doğru yönlendirdiğini biliyorum. Box, dirseğim. Apollymi ne yaptığını biliyordu. O özgür olana ve ben ölene kadar rahat etmeyecek."

"Rahatlayabilirsin. Apollymi'nin özgür kalmasına izin vermeyeceğim."

"Hayır mı? O zaman öyleymiş gibi davran. Günün sonunda hangimizin seni koruduğunu hatırla. Seni korudu. Seni besledi. Apollymi için bir araçtan başka bir şey değilsin."

"Peki ben senin için neyim, matisera? Ben senin aletin değil miyim?"

Artemis'in yüzü öfkesinin neden olduğu renkle kızardı.

"Benim için ne olduğunu biliyorsun. Şimdi git ve sana söyleneni yap.

O insanı Atlantis'ten uzak tutun."

Kat bu emir karşısında dişlerini sıktı. "Bana güvenmeyi ne zaman öğreneceksin?"

"Sana güvenmek mi?" Artemis hayret dolu bir ses tonuyla sordu. "Arkamdan Kalosis'e gittin ve sonra kendini benim en ölümcül düşmanıma bağladın. Sana bir daha neden güveneyim ki?"

Bu Kat'in kendi öfkesini ateşledi. Artemis neden hep binlerce kez olmuş bir şeyi gündeme getiriyordu? binlerce yıl önceydi? "Apollymi'yi neden görmek zorunda olduğumu biliyorsun."

Bu Artemis'i zerre kadar yatıştırmadı. "Senin için yaptığım onca şeyden, fedakârlıktan sonra yüzüme bir tokat attın. Senden başka biri olsaydı, yaptıkların için seni öldürürdüm."

"O zaman öldür beni."

Artemis ona tısladı, "Beni kışkırtma, Katra. Asla."

"Ve beni zorlama, matisera. Ben senin güçlerinin kaynağını biliyorum, sen de benimkilerin derinliğini biliyorsun. Eğer bir gün savaşa girersek, sence kim kazanır?"

Artemis dudağını büktü. "Sen babanın çocuğusun. Küstah. Suratsız. Tartışmacı ve kindar."

Kat buna güldü. "Tuhaf, tarif ettiğin kişinin annem olduğuna yemin edebilirdim."

Artemis'in yüzü öfkeyle beneklenirken saçları etrafında uçtu. Kat'e tükürürken kesici dişleri sivri dişlere dönüştü. Artemis'in etrafındaki hava, Kat'e tükürmeden bir an önce güçle cızırdadı. ellerini kaldırdı ve Kat'e bir ok fırlattı.

Ama ona isabet etmedi.

O yaklaşmadan önce Kat kendini tekneye geri götürdü.

"Bana kulak ver Katra," diye hırladı Artemis Kat'in zihninde. "Ben hafife alınacak biri değilim."

Katra öfkeli ses karşısında gözlerini devirdi. "Sana olan sadakatim her türlü sitemin üzerindedir, matisera. Umarım bir gün bunu anlarsın."

"Bunu ancak Apollymi'yi öldürmeme yardım ettiğinde anlayacağım. O güne kadar, her zaman şüphelerim olacak."

"Ona asla zarar veremem."

"O zaman sana asla tam olarak güvenemem. Sadakatin ikimiz arasında bölündüğü sürece, sen de benim için en az onun kadar büyük bir tehditsin."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanabiliyor musun? Ben biliyorum. İşte bu yüzden teknen denizin dibinde yatıyor. Bir daha o fokun yanına yaklaşırsan, bunu etin ve kemiğinle ödeyeceğinden emin olacağım. Ve insanlar da bunu hayatlarıyla ödeyecek."

Bu çok güzel bir düşünceydi. "Ben de seni seviyorum, matisera. Teşekkürler."

"Kat?"

Tory'nin sesini duyunca sarsıldı. "Um, evet?"

"Orada iyi misin? Biriyle konuştuğunu duydum."

Kat kapıyı açmadan önce sifonu çekti. "Sadece sesli düşünüyordum."

Tory'nin yüzünden Kat, kızın kendisine inanmadığını anlayabiliyordu. "Eski Yunanca konuşuyordun."

"Sadece pratik yapıyorum. Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz."

"Doğru. Bir gün Aristophanes'i klonlayabiliriz ve bir tercümana ihtiyacımız olabilir."

"Evet." Kat onun yanından geçip yukarıya doğru ilerledi. Merdivenden çıkarken içinden bir fısıltı geçti.

"Özgür olacağım Katra. Ne sen ne de Artemis beni sonsuza dek burada bağlı tutamazsınız."

Kat aslında Apollymi'nin nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Elinin dokunuşunu hissedebiliyordu. "İkimiz de Kalosis'ten neden ayrılamadığını biliyoruz."

"Ve ikimiz de neden yapmam gerektiğini biliyoruz...."

Kat üst güverteye adımını atar atmaz Solin'le karşılaştı ve Solin ona eğlenerek baktı.

"Kafamın içindeki seslerden gerçekten nefret ediyorum, ya sen Kat?"

Yüz hatlarını boş kalmaya zorladı. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki hayır."

Adam uzaklaşırken, kadın onu durdurdu. "Bilin diye söylüyorum, ben onların tarafında değilim."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Kimin tarafı?"

"Herkesin. Benim sadakatim kendime."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gülümsedi. "Çünkü biz benzer yaratıklarız. Benim burada kendi gündemim var ve senin de olduğunu biliyorum."

"Peki senin amacın ne?" "Bu

keşif gezisinde hayatta

kalmak."

Boğazının arkasından güldü. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, değil mi?"

"Öyle görünmeye başlıyor." Kat, Arik'in Geary ile oturduğu yere baktı. Birbirlerine doğru eğilmişlerdi ve dokunmuyor olsalar da aralarındaki elektriği kaçırmak mümkün değildi. Kat bir erkeğe karşı böyle hissetmeyi ne kadar isterdi ama o öyle bir yaratık değildi. Tanıdığı her kadın bir erkek tarafından mahvedilmişti.

O asla bu kadar aptal olamaz.

"Peki ya sen Solin? Sen bundan ne istiyorsun?"

Ona sert bir bakış attı. "Benimki basit. Sadece intikam istiyorum."

"Kime?"

"Herkes."

Kız daha fazla detay vermesini ya da en azından dünyadaki ve diğer diyarlardaki birkaç milyar insan arasından seçimini daraltmasını isteyemeden, adam kızın ulaşamayacağı bir yere sürüklendi. "Güzel
Seninle de konuşuyorum," dedi nefesinin altından. Tanrıların kendisinden uzaklaşmasından gerçekten yorulmaya başlamıştı.

Ama bu önemli değildi.

Apollymi ve Artemis arasındaki ipte yürürken yeterince stresliydi.

Geary, Arik'in söylediği bir Şeye güldü. Başını kaldırıp Kat'in bakışlarını yakaladığında gülümsüyordu. Kat başını eğdi Aralarındaki çekimi hissettikçe ikisinin davranışları da onu ŐaŐırtıyordu. Fiziksel olanı anlıyordu ama onu Şaşırtan Şey Arik'ten hissettiği Şeydi.

Geary'yi arzuladığını düşünüyordu, ki arzuluyordu da. Ama duygularında bundan daha fazlası vardı. Bir Skotos olarak duygularını baŐkalarından almaya alışkındı. Fark etmediği Şey, yeni keşfettiği duygularının Geary'ye olan hislerinden kaynaklandığıydı.

Geary. Onlar Geary'nin duyguları değildi. Onun duygularıydı. Geary başka bir yerde olsaydı, Şu anda yaşadığı sersemlik ve neşe orada olmazdı.

Ve o anda Kat, Solin'in ona neden yardım ettiğini anladı. Solin Arik'in bu duyguları bilmesini istiyordu, böylece onlar gittiğinde ve Geary artık burada olmadığında Arik onun yasını tutacaktı. İnanılmayacak kadar zalimceydi.

Ne dilediğinize dikkat edin, onu elde edebilirsiniz.

Arik duyguları istemişti ve Şimdi onların tümünü deneyimleyecekti. Tanrılar ona merhamet etsin.

Sempatik acı içini parçaladı ama bunların hiçbirinin onu ilgilendirmediği gerçeği bu acıyı hafifletti. Arik bu yolu seđmiŐti.

Ve bu yüzden mahkum olacaktı.

BÖLÜM 13

Geary boy aynasının önünde durdu, gün boyunca yorulmuştu ama Arik'le birlikte olma ihtimali onu garip bir şekilde heyecanlandırıyordu. Bir yılı aşkın süredir biriyle çıkmamıştı ve sonuncusu özellikle kötüydü. Yerel pazarda tanıştığı bir adamın akşam yemeği teklifini kabul etmek gibi bir hata yapmıştı. Avrupa'da uzun zaman geçirdiği için kültür farklılıklarına alışkındı. Ama bu adam...

Emredici, kontrolcü ve en kötüsü de tüm akşam yemeği sohbetini tekeline almıştı - ki bu sohbet çoğunlukla kendisinin ne kadar harika olduğu ve imparator olursa dünyayı nasıl daha iyi bir yer haline getireceği üzerineydi. Tabii ki Ona göre, o makama oturduktan on beş dakika sonra sokaklarda sürüklenir ve taşlanırdı.

Çok şanslı olmalıydı - adamın yemekten önce imparator olarak taç giymemiş olması çok yazıktı.

Hayatında ilk kez birinden kaçmak için banyo penceresinden sürünerek çıkmayı düşünmüştü. İğrenç bir randevu.

Keşke üzerinde dekolte bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar olmasaydı....

Bu gece her ihtimale karşı pantolon ve alçak topuklu Clarks giymişti.

"Geary, Bay Arik randevunuz için burada."

Tory'nin yüksek sesine gülümsedi, ardından Kichka'dan tiz bir miyavlama geldi ve tekrar Kimseye zarar gelmediği için şükranla doluydu.

Bugün. Geary, arayışı sırasında birini öldürdüğünü bilse hayatta kalamazdı.

Hiçbir şey bir insan hayatını feda etmeye değmezdi.

Tamamen hüzünlenmeden önce bu düşünceyi bir kenara iten Geary makyajını bir kez daha kontrol etti, Özellikle de bunu sürmeye alışık olmadığı ve çok koyu sürmediğini umduğu için. Ya da daha önemlisi, bir Kabuki aktörüne benzemediğini umuyordu.

"Bunu yapabilirsin," dedi yansımasına, kendine olan güvenini pekiştirmeye çalışarak. Sadece akşam yemeği idi. Bunu atlatabilirdi. Hiçbir bağ yoktu. Sadece iki insan yemek yiyor ve sohbet ediyordu.

Bunun da Arik'in kendisini bilinen evrenin her şeye gücü yeten tanrısı sanmasıyla sonuçlanmayacağını umuyordu.

Kichka'nın altından hafif tığ işi kazağını çekti, Kichka protesto için miyavladıktan sonra elini kızgın bir patiyle vurdu, sonra Tory'nin kucağında Platon'un eski Yunanca Cumhuriyet'inin bir kopyasıyla oturduğu oturma odasına yöneldi. Geary güldü. "Bunu okumaktan hiç sıkılmıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Her zaman son seferinde kaçırdığım bir şeyler oluyor. Adam gerçekten çok derin."

Geary başını salladı. "Sen hasta bir kızsın, Tor. Hasta, hasta, hasta."

"Biliyorum. Dürüstçe söylüyorum." Geary'ye gözlüklerinin üstünden anlamlı bir bakış attı.

"Bu doğru," diye kabul etti Geary. "Biz uzun bir soydan geliyoruz sıkıcı metinleri okumak için yaşayan insanlar- sanırım bu yüzden

hepimiz genç ölürüz. Tam bir can

sıkıntısı." Tory dilini ona doğru uzattı.

Geary kapının yanında bekleyen Arik'i görünce durakladı. Siyah takım elbisesi ve üst iki düğmesi açılmış beyaz ipek gömleğiyle oldukça dikkat çekiciydi.

bronzlaşmış boynu. Siyah saçları yüzüne ve omuzlarına yakışır bir şekilde kıvrılırken, kristal mavisi gözleri sıcaklık ve yoğunluk yayıyordu. Tanıştıklarından beri ilk kez

tıraşlıydı, bu da onu biraz daha evcil ve kültürlü gösteriyordu. Ama sadece birazcık. Hala ondan yayılan o ham güç aurası vardı.

Kadın yaklaşırken, adam ona bir buket beyaz gül uzattı.

Geary bu jest karşısında gülümseyerek gülleri aldı ve tatlı kokularını içine çekebilmek için burnuna götürdü. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Sonra odayı geçti ve daha küçük bir buketi Tory'ye uzattı, o da kitabını bırakıp mutlulukla gülümsedi.

"Benim için de mi?"

Başını salladı. "Beni şekerlemeli Pop-Tarts ile tanıştıran kadın için en azından bunu yapabilirim."

Tory gülleri alıp yüzünü yumuşak yapraklarına gömerken ciyakladı. "Güllere bayılırım. Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Geary onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra gülleri ilgilenmesi için Tory'ye uzattı. "Tek başına iyi olacağına emin misin?"

Tory alay etti. "Bugün kafayı yiyen sensin, ben değil. Ben iyiyim. Siz ikiniz gidin ve eğlenin. Burada beni eğlendirecek bir sürü şey var. Plato harikadır."

Geary sehpanın üzerindeki antik Yunan kitaplarına baktı ve Tory'nin bütün gece kitap okuyacağını anladı. Kız gerçekten delirmişti. "Tamam. Ama eğer Teddy'yi ara. Bu gece evde kalacağını söyledi." "Olur, Kaptan."

Arik, Geary'nin içeri girmesi için kapıyı açtı. Solin'in limuzininin caddede onları beklediğini görünce durakladı. "Korkmalı mıyım?"

Ona kolunu uzattı. "Hiç de değil. Solin çoktan Bu gece nasıl davranmam gerektiği konusunda beni hazırladı. Beni ne kadar tahrik edersen et, herkesin içinde ellemek yok. Seni utandırmayayım diye bana çatal bıçak takımını nasıl kullanacağımı bile gösterdi."

Geary şaka yapıp yapmadığını merak ederek kaşlarını çattı. Öyle görünmüyordu, ama kesinlikle...

Arkasında Arik'le birlikte arabaya girerken düşünceleri dağıldı. İçinden garip bir deja vu duygusu geçti. tıraş losyonunun kokusu ve vücudunun gücü. Kadının her parçasının ayağa kalkmasına ve ilgi için yalvarmasına neden olan seçkin bir örnekti.

İçinde biraz daha Thia olmasını ne kadar isterdi. Eğer olsaydı, Arik'le birlikte limuzinin arkasında yaramazlık yapıp soyunurlardı ve zavallı George onların şamatalı oyunlarından kör olurdu. Ama o öyle bir kadın değildi. Tek yaptığı yapabileceği tek şey....

Megeara koltuğun üzerinden karşı pencereye doğru kayarken Arik nefesini içine çekti. Yavaş ve kolay hareket ediyordu,

Vücudunun üzerinde kayışını hatırlattı ona. Eğer bu bir rüya olsaydı, onu kendine çekebilir ve çıplak kalana ve zevkten kör olana kadar öpebilirdi.

Şişmiş siki ihtiyaçtan yanıyordu. Ama ne yazık ki bu bir rüya değildi ve eğer denerse muhtemelen kafasını koparacaktı... ve omuzlarındakini kastetmiyordu.

George kapıyı kapatırken, "İnanılmaz görünüyorsun," dedi.

Yanakları pembeleşti. "Teşekkür ederim. Sen de oldukça iyi görünüyorsun."

Gülümsedi. "Güzel. Solin bir gün daha yaşayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece ne giyeceğimi söyleyen oydu. Yine de ona güvenip güvenmemem gerektiğini bilmiyordum. Pek güvenilir bir insan değildir."

Sanki anlamış gibi gözleri yumuşadı. "İkinizin tuhaf bir ilişkisi var, değil mi?"

"Öyle de denebilir. Bana genellikle bir balon balığı ile bir barakuda balığını hatırlatıyor."

"İlginç bir benzetme. Peki hangisi sen, hangisi Solin?"

Ona göz kırptı. "Buna karar vermeyi sana bırakıyorum."

Onu en az neyin aşağılayacağından emin olmayan Geary konuşmadı. Onlar küçük bir sahil kafesine giderken. Arabadan çıktıklarında kalbi sıkıştı ve nerede olduklarını anladı.

Arik onun tereddüt ettiğini fark edince durakladı. "Sen iyi misin?"

Boğazındaki hü zün yumrusunu aşarak cevap vermek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Evet. Özür dilerim. Sadece bir şey düşünüyordum."

"Ne?"

Sokağın karşısındaki eski bir tuğla duvarı işaret etti. yoğun yaya trafiği ve doğa koşulları nedeniyle zamanla yıpranmış bir dizi taş merdivenin yanında. "Kardeşim ve ben çocukken o duvara tırmanırdık. Truva duvarıymış gibi davranırdık." Ona utangaç bir yüz ifadesiyle bak. "Evet, biliyorum, tuhaf çocuklardık. Jason Hector'u oynardı ve ben de her zaman Aşil olurdum. Birimizin burnu kanayana ya da babam durmamız için bize bağırana kadar birbirimize toprak parçaları ve taşlar fırlatırdık. Sonra birbirimize gizlice saldırır ve intikamımızı planlardık."

Acıyı dindirmek için derin bir nefes aldı. "Tanrım, nasıl da oynardık. Sonra biz büyüdüğümüzde Jason buraya gelir, bu kafede oturur ve tüm bu bölgenin yüzyıllar önce nasıl görüldüğünü düşündüğü çizimleri yapardı." "O zamanlar Köşe masasına her zaman sahip çıkardı çünkü en iyi manzaraya sahip olan masa her zaman olduğu gibi hâlâ oradaydı. Masa sanki bir daha bu yoldan geçmeyecek olan genç adamı bekliyormuş gibi görünüyordu.

Gözleri buğulanarak Arik'e baktı ve tüm o anılar için parçaladı. Jason ona çizimlerindeki konseptleri anlatmak için saatler harcardı. Tasvirlerinde o kadar kesin ve ayrıntılı olurdu ki

Hepsini bilmek için o zamanlar yaşamış olması gerektiğine yemin edebileceği zamanlar. Onun şimdi nasıl biri olduğunu nasıl da merak ediyordu. Onun hakkında ne düşünürdü...

Başını sallayarak acı tatlı anılarını ve neden oldukları kederi yok etmeye çalıştı.

"Adanın bin yıl önce nasıl göründüğünü hayal edebiliyor musun? İki bin mi?" diye sordu Arik'e.

Arik onun güçlerine sahip olmayı diledi. Eğer olsaydı, onun bu dileğini yerine getirirdi. Bir kalp atışında ona buranın tam olarak neye benzediğini ilk elden gösterebilirdi.

Yine de başka bir âlemde bu güce sahipti. "Bahse girerim bu gece rüya gördüğünde onu göreceksin."

Cevap vermeden önce kızın gözlerindeki şüpheyi gördü. "Elbette. Neden olmasın? Yeterince tuhaf şey hayal ediyorum."

"Ne gibi?"

Uzaklaşmadan önce gözlerini kırptırdı. "Yok bir şey. Yemek yiyelim mi?"

Kendini ona kapatmasından nefret ediyordu. Özellikle de onun daha ne kadar çok şey sakladığını bildiği halde. Ama sonra, onu bir süredir tanıyordu.

Zihninde daha yeni tanışmışlardı ve birbirlerine tamamen yabancıydılar.

Bunun gerekliliğinden pişmanlık duyan Arik, onu kafede. Solin onu garsonla nasıl selamlaşacağı ve oturacak yer isteyeceği konusunda hazırlamıştı ama yine de çok garipti. İnsanların böylesine önemsiz meseleleri rüyalarının dışında bırakması tuhaftı. Onlar basitçe sadede gelir ve değerli zamanlarını tesadüflerle harcamazlardı. Eğer biri yemek yemek istiyorsa, restorandaydı ve yemek yiyordu. Masa isteme ya da bekleme gibi bir durum söz konusu değildi.

Hayaller gerçekten de gerçeklerden daha üstündü.

Biraz bekledikten sonra Arik ve Megeara bir masaya oturdular. denize bakan bir masa. Karanlık olmasına rağmen dalgaların sesini duyabiliyor ve kıyıya vuran beyaz dalgaları görebiliyorlardı. Uzaktaki teknelerin ve binaların ışıkları Yeryüzüne düşmüş yıldızlar gibi parıldarken, pişen yemeklerin kokusu midesini bulandırıyor ve kramplar girmesine neden oluyordu.

Arik bu his karşısında şaşırdı. Daha önce hiç gerçekten acıkmamıştı. Ve manzaralar ve sesler Göğsüne tuhaf bir ağrı getirdikçe bunalıyordu. Bunun kaynağını anlayamıyordu. Görünürde hiçbir sebep yokken hem üzgün hem de mutlu hissediyordu ve Megeara'ya baktığında tek yapmak istediği ona uzanıp dokunmaktı. Ona sormak için Görüntü ve sesler onu da aynı şekilde hissettirdi.

Megeara menüye göz atarken, "Daha önce burada hiç yemek yemedim," dedi. "Ne tavsiye edersiniz?"

Menüsüne bakarken kaşlarını çatı ve ne önermesi gerektiğini düşündü. "Bilmiyorum. Bunu Solin'e sormak aklıma gelmedi. Bu normalde bir randevunun bildiği bir şey mi?"

Ona ters bir bakış attı. "Sadece randevu sahibi daha önce o restoranda yemek yemiştir." Sonra da onu azarladı: "Sakın bana hiç randevuya çıkmadığını söyleme."

Arik bir hata daha yaptığını fark etti. Göründüğü yaşı bir kadınla birlikte olmadan ulaştığına asla inanmayacaktı. Bir insan erkeğinin kendine saklaması tamamen mantıksızdı. "Hayır, sakladım... sadece bu şekilde değil."

Hâlâ inanmıyordu. "Nasıl böyle değil?" Düşün,

Arik, düşün. "Bir kadınla."

Diğer kaşını kaldırarak ona eğlenceli bir gülümseme verdi.
"Yani erkeklerle çıktın mı?"

Güzel hamle. Solin haklıydı. O bir morundu. "Hayır, hayır. Demek istediğim, hiçbir zaman bir kadına resmi bir randevu teklif etmedim. Genelde onlarla bir ya da iki akşam geçirip ayrılırım." İşte bu kulağa daha hoş geliyordu ve doğruydı.

"Sonra ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi öfkeyle karıştı.
"Onları telefonun başında hiç gelmeyecek bir telefon için bekletiyorsun? Ne kadar da nazıksın."

Bu alaycılık niye? Bu kadar üzücü ne söylemişti?

"Hayır, kastettiğim bu değildi." Bir adam sadece kelimelerle başını nasıl bu kadar belaya sokabilirdi? Ama kızın vücut dilinden ve gözlerindeki öfkeden bu konuda kendisine hiç de yardımcı olmadığını anlayabiliyordu. "Bana karşı neden bu kadar düşmanca davranıyorsun Megeara?"

"Düşmanca davranmıyorum. Sadece seni anlamaya çalışıyorum ve Bana anlatıp durduğun şeyler. Demek istediğim, insanlar ve işlerin nasıl yürüdüğü hakkında bu kadar sınırlı bir anlayışla Nashville'de nasıl idare ettiniz?"

Nashville mi? Şimdi neden bahsediyordu? Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Onun tarafından sürekli şaşırtılıyordu. "Nashville nedir?"

Ona "duh" der gibi baktı. "Benimle tanıştığını iddia ettiğin yer. Hatırladın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Vanderbilt'te tanışmıştık."

"Evet ve Vanderbilt Nashville, Tennessee'de bulunuyor."

Arik az önce ne yaptığını anladığında dondu kaldı. Rüyalarında okulun hangi şehirde olduğundan hiç bahsetmemişti ve bu uçaktan olmadığı için bunu bilmesine imkân yoktu.

Bir kez daha yaptığı gafı örtbas etmeye çalışırken boğazını temizledi. "Oh, uzun zaman oldu."

Rahatlamak yerine daha da şüpheli baktı. "Altı yıl o kadar da uzun bir süre değil, özellikle de beni bu kadar iyi hatırlayan bir adam için. Yunanistan'ın kırsal kesiminde büyümüş bir adamın kalabalık bir Amerikan şehrine yaptığı yolculuğu nasıl bu kadar kolay untabildiğini de anlamıyorum. Neler oluyor, Arik?" Gözlerini ona dikti. "Benimle orada buluşmadın, değil mi? Sen?"

"Tabii ki yaptım," dedi savunmaya geçerek. Bunu yüzüzlükle geçiştirmeye çalışmaktan başka çaresi yoktu. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

Geary ne düşüneceğini bilmiyordu. Ama tüm bu olaylarda doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu içinde hissedebiliyor ve adamın yüzünde görebiliyordu. Buluşmalarıyla ilgili son derece önemli bir şey saklıyordu. "Neden yalan söylediğini nereden bileyim? Ama sen söylediğin kişi değilsin, değil mi?"

"Öyleyim."

Evet, doğru. "Bana karşı dürüst ol, Arik. Sen de kimsin?"

"Sana söyledim. Ben Contranides'im."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun ama ben neden

inanmıyorum?" "Hayal bile edemiyorum. Gerçek bu."

Yine de içgüdüleri aralarına mesafe koyması için onu uyarıyordu. Yalnız olsalardı, bunu yapardı. Ama bir sürü Etraflarındaki insanlar ve o bazı cevaplar istiyordu. "Bana gerçeği söyle, Arik. Neden burada benimlesin?"

"Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum." Yanlış cevap. "Bunu söyleyip duruyorsun." "Çünkü bu doğru. Yemin ederim."

İçinden bir öfke dalgası geçerken dişlerini sıktı. Neden ona neler olduğunu söyleyemiyordu? Dürüst olmak gerekirse, onun şifreli yollarından ve onunla ilgili akla yatmayan şeylerden yorulmaya başlamıştı. "Sana inanmıyorum."

"O zaman neye inanıyorsun?"

Bilmiyordu ama ne kadar çok düşünürse o kadar az mantıklı geliyordu. Bu işte bir terslik vardı. Onunla ilgili. Bunu biliyordu. Ve onun sürekli inkârları ona aklını kaçırmış gibi hissettiriyordu.

Gözlerini başka tarafa çevirdiğinde, doğrudan onlara bakan inanılmaz derecede gergin bir adamla karşılaştı. En az altı yaşında ve "bana bakma yoksa canına okurum" havasında olan bu adamın üzerinde uzun siyah deri bir palto ve gece olmasına rağmen koyu renk güneş gözlükleri vardı. Küçük bir keçi sakalı ve kısa siyah saçları vardı. Onda uğursuz bir şeyler vardı. Sanki dövülecek ve öldürecek birini arıyor gibiydi.

Bakışlarını ondan çekip Arik'e çevirmek zorunda kaldı. "Onu tanıyor musun?"

Kadının görüş alanını takip ederek kendilerine doğru gelmekte olan adamı gördü. Yan masada duraklayan adamın alaycı dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı

Onlar. "Katil" paltosunu bir çırpıda çıkardı ve hareket ederken kolunun altından pazılarındaki ifte ok ve yay dövmesi göründü.

Otururken onlara Yunanca "İyi akşamlar, millet," dedi. "İyi akşamlar," diye cevap verdi.

Arik sadece başını eğmekle yetindi. Ama gerginliği gözden kaçmıyordu. Yeni gelenden hoşlanmamıştı ve bu çok açıktı.

"Arkadaşın mı?" diye sordu alçak bir ses tonuyla.

Arik, Karanlık Avcısı'nın varlığına sessizce lanet okudu. Artemis'in hizmetindeki ölümsüz savaşçılar, insanoğlunu onları avlayacak şeylerden korurlardı. Hiç şüphe yok ki Karanlık Avcısı Arik'in ruhunun özünü hissedebiliyordu. Şu anda teknik olarak insan olsa da, hala bir ölümsüzün ruhuna sahipti ve Kara Avcılar İnsan ruhlarının koruyucuları olan Kara-Avcı, Arik'in insan olmadığını bilirdi.

Kara Avcı'nın zamanlaması daha kötü olabilir miydi? Megeara zaten yeterince şüpheciydi. Arik'in ihtiyacı olan son şey onun ölümsüz vampir avcıları hakkında sorular sormasıydı.

Ve sonra bunu hissetti. Ruhuna karşı bir fısıltıydı. Bir dokunuş.

Bir tehdit.

Dolophoni onu bulmuştu. Bu düzlemdeki varlıkları apaçık ortadaydı. Buradaydılar ve bir kavga arıyorlardı. Restoranın ve sokağın etrafına göz gezdirdi ama yersiz bir şey bulamadı. Etrafındaki herkes, Kara Avcı hariç, insandı.

"Bir sorun mu var?" Megeara, Arik'in kıpır kıpır olduğunu fark edince sordu.

Ona sunduğu gülümsemenin son derece sahte olduğunu biliyordu. "Hayır. Hiçbir şey."

"Hiçbir sorun yokmuş gibi görünmüyorsun. Birdenbire çok gergin görünmeye başladın. Ne? Yanımızdaki adama borcun falan mı var?"

Bu kadar basit olmasını ne kadar isterdi. Hayır, bir Yunan tanrısına bir insan ruhu, bir düzinesine de hayatını borçluydu. Evet... bu ifadenin en azından bir tarafına son vermenin zamanı gelmişti. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Sen burada bekle, ben hemen döneceğim."

Arik kalkıp onu yalnız bırakırken Geary kaşlarını çattı. Onu neyin daha çok endişelendirdiğini bilmiyordu. sanki bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi sürekli ona bakan yanındaki masa ya da Arik'in tuhaf davranışları.

"İlginç bir arkadaşın var," dedi adam.

Geary onun Yunancasında hafif bir aksan fark edince başını eğdi. "İskoç musun?"

Ona İngilizce cevap vermeden önce güldü. "Ben de eskiden böyle bir şeydim."

Geary onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. Ne gibi? İskoç gibi bir şey mi? Bu adam bir Pikt miydi? Eski ırklarından birinin duruşuna sahipti.... Evet, doğru. Bu onu sadece birkaç bin yaşında yapar.

Tekrar konuşmadan önce alaycılığını içine gömdü. "Arik'i tanıyor musun?"

Adam başıyla onayladıktan sonra Arik'in kaybolduğu yöne doğru baktı. "Onunla uzun zaman önce tanıştım. O kötü bir durumdan kurtulmama yardım etti. Yıllar boyunca pek çok insana yardım etti."

Sesinde garip bir nota vardı. Şüpheli. Bu da Arik'in bir uyuşturucu satıcısı ya da başka bir suçlu olup olmadığını merak etmesine neden oldu. "Onlara nasıl yardım etti?"

"Şununla bununla."

Belirsizlik onu gerçekten yıpratmaya başlamıştı ve bu şüphelerini artırdı. Haklı olmadığı ve son derece yasadışı bir şey olmadığı sürece neden ona söylememişti? Belki de Silah tüccarıydılar -Solin ne iş yaptığı sorusuna hiç cevap vermemişti. Tanrım, bu onun şansı olabilirdi. Aranan kaçaklarla takılmak.

Harika.

Su bardağını alaycı bir kadeh kaldırışla havaya kaldırdı. "Bu kadar yardımcı olduğunuz için teşekkürler."

Onun selamına karşılık verdi. "Benim için zevkti gerçekten. İyi geceler dilerim."

İyi geceler. Bu neden mümkün görünmedi? Çünkü bir silah tüccarıyla yemek yiyorum. Ya da başka bir tür suçluyla. Bu düşünceyi bir başkası lehine bir kenara bıraktı. Arik neredeydi? Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Diğer masadaki adam sanki onun sorusunu duymuş gibi başını eğerek etraflarındaki havayı dinledi. Onun Ayağa kalkıp kafe alanını sokaktan ayıran küçük zincirin üzerinden atlamadan önce yüzü taşa döndü. Hızla binanın yan tarafına doğru ilerledi ve ceketine bile bakmadan ortadan kayboldu.

O kadar da gizli olmayan eylem neydi?

Geary nereye gittiğinin ve ne yapmak istediğinin onu ilgilendirmediğini biliyordu ama yine de peşinden gitmek için derin bir dürtü hissediyordu.

Aptal olma. Bir çeşit gizli polis olabilir. CIA'den bile olabilir. Interpol. Scotland Yard. Hatta bir suikastçı ya da uzaylı. Hayal gücü olasılıklarla dolup taşıyordu.

Ama kendini durduramadan merakı galip geldi ve ayağa kalkıp adamın kaybolduğu yöne doğru ilerledi.

Giderken bile kendine aklına gelen her ismi takıyordu. Bu ne kadar aptalcaydı? Ne tür bir aptal katile benzeyen ve kim bilir neyin içine doğru giden bir adamın peşinden giderdi? Gölgelerden ayrılmayacağım ve işler kötüye giderse ya da korkutucu görünürse hemen geri kaçacağım.

Sen bir embesilsin, Gear, tam bir alevli embesil!

Ama sessiz azarlama, Arik'i unuttuğu rüyalarında dövüşürken gördüğü ikizlerle bir kavganın ortasında bulmak için sokağa girdiği anda durdu. Bir anda, sahildeki tüm kavga gözünün önüne geldi.

Geary gördüğü şeyin imkânsızlığı karşısında donup kaldı. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Takip ettiği adam ikizlere yavaşça ve bir amaçla yaklaştı. İkizlerden birini tekmelerken Arik kan kaybediyordu ve diğeri yeni gelenle yüzleşmek için geri çekildi.

"Bu işe karışma Kara Avcı," diye uyardı ikiz, takip ettiği adamı. "Bu seni ilgilendirmez."

Başını iki yana salladı. "Arikos ve ben çok eskiden tanışıyoruz. Onunla savaşmak istiyorsan... bu beni de ilgilendirir."

İkiz ona doğru koşmaya başladı ama Arik ikizin üzerine koştu ve onu duvara çarptı. Arik'in bakışları onunkilerle buluştu ve Arik onun için endişelendiğini gördü. "Megeara'yı getir," diye hırladı ikizlerden birine Kara Avcı'yı aradı. "Onu güvende tut."

Diğer ikiz, kelebek bıçağını çevirip Arik'in böğrüne saplamadan önce Arik'i kardeşinden ayırdı. Kan anında gömleğini ıslattı ve adamın elinin üzerine döküldü.

Geary, Arik'in yüzündeki acıyı görünce bir çığlık attı. Gözleri öfkeyle kısılmadan önce bir an nefesi kesildi.

"Artık rüya aleminde değiliz," diye hırladı ikiz kulağına, "ve sen de burada o kadar sert değilsin, değil mi Skotos?"

Arik ikizine kafa atıp onu yere sermeden önce tısladı. Sonra Arik bıçağı yanından çekip aldı ve kanlı yumruğuyla tuttu. "Beni görmezden gelme, pislik. Burada ya da orada, hâlâ kışına tekmeysi basabilirim." İkizi bıçaklamak için hamle yaptı ama diğer ikiz ona hamle yapsın.

Kara Avcı Arik'in saldırganını yakaladı ve onu tekmeleyerek geri püskürttü.

Geary polise gitmek için döndü ve onun yerine çok ölümcül bir tavır ve vücuda sahip olan devasa bir adamla karşılaştı.

Kendisini bir yıkım topu olarak kiralaması için katı. Onu itip elini uzatırken yüzünde cehennemin gazabı vardı.

Dört adam da sanki görünmez bir şey tarafından çarpılmış gibi sert bir şekilde yere düştü. Sırt üstü yatan Arik de dahil.

Ama ikizler hemen havalandılar ve "havalandılar" derken "havalandılar" demek istedi. Düştükleri yerden kavis çizerek yeni gelenin tam önüne düşerken, kelimenin tam anlamıyla yerden bir metre kadar yükseldiler.

Önünde güç ve kudretle birleşmiş olarak duruyorlardı. Sanki mükemmel bir simetri içinde var olmuşlardı.

"Bu işe karışma, Zebulon," diye uyardı sağdaki, zehir dolu düzensiz bir sesle. O kadar çığ ve ilkeldi ki Geary'nin üzerine bir korku titremesi gönderdi.

Zebulon onlara inanamıyormuş gibi başını salladı. "Siz benim kasabama geliyorsunuz, ama aramıyorsunuz. Yazmıyorsunuz. Ve siz de benim sizin kasabamın önünde İnsanlar mı? Gerçekten Deimos, kanamak istemiyorsan buraya basma."

Diğer ikiz dişlerini gösterdi. "O bize ait." Arik'e doğru döndü, sonra dondu kaldı.

"Ben senin kaltağın değilim, Phobos. Beni barınaktan tasma takmak için çıkarmadın. Benden topuklamamı bekleme. Çünkü sen öyle diyorsun. Artık benim bölgemdesin. Bunu bir düşünün."

Deimos dudağını büktü. "Buraya onun için gönderildik. Ne cüretle tanrılara karışırsınız?"

Tanrılar mı?

Geary, kafasının içinde ona not almasını söyleyen kadın sesini tekrar duyunca bir adım geri çekildi. Neyi not etmesini? Onun kaçan istihbarat? Büyük bir halüsinasyon gördüğü gerçeği mi?

Aklını kaçıırıyordu... bunu biliyordu. Ama yine de Arik'i kontrol etmek zorunda kaldı. Çok kan kaybediyordu ve sanki şoka girecekmiş gibi yerde yatıyordu.

Zebulon ikizlerle alay etti. "İşimi özlediniz mi Açıklama mı? Yoksa Olympus'ta kafaları kırdığım gün dikkat etmediniz mi? Sizinle uğraşmak benim işim. Bunun için yaşıyorum ve artık sizden gerçekten bıktım."

İkizler anında ortadan kayboldu.

Zebulon onu görmezden gelerek başını Kara Avcı'ya doğru eğdi. "İyi misin, Trieg?"

"Kanayan ben değilim, ZT. Bu en iyi Arikos'a sorulacak bir soru."

Geary çoktan onun yanına gelmişti. Arik yerde yatıyordu ve eli kanayan yarasının üzerindeydi. Kan parmaklarını kaplamıştı ve gördüğü manzara karşısında kadının midesi bulandı. Yara o kadar derindi ki, açıktaki kemiği bile görebiliyordu. Acıyla başa çıkmak için çenesini sıkarken yüzünü ter kaplamıştı.

Adamın alnındaki saçları geriye doğru taradı. "Sana bir ambulans çağırmalıyız."

"Pek sayılmaz," diye tersledi Zebulon arkasından. "Sadece kıcını kaldırman ve onu görmeme izin vermen gerekiyor."

Kadın cevap veremedi ya da hareket edemedi Zebulon onu kenara itti ve Arik'in gömleğini yırtarak açtı.

Geary bıçağın geride bıraktığı yırtık pırtık yaraya bakarak irkildi. "Ona zarar vermeyin."

Zebulon ona karşı dudağını büktü. "Buraya kadar onu incitmek için mi geldiğimi sanıyorsun? Eğer canının yanmasını isteseydim, onu Tweedle Dumb and Dumber'a bıraktırdım." Zebulon Arik'e dönerek elini yaranın bir santim kadar üzerinde gezdirdi ve ileri geri hareket ettirdikçe yara kendini kapattı.

Geary şaşkın şaşkın ona bakarken, içinden bir şok geçti.

Tabii ki yara kendi kendine iyileşti. Elbette. Bu çok mantıklıydı, değil mi? Arik onu kafede yalnız bırakmıştı ve tuhaf bir Scottishesque adam onu rüyalarına giren, steroidli biyonik kangurudan daha yükseğe sıçrayabilen iki adamla ve bir başka korkunç adamla savaşa götürmüştü Eliyle açık yaraları iyileştirebilen bir adam.

Her şey anlamlıydı.

Eğer büyük miktarlarda yasadışı uyuşturucu kullanıyorsanız.

"Tamam, rüya görüyorum. Halüsinasyon görüyorum. Stresten kaynaklanıyor. Bugün zor bir gün geçirdim ve zihnim kendini bir şeylerden korumaya çalışıyor. Bir sürü şeyden."

Üç adam ona kaşlarını çatarak bakıyor, bu da onun öfkesini daha da artırıyordu.

"Sanki kendi kendime konuştuğum için üçünüzden daha az akli başında biriymişim gibi."

Trieg boğazını temizledi. "Bence onun hafızasını silmelisin, ZT. Şu Varlık Avcısı şeyini yap ki normale dönsün ve bizi tamamen unutsun."

Zebulon alay etti. "Ben Chthonian'ım, Trieg. Biz bunu yapmayız."

Yanıt karşısında yüzünü buruşturan Trieg ensesini ovuşturdu. "Bence sen başlamalısın."

Geary bir adım geri çekildi ve iki işaret parmağıyla sağ omzunun üzerini gösterdi. "Ve sanırım kendimi eve götürmeliyim." Parmağıyla adamlara işaret etti, göz kırptı ve nefesini dişlerinin arasına alarak küçük bir tıklama sesi çıkardı. "Size iyi geceler... ile Siz ne yaparsanız yapın. Sonra görüşürüz." Döndü ve bir adım uzaklaştı, sonra geri dönüp onlarla yüzleşti. "On İkinci bir düşünce, alınmayın ama hiçbirinizi bir daha görmek istemiyorum. İyi geceler."

Arik, ZT'ye hızlıca teşekkür ettikten sonra kendini yerden kaldırdı ve Megeara'nın peşinden koştu. Tam ara sokaktan çıkarken ona yetişti ve onu durdurdu.

"Megeara-"

"Geary," diye tersledi.

"Geary," dedi, onu durdurarak zarar vermiş olma ihtimaline karşı kolunu ovarken onu yatıştırmayı umuyordu. "Lütfen. Bunların hiçbirini görmeni istemedim."

"Neyi gördün?" diye sordu sesinde biraz histeriyle, "Ben bir şey görmedim. Orada korkutucu insanlar yoktu. Garip bir şey yok." Adamın pazularını okşadı, sonra da hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsedi. "Şimdi eve gidiyorum ve yarın doktorlara beynimde tümör olup olmadığını kontrol ettireceğim. Bir sürü test yapılacak. Her şey tamam. Sorunum her neyse bulacağız ve onunla başa çıkacağız. Bu noktada benim oyum ya tümör ya da uzaylı testi. İkisi de benim için uygun."

"Tümörün yok ve etrafta koşuşturan uzaylılar da yok. Sen deli değilsin."

"Hayır mı?" Yüzü dehşet içindeydi. "O zaman neyim ben?" O cevap vermeden önce ellerini kaldırdı. "Hayır, bekle. Daha iyi bir soru, sen nesis?"

Arik nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Ama zaten çok şey gördüğü için ondan bir şey saklamanın anlamı yoktu. Artık tamamen dürüst olma zamanıydı. "Oneroi'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Sesindeki alaycılık o kadar derindi ki şampiyon bir yüzücüyü bile boğabilirdi. "Bir Yunan uyku tanrısı. Aslında ben Doktora yapmama izin vermeden önce bu konuda çalışmam gerekiyor, anlıyor musun?"

"Biliyorum," dedi sakince. "Oneroi uyku tanrılarıdır." Yavaşça konuştu, her kelimeyi dikkatle telaffuz etti. "Beni tanıyorsun Geary. Beni uzun zamandır tanıyorsun...."

Kadın gergin bir kahkaha attı ve adam ona bakarken gözlerindeki berraklığı görebiliyordu. "Yani ne diyorsun? Sen bir Oneroi misin?"

Yavaşça başını salladı.

Geary güldü. Hem de çok. Ta ki onun kahkahasına katılmadığını fark edene kadar.

İçini bir ürperti kaplayınca donup kaldı. "Sen bir tanrısın, ha? O zaman bana sadece bir tanrının bilebileceği bir şey söyle."

Cevabını verirken tereddüt bile etmedi. "Seninle tanıştığım ilk gece rüyanda bir çikolata nehrinde yıkanıyordun. Tüm vücudun çikolatayla kaplıydı ve ellerini şelalenin altında birleştirip çikolatayı içiyordun. Arkandan geldim ve boynunu öptüm, sonra sana ikimizin de içtiği bir kadeh verdim. Kadehi doldurdun, sonra çikolatayı üzerime döktün ve yaladın-"

Konuşmasını engellemek için elini adamın ağzının üzerine koydu. "Sen de oradaydın."

"Ben de oradaydım."

İçinden inançsızlık akıyordu. Bu olamazdı. Bu hiç mantıklı değildi. "Peki ya Vanderbilt?"

"Bazen bunun hayalini kurarsınız. Yaşadığın dehşeti yeniden yaşıyorsun. Biraz araştırdım."

Hayalindeki Arik'le sevişme anıları zihninde canlanırken Geary elini bıraktı. şimdi bunun gerçek olduğunu öğrenmek ...

Bu onu kızdırdı. "Biraz mı gzetledin? Hayır dostum, çok fazla gzetlemişsin." Aklından çeşitli anılar geçerken Geary utandı. "Senin gerçek olduğunu bilmiyordum. Hayır. Sen gerçek olamazsın. Bu saçmalık. Hepsi saçmalık. Bana yalan söylüyorsun."

"Bu gerçek, Geary." Kızın elini kendi elinin içine aldı ve atan kalbini hissedebilmesi için göğsüne bastırdı. "Ben gerçeğim."

Adamın bıaklandığı yere baktı. Hiç kan yoktu. Kıyafetlerinde, yarasını kendi gözleriyle gördüğü yerde yırtık yoktu.

Ama ellerinde hâlâ kan vardı. Onun

kanı.

Tıpkı onu evinden aldığı zamanki gibi görünüyordu. Tıpkı onu masada bırakıp ortadan kaybolduğunda göründüğü gibi.

Bakışları adamın omzunun üzerinden Trieg'in gölgelerden onları izlediği yere kaydı.

Elini Arik'ten çekti ve Trieg'e doğru işaret etti. "Ve o sadece garip." Arik'ten uzaklaştı ve anında tekrar Zebulon'un içine girdi. Tamam, birdenbire, hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkması onu rahatsız etmişti ama bu kadarı da yeterdi. "Peki senin derdin ne ki sürekli kendini yoluma çıkarıyorsun?"

Sadist bir kahkahayla cevap verdi, "Çok alıngan Skotos. Çekiciliğini görebiliyorum."

Arik homurdandı. "Oh, hiçbir fikrin yok."

Yanından geçmeye çalıştığında Zebulon onu durdurdu. "Kaba olmak istemem ama bu da ne? Ben bunun için yaşıyorum. Bu gece burada gördüklerin hakkında çene çalmaya başlayamazsın."

Oh, bu paha biçilemezdi. "Büyük bir tehdit oluşturun, koca ZT. Flaş haber, ben hiçbir şey görmek istemedim. Sizler beni isteğim dışında bu işe sürüklediniz, başka bir şekilde değil ve kime söyleyeceğim ki zaten? İsteyeceğim son şey, gördüğüm için sürüklenip götürülmek... daha önce hiçbir mantıklı insanın görmediği bir şey."

Zebulon ona hem eğlence hem de kızgınlık ifade eden ukala bir sırıtış attı. "Burada neler döndüğünü anladığını sanmıyorum, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok ve alınmayın ama ben böyle seviyorum. Clueless kuralları."

Canavar yine de geçmesine izin vermedi. Zebulon başını Arik'e doğru eğdi. "Skotos gelmek için hayatını tehlikeye attı.

Seninle olmak için buradayım Geary. Ona saldıran Şu ikisi. Onlar suikastçı ve eminim geri döneceklerdir. Muhtemelen takviye kuvvetlerle. Ve Şimdi onları gördüğüne göre, senin için de gelecekler, seninle hala konuşmamın tek nedeni bu. Ahlaki olarak kendimi mecbur hissediyorum.

En azından sana saldıracakları konusunda uyar. Teorik olarak onları öldürüp seni kurtarabilirim ama o zaman da ve o kadar karışıyor ki gerçekten yapamam. Onları çıkarmaktansa ölmene izin vermem daha iyi. İkilemimi anlıyor musun?"

Acı bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. Benim gördüğüm tek ikilem, senin kararsız görüldüğün yakın ölümüm. Alo? Az önce bana söylediklerinden herhangi birini duydun mu?" Bu nasıl olabilirdi?

"Duydum ama benim yaşıma geldiğinizde bazı şeylerin kendi haline bırakılması gerektiğini anlıyorsunuz. Ölüm sadece doğaldır."

"Ah evet," dedi, aşağılayıcı bir bakışla vücudunu tarayarak, "sen yaşlı bir adamsın. Kaç yaşındasın? Yirmi beş mi?"

Yanıt verirken kesinlikle eğleniyordu. "Daha çok yirmi beş bin yaşında. Aşağı yukarı birkaç yüz yıl. Benim yaşımda artık gerçekten sayılmıyoruz."

Geary bu derin ve kuru ses tonu karşısında yutkundu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Arik'e baktı, o da aynı hareketi tekrarladı. Gergin ve aniden kararsız bir halde tekrar Zebulon'a baktı. "Sen yirmi beş bin yaşında mı?"

"Eğer kesinlik arıyorsanız, yirmi yedi bin beş yüz kırk iki, ama gerçekten

önemli mi?"

Geary çenesinin düştüğünü hissetti. O kadar yaşlı olmasına imkân yoktu. "Bu da seni Aurignacian Dönemi'nde doğmuş biri yapar."

"Pek değil, bu benden birkaç yüz yıl öncesine dayanıyor. Ama ben ona yakınım."

Eski, çok eski tarihini gözden geçirirken onun ne dediğini zar zor anlayabiliyordu. "Ve bu seni-"

"Bir Cro-Mag," dedi sırtarak, "yani evet, bana barbar bir mağara adamı dediğinizde öyleyim. Kelimenin tam anlamıyla. Hatta bir zamanlar şimdi Toledo, İspanya olan yerde kışıma tekmeyi basan birkaç Neandertal bile tanıdım. Ama işin eğlenceli kısmı şu. Senin Şuradaki erkek arkadaş benden bile büyük ve ailesi tarafından bebek olarak görülüyor."

Ve bu ifadelerin gülünçlüğü göz önüne alındığında, aklından en berbat düşünce geçti. "Atlantis zamanında ikiniz de buralardaydınız."

Arik kolyesini bu şekilde öğrenmişti. Siteden nasıl haberdar olduğunu.

Tanrım, doğruydu.

Onlar ...

Düşüncesini bile tamamlayamadı. Tamamlayamadı.

Trieg öne doğru hareket ederek onun omzuna sempatik bir şekilde dokundu. "İlk duyduğunuzda biraz afallıyorsunuz. Artemis'le tanıştığım gece yüzümü görmeliydin. Biraz

Sana bir tavsiye, aşkım. Onunla git. Bu arada benim de devriye gezmem gerekiyor. Hepinize iyi geceler."

Evet, tabii. Bırakın dişleri parlayan adam hayatına geri dönsün. Neden olmasın? Ölmesini isteyen ölümcül ikili tarafından takip edilmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Ve Bay Freakzoid Neanderthal Cro-Mag adamı.

Şeytan demişken, Zebulon yüzünü silmeyi çok istediği alaycı bir sırıtışla onu izliyordu.

Arik tüm bu olanların ciddiyetini anlayan tek kişiydi.

Zebulon dikkatini Arik'e çevirdi. "Peki dostum, Dolophoni'yi daha ne kadar izlemem gerekiyor?"

Arik cevap vermeden önce yorgun bir nefes verdi. "İki hafta içinde bu dünyadan gitmiş olacağım... tabii önce beni öldürmezlerse."

Zebulon başını salladı. "Gerçekten eve gitmene izin vereceklerini mi düşünüyorsun?"

Kızgınlığı Arik'in gözlerine de yansımıştı. "Pek sayılmaz. Öyle ya da böyle öleceğimi düşünüyorum."

"Güzel," dedi Zebulon sert bir sesle. "Düşündüğüm kadar aptal değilmişsin. Sana tek tavsiyem onları sokaklarımdan ve halkın gözünden uzak tutman. Temizlemekten hoşlanmıyorum bu tür karmaşalar."

Arik onun hissettiğinden daha az eğlenmiş görünüyordu. "Ben de pek Ty-D-Bol Man sayılmam."

"O zaman bir anlaşmamız var. Ayaktakımını bölgemden uzak tutun yoksa hepinizi paspaslarım."

"Elimden geleni yapacağım."

Zebulon, kelimenin tam anlamıyla eriyip yok olmadan önce başını eğdi.

Geary öfke, acı ve korku arasında gidip geliyordu. Bir yanı kendisini bu işe bulaştırdığı için Arik'i tokatlamak isterken, bir yanı da olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu. Kazanan onun alaycılığı oldu. "Randevu için çok teşekkürler. Çok eğlendim.

Gerçekten, bunu bir ara tekrar yapmalıyız. Ne zaman birlikte olsak yaşadığımız bu ölüme yakın deneyimleri gerçekten seviyorum. Çok canlandırıcı oluyorlar."

Ona tekrar dokunmak için uzandı. "Geary-"

"Dokunma bana," diye tersledi ondan uzaklaşırken. "Sakin buna cüret etme."

Arik elini isteksizce geri çekti. Onun öfkesini anlıyordu ve buna tamamen hakkı vardı. Buraya gelmeden önce tüm bunların onu nasıl etkileyeceğini düşünmemiş olması ne tuhaftı. Dürüst olmak gerekirse, umurunda da değildi.

Ama şimdi farklıydı. Şimdi daha önce hayal bile edemeyeceği şekilde önemsiyordu.

Ve onunla sadece kısa bir süre birlikte olmuştu. Birlikte daha fazla zaman geçirdikten sonra nasıl olurdu?

Hades'le pazarlık yaparken ne düşünüyordu? Onu nasıl bu kadar kolay sunabilmişti?

Yaptığı çok bencilce bir şeydi ve şimdi hissedebildiği için bunun ne kadar bencilce olduğunu tam olarak anlıyordu. Ve tüm benliğiyle pişmanlık duyuyordu. Ona yaptıklarından çok daha iyisini hak ediyordu.

Ondan çok daha iyisini hak ediyordu. Yaptığı şey yanlıştı. Bunu artık biliyordu ama değiştiremezdi.

Geary başını salladı. "Bunu anlamıyorum. Kim olduğun konusunda bana yalan söyledin. Neden?"

Arik onun sesindeki acıyı duyunca yutkundu. O kadar yoğundu ki kendisi de hissetti. "Neden? Sana gelseydim ve bir tanrı olduğumu söyleseydim ne derdin? Seninle bedenen tanışmak isteyen uykunda mı? Beni içeri alır mıydınız yoksa yetkilileri mi çağırırdınız?"

"Bu çok gülünç," diye itiraf etti.

"Evet," dedi, ona neden böyle davrandığını anlatmaya çalışarak. onun yanında olmaya ihtiyacı vardı. "İçine doğduğum dünyayı hayal bile edemezsin, Geary. Orada kahkaha yok, neşe ya da mutluluk yok ve sonra bir gece tesadüfen seni buldum. Tenine dokunduğunda güneşin sıcaklığına gülen seni. Sen ki... bir keresinde ne demiştin? Hershey's Kiss yemekten kaynaklanan bir chocogasm-her neyse. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği düzeyde şeyler hissediyorsunuz. Yaşadığım onca yüzyılda senin gibi birini hiç tanımadım. Ve iki hafta boyunca sadece seninle olmak istedim. Seni hissetmek, insan insana ve bu dünyayı anlamak için. senin gözünden canlı."

Geary ne düşüneceğini bilemiyordu. Daha önce hiç kimse onunla bu kadar tutkulu konuşmamış, ona karşı bu kadar tutkulu olmamıştı. Buna ne demeliydi?

"Sadece insan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim Megeara. Sadece kısa bir süreliğine. Sana bir erkek olarak dokunmak ve adımı söylerken hayallerinin çarpıttığı sesini değil, gerçek sesini duymak." O Tereddütle ona doğru uzandı ve elini kendi elinin içine aldı. "Sen

Teninize nazik bir dokunuşu hiç tatmamışken bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hayal bile edemezsiniz."

Ses tonundaki samimiyet karşısında içinde bir şeyler eridi. Soluk mavi gözlerindeki samimiyet. Söylediği her kelimede ciddiydi. "Yani ölmüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Senin kullandığın anlamda değil, hayır. Ama dünyama geri dönmek zorunda kalacağım ve büyük olasılıkla orada öleceğim. Görünüşe göre buraya gelmek bazı ciddi insanları kızdırmış ve bundan sonra yaşamama izin vermeye niyetleri yok."

"O zaman seni bunun için öldüreceklerini biliyorsan neden buraya geldin?"

"Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar bunu bilmiyordum, ama bilseydim bile fikrimi değiştireceğinden şüpheliyim. Yine de senin için geldim."

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Onu görmek hayatına nasıl değebilirdi? "Sen delisin, değil mi?"

"Sadece sana gelince."

Geary gözlerini kapattı ve o ana kadar yaşadığı her şeyin son birkaç dakika içinde olanları düşündüm. Korkunçtu. Sanki bir şey onun içini dışına çıkarmış gibi hissediyordu. Artık neye inanacağını bilmiyordu. Artık neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyordu.

İçgüdüsel olarak kolyeye uzandı - onu topraklamaya yardımcı olacak sağlam bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı. Ama kolyeye dokunduğu anda, daha önceki konuşmaları aklından geçerken kalbi durdu. "Atlantis'in nerede olduğunu biliyorsun." Bu bir ifadeydi.

Başını salladı.

İnançsızlık, onun dünyasındaki varlığının her parçası ona çarptığında içinden geçti. "O zaman babam haklıydı. Gerçekten varmış. Tam burada. Tam da söylediği yerde."

Arik yine onun sözlerini onaylamak için başını salladı. "Sen Bu öğleden sonra kutuyu bulduğunuzda limanın üzerinde yüzüyordunuz. Tam oradaydın, Geary. Ona gerçekten dokundun."

Onu düşününce gerçekten gözleri yaşardı. Görevini tamamlarken. Verdiği sözün anahtarlarından birini elinde tutarken. "Gerçekten öyle miydim?"

"Evet. Sen haklıydın Megeara. Baban da haklıydı."

Bir adım geri çekilirken eliyle ağzını kapattı. Şüphelenmek bir şeydi ama bilmek tamamen farklı bir şeydi.

"O zaman geldik," dedi baş döndürücü bir kahkahayla. "Onu bulduk."

Ama Arik onun sevincini yansıtmıyordu. Onu uyarırcasına bakarken gergin ve ciddiye. "Bu senin için iyi haber. Asıl soru, kötü haberi bilmek istiyor musun?"

Pek sayılmaz. İyi şeylerin tadını çıkarmayı tercih ederdi. En azından bir iki saniye için. Ama kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir faydası yoktu. Eski bir çocuk masalında söylendiği gibi, kimse beladan kaçamazdı. Ondan kaçmak için yeterince uzak bir yer yoktu. "Elbette, bu gece burada olanlardan daha kötü ne olabilir ki?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Tanrıça Artemis'in bugün teknenizi havaya uçurmuş olması bunun önüne geçer mi geçmez mi?"

Geary bu sözler kafasına dank edince gözlerini kırıştırdı. Dürüst olmak gerekirse, tüm çılgın hayallerinde, bu bir şekilde ondan kaçmıştı. O

Arik'in bir silah tüccarı ya da suikastçı olduğunu düşünmeyi tercih ederdi.

"Affedersiniz?" diye sordu, adamın kendisiyle oyun oynuyor olabileceğini umarak.

"Beni doğru duydun. Artemis senin Atlantis'ten uzak durmanı isteyen pek çok kişiden biri."

"Peki ben bu ayrıcalığı kazanmak için ne yaptım?"

"Temelde bu gece yaptığınız şeyin aynısı," dedi derin bir erkek. arkasından bir ses geldi. "Ait olmadığın bir yere burnunu sokuyordun."

Geary yabancı sesle döndü, sonra rüyasında Arik'e saldıran diğer insanları görünce kaskatı kesildi.

Oh. Kahretsin.

BÖLÜM 14

Karşılarındakilerin gözlerindeki kıyameti gördükçe Geary'nin içine dehşet dolu bir korku yayıldı. "Bu adamlardan gerçekten yorulmaya başladım."

Arik boğazının arkasından kaba bir ses çıkardı. "İnanın bana, duygularınızı tamamen paylaşıyorum."

Bu onu pek rahatlatmadı. "Peki ne yapmamızı öneriyorsun?"

Arik, onun bile tahmin edemeyeceği bir umursamazlıkla omuz silkti. anlamak için. "Onlar dokuz kişi ve biz iki kişiyiz. Onlar bir tanrının güçlerine sahip, biz ise insanız." Ona Sean Connery/James Bond tarzı gizemli bir gülümseme verdi. "Bu yüzden kaçmamızı öneriyorum. Hızlıca."

Geary daha cevap vermeyi düşünmeden, Arik onu hayatlarını kısaltmaya çalışan karanlık ordusunun aksi yönüne doğru itti. Geary'nin kalbi küt küt atıyordu. Elini tuttu ve onu bir sprinteri gururlandıracak bir hızla ara sokaktan geçirip parke taşlı caddeden aşağı indirdi.

İşe yarayabileceğini düşündüğü bir an oldu ama kadınlardan biri birden önlerinde belirip yollarını kesince bu umudu çabuk söndü.

Tanrıça Arik'e baktı. "Sorun nedir, Skotos? Yıkandık ve her şeyi yaptık. En azından bir merhaba demeden bizi terk etmek istemezsin herhalde."

"Merhaba." Sonra Arik hiç tereddüt etmeden Geary'yi bıraktı ve tanrıçayı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Dönüp duran tanrıça, Arik'in solar pleksusuna sersemletici bir darbeye karşılık verdi. Arik yüzünü buruşturdu, sonra ona öyle sert bir ters yumruk attı ki, tanrıça tökezleyerek geri çekildi.

Geary kadının belindeki, kemerine bağlı bir sopaya benzeyen bir şeyi tuttu. Sopayı salladı. tanrıçanın sırtına vurmadan önce serbest bıraktı. Temasla birlikte kör edici bir ışık parladı ve ardından o kadar güçlü bir güç patlaması geldi ki ikisini de birbirinden ayırdı.

"İyi misin?" Arik sordu.

Geary'nin tek yapabildiği başını sallamaktı.

Sopayı alıp diğerlerine dönmeden önce onu yanağından öptü.

Vücudunu yakmaya devam eden dalgalanmanın etkisiyle sarsılan Geary tökezleyerek uzaklaşırken, ikizlere tekrar saldırmak için harekete geçti.

"Megeara..."

O derin hipnotize edici kadın sesi zihnine fısıldadı. Haftalardır onu çağıran sesin aynısıydı bu. Ama bunun için zamanı yoktu. Geary kafasını temizlemek için salladı.

"Beni dinle Megeara. Taktığın madalyonu kullan. Onu dilinin altına yerleştir ve içine girmeme izin ver."

"Ne?" diye nefes aldı.

"Sadece yap çocuğum, ben senin için onların icabına bakacağım. Güven bana. Seni koruyabilirim."

Evet, o gitmişti, cidden gitmişti ve yine de aklından bu düşünce geçerken bile, bunu denemenin ne zararı olabilirdi ki? O ve Arik zaten kışlarına tekmeyi yiyorlardı. Ne zararı olabilirdi ki?

Ne de olsa, onları öldürmek isteyen bir grup tanrıyla savaşıyorlardı ve son birkaç dakikada gördükleri göz önüne alındığında, birkaç inanç sıçraması daha neydi ki?

"Bunu yaptığıma inanamıyorum." Küçük parayı yukarı çekti ve ağzına, dilinin altına yerleştirdi. Tuzlu metalik tat karşısında yüzünü buruşturdu. Ama bu sadece bir süre sürdü.

nanosaniye içinde ağzını sıcak bir şey istila etti. O şey her neyse, orada durmadı. İçine lav gibi yayıldı, vücudunu ısıttı ve kalbini hızlandırdı.

Ve içinden geçerken, zihnini görüntüler doldurdu. Eski bir dünyanın görüntüleri. Altınla dolu bir salonun. Gümüş bir sis gibi dönen değişken gözleri olan sarışın güzel bir kadının yüzünü gördü.

Geary'nin kulağına daha önce hiç duymadığı bir dilde kelimeler fısıldandı.

Sonra bir şey koptu. Geary, sanki o anda Bedeninin dışına itilmişti, böylece diğerlerine tepeden bakan bir hayaletten başka bir şey değildi - ama hâlâ bedeninin içindeydi. Sadece başka biri onu tamamen kontrol ediyordu. Bu çok garip bir duyguydu. Bilinçli olmak ve tepki vermemek. Ne denerse denesin, bedeni onun talimatlarını görmezden geliyordu.

Tanrılardan biri ona saldırmak için geldi. Adamla yüzleşmek için ona doğru yönelmeden önce içinden akan sıcak güce güldü. Adam ona saldırdı. Kadın tecrübeli bir profesyonel gibi eğildi ve adamın dizine dirsek attı. Acı içinde tıslayarak, dizi kırılınca eğildi.

Hızla ayağa kalktı, sonra kolunu savurarak yumruğuyla onu çenesinin altından yakaladı. Bu darbe onu iki büklüm, doğruca yere savurdu.

Sonra Deimos ona yaklaştı. O olduğunu nasıl anladığından emin değildi ama anlamıştı.

Geri çekildi. "Aekyra Apollymi?"

Apollymi sen misin?

Soru Atlantis dilinde sorulmuş olsa da, Naiea soruyu anladı ve daha da iyisi, kendi isteği dışında da olsa cevapladı. "Naiea."

Ondan bir adım daha uzaklaştı. Bunu yaparken elleri daha da ısındı. Onları dışarı fırlattı ve bir patlama Parmak uçlarından yayılan ışık, sokağı ışıkla doldurdu.

İki saniye sonra, tanrılar sanki hepsine yıldırım çarpmış gibi uçmaya başladılar.

Arik, Atlantisli bir tanrı okunun sıcaklığını hissederken yüzünü korumak için elini kaldırdı. Ama onu on bir bin yıldır var olmayan bir şeyin etkisini hissetmesinden daha çok hayrete düşüren şey, bunun Megeara'dan gelmiş olmasıydı.

"Apollymi!" Deimos Atlantisçe hırladı. "Bu senin savaşın değil. Geri çekil."

"Naiea, Olygaia eta."-Evet, öyle, Olimposlu. Ses Megeara'ya aitti ve aynı zamanda Atlantisçe kelimeleri bir yerli gibi konuşuyordu. "Anekico ler aracnia."

Zafer örümceğın. "Sabır günü kazanır" anlamına gelen eski bir Atlantis deyişiydi.

"Ki mi ypomonitikosi teloson semerie."

Ve bugün sabrım sona eriyor. Dişlerini sıkmış olsa da sesi yüksek, net ve öfkeliydi.

Olimpos'un salonlarına kadar ulaştığını söyleyebileceği bir ses tonuyla kelimeleri hırladı.

Daha da önemlisi, Dolophoni'yi bu ruh halindeyken Yok Edici'den en ufak bir parça bile istemediklerine ikna etmek için yeterliydi. Deimos geri çekilme çağrısı yapmadan önce diğerlerine baktı.

Anında yok oldular.

Arik yoluna devam ederken dudaklarındaki kanı sildi. temkinli bir şekilde Megeara'nın yanına gitti. Güçlerinden yoksun olmasına rağmen, Megeara'nın bedenini dolduran Apollymi'nin özünü hissedebiliyordu. Gözlerinin rengi dönüyor ve gümüşle noktalanıyordu. Her yerinden öfke ve intikam akıyordu.

Diğerlerinin peşinden gitmeye başladı, ancak onları takip edemeden ve bu sırada Megeara'ya zarar vermeden önce onu durdurdu.

"Ochia, Apollymi. Anekico ler aracnia epitrepedio. Efto ler kariti u topyra."

Hayır, Apollymi. Bırak zafer örümceğın olsun. Ne yeri ne de zamanı.

Ona tısladı ve adam saldırmısaydı saldıracaktı. Megeara'nın dudaklarından kolyeyi çekti. Bu ani hareket Megeara'nın ona doğru yığılmasına neden oldu. Onu kollarının arasına aldı ve tanrıça kollarını açmaya zorlanırken onu orada tuttu.

Megeara'nın bedeninden geri çekildi. Kız titrerken ona sıkıca sarıldı.

Yabancı bir güçsüzlük her yanını istila ederken Geary zar zor nefes alabiliyordu. Daha önce çok güçlüydü; şimdi ise yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüzdü. Başını Arik'in boynuna yaslayarak onun desteği için minnettar oldu çünkü şu anda kendi kollarını bile kaldıramıyordu.

"O da neydi?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Atlantis tanrıçası Apollymi. Her ne kadar Kalosis'te hapsolmuş durumda, insanlara ve elementlere ulaşabiliyor ve zaman zaman onları ele geçirebiliyor. Güçleri bu düzlemde özgür olsaydı sahip olacaklarının yanında çok küçük kalıyor ama yine de etkileyici."

"Bunu neden yaptı? Neden bana sahip oldu?"

"Çünkü onu kurtarmak için sana ihtiyacı var ve seni öldürürlerse hiç umudu kalmaz."

"Anlamıyorum."

"Atalarında saf Atlantis kanı olmalı. Sanırım bu yüzden çoğu kişi duyamazken sen onu duyabiliyorsun. Anlamalı olan tek şey bu.... Yok edilmeden önce Atlantis'te yaşayan iki ırk vardı. Yerliler.

Atlantis panteonundan doğanlar ve Yunanistan'dan atıldıktan sonra oraya sığınan Apollitler. Apollymi'nin mührünü kırmak ve onu dışarı çağırmak için bir Atlantislinin kanına ihtiyacı vardır. Bu yüzden sizi tüm gücüyle koruyacaktır."

Geary, üzerindeki yazıyı görebilmek için elini kolyesine götürmek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Bunun sadece bir madeni para olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Bu onun rahibeleri tarafından takılan madalyon. Ne zaman tehlikede olsalar, senin yaptığın gibi yaparlardı, ağızlarına koyacak ve onları koruyacaktı."

Vay canına, ne sigorta poliçesi ama. Emrinde bir tanrıça bulundurabilecek çok fazla insan yoktu. Yapıldı Geary, Apollymi'nin yanlış alarm durumunda ne yapacağını merak ediyor.

Apollymi'nin Dolophoni'yi ne kadar kolay savuşturduğu düşünüldüğünde, Geary bunu düşünmek bile istemiyordu. Böyle bir güce sahip olan Apollymi, onu yanlışlıkla çağıran kişiye kolayca düşman olabilirdi.

"Neden saldırganlarımız onlarla savaşmaya başladığımda onu ağızımdan çekip almadılar?"

"Onlar Yunan panteonundan. Bu numarayı bildiklerinden şüpheliyim, yoksa eminim yaparlardı." Ayağa kalkana kadar onu yavaşça vücudundan aşağı kaydırıldı.

Geary'nin tekrar ayağa kalkabilmesi tam bir saniye sürdü. Ve o zaman bile bacakları o kadar dengesizdi ki destek için Arik'in koluna tutundu. Adamın sıcak kokusu ve gücü onu daha da dengeledi ve varlığı için minnettar oldu. "Bu numarayı nasıl biliyorsun?"

Ona şeytani bir sırıtma yaptı. "Eski bir Oneroi olmanın faydaları. Herkesin rüyasına girebildiğimiz için, diğer tanrıların bilmediği pek çok numara biliyoruz."

"Ama insan formundaki o adamlarla nasıl savaşılacağını değil," diye hatırlattı ona.

Adam biraz mahcup görünüyordu, bu da kızın ilgisini çekmiş ve hoşuna gitmişti. "Kazanmak için değil. Ama kendi bedenimde ve krallığımda... ölümcül biriyim."

Geary, o berrak gözlere bakarken elinin altında pazı kaslarının çalıştığını hissedebiliyordu. Rüyalarında o ağız binlerce kez öpmüştü. Dilini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirmiş ve her santimini yalamıştı. Adamın da onun kadar büyülenmiş olması onu hayrete düşürmüştü. Ama bundan da öte, buna inanmayı neredeyse imkânsız buluyordu.

"Buraya gerçekten benim için mi geldin?"

Başını salladı, gözleri sıcaklığıyla onu kavuruyordu. "Evet."

"Peki hayal kırıklığına uğradın mı?"

Ağzının bir köşesi baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Sadece kıyafetlerimi yırtıp benimle sevişmemen şartıyla... çikolata içinde."

Geary son yirmi dört saat içinde keşfettiği her şeyi gözden geçirirken başını ona doğru salladı. Dehşete düşmesi gerekiyordu ve bir açıdan da düşmüştü. Ama bir yandan da onun insan düzleminde bir tanrı olması onu rahatlatmıştı. En azından şimdi başına gelenlerin bir kısmını anlamıştı.

Her ne kadar daha iyi hale getirmese de, bu açıklama akıl sağlığını kurtarmak için uzun bir yol kat etti.

Her şeyi anlamaya çalışırken ondan bir adım geri çekildi. "Bütün bunları gerçekten anlamıyorum. Beni rüyalarımda ilk kez nasıl buldun?"

Elini kızın elinin içine aldı ve açıklarken tuttu. "Yaşadığım yerde oda gibi odalarımız var. Bizde yok Onları kullanmak zorundayız, ancak insanlarla bağlantı kurmayı biraz daha kolaylaştırıyorlar - güçlerimizi artırabiliyorlar ve bize

Bunu yaparken rahatsız edilmeden dinlenebileceğimiz bir yer. Sadece

Dezavantajı ise, biz bu durumdayken iktidar sahiplerinin bizi daha kolay izlemesine olanak sağlamasıdır. Ne zaman strobilos'ta olsak, havada asılı kalıyor ve rüyalara girip çıkıyoruz.

Ne zaman canlı bir rüya gören birini bulsak ona doğru çekiliriz."

"Ve sen de benimkine

çekildin." Başını salladı.

İnanılmazdı. Bunu yapabildiğini hayal bile edemezdi. İnsanları gözetlemek ve uykularına katılmak. "Peki başkasının rüyasında olmak nasıl bir şey?"

"Jöle içinde yıkanmak gibi. Biraz kalın ve zaman zaman bunaltıcı olabiliyor. Ne bulacağınızı asla bilemiyorsunuz. Tanıdığım Skoti'lerin çoğu kabusları tercih ediyor, çünkü bundan adrenalin patlaması yaşıyorlar."

Bu, Oneroi hakkında okuduklarına hiç benzemiyordu.

"Araştırmalarım göre, rüyaları sizin yönlendirdiğiniz ve yönettiğiniz, onlara sizin sebep olduğunuz yazıyor."

"Bir zamanlar vardı. Oneroi, rüya verme konusunda son derece aktifti ve onları hem insanları hem de tanrılar ve insanlar. Sonra bir gün kardeşlerimden biri Zeus'un bir keçiye arzulamasını sağlamak gibi bir hata yaptı... cinsel olarak. Bunu bir şaka olarak yaptı, komik olacağını ve kafanın

Ona hakaret ettikten sonra tanrının bir ya da iki basamak aşağı indirilmesi gerekiyordu. Zeus, akli başına geldiğinde o kadar öfkelenmişti ki, ısrarcı dostlarımız Dolophoni'nin bizi toplayıp kendisine getirmesini sağladı. Aralarında sorumlu olanın da bulunduğu küçük bir grup öldürüldü. Diğer bir grup ağır bir şekilde cezalandırıldı ve geri kalanımız hiçbir duyguya sahip olmamakla lanetlendi."

"Neden?"

"Zeus, hırs, kıskançlık, mizah ve geri kalan duygusal gam olmadan, bir daha ona ya da diğer tanrılardan herhangi birine bulaşmamızı engelleyeceğini düşündü."

Geary onun mantığını anlayabiliyordu ama aptal bir varlığın hareketleri yüzünden herkesi cezalandırmak biraz acımasızca görünüyordu. "Ve işe yaradı mı?"

"Tam olarak değil. Rüyaları yönlendirmek ve insanlara ilham vermek için orada olmadığımızda, bazı insanlar ve diğer yaratıklar akıllarını kaybetmeye başladılar. Zeus, bastırılmış duyguları kanalize etmek ve insanların ve diğer varlıkların kapalı bir ortamda ne istediklerini belirlemelerine yardımcı olmak için bize ihtiyaç olduğunu öğrendi. Rüyalar herkes için gerekli bir çıkış yolu sağlar. Böylece Oneroi diğerlerine rüyalarında yardım etmekle görevlendirildi. Bir süre için işe yaradı, ta ki rüya halindeyken yine duygularımız olduğunu fark edene kadar. Korku, aşk, tutku...

Hepsi oradaydı ve ne zaman özel bir insan sınıfı bulsak bu duygular aşırı derecede güçlenirdi. Ancak rüya dünyasından ayrıldığımızda, ödünç alınan duygular buharlaşır ve bizi yine boş ve soğuk bırakacak."

Bunun nereye varacağını görebiliyordu. "Yani bazılarınız duygulara bağımlı hale geldi. Bir uyuşturucu gibi."

Başını salladı. "Onu arzulayanlara Skoti denir."

Geary, Zebulon'un Arik Skotos'u aradığını hatırladı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Benim dünyamda öyle. Skoti kontrol edilemez olarak kabul edilir ve eğer

Oneroi'nin uyarılarını dikkate almazlarsa avlanırlar ve ağır bir şekilde cezalandırılır ya da öldürülürler."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Tanrılar bizden korkuyor ve bu nedenle bizi ellerinden geldiğince kontrol etmek istiyorlar."

"Ama eğer duygularınız yoksa, cezanın ne önemi olabilir ki?"

"Çünkü bize kalan tek duygu bu."

"Hayır," diye düzeltti onu. "Fiziksel acı bir duygu değildir. Olumsuz uyaranlara karşı verilen biyolojik bir tepkidir. Hâlâ acı çekmene şaşmamalı."

"Biliyor musun, mantıklı bir açıklama gerçekten yardımcı olmuyor. Her iki durumda da, bizden biri olmak berbat bir şey."

"Özür dilerim." Geary alnındaki bir tutam saçı taramak için uzandı. Burada onunla birlikte olması akıl almaz bir şeydi. ve gerçektir. Etten ve kemikten olduğunu ve tüm niyet ve amaçlar için insan olduğunu. Ne kadar garip.

Onunla tanışmak için buraya gelmesine kızmalı mıydı yoksa gurur mu duymalıydı ya da her ikisini de yapmalı mıydı bilemiyordu.

Elini daha sıkı kavradı. "Peki ya Solin? O gerçekten seninle akraba mı?"

"Evet, o benim kuzenim ama biz rüya tanrıları anne babamız aynı olsa da olmasa da kendimizi kardeş sayarız. Solin'in babası Phobator, annesi ise insandı. Ergenlik çağına gelip güçleri ortaya çıkana kadar yarı tanrı olduğunu bilmiyordu. Sonra annesi onu kovdu ve Oneroi onu avlamaya başladı. Hepimizden nefret etti. o zamandan beri."

Şimdi anlamaya başlıyordu. "Bu yüzden ilk başta bir kardeşi olmadığını söyledi."

"Aynen öyle."

Geary son kısmı sindirirken sessizliğe gömüldü. Tanrım, her şey çok karmaşıktı. Gerçekten inanılmazdı. Sadece soyadını kurtarmak isteyen bir kadın kendini nasıl böyle bir durumun içinde bulmuştu? "Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Kafan mı karıştı?"

Güldü. "Hiçbir fikrin yok."

"Doğru, kendimi derin sularda yüzerken bulana kadar kafa karışıklığını anlamamıştım."

Onun nasıl tanıştıklarını hatırlatması üzerine küçük bir kahkaha attı. "Madem bu kadar dürüstsün, oraya nasıl gittin?"

"Hades. Beni insan yaptıktan sonra dışarı attı ve senin yoluna koydu. Sanırım beni işlek bir caddede, bir kamyonun altına atmadığı için minnettar olmalıyım."

Geary onun mizahı karşısında başını salladı. "Hades." İçini acı bir eğlence kapladı. "Bir de babamla eski tanrıların gerçek olduğuna inandığı için alay ettiğimi düşünün. Onun deli olduğunu düşünürdüm ve bunu ona birçok kez söyledim. Ama o her zaman onların yaşamış olması gerektiği konusunda ısrarcıydı." Babasının o zamanki halini hatırlayınca iç geçirdi. onları ve panteon için icat ettiği tuhaflikleri anlattı. "Peki yaşlı Hades neye benziyor?"

"Persephone dışındaki herkesten nefret eden huysuz bir piç."

Bu çok mantıklıydı. Ne de olsa onun karısıydı. "Peki nasıl biri?"

Arik'in yüz hatları yumuşadı. "Nazik ve zarif. Minyon ve Utangaç. Çok mütevazî. Aslında bana senin kızını hatırlatıyor."

Kuzen Tory."

"Gerçekten mi?"

"Evet ve Thia kızıl saçları, boyu, bencilliği ve şirret tavırlarıyla Artemis'in tıpatıp aynısı."

Nedense bu durum Geary'yi pek şaşırtmamıştı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi? Peki ya ben? Tanrılardan herhangi biri gibi miyim?"

Cevap vermeden önce sanki bunu düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Athena, siyah saçlı olması ve genellikle omzunda evcil baykuşunu taşıması dışında. Ama tavırlarınız çok benziyor ve o da sizin gibi bekâr bir hayat yaşıyor."

"Tanrım, bunun için teşekkür ederim."

Parmak eklemlerinin arkasını öpmek için elini kaldırdı. Öfkesine rağmen bu jest onu ısıttı. "Bu doğru, ama sorun değil. Senin bu yönünü seviyorum."

"Eminim bilmiyorsundur."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona baktı. "Megeara, sende hoşlanmadığım hiçbir şey yok."

"Bunu dürüstçe söyleyebilir misin?"

Başparmaklarıyla kızın yanaklarını okşadı. "Tamam, benden uzaklaşman hoşuma gitmiyor ama bunun dışında..."

Güldü. "Evet, sanırım bu mantıklı. Sen Bir boyutu aşip buraya geliyorsun ve ben seni fırçalıyorum. Bunun ne kadar can sıkıcı olabileceğini görebiliyorum."

Arik onun şakacı ses tonuna gülümsedi. Her şeye rağmen, bunu düşündüğünden çok daha iyi karşılamıştı. "Hâlâ bulmak istiyorsun

Atlantis mi?"

Yüzü asıldı. "Birinin hayatı söz konusuysa olmaz. Böyle bir pazarlık yapmayacağım. İnanın bana, orada benim hayatıma değecek bir şey yok ve kesinlikle başkasınıninkine değecek bir şey yok."

Bu pazarlığı tereddüt etmeden yaptığını fark ettiğinde içinden bir suçluluk duygusu geçti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Sadece karşımdaki kadın beni şaşırttı. Merhametinize ve şefkatinize."

Ona şüpheli bir bakış attı ama ilk kez tartışmadı. Bunun yerine konuyu değiştirdi. "Bana bir şey söyle, Arik. Atlantis güzel miydi?"

"Bir rüya gibi."

Sanki hayal etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. Konuşurken dudakları yanağının yumuşak tenine değdi, bu da onun iştahını kabarttı. "Bu gece sen uyurken seni oraya götüreceğim ve kendi gözlerinle görmene izin vereceğim."

Gözlerinde sevinç parlıyordu.

"Gerçekten mi?" "Yemin ederim."

Geary bunu görme düşüncesiyle gözlerinin arkasından yaşlar aktığını hissetti. Ama bundan daha önemlisi, rüyalarında onları başka nelerin bekliyor olabileceği korkusuydu. "O suikastçılar bizim de rüyalarımıza girecek mi?"

Cevap vermeden önce gözlerini kaçırdı. "Muhtemelen. Ama onlar için endişelenme. O alemde üstesinden gelebilirim. Ve eğer yapamazsam

Her zaman kanalı tekrar değiştirebilirsiniz. Bunun şimdiye kadar gördüğüm en iyi numara olduğunu söylemeliyim." Ona göz kırptı.

Hatırladıkça yüzü kızarıyordu. Başını sallayarak elini uzatıp onun yanağındaki bıyıklara dokundu. Paylaştıkları onca şeyi bilerek onunla birlikte olmak çok tuhaftı. "Peki kaç kadını rüyalarında ziyaret ettin?"

Tereddüt etti. "Bu, doğru cevap vermediğimde bana kızdığın sorulardan biri mi?"

Güldü. "Muhtemelen."

Kaşlarını çatarak cevap vermeden önce tereddüt etti. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, insan olmak istediğim tek kişi sensin."

İronik bir şekilde, tam da duymaya ihtiyacı olan şey buydu. "Sen bir aptalsın, Arikos."

"Sadece sen söz konusu olduğunda."

Onun için buraya geldiğine hâlâ inanamıyordu. Kim böyle bir pazarlık yapabilirdi ki? "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Eğer seni kollarımda çıplak tutamayacaksam, o zaman hayatta kalalım derim."

Bu ona iyi geldi... aslında her iki kısım da. "Pekâlâ. Ama başka kimseyi tehlikeye atmadığımızdan emin olmak istiyorum. Sence Solin bize yardım eder mi?"

"Bu cevaplaması zor bir soru. Solin biraz kendini içine kapanık ve ne yapacağı kestirilemeyen biri. Yine de daha önce diğerlerini kurtarmış olmasının beni şaşırttığını söylemeliyim, yani bize de yardım etme şansı olabilir."

"Tamam o zaman. Onu deneyelim ve ne düşündüğünü görelim."

Ama bir saat sonra, Solin'in villasına gidip ona her şeyi açıkladıktan sonra Geary, Arik'in haklı olduğunu öğrendi. Egoist piçin onlara yardım etmeye hiç niyeti yoktu.

Bronzlaşmış karın kaslarını gösteren açık mavi bir gömlek ve bir çift pantolon giymiş olan adam, elindeki konyaktan bir yudum almadan önce onlarla alay etti. "Size yardım edersem benim için gelirler ve alınmayın ama hiç kimse Bu yüzden başkası için kanımı akıtmayacağım. Bana ne, hepinizin canı cehenneme." Sonra boş bardağını yere çarptı ve Arik'e ters ters baktı. "Yeterince yardım ettim. Zaten Zebulon'u başıma bela ettin, şimdi de Dolophoni'yi. Onlarla bir çıkmaza girmem yüzyıllarımı aldı ve soğuk savaşımızı senin için tehlikeye atmayacak kadar çok seviyorum."

"Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi izin verirseniz, halletmem gereken bazı işler var." Onları çalışma odasında yalnız bıraktı.

Geary deri koltukta yanında oturan Arik'e dönerek iç geçirdi. "Tüylü, küçük tavşancık gibi bir adam, değil mi?"

Arik onu şaşkınlıkla savundu. "Onu çok sert yargılama. Unutmamalısın ki o yüzyıllar boyunca İnsanlık tarafından zulüm gördü ve bizim tarafımızdan avlandı. Kızgınlığı ve öfkesi fazlasıyla anlaşılabilir."

"Hissettiğin merhamet bu mu?"

Arik içindeki şefkati düşünürken durakladı. "Evet, sanırım öyle."

"Nasıl bir his?"

"Tuhaf ve rahatlatıcı ama çoğunlukla rahatsız edici." Ve öyleydi de. Duygulara sahip olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Her ikisinin de aşırı avantajları ve dezavantajları vardı.

Megeara uzanıp onun elini sıktı. "Peki onlarsız yaşamak nasıl bir şey?"

Kızın narin parmaklarıyla oynadı, elinin kendi elinin içindeki hissinden zevk aldı. "Bu çok zor. Tatsız bir dünya hayal edin. Renkleri ve her şeyi görebildiğiniz ama hissedemediğiniz bir dünya. Güzel ve açık bir gün sizi asla boğamaz. Bir çocuğun kahkahası sizi gülümsetmez. Bir tavşana bakıp ne kadar sevimli diye düşünmezsiniz. Kesinlikle hiçbir şey hissetmezsiniz. Her zaman kalın bir pamukla sarılmış gibisiniz."

"Peki ya biri sana dokunduğunda?"

"Basıncı hissedebiliyorum ama hisleri değil. Damarlarımda dolaşan ve kalbimin daha hızlı atmasına neden olan kan yok. Heyecan ya da ürperti yok. Ama işin garip tarafı, seninleyken bunu hissetmek için sana dokunmama bile gerek yok. Sadece seni düşününce bile sertleşiyorum."

Geary kendi ürpertisinin arttığını hissedince yutkundu. Hiç kimse ona bundan daha nazik bir şey söylememişti. Bunu düşünürken başka bir şey daha fark etti.... "Daha önce hiç kimseyle yatmadın, değil mi?"

"Hayır."

Hayretle, onun sahip olduğu uzmanlığı hatırladı. Yatakta son derece yaratıcıydı.

Mavi gözleri ihtiyaç ve samimiyetle doluydu. dudaklarını kızın yanağına değdirdi ve sonra kızın kulağına fısıldadı

"Sana dokunmaktan daha çok istediğim bir şey yok Megeara. Tenini dilimde tatmak istiyorum. Sen beni yakın tutarken içine kaymanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Ilık bir sıcaklık onu yakarken göğüsleri gerildi. Onun açık sözlülüğünden rahatsız olmalıydı. Ama alınmamıştı. Bu onu garip bir şekilde tahrik ediyordu. Daha önce hiç kimse ona karşı bu kadar pervasız ve açık olmamıştı.

Ve onunla birlikte olmak için dünyaları aşmıştı.

Yanağını kendi yanağıyla ısıtırken nefesi kızın boynunu yaktı.

İki hafta içinde gitmiş olacaktı. Hiç umut yoktu onunla kısa bir fiziksel ilişkiden başka bir şey istemiyordu. Bu istediği son şeydi. "Arik? Bundan sağ kurtulma ihtimalin nedir?"

Ona bakmak için geri çekildiğinde ifadesi karardı. "Söylemesi zor. Bir insan olarak, neredeyse sıfır, ama Hades tanrılığımı geri verdiğinde, şansım katlanarak artacak."

"Yani buraya sadece beni becerip gitmeye mi geldin?"

Arik durakladı. Evet, aslında planı buydu ama Hades bunun için onun hayatını talep ederek planı değiştirmişti.

Ben sıradan bir piçim.

Ve o anda kötü bir aydınlanma yaşadı. "Haklısın, niyetim buydu. Solin'den daha iyi değilim. Seninle insan olmanın yeniliğine o kadar takılmışım ki kör saplantımın ötesini hiç düşünmedim. Rüyalarında kendini o kadar özgür bıraktın ki, ben de senin hayatını bu şekilde yaşadığını varsaydım. Ama yaşamıyorsun. Sanırım bu yüzden bu kadar

rüyalarda sınır tanımazsın. Her şeyi içinde tutuyorsun."

"Evet," dedi alçak bir ses tonuyla. "Burada o kadar çekingenim ki, biri beni yargılamaya çalışmadan özgürce dolaşabildiğim tek yer burası."

Başını salladı ve hayatında ilk kez suçluluk hissetti. Gerçek, doğru ve acı. Bundan da öte, ona değer veriyordu. Onun hiçbir şekilde incinmesini istemiyordu ve çoktan harekete geçirdiği rotayı nasıl durduracağını bilmiyordu.

Onu orada, çatışmanın ortasında gördüğünde kalbini sızlatmıştı. Onun için gerçekten korkmuştu. Bu iş çok karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

"Buraya gelmekle büyük bir hata yaptım Megeara. Çok özür dilerim. Rüyalarında kalmaktan memnun olmalıydım." Keşke bunu yapabilseydi. Eğer orada kalsaydı. onu hayatından tamamen çıkarabilirdi.

Şimdi sonsuza dek burada onunla kalmak istiyordu. Keşke yapabilseydi....

Geary onu kollarına çekti ve kendine yakın tuttu. Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ama belki de hiç düşünmemesi gerekiyordu. Onunla kurduğu hayalleri çok sevmişti. O hem saf hem de deneyimliydi. Güvenen ve şüpheli. Onun gibi birini hiç tanımamıştı.

Şaka yapmıyorum. O, anlamaya bile başlayamayacağı bir varoluşu yaşayan bir tanrıdan insana dönüşmüştü.

Ama o istedi.

Bugün onu Atlantis'e götürerek ve bir parçasını ellerinde tutmasına izin vererek ona hayalini vermişti. Ve eğer ölmeleri gerekiyorsa, o zaman en çok istediği şeye sahip olduğundan emin olmak istiyordu.

Kanepeden kalkarak adamın elinden tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

Kaşlarını çattı. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Yalnız kalabileceğimiz bir yer olsun ki seni çıılçıplak soyup yerin dibine sokabileyim."

BÖLÜM 15

Hades'le anlaşma yaptığı andan beri duymak için can attığı sözleri söylediğinde Arik'in nefesi boğazında düğümlendi. Kapıyı kilitlemek için elini uzatmadan önce Arik'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Hiçbir şey olmadı.

İnsani sınırlamalarını hatırlayınca lanet okudu. Kapının kilitlenmesini istiyorsa, bunu elle yapması gerekiyordu ki bu ciddi bir berbat bir şeydi.

Zaman boşa geçiyor. Arik kapıya koştu ve sıkıca kilitledi.

Megeara onun yanına döndüğünde kaşlarını çatmıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Fikrini değiştirme riskini göze alamam. Başka bir yer bulana kadar ruh halini bozacak bir şey olabilir ve burada seni baştan çıkaracak hiç çikolatam yok."

Güldü. "Yani burada azgın gençler gibi öpüşecek miyiz?"

"Benim için çalışıyor."

Kız utangaç bir tavırla odanın etrafına bakındı. Korkup kaçmasından korkan adam onu kendine doğru çekti ve onunla yavaşça dans etti. "Hadi Megeara. Benimle vahşi tarafta yürü."

Soyunalım ve Solin'in döşemesini mahvedelim. Bu iki amaca hizmet eder. Biz mutlu oluruz, o da sinirlenir."

Geary kararsızlık içinde dudağını ısırды. Arik böyle olduğunda çok sevimliydi. Eğlenceli ve çekici. Ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

Bakışlarını tekrar odanın içinde gezdirdi. "Burada hiç rahat bir yer yok."

"Ben altta olacağım. Söz veriyorum, sana iyi bir yastık yapacağım."

İflah olmaz biriydi. "Seni bundan vazgeçirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi?"

"Hayır." Kızın elini avucunun içine aldı ve avucunun içinde şişmiş sikini hissedebilmesi için fermuarına bastırdı. "Senin için çok çaresizim. Bana acımalısın."

Öpücüğü almak için çenesini kaldırdığında Geary'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Tadı ilahi gibiydi. Bir kolunu Dilleri dans ederken boynuna sarıldı ve pantolonunun üzerinden onu okşadı.

Megeara çenesinin etrafından boynuna doğru dişlerini geçirirken Arik derin bir nefes aldı ve eli Arik'in sinir bozucu derecede yavaş ritmiyle ona masaj yaptı. onu arzuluyordu. Dilinin etine değmesi, tekrar tekrar elektrik çarpması gibiydi. Her yeri bu hissin etkisiyle titriyordu. Sinir uçları canlı ve zonkluyor.

Hırlayarak tişörtünü başının üzerine çekti, böylece kadının ağzı ve elleri ile teni arasında hiçbir engel kalmayacaktı. Sadece onun dokunuşunu hissetmek istiyordu.

Adamın gövdesini görünce nefesi kesildi ve avuçlarını adamın çıplak göğsüne dayadı.

Geary, Arik'in taşıdığı yara izlerine inanamıyordu. Her yerdeydiler. Çoğunlukla silik ve zamanla solmuş olduklarından, Arik sudan çıkarıldığında onları görememişti. Ama yakından bakıldığında son derece belirgindiler. "Arik'e ne yapmışlar? Sen?"

Elini yavaşça kızın saçlarında gezdirdi. "Beni kontrol etmeye çalıştılar."

Hasar miktarından defalarca başarısız oldukları belliydi. Arik gerçekten inatçı bir adamdı.

Adam onu öpmek için başını eğdi ama kadın geri çekti. "Bu son eylem yüzünden sana ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil." "Umurumda, Arik."

Sanki sözlerini anlamamış gibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden?"

"Çünkü hiç kimse işkence görmemeli. Bu yanlış bir şey."

"Bu işler böyledir. Kuralları çiğnersiniz ve bunun sonuçları olur. Ben bu bedeli ödemeye hazırım."

Adam tekrar boynuna sarıldığında titredi. Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu? Ama vücudunun görünüşüne bakılırsa, bu o kadar sıradan bir olaydı ki, büyük olasılıkla gözünü bile kırpmadı.

Dediği gibi, ona göre bu normaldi. Ama onun için önemliydi. Onun incinmesini istemiyordu, özellikle de kendisiyle birlikte olduğu için. O bundan çok daha fazlasını hak eden iyi bir adamdı. Onun cezalandırılması düşüncesine katlanamıyordu. Artık fiziksel bir acı gibi ağrıyordu.

Arik, kızın teninin gerçek yumuşaklığı karşısında büyülenmişti. boynuyla oynadı. Bu arada vücudu çok taze ve tatlı kokuyordu. Adam gömleğinin düğmelerini açarken ellerini adamın sırtında gezdirdi. Onun altında çıplak olmasını bekliyordu. Onun yerine ...

Esaret giysisi. Geri çekilerek, göğsünü büyük boy bir bandaj gibi saran beyaz şeye kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

Geary rüyalarında hiç sütyen giymediğini fark edince güldü. Adamın tepkisine bakılırsa, başka hiç kimsenin de sütyen takmadığı sonucuna varmıştı. "Bu bir sütyen. Daha önce hiç görmedin mi?"

Bir parmağını kayışın altında gezdirdi ve sanki gördüğü en iğrenç şeymiş gibi dudağını büktü. "Hayır. Bu ne için?"

"Beni yerimde tutuyor."

"Evet, ama seni yerinde istemiyorum. Seni ellerimde istiyorum."

Başka bir erkekte bu cümle onu anatomisinin belli bir yerine çivileyecek kadar kızdırabilirdi ve uzaklaşıyordu. Ama bunu öylesine hırıltılı bir içtenlikle söylemişti ki, bu sadece onu tekrar güldürdü. Uzandı ve sütyeninin askısını çözdü. Sütyen yere düşerken Arik'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Daha önce hiçbir erkek ona böylesine tatmin olmuş bir açlıkla bakmamıştı.

Bir elini kaldırdı, sonra sanki göğüslerine dokunmaktan korkuyormuş gibi tereddüt etti. Kadın onun elini tuttu ve kendisine doğru götürdü. Ona dokunduğu anda inledi ve vücudunun merkezi ağrımaya başladı. Ve tek düşünebildiği onun sert ve derin bir şekilde içinde olmasıydı.

Arik onun şişmiş göğsünü avucunun içine aldığı anda nefesi boğazında düğümlendi. O kadar yumuşaktı ki.... daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Başparmağını gergin meme ucunun üzerinde gezdirdi ve Kelimenin tam anlamıyla kıvrılırken çok mutlu oldu. Sırıtarak başını aşağı eğdi ve tepe noktasını ağzına çekti, böylece onun tadını alabiliyordu. Adamın başını göğsüne bastırırken bir inilti çıkardı.

Oh, evet. İsteddiği şey buydu. Onun tadından, büzülmüş meme ucunun dilinin üzerinde yuvarlanışından zevk alıyordu. Ama bütün bunlar onu daha çok arzulamasına neden oldu. Onu tamamen çıplak görmek istiyordu.

Bu düşünceyle hızla pantolonunun fermuarını açtı. Adam pantolonu vücudundan aşağı kaydırıp omzunun üzerinden atarken kadın ayakkabılarını tekmeledi.

"Daha fazla sürpriz, ha?" diye sordu küçük külotu incelerken.

Geary parmaklarını bacaklarının arasına götürmek için uzandığında konuşamadı. Onun dokunuşuyla yanıyormuş gibi hissetti. Ve tek düşünebildiği, adamın onu yaladığı rüyalarıydı. zevkle çiğlik atmıştı.

Kadın ıslanıp yalvarıncaya kadar başparmağıyla ipeğin üzerinden ona masaj yaptı. Adam acımasız işkencesine devam ederken kadın elini adamın saçlarına gömdü.

Arik, ona yakından dokunabilmek için ipek kumaşı kenara itti. Şimdiden çok ıslanmıştı ve diliyle onun tadına bakmak için can atıyordu. Parmağını külotunun altına soktu ve külotu çıkardı.

Kadın karşısında çıtırçıplak dururken o hâlâ pantolonunun içindeydi. Tanrım, ama o şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Sıksa ya da zayıf değil, daha ziyade şehvetli ve daracıktı. Teninin bronzluktan daha soluk bir tene dönüştüğü yerde bikinisinin dış hatlarını görebiliyordu.

Ama onu tutsak eden bu değildi....

Bakışları buluşup kilitlenirken Geary dudaklarını yaladı.

Arik onun ellerini kendi ellerinin içine aldı ve onları

Geary'nin

Onun dokunuşu için can atan bir beden. Başparmaklarını kullanarak, vücudunun en özel kısmını görebilmek için kıvrımlarını iyice açtı.

Uzun bir parmağını kızın yarıklarında gezdirerek bir ürperti yarattı. omurgası boyunca. "Düşündüğümden çok daha yumuşakmışsın," diye fısıldadı. "Daha ıslak."

Ve parmağını onun içine soktuğunda, neredeyse sadece zevkten boşaldı. Adam onu uzun uzadıya keşfederken boğazından aşağıya doğru inleyerek nefes nefese kaldı. Parmakları girdap gibi dönüyor ve kadın güçsüz düşene kadar alay ediyordu.

Tam kızın sonu geldiğinde, adam kendini yukarı kaldırdı ve parmaklarını ağızıyla değiştirdi. Zevk şoku o kadar büyüktü ki parmak uçlarına kadar yükseldi. Adam onu rakipsiz bir ustalıkla dillerken adını haykırdı. Genişleyen duruşu, dili tekrar tekrar içinde gezinirken kendini onun ağızına bıraktı.

Dayanamayarak küçük bir çığlıkla boşaldı. Ama adam yine de durmadı. Kadın bir kez daha orgazm olana kadar ağız ve diliyle onu kızdırmaya ve eziyet etmeye devam etti.

Onu içinde başka her şeyden daha çok isteyerek, elini saçlarına gömdü ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

Arik onun tadından ve kanında hissettiği ateşten sersemlemişti. yere çöktü ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Elleri rakipsiz bir hevesle onun vücudunu aradı.

İşte tanıdığı Megeara buydu. Keşfetmek konusunda acımasızdı. Öpüşürken acımasızdı. Onu tekrar yere iterek, ellerini vücudunda gezdirebilmek için giysilerini hızla çıkardı.

Elinin tersini kesesinin üzerinde gezdirirken bacaklarını onun için açtı. Aslında bu hissin verdiği zevkten inledi.

Ona hiç acımadan başını aşağı eğdi ve onu ağzına kadar aldı. Arik, hayal bile edemeyeceği bir zevkle sırtını kamburlaştırdı. Her şey dönüyordu. Seks yaptığı onca zaman boyunca böyle bir şey. Hiç bu kadar zevk almamıştım.

Onu izlemek için başını eğdi ve onun aç bakışlarıyla karşılaştı. Kadının oradaki görüntüsü adamın içini parçaladı. Kadın onu tekrar sonuna kadar içine alırken, adam uzanıp yanağını okşadı. Kız geri çekilip adamın ucunu ısırmadan önce boğazı adamın ucunu gıdıkladı. Nihai cennetteydi.

Megeara onu sertçe emdi, sonra tekrar geri çekildi ve vücudunun üst kısmına kadar öptü. ona sarıldı. Coşkudan gözü dönen adam, kadın kendini ona bırakırken kalçalarını kaldırdı.

Arik, onun bedenini saran sıcaklıktan dolayı haykırdı. Hemen boşalmamak için elinden geleni yaptı ama bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. Sonsuza dek onun içinde kalmak istiyordu.

Geary, Arik'in kalçalarını elleriyle tutup onu teşvik ederken yüzünde beliren utanmaz zevke gülümsedi. Ve o da söz verdiği gibi yaptı. Sahip olduğu her şeyle ona bindi.

Hızlı ve sert, onu olabildiğince derine çekiyor ve sonra düşmek üzere olana kadar yükseliyordu. Hiçbir şey yoktu

onun sertliğini içinde hissetmekten daha iyiydi.

Ve onu iterken, birlikte bir gelecekleri olmadığını biliyordu. Ama yine de ona hiç kimseye hissetmediği kadar yakın hissediyordu.

Sanki onun hayati bir parçasıydı ve ilk kez onun yanında kendini utangaç hissetmiyordu. ıplaklığıyla ve cinselliğiyle tamamen rahattı. Adamın onu ne kadar arzuladığını bilmesinden dolayı tamamen rahattı. Artık aralarında hiçbir engel yoktu. Sır yoktu.

Ve tekrar boşaldığında, gerçekten yüksek sesle çığlık attı.

Arik, Megeara'nın coşkusunu görünce inledi. Öyle bir şeydi ki O kadar yoğundu ki, bu onunkini de tetikledi. Vücudu kontrolünden çıkarken kendini onun derinliklerine doğru sürükledi. Binlerce duygu ve his içini parçalıyor, tüm mantığını ve düşüncelerini elinden alıyordu.

Tek yapabildiği hissetmektir. Onu ve vücudu onunkinin içinde kasılırken yaşıadığı o saf, kesintisiz mutluluk anını hissetmek.

Dudaklarını öpmek için ona doğru eğildi. Arik onu orada tutarak hislerinin dönmesine izin verdi.

"İyi misin?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Bilmiyorum," diye dürst cevap verdi. "Sanırım bedenim ters yüz oldu. Ve eğer insan bedeni böyleyse Solin'in neden rüyalara girdiğini anlayamıyorum. Aklını kaçırmış olmalı."

Arik'in öfkesine güldü. "Duymayı beklediğim şey bu değildi. Ama eğlenmenize sevindim."

Onu tekrar öpmeden önce yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni bütün gün içime çekebilirim Megeara. İçimde hissettiğim bu duygu nedir? Seninle birlikte olamayacağım düşüncesiyle acı veren? Seni daha yeni doğurmuş olmama rağmen tekrar içinde olmak isteyen?" Son sorusunu ona fısıldamadan önce tereddüt etti. "Bu aşk mı?"

"Hayır," diye cevap verdi sessizce. İlk görüşte aşka inanmıyordu. "Gerçek aşkın oluşması zaman alır. Hissettiğin şey sadece karasevda."

"Ama bu geçici bir his değil."

"Başlangıcında asla öyle olmaz. Karasevda ile aşk arasındaki farkı ancak geriye dönüp baktığımızda anlarız."

Onun argümanını yutmuş gibi görünmüyordu. "Peki ya değilse?" "Ne demek istiyorsun, Arik? Beni sevdiğini mi?"

Arik bunu düşünürken sessizliğe gömüldü. Hissettiklerini inkâr etmek mümkün değildi. Ama duyguları çok yeniydi ve sadece birkaç gün sonra sona erecekti. Şu anda aşk olabilirdi ama insan duyguları yokken sevmeye nasıl devam edebilirdi ki?

Belki de haklıydı. Belki de sadece karasevdaydı.

Ama bunu düşünürken bile daha iyisini biliyordu. Eski varoluşuna geri dönme fikri içini öyle bir acıyla yakıyordu ki, buna zar zor dayanabiliyordu. Şimdiye kadar bildiği tüm cezalarla alay ediyordu. Sonsuza kadar onunla kalmak istiyordu.

Onu kaybetmekten korkarak, çıplak vücudu çıplak vücuduna yakın tuttu ve ayrılışının ne kadar yakında olacağını unutmaya çalıştı.

Geary orada sessizce yatıyor, Arik'in kalbinin yanağının altında atışını dinliyordu. Birlikte geçirecekleri zamanın ne kadar sınırlı olduğunu bilerek onunla birlikte olmak ne kadar garipti. Sonsuza dek sürmesini umduğunuz çoğu ilişkideki iyimserlikten eser yoktu. Bazı açılardan bu onu şanslı kılıyordu. Birlikte geçirecekleri zamanın ne kadar sınırlı olduğunu an be an biliyordu.

Ama onu ne zaman kaybedeceğini bilmek de bir lanetti - çünkü ona çoktan aşık olduğundan şüpheleniyordu. Nasıl aşık olmasındı ki? Onun gerçek yüzünü gören tek erkek oydu. Rüyalarında ona her şeyi anlatmıştı. Umutlarını, hayal kırıklıklarını. Ona karşı asla kısıtlanmamıştı. Asla kendini tutmamıştı. Onu kimsenin bilmediği bir şekilde tanıyordu.

İşte bu yüzden gitmesine izin veremezdi. "Seni burada tutmanın bir yolu olmalı."

Adam ona cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. "Kalabilirdim ama şu anda seninle birlikte olan adam olmazdım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanrılığımı bırakabilirim ama bu ölümlü olmam dışında hiçbir şeyi değiştirmez. Zamanım dolduğunda, eski halime geri döneceğim. Hiçbir duygum olmayacak ve seni rüyalarımda ziyaret edemeyeceğim. O zaman senin etrafında olmam için bir neden kalmayacak."

"Ben buna inanmıyorum. Duygularınız var. Hissetmemek için çok derinden hissediyorsun."

"Rüyalarımda senden sifon çekiyordum. Hissettiğim her şey senden geliyordu. Sana söz veriyorum, eğer ben

ölümlü, bu dururdu. Artık seni fiziksel ya da duygusal olarak hissetme gücüm bile olmazdı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu bir lanet, Megeara. Bunun tedavisi yok. Hiçbir tanrı bir başkasının lanetini değiştiremez. Ben lanetliyim."

Bunu hâlâ kabullenemiyordu. Birisi öyle dedi diye bir şeyleri kabul etmek onun doğasında yoktu. O bir bilim adamıydı ve teorisini kanıtlaması gerekiyordu. "Herhangi bir Oneroi hiç özgür mü kaldı?"

"Hayır," dedi ısrarla. "Hiçbirimiz için tek bir özgürlük vakası bile olmadı. Deneyen birkaç kişi de avlandı ve öldürüldü."

"Bu adil değil. İstiyorsan serbest kalabilmelisin."

Kadının alnındaki bir tutam saçı okşarken derin bir nefes verdi. "Hayatın adil olduğunu kim söyledi ki?"

"Belki, ama bunu Tory'ye soracağım." "Tory sadece bir çocuk."

"Evet, Yunan mitolojisine de kafayı takmış durumda. Eğer senin için bir kaçış yolu olsaydı, o bunu bilirdi."

Arik, Megeara'nın denemeye istekli olmasına bayılıyordu ama bunun umutsuz olduğunu biliyordu. Hiçbir insan Yunan mitolojisini ondan daha iyi bilemezdi. Megeara bir insandı ve o da lanetlenmiş bir tanrıydı. Tek umabileceği, kendisi gittikten sonra onu güvende tutmanın bir yolunu bulmaktı.

Solin'in evinde oldukları sürece bir sığınakları vardı. Solin onlara diğer tanrılarla ateşkes yaptığını söylemişti. Evine davetsiz giremezlerdi ve bunun için onları öldürmezdi. Ama Arik ve Megeara günün her dakikası burada kalamazlardı. O da hayatını bu duvarlar arasında geçirmekten memnun olmazdı. Kafesleri hiçbir zaman sevmemişti.

O ölecek, bu yüzden burada kal ve geri dönme zamanı gelene kadar onun arkadaşlığının tadını çıkar.

Neye dönmek? Boşluğa mı? Soğukluğa mı?

Bu saçmalıktı. Kaybolan Ada'ya geri dönmek istemiyordu.

O zaman onun yerine sen ölürsün.

Arik, kız ona yaslanırken yanağını kızın başının üstüne yasladı. Onun kollarında kendini çok iyi hissediyordu. Çıplak teni onunkine dayanırken çok iyi. Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.

Bu doğrudu ve aslında mantıklı olan tek çözüm de buydu. Zamanını onunla geçirecek ve sonra kendini Hades'e teslim edecekti. Hades ona işkence edip öldürecek, sonra da herkes mutlu olacaktı.

Mutlu olmayacaksın, salak herif.

Bu aslında oldukça doğrudu, ama ondan vazgeçip eve gitse bile, yine de işkence görecek, Dolophoni'nin onu her halükarda öldüreceğinden bahsetmiyorum bile.

Neden onu almalarına izin verip bu işi

bitirmiyorsun? "Hayatını bir amaç uğruna yaşa."

Bu sözler çok uzak bir geçmişten gelip aklına takılınca Arik gözlerini kırptırdı. Oneroi olduğu günlerde ironik bir şekilde Trieg'e yardım etmeye gitmişti. Kara Avcılar'ın lideri Acheron, Trieg'in ailesinin ölümü nedeniyle yaşadığı sorunları ve bu sorunlarla başa çıkmasına en iyi nasıl yardımcı olabileceklerini konuşmak üzere onu çağırmıştı.

Uzun boylu ve siyah saçlı Atlantisli, Athena'dan bile daha bilgeydi. Arik'in insan ruhunu ve özünü anlamasını sağlamaya çalışıyordu. "Unutma Arikos, insanlığın anahtarı basittir. Hayatını bir amaç uğruna yaşa. Uğruna çabalayacakları hedeflere ihtiyaçları var. Trieg'in tüm hedefleri düşmanları tarafından elinden alındı, bu yüzden onların yerine onun için önemli olan yenilerini koymalıyız. Amaçlar olmadan insanlık kaybolur ve tek bir adam işlevini yerine getiremez."

Acheron bir konuda yanılmıştı. Hedefler olmadan herkes kaybolurdu. Tanrılar bile.

Şimdiye kadar Arik'in hedefleri hep bencilceydi. Bir Skotos olarak amacı, elde edilebilecek en büyük zevki bulmaktı. Bir Oneroi olarak ise, her zaman olduğu gibi cezalandırılmamak için söyledi. Bir kez olsun başka birinin duygularını ya da hayatını düşünmemişti.

Ama artık bir amaç uğruna nasıl yaşanacağını anlamıştı. O fedakarlığı anlıyordu. Uğruna ölmeye değer şeyler vardı. Onunki basitti. Megeara. Tek pişmanlığı geçmişlerinden daha çok keyif almalıydı. Birlikte geçirdikleri zamanın her saniyesinin tadını çıkarmalıydı.

Yine de birkaç günü kalmıştı. Onları değerlendirecekti. Ve zamanı geldiğinde, hiç pişmanlık duymadan boynunu ilmeğe geçirecekti.

Evet, doğru.

Tamam, tek bir pişmanlığı olacaktı - Megeara'yı bir daha asla göremeyecek ya da ona dokunamayacaktı.

Bununla ölebilir.

Ve zihninin arkasında ona gülen aynı alaycı ses vardı.
"Güven bana evlat, başaracaksın."

BÖLÜM 16

"Houston, bir sorunumuz var."

M'Adoc saraylarının arkasındaki şelaleye baktığı cumbalı pencereden arkasını döndüğünde Deimos'un davetsiz olarak özel süitine girdiğini gördü. Nefesini yavaşça ve sessizce bıraktı, anında duygusuz görünümüne büründü.

"Ne kadar da Amerikanvari konuşuyorsun, Demon." O taradı yarı tanrı, sadece M'Ordant ya da D'Alerian'ın sahte olmadığını anlayabileceği alaycı bir kaşla sesini sabit ve yumuşak tutmak için. "Buradaki kansız varlığınıza anladığım kadarıyla onu öldürmeyi başaramamışsınız... yine."

İblis'in gözleri kısıldı. "Üstten bakan bir ton olmadan da yapabilirim."

Ellerini arkasında kavuşturan M'Adoc, Deimos'la yarı yolda buluşmak için yere geçti. "İkimiz de böyle bir şey hissetmediğimi biliyoruz. Ama adil olmak gerekirse, beceriksizlik olmadan da başa çıkabilirim. Ölümlü düzlemde kısıtlı bir tanrıyı ortadan kaldırmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Başında bir Chthonian ve bir Atlantis tanrısı varken bu oldukça imkansız."

M'Adoc şaşkınlığını gizlemek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Acheron bunları neden umursasın ki?"

"O değil, annesi. Hatırladın mı onu? Uzun boylu, öfkeli sarışın kaltak, bir tırnak yüzünden tüm ailesini unutulmaya terk etmişti?"

M'Adoc'un dudakları gülümsemek için kaşınıyordu ama kendini tutmaya o kadar alışmıştı ki bunu saklamak çok kolaydı. "Tırnak batmasından daha fazlasıydı ve Kalosis'te kilitli, o yüzden nasıl bir sorun olabilir ki?"

"Tam olarak değil, değil. Birisi onun özel küçük rahibe madalyonlarından birini bulmuş ve şu anda oyuncağına ya da kendisine zarar vermememizi isteyen bir kadının elinde. Görünüşe göre ölmekle ilgili bir sorunu var. zamanından önce. Anla işte."

M'Adoc, Demon'ın özetlemesiyle pek de eğlenmemişti. "Bu senin için berbat bir durum, değil mi?"

"Bu hepimiz için berbat bir durum Oneroi. Eğer bu işin halledilmesini istiyorsanız, bunu kendiniz yapmanızı öneririm."

M'Adoc'un kendini korumak için gerçekten çaba sarf etmesi gerekiyordu.

alaycı bir ses tonuyla. "Sıradan bir ölümlünün Dolophoni'yi korkutabileceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Siz çocuklar

Yüzyıllar boyunca gerçekten yumuşadınız, değil mi?"

Deimos dudağını büktü. "Bana korkak demek beni intihara sürüklemenin bir yolu değil. Dediğim gibi, hafifletici sebeplerimiz var. Bana onu öldürmenin ne kadar kolay olduğunu söyleyen sensin. O zaman neden ellerini kullanmayı denemiyorsun? Bir kez olsun kanlı mı?"

M'Adoc'un ellerinin yetmiş beş yıllık bir cerrahınkinden daha fazla kanla kaplı olduğunu bilmiyordu. Baş belalarını infaz etmekle ilgili bir sorunu yoktu, sadece diğer tanrıların bundan haberdar olmamasına dikkat etmesi gerekiyordu. Bir Oneroi'nin onların zımnı onayı olmadan bir can alma fikri onları tedirgin etme eğilimindeydi. "Benim işim korumak."

"Evet, senin sırtın. Benimki de ekibime göz kulak olmak -

içlerinden biri şu anda ölü." Bir adım öne çıkarak

M'Adoc'un onun öfkesini anladığından emindi. "Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi öldürmekten kaçınmadığımı biliyorsun. Ama bu... bu farklı. Gereksiz yere bir kardeşimi daha kaybetmeyeceğim. Bu iş kontrolden çıkmaya başladı." Son bir yorum eklemeden önce duraksadı. "Şu anda Solin'in evindeler, onun koruması altındalar. Eminim sen de onu hatırlıyorsundur."

Elbette biliyordu. O ve Solin birden fazla kez savaşmışlardı. İkisi de bu kavgalar yüzünden yara almıştı.

Ama bu ne burada ne de oradaydı.

M'Adoc ellerini arkadan sıkıca kavradı, doğrudan Demon'un kafasına bir ok göndermek istiyordu, ama Demon'un bunun bir şakadan başka bir şey olduğunu anlamasına izin veremezdi.

rutin vuruş ya da başarısızlığı onu herhangi bir şekilde üzdü. Her zaman tamamen sakin kalmalıdır. Şeytan Tanrıları M'Adoc'a karşı kıskırtmak için bir bahanesi vardı ve bunu biliyordu. Bu onun için tehlikeli bir çizgiydi.

Başını eğdi. "Hizmetlerin için teşekkür ederim İblis. Bir dahaki sefere Fury'lere danışmam gerektiğinde dışilerden birini çağıracağımdan emin olacağım, çünkü onlar çok daha acımasız ve becerikliler."

Bu iğneleme Demon'ın gözünden kaçmadı ve ona alaycı bir şekilde baktı. "Bir gün, M'Adoc, bana neden Demon lakabını taktıklarını öğreneceksin."

Ve bir gün Demon, M'Ordant ve D'Alerian'ın M'Adoc'a neden Fonias Katili dediklerini öğrenecekti.

Bu arada M'Adoc'un temizlemesi gereken bir pislik vardı ve bu sefer işin doğru yapıldığından emin olacaktı. Arikos'a birkaç gün huzur verelim ki rahatlasın.

biraz. Sonra gardını düşürdüğünde, M'Adoc bundan tam anlamıyla faydalanacaktı.

* * *

Megeara gömleğinin düğmelerini iliklerken Arik gülümsedi. Her ne kadar

birlikte yatmışlardı, bu hareket bir şekilde daha samimi görünüyordu. Düğmeleri deliklerinden geçirirken elleri zarifti. Kısacık dokunuşu meme uçlarının sertleşmesine ve vücudunun ısınmasına neden oldu. Kadının kokusu havada ağır bir şekilde hissediliyordu ve adamın tek istediği onu alıp götürmekti.

Sonsuza kadar onunla yalnız kalabileceği özel bir yere.

Başını kaldırıp ona baktı. "İyi misin?" "İyiyim, neden?"

"Tuhaf bir görünüşün var."

"Sadece dudaklarının ne kadar nefis öpülesi olduğunu düşünüyordum." Ve ne yaptığıının farkına bile varmadan onu tekrar öpmeye başladı.

Geary, Arik'in kollarında erirken iç çekti. Arik'in vücudundaki çelik gibi his heyecan vericiydi ve kıyafetlerini yırtıp onunla bir tur daha atma isteği uyandırıyordu. Keşke yapabilseydi. Ama şu anda düşünmeleri gereken pek çok şey vardı.

Aklından tüyler ürpertici bir düşünce geçerken geri çekildi. "Bana ulaşmak için Tory'nin peşine düşeceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

Arik kaşlarını çatarak geri çekildi. "Affedersiniz?"

"Dolophoni. Beni ya da seni onun peşine düşürmek için peşinden gitmezler. Değil mi?"

Onu rahatlatmak için başını salladı. "Onların tarzı değil. Onlar sadece peşlerinden gönderilenleri öldürürler. Seyirciler onlara saldırmadığı sürece seyirciler için endişelenmezler. Onlar Aslında oldukça etik, ki bu tanrılar ve suikastçılar için inanılmaz bir başarı."

"O zaman sana ulaşmak için değilse neden peşimden geliyorlar?" "Biri senin ölmeni istiyor."

Duygusuz ses tonu kadının üzerine bir ürperti gönderdi. "Nezaketin üzerinde çalışmamız gerektiğini bana daha sonra hatırlat." Geary anlamaya çalışırken başını salladı. "Beni kim isteyebilir ki? Öldü mü? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Atlantis'in etrafını kazıyordunuz. Gemi bu yüzden havaya uçuruldu. Tanrılar hiçbir koşulda o yerin rahatsız edilmesini istemezler. Ve sırrını korumak için hepsi öldürmeye hazır."

"Ne sırrı bu?"

"Neden yok edildiğini tahmin ediyorum. Kaybolduğu gün ne olduğunu biz bile tam olarak bilmiyoruz. Oraya her ne indiyse hızla indi ve gerçeği bilenler o zamandan beri bunu sakladılar."

Geary araştırmasını hatırlayınca başını eğdi. "Platon, tanrıların ceza olarak onu yok etmesine neden olan şeyin insan kibri olduğunu yazmıştı."

Arik alay etti. "Platon, ataları doğmadan çok önce yok edilen bir ulus hakkında bir kıssa yazmıştı. Gerçek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Atlantis hakkında bilgi edinmeye yaklaşmış olan hiç kimse, Atlantis'in ne olduğunu anlatacak kadar uzun yaşamadı. başka biri."

Acı onu doldururken geri adım attı. "Ailem bu yüzden öldü, değil mi? Çok yaklaştık."

Ona sempatik bir şekilde başını salladı. "Özür dilerim Megeara. Ama evet. Baban gerçek sitenin her yerindeydi."

Yüzünden tek bir damla yaş süzüldü ama hemen sildi.

"Benim için gel Megeara, sana haksızlık edenlerden, en sevdiklerini senden alanlardan intikam almanı sağlayayım. Buraya gel çocuğum ve ikimiz de onlara hak ettiklerini verelim. Küçük kibirleri için bizden aldılar İkimiz de sevdiğimiz insanlardık. Bana yardım et, ben de sana edeyim." Megeara'nın burada her zaman duyduğu aynı öfkeli kadın sesiydi bu.

"Apollymi?" İsmi fısıldadı.

"Benim. Ve seni koruyacağım çocuğum, eğer dinlersen. Babanı kurtaracaktım ama yardımımı reddetti ve onu öldürdüler. Seni genç bir ölümden kurtaracağım."

"Seninle mi konuşuyor?" Arik fısıltıyla sordu.

Megeara'ya bu soruyu soran başka biri olsaydı, kesin bir dille reddederdi. "Tanrıların sevdiği birini ondan aldığını söylüyor."

"Onun oğlu. En azından Zeus'un iddiası bu yönde. Kocası Archon, Apostolos'u öldürdü ve o da kederinden tüm ailesini yok etti."

Ama bu hiç mantıklı gelmedi. "O zaman neden kendi tanrılarından değil de Yunan tanrılarından intikam almak istiyor?"

"Çünkü Apollo uzun zamandır Apostolos'u öldürenin kendisi olduğunu iddia ediyor. O zamanlar Yunanistan ve Atlantisliler çok gergin bir ateşkes içindeydi. Yüzyıllar boyunca birbirlerine karşı savaşmışlardı. Atlantisliler Apollo'nun oğlunu öldürmeye çalışmışlar ama Apollo bebeği kraliçenin kucağından almayı başarmış. onu doğurmadan önce rahminde öldürmüştü ve onun yerine öldürdükleri başka bir çocuğu koymuştur. Daha sonra oğlu Strykerius'u Delphi'ye götürdü ve burada Apollo'nun rahibeler."

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Eğer Apollo oğlunu kurtardıysa, neden Apollymi'nin çocuğunu öldürsün?"

"Çünkü yirmi bir yıl sonra Apollon'un Yunan adası Didymos'ta bir oğlu daha oldu. Atlantisli suikastçılar gece yarısı saraya girerek bebeği ve Apollon'un kutsal metresi olan annesini idam ettiler. Apollon, Atlantislilerden işledikleri suçun intikamını almak için Apostolos'u öldürdüğünü, ardından da tüm Atlantislileri lanetlediğini iddia eder. Yirmi yedinci yaş günlerinde, yani metresinin öldüğü yaşta korkunç bir şekilde ölmek. Apollymi'yi harekete geçiren de buydu. Apollon gibi o da oğlunun ölümünün intikamını almak istiyordu, ancak Apollon daha büyük bir tanrıydı, bu yüzden onu Kalosis'e hapsetti, şimdi orada oturuyor, ona karşı intikamını planlıyor ve Yunan panteonunun geri kalanı."

Megeara, Arik'in sesinde tuhaf bir nota yakalayınca başını eğdi. "Ama sen buna inanmıyorsun."

Gözlerini kaçırdı. "Apollymi ile tanıştım ve Apollo'yu tanıyorum... o daha büyük bir tanrı değil. Şimdiye kadar Yok Edici'ye karşı çıkacak bir tanrı görmedim. Kendi ailesi bile ondan korkuyordu, haklı olarak. Kendi salonlarında toplandıkları sırada hepsini yok etmesinin on dakikadan az sürdüğünü söylüyorlar. Tanrıları tanıdığım kadarıyla, sessizce katliama gitmediklerinden eminim. Ama

Aksine müthiş bir mücadele verdiler ve koca bir panteondan sadece bir tanesi hala ayakta."

"Apollymi."

Başıyla

onayladı.

İçinden kötücül bir düşünce geçti. "O zaman bana verdiği sözü yerine getirebilir mi? Kimse zarar görmeden seni kurtarabilir ve babamın itibarını geri kazanabilir mi?"

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve dikkatle ona baktı. "Beni dinle Megeara. Tanrılar bencilce davranmazlar. Hiçbiri pazarlıktan bir şey almadan kimseye yardım etmez. Kendine Apollymi'nin ondan ne istediğini sor. sen."

"Özgürlük."

Başını iki yana salladı. "Bu asla o kadar basit değil, aşkım. Apollymi intikam istiyor ve bunun için kimin acı çekeceği umurunda değil. Eğer serbest bırakılırsa, tüm dünyayı yok edecek. Her şeyi.

Kimse onu durduramayacak. Bu yüzden hapsedildi ve bu yüzden herkes onu orada tutmak istiyor." Bakışları daha da yoğunlaştı. "Asla özgür kalamaz."

Geary bunu anladı. Mantıklı geliyordu. Yine de hedefine çok yaklaşmıştı. Babası haklıydı ve o şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayabilirdi. Onun sicilini silebilirdi.

Ama ne pahasına? Buna değer miydi?

Ve Apollymi hâlâ kafasının içinde intikam vaatleriyle onu çağırıyordu.

"İntikam sadece onu arayanı yok eder." Geary, yaşamak için Amerika'ya döndükten sonra New York'taki büyükbabasının ona bunu söylediğini hatırlayınca durakladı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında, doğum gününü kutlarken baskın yapan bir Nazi birliği tarafından tüm ailesi katledilmişti. Sadece dokuz yaşında olan büyükbabası yaralanmış, kör olmuş ve ölüme terk edilmişti.

Bilinci yerinde değilken, ailesinin cansız bedenleri tarafından korunurken, gizemli bir adam gelip onu kurtarmıştı.

Adam büyükbabasını sargılamış ve hayatına yeniden başlaması için onu sağ salım Amerika'ya getirmişti.

Geary, öfkeli bir genç kızken büyükbabasına Ondan her şeyini alanlar hakkında hiç düşünmemişti.

Büyükbabası onun elini sevgiyle okşamıştı. "Elbette biliyorum Megeara. O günden beri silah seslerini duymadığım bir doğum günüm bile olmadı. Onları görmediğim hepimizi öldürmek için kulübemizin kapısını tekmeliyorlardı. Beni kör etmeden önce gördüğüm son şey annemin öldüğüydü.

beni korumaya çalışırken. On dört yaşındaki kız kardeşim tecavüz edilip öldürülmek üzere sürüklendi. Gerçekten o günü sürekli hatırlamadığımı mı sanıyorsun ufaklık? ve neden sadece benim hayatta kaldığımı merak ediyorum? Ben de ölsem daha iyi olmaz mıydı? Yine de buradayım ve bunun için minnettarım.

Çünkü o gün ben ölseydim, sen olmayacaktın."

Ona duyduğu öfke içini yakmıştı. "Onlardan intikam alırdım. Suçlarının bedelini ödeyene kadar yaşayamazdım."

O anlayışlı haliyle başını salladı. "Bunu ben de düşündüm ve hatta savaştan sonra onları bulmak için Avrupa'ya geri dönmek üzere bilet ayırtacak kadar ileri gittim."

"Ama sen gitmedin."

"Hayır. Kurtarıcı Meleğim" -onu Amerika'ya getiren kişiye verdiği isim- "sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi bana tekrar geldi.

planladı ve bana eylemlerimizle yok edileceğimizi ya da kurtarılacağımızı söyledi. Seçim bizimdir. Kendisinin yapmadığını söyledi.

O gün aptalca öldüğümü görmek için beni kurtardı. Ve bana intikamın sadece onu arayanı yok edeceğini söyledi. Eğer ben

gitmeyi seçtim, beni durdurmadı. Ama bana almak istediğim hayatların, burada nefret ve kederden uzakta kurabileceğim bir hayata değip değmeyeceğini sordu. Ben de burada kalmayı ve geçmişi geride bırakmayı seçtim. Evet, peşimi bırakmıyor ama beni yönetmiyor. Ve burada kaldığım için büyükannenizle tanıştım ve kalbimi ısıtacak ve üzüntülerimi hafifletecek sizlere sahip oldum. Tek pişmanlığım gülümsemenizin güzelliğini kendi gözlerimle hiç görememiş olmam."

O zaman ona gözyaşları içinde gülümsemiş ve kalbini okşamıştı. "Ama burada onun güzelliğini hissediyorum ve bu dünyada senden ve kuzenlerinden daha sevimli, daha değerli bir çocuk olmadığını biliyorum. Birisi bana büyük bir yanlış yapmış olsa da, bu dünyadaki son izimin acıya daha fazla acıyla karşılık vermek değil, sevgi ve dostluk olduğu için mutluyum. Her zaman eylemlerimizle tanınacağız. Her zaman iyi şeyler olsunlar."

Geary, anıları canlanıp gözlerini yaşartınca boğazını temizlemek zorunda kaldı. Büyükbabası Theo'yu o kadar çok seviyordu ki çok. O iyi bir adamdı ve elinden gelse onu asla incitmezdi. Hayatında yeterince insan kaybetmişti. Sevdği birini daha gömmesine izin veremezdi.

"Görev sona erdi."

Arik'in kaşları inançsızlıkla çatıldı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Sanırım tekne patlaması bir alametti, ha?
Bence birileri bir şey yapmadan önce bu işin peşini
bırakmalıyız.

incindim."

"Sence Tory bunu yapmana izin verir mi?"

Haklıydı ama önemi yoktu. "Bir şey söylerse onu evine geri gönderirim."

"Gidecek mi?"

"Tekmeleyerek ve çığlık atarak." Geary kızın ne kadar öfkeleneneceğini düşünerek ürperdi. Ama ölü ve mutlu olmaktansa canlı ve öfkeli olmak daha iyiydi. "Bazen kendimiz için en iyisini istemeyiz.

"-büyükbabasının her zaman söylediği bir şey daha- "ama yine de ihtiyacımız var."

Arik onun karşısında hayrete düşmekten asla vazgeçmedi. Sadece kendini düşünen insanlara o kadar alışkındı ki onun fedakârlığı şaşırtıcıydı. Birini güvende tutmak için kendisi için çok şey ifade eden bir hedeften vazgeçmesi ...

Mucizeviydi.

Ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bildiği için, ona sahip olmasını istiyordu. Hiç kimse hayaline ulaşmadan ona bu kadar yaklaşmamalıydı. Bu ona zalimce geliyordu.

Bu ona son hediyesi olacaktı. Ölmeden önce, babasının kefaretni ödediği için kızın yüzünde beliren sevinç ifadesini görmek istiyordu. "Bir uzlaşma yapmaya ne dersin?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Tüm tanrıların buna karşı olduğunu kendin söyledin."

"Deneyebiliriz. Seni siteye geri götüreceğim ve Babanın deli olmadığını kanıtlamaya yetecek birkaç tesadüfi eseri kurtarırız ve sonra Tory'ye alanın çok dengesiz olduğunu söyleyebiliriz.

Kazı. Bir kısmının üzerimize çöktüğünü ve zar zor kurtulduğumuzu söyle. Canlı yayını kesebilir ve gerçekmiş gibi gösterebiliriz. Sonra da Atlantis'in denizin dibinde, tanrıların istediği yerde kalması gerektiğini söyleyebiliriz."

Geary bu tartışmanın güzelliği karşısında şaşkına dönmüştü. Ta ki gerçekler yüzüne çarpana kadar. "Bulgu raporumdaki yeri vermek zorunda kalacağım."

"Yalan. Kim bilebilir ki? Onlara başka bir yerde bir konum verebilirsiniz. Onlara alanın Mikonos kıyılarında olduğunu söyleyin."

"Ama başka biri kazarsa-"

"Hiçbir şey bulamıyorlar ve ölmüyorlar. İnsanlar on bir bin yıldır Atlantis'i arıyorlar.

Onu bulmak. Bu tarihtede sadece bir bölüm daha. Yine de Atlantis'in var olduğuna dair reddedilemez bir kanıtınız olacak. Kimse buna karşı çıkamayacak."

Bu işe yarar mı? Kulağa gerçekten de gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. "Tanrıların yatırılacağından emin misin?"

"Sanırım öyle. Senden sadece Kat'in numarasını

istiyorum." "Neden?"

Arik cevap vermeden önce tereddüt etti. Kat'i ve onun tanrılarla olan ilişkisini açığa vurmayacaktı. Megeara'nın bilmesini istiyorsa, bunu ona söylemek Kat'in göreviydi, onun değil. "Projede başka bir dalgıca daha ihtiyacımız olacak. Her ihtimale karşı. O Teddy'den daha akli başında biri ve sanırım bizim neden böyle davrandığımızı anlayacaktır. gizli tutmak."

"İyi noktaya değindin. Onu aramamı ister misin?"

Bu, onu ifşa etmeme amacını boşa çıkarırdı. Geri dönmeden önce bunu Kat'e açıklaması gerekiyordu. İhtiyacı olan son şey onun da onları öldürmeye çalışmasıydı. "Bunu kendim yapmayı tercih ederim."

Geary geri adım atarak ona dikkatle baktı. "Kat hakkında bana söylemediğin bir şey mi var?" Bakışlarındaki şüphe derinleşti. "O da sizden biri mi?"

"Hayır." Dürüst gerçek buydu. Kendi başına bir sınıftaydı.

"O zaman onu arayacağım."

Kendini bu belalara nasıl bulaştırdı? Kat onun açıklaması olmadan çıldıracaktı. "O zaman neden onunla konuşmak için yarına kadar beklemiyoruz? Bırakalım bu gece dinlensin."

"Tamam."

Geary'nin bunu zorlamamasına minnettardı. Yarına kadar daha iyi bir fikri olabilirdi.

Birden biri çalışma odasının kapısını yumruklamaya başladı.

"Affedersiniz," diye öfkeyle tersledi Solin diğer taraftan. "En son kontrol ettiğimde burası benim evimdi. Neden kendi çalışma odamın dışında bırakılıyorum?"

Arik kapıyı açmak için harekete geçti. "Seni kızdıracak her şeyi yaparım kardeşim. Başka neden olsun ki?"

Solin odaya girdiğinde alay etti. "Oh, bunu yapmak yeterince kolay. Temelde nefes alıyor olmanız bunu yapıyor."

Arik kapıyı kapattı ve yüzünü ona döndü. "Ben de seni seviyorum." "Tabii ki seviyorsun, özel hayatında bir veba gibi."

En azından Solin aralarındaki ilişkinin doğasını anlamıştı.
"Peki seni geri getiren nedir?"

"Evimin hangi bölümünü kaçırdın?"

Arik kendi argümanıya karşılık verdi. "Peki ya ihtiyacımız olursa burada kalabileceğimiz kısmı?"

Solin cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Bunu ben söyledim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Peki," dedi sinirli bir şekilde, "kalın. Ama ne yaparsanız yapın, bir dahaki sefere ikiniz parkelerimin üzerinde oynamak istediğinizde yere battaniye gibi bir şey koyun. Bu sadece... iğrenç."

Geary onun öfkesi karşısında tükürdü. "Nasıl-" "O bir yarı-tanrı," diye cevap verdi Arik alaycı olmayan bir ses tonuyla, onun sözünü kesti. "Asla birine çok yaklaşma eğer istiyorsan sırları korumak."

Yanakları pembeleşerek bu durumdan oldukça utandığını belli etti. "Bu hiç adil değil."

Solin ona ters bir bakış attı. "Adaletle ilgili bir sorunun var gibi görünüyor, değil mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, işlerin düzensiz olmasından hoşlanmıyorum. Dünyada bir dereceye kadar adalet olmalı."

Solin Arik'e bakarken homurdandı. "O paha biçilemez." Soğuk bakışlarını ona geri çevirdi. "Tatlım, bizim dünyamızda adil olmanın hiçbir şeyle ilgisi yoktur. Kim daha büyükse

güç kazanır. Bu yüzden hepimiz gözümüzü kırpmadan birbirimizi öldürmeye hazırız."

Cevap vermeden önce Arik'e şaşkın bir bakış attı. "Ama sen bana ve Arik'e yardım ettin. Eğer gerçekten böyle hissediyorsan bunu neden yaptın?"

Solin omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Bu çok daha fazla Safların elinden zaferi kapmak çok keyifli. İhanete uğradığınızda çok hoş bir acı sesi çıkarıyorsunuz."

Bir yanı onun şaka yaptığını düşünmek istiyordu ama diğer yanı o kadar da emin değildi. Sesi oldukça samimi geliyordu. En az kendisi kadar şüpheli olan Arik'e baktı.

"O zaman onlarla birlikte misin?" Arik sordu.

Solin ona bıkkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Öyle olsaydım, burada kalmana izin verir miydin sanıyorsun?"

Arik omuz silkti. "Bilmiyorum. Sana zarar vermez. Burada kalmamıza izin vermeleri senden zaten nefret ettiklerinden daha fazla nefret etmelerine neden olmaz. Aksine, burada bulunmamız onları kızdırır ki bu da senin yararına olur. Dediğiniz gibi, zaferi safların elinden almanın bir yolu olabilir."

Solin tamamen soğukkanlı oldu. Yüzü, tavrı, hatta sesi bile. "Yaptıklarımı sana savunmayacağım ya da açıklamayacağım. başkası değil. Benim güdülerim bana aittir. İyi, kötü, kayıtsız."

Geary, adam konuşurken onda bir şey fark edince başını eğdi. Yüzünde hafif bir gerginlik vardı. "Neden korkuyorsun?"

Solin ona karşı dudağını büktü. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Yakınlaşmaktan korkuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Herhangi biriyle. Bu yüzden kendin hakkında hiçbir şey söylemiyorsun. Bu yüzden ete kemiğe bürünmüş kadınlarla uyumak yerine rüyalarda gezinmeyi tercih ediyorsun."

"Teşekkür ederim, Dr. Ruth." Sesindeki zehri ve alaycılığı kesmek için elektrikli testere gerekirdi. "Ama dürüst olmak gerekirse benim hakkımda en temel şeyleri bile bildiğinizi sanmıyorum.

O yüzden bunu yapana kadar fikirlerinizi kendinize saklamalısınız."

"Haklısın, bilmiyorum. Ama asıl soru şu: Kimsede var mı? Bana geçmişte sahip olduğun ya da olduğun tek bir arkadaşının adını verebilir misin?"

"Arkadaşa ihtiyacım yok. Tek yaptıkları senin yemeğini yemek, biranı içmek, sonra da ilk seferinde sırlarını kusmak. onları rahatsız eden bir şey. Alınmayın ama benim kadar çok düşmanınız varsa, sırlarınızı kilit altında tutarsınız. Bu doğru değil mi, Arikos?"

Arik'in bakışları onunkilerle buluştu ve kalbinin hızlanmasına neden olacak şekilde yumuşadı. "Bazen doğru kişiye güvenmek insanlar."

Solin onlara karşı dudağını büktü. "Bu kadar çürümüş bir duygusallık ve sonuna kadar saflık - her ikisi de sonunda sizi öldürtecek. Ne de olsa seni bu şekilde dönüştürdüm."

Geary'ye doğru adım atıp ona hitap etmeden önce etkili olması için durakladı. "Onu görmeliydin Megeara. Kendinden o kadar emindi ki beni dövüşte yenebilirdi. Ben beklenmedik bir şey yaptığımda o da buna hazırlanıyordu."

"Peki bu neydi?" diye sordu.

"İnsan sevgilimi onun üzerine saldım. Rüya halindeydi ve gerçekte ne yaptığının farkında değildi. Arik, iyi bir Oneroi olduğu için onunla savaştı. İnsanları ne pahasına olursa olsun korumak onların inancıdır. Tabii insan melez değilse." Kelimeleri sanki acıymış gibi tükürdü dilinin tadına baktı. "O zaman babamızın ereksiyon olmuş bir halde gecekonduya gitmesi ve bacaklarını tutamayan bir orospuyu hamile bırakmasından başka bir suçumuz olmadığı için ölmeyi hak ediyoruz. geçti."

Solin onun kişisel alanını işgal etti ve mavi gözleri ona ateş püskürürken bir adım geri çekilmesine neden oldu. "O yüzden benimle adalet hakkında konuşma. Buna da sana da tahammülüm yok ve küçük insan, benim hakkımda bilmen gereken tek şey bu."

Geri çekilen Solin ikisine de alaycı bir bakış fırlattı. "Kal ya da git. Gerçekten umurumda değil. Ama eğer kalırsanız, sizden Uygur insanlar gibi oyununuza üst kattaki yatakta devam edin." Sonra döndü ve onları terk etti.

Geary'nin onun yersiz öfkesi karşısında kendini toparlaması birkaç dakikasını aldı. "O Bay Mutlu değil mi? Günışığı mı?"

Arik zemini incelerken yanıt vermedi.

Geary, ilişkilerindeki bir başka gizemi açıklayan tarih parçası da dahil olmak üzere Solin'in onlara anlattığı her şeyi düşünmek için bir an durdu. "Yani seni dönüştüren kişi o. Onunla konuşmana bile şaşırdım."

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, beynimin burun deliklerimden sökülmesini tercih ederdim ama seninle kalmak istedim ve izinler olmadan yanına yaklaşmama asla izin vermezdin. Onu çağırmaktan başka çarem yoktu. Ayrıca, onu gerçekten suçlayamazsın. O bizden nefret etmek için her türlü hakka sahiptir."

Arik'in azılı bir düşmanı, onunla birlikte olmaktan başka bir sebep olmaksızın aradığı düşüncesi göğsünü sıktı. Biraz aptalca olmasa da inanılmaz derecede romantikti.

"Merhamet sana çok yakışıyor, Arik. Bunu daha sık takmalısın."

Onun elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarıyla oynadı. "Deniyorum ama dürüst olmak gerekirse seninle olmayı tercih ederim." Ona kalbini ısıtan bir gülümseme sundu.

"Ooo, bu iyiydi."

Parmaklarını ısırarak için elini dudaklarına götürdü. "Gerçek bu."

Tanrım, bu adama aşıktı... tanrıya... ya da o her neyse. Birbirlerini çok kısa bir süredir tanıyorlardı ama yine de sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Ona her şeyini açmıştı ve işte buradaydı, ona yardım etmeye çalışıyordu.

Gitmesine nasıl izin verebilirdi?

Bu cevabı zaten biliyordu. Yapamazdı. Onun için çok şey ifade etmeye başlamıştı. Bu düşünce aklından geçerken, onu bir başkası takip etti. Bu konuda Tory'den, hatta Arik'ten bile daha fazla şey bilen biri vardı.

"Apollymi?" diye bağırmasına izin verdi, Atlantisli tanrıçanın onu terk etmediğini umuyordu.

"Evet, çocuğum?"

"Arik'i öldürmeden pazarlığından kurtarmanın bir yolu var mı? Ölümlü hale getirilebilir mi?"

"Bir tanrı her şeyi yapabilir. Beni serbest bırakırsan her dileğini yerine getiririm."

"Yemin eder misin?"

"Charontes'imın hayatı üzerine. Beni özgür bırakırsan, yaşadığın sürece hiçbir şey istemezsin."

Geary Arik'i kollarının arasına aldı ve ona sarıldı. Onun düşüncelerini ya da tanrıçayla yaptığı konuşmayı duyamadığı için minnettardı.

Kollarında o kadar iyi hissediyordu ki.... onu asla bırakmak istemiyordu.

Bir tanrıyla anlaşma yapma, diye uyarıyordu zihni. Tüm eski okumalarında, böyle bir anlaşmanın yapan kişinin lehine işlediği tek bir zaman bile hatırlayamıyordu.

Bir kere bile.

Ama o kurguydu, bu ise gerçek. Apollymi gerçektir, Arik ve Solin de öyle.

Geary Arik'in onu Atlantis'e geri götürmesine izin verecek ve sonra da Apollymi'nin ona rehberlik etmesine izin verecekti. Bunca yüzyıldan sonra, Tanrıça tekrar özgür olacaktı.

Geary'nin tek umudu Apollymi'nin sözünü tutmasıydı. Ama o zaman bile Geary'nin şüpheleri güçlüydü.

Başka seçeneğim var mı?

Durdurabilse bile onun ölmesine izin veremezdi. Ve Arik'in hayatını garantiye almak için şeytanla bir anlaşma yapmaya hazırdı.

BÖLÜM 17

Sonraki dört gün, patlayan tekneyle ilgili resmi soruşturmalara cevap vermek, patlamadan sonra Sigorta şirketi ve hemen sahaya geri dönüp kazı yapmak isteyen Tory'yi sakinleştirmeye çalışmak Yine de verilerinin çoğu alevler içinde kalmıştı. Gecikmeden memnun olan tek kişiler Scott ve Brian'la daha fazla vakit geçirebilen Thia ile dairelerinin arkasındaki sokakta başıboş fare avına ara vermeden devam edebilen Kichka'ydı.

Ve içten içe Geary de gecikmeden memnundu, çünkü bu Arik'le daha fazla zaman geçireceği anlamına geliyordu. Ona muazzam bir yardımda bulunduğunu kanıtladı. Onu tamamen Öfkesi kabarırken bile topraklanmıştı ve Yunan yetkililerin iradesine boyun eğmesini sağlamak için doğal olmayan bir yeteneği vardı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun tanrı güçlerini geri kazandığına yemin edebilirdi.

Ama kesinlikle hâlâ insandı. Sadece istediğini elde etmek için insanları nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde onunla yatakta çıırılçıplak uzanırken iç çekti. Oldukça yorucu bir gün olmuştu. Arasında kurtarma şirketi ve yüklerinin alınması ya da teknelerinin çekilmesi için ödeme yapmak istemeyen birkaç müşteriyle her zamanki işleriyle uğraşıyordu. kanıtlamaya çalışan sigorta şirketi Parayı çıkarmak için teknesini kasıtlı olarak havaya uçurduğundan iyice bitkin düşmüştü.

Tek iyi şey akıllara durgunluk veren seks olmuştu ve şimdi Arik onun yanında yatarken sırtını okşuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Bütün gün alışılmadık derecede sessizdi.

"Hiçbir şey."

Ona bakmak için başını çevirdi. Kucağında biriken çarşaf dışında tamamen çıplaktı. Saçları dağınıktı ve dudakları şişmişti, yanaklarında ise bir günlük bıyıkları vardı. Oynadıkları oyun yüzünden biraz kızarmıştı ama bu sadece gözlerini daha solgun ve mavi yapıyordu. "Buna inanmıyorum. Dalgın görünüyorsun. Aklında ne var? Aklın var mı?"

Cevap vermeden önce omzunu öyle ustaca bir dokunuşla sıktı ki, kadının inlemesine neden oldu. "Yeterince stres yaşadın. Buna bir de ben eklemek istemiyorum."

"Oh, ne olacak ki?" dedi gülümseyerek. "Ekleyin. Bu noktada, bir sorun daha benim için hiçbir şey ifade etmez."

Gülerek, koluna masaj yapmak için aşağı inmeden önce üzerinde çalıştığı omzunu öptü. "Sadece son birkaç gündür kimsenin bize saldırmamış olmasının ne kadar garip olduğunu düşünüyordum. Dolophoni'nin dönmesini bekleyip duruyorum."

Onu izlemek için bir kolunun üzerine çıktı. "Belki de Apollymi onları korkutup kaçırmıştır."

Kadının boştaki elini kendi eline aldı ve parmaklarının arasında masaj yaptı. Küçük daireler koluna doğru ilerledi ve onu kelimenin tam anlamıyla erir. "Bilemiyorum. O kadar kolay korkacak tipler değiller."

Haklıydı ama dürüst olmak gerekirse, Apollymi'nin onları korkutup kaçırdığını düşünmeyi tercih etti. Bu geri gelmeyecekleri anlamına geliyordu. "Peki onların yokluğu hakkında tam olarak ne düşünüyorsun?"

"Burada rahatlamamı bekliyorlar ki ben bakmıyorken saldırabilsinler."

Bu düşünceyi daha da az sevdi. "Belki de sadece paranoyaklaşıyorsun."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Hayır. Ama bu kelimeyi yüksek sesle söylemeye dayanamıyordu. Bunu düşünmek çok zordu. Düşünmek istemediği diğer şey de onun hemen arkasından buldozer gibi düşüncelerine girmişti: Arik'ın buradaki zamanı her geçen saniye kısalıyordu.

Bu da onun saate bakmasına neden oldu. Saati fark eder etmez ayağa fırladı ve çarşafı göğüslerine bastırdı. "Hey, Kat'le zamanında buluşmak istiyorsak gitmemiz gerek."

Arik bu buluşmadan korkmaya başlamış olmasına ve nedenini bilmemesine rağmen başını salladı. Bu toplantıyı Atlantis'e dönmelerini önermişti ama yine de ne olduğunu anlayamadığı kötü bir his vardı içinde. Bir şeyler ters gidecekti. Bunu biliyordu.

Belki de bir dereceye kadar sezgi geliştirecek kadar uzun süredir insandı. Ya da belki de Dolophoni'nin bir sonraki saldırısı için en olası yerin Megeara ile birlikte kaçamayacakları ya da gerçekten savaşılamayacakları su altında....

Bu ürpertici bir düşünceydi.

Bu yüzden, duş alıp giyindikten sonra Kat'le buluşacakları yere doğru yola çıktıklarında bunu kendine sakladı. Megeara'nın mutluluğuna hiçbir şeyin gölge düşürmesini istemiyordu.

son birkaç gün geçirmişti. Herkes onun neşesinden küçük parçalar koparıyordu ve o gülümsemesini daha çok tercih ediyordu.

Hayalini kurduğu şey buydu ve ne olursa olsun bunu ona verecekti.

Megeara hafif bir yazlık bluz ve kot pantolon içinde çok güzeldi. Onu rıhtıma götürdü, eski teknesinin olduğu yerde büyük bir delik varmış gibi görünüyordu. Garip bir şekilde o tekneyi özleyor ve gittiğini görünce üzülyordu. Sadece Megeara için ne kadar zor olduğunu hayal edin, çünkü bu babasının seferlerinde kullandığı teknenin aynısıydı. Megeara söylemedi ama Arik onun da tekneyi özlediğini boş demirlere bakarken yüzünde beliren özleminden anlayabiliyordu.

Bu gezi için şirketin daha küçük teknelerinden birini kullanacaklardı - sadece kimsenin niyetlerinin ne olduğunu bilmediğinden emin olmak için. Ayrıca sadece üçünün kullanabileceği kadar küçüktü.

"Tory burada olacak mı?" diye sordu.

Megeara arabasını marinanın yan tarafındaki kumlu alana park etti. "Hayır. Ona yok edilen kazı haritalarını yeniden oluşturması gerektiğini söyledim. Bugün yola çıkacağımızdan bile haberi yok. Sanıyor ki O projesini bitirene kadar hareket

edemeyiz." "Çok kötüsün."

Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Sanırım konu ailelerimizi korumaya geldiğinde hepimiz biraz kötüyüz."

"Öyle miyiz?"

Geary koltuğunda dönerek ona baktı. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yani, evet, ailenin tanımını biliyorum ama Olympus'taki ailelerimiz sizinkiler gibi işlemiyor ve birbirimize karşı aynı bağlılığa sahip değiliz."

"Peki ya annen?" Geary sordu. "Eminim o seninle ilgilenmiştir?"

Başını salladı. "Doğru, beni o doğurdu." "Peki ya sonra?"

"Eğitilecek yaşa gelene kadar ihtiyaçlarımla ilgilenen görevlilere teslim edildim."

"Evet, ama görevlilerden biri seni sevmeyi mi?"

Kaşlarını çattı. "Onlar hizmetçiydi, Megeara. Aile. Sevgi yoktu, olsa bile hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

"Ne kadar küçük?"

Arik sessizce oturmuş düşünüyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Çocukluğuna dair çok fazla anısı yoktu ve kimseyi hatırlamak için çabaladığında da hiçbir şey yoktu onunla ilgilenmek. "Hatırlamıyorum. Bu her zaman böyle olmuştur ve eminim ben de bir istisna değildim. İ Dürüst olmak gerekirse, eğitimim dışında çocukluğuma dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

Geary onun dünyasını anlamak için elinden geleni yapıyordu ama ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Peki bu ne tür bir eğitimdi?"

Konu onu rahatsız etmiş gibi iç çekti. "Lanetli olsak da, doğduğumuzda hala kalan duygularımız var. Bunlar bizden çıkarılmalı ve bize rüyalara nasıl gireceğimizin yanı sıra orada neler yapmamıza izin verildiği ve nelerin yasak olduğu gösterilmelidir. Sonra da insan konağın kontrolü için bizimle savaşıacak olan Skoti'lerle nasıl savaşağımızı öğrenmemiz gerekiyor. Güçlerimizde tam olarak ustalaşmak yıllar alıyor ve her şey çok karmaşık."

Kulağa öyle geliyordu. Ama bir kısmı aklına takılmıştı. "Peki duyguları senden nasıl söküp alıyorlar?"

"Genellikle döverek," dedi boş bir ses tonuyla. "Aslında oldukça Pavlovvari. Bir duygu gösterirsiniz ve ceza öyle olur ki hiçbir şey hissetmemenin acı çekmekten daha iyi olduğunu öğrenirsiniz sahip olmanın sonuçları." "Eğitim hiç

başarısız oldu mu?"

"Bazen."

"Peki o zaman ne yapıyorlar?"

"Bizi idam ediyorlar."

Adam uzanıp ona bir tokat atsaydı daha fazla afallamazdı. "Şaka yapıyor olmalısın!"

"Hayır," dedi tüm ciddiyetiyle. "En azından öyle olduğumu sanmıyorum."

Yine de Geary onun umursamaz tavrına inanamadı ve Oneroi'yi başka bir sebep olmadan öldüreceklerdi. duygulara sahip olmaya devam ettiler. Bu ne kadar zalimceydi? "Ve hepiniz bunu kabul ediyorsunuz?"

Adam da onun bakış açısı karşısında aynı derecede şaşkın görünüyordu. "Başka seçeneğimiz var mı? Bir saldırı düzenlemediğimiz sürece

Zeus'a karşı devrim, elimizde olan bu." "Belki de isyan etmenin zamanı gelmiştir."

Kızın öfkesiyle alay etti. "Bu o kadar basit değil. Panteonların bir güç dengesi vardır ve bunu ayarlarken son derece dikkatli olmanız gerekir. Tek bir yanlış hareketle tüm dünyayı yok edebilirsiniz. O zaman hepimiz ölmüşken onları devirmenin ne faydası olur ki?"

Kabul etmekten ne kadar nefret etse de bu tartışmayı kaybetmişti. "Harika bir noktaya değindin."

"Evet."

Geary kapıyı açtı ve sözleri aklından çıkmazken dışarı çıktı. Zavallı Arik'i. Onu içine düştüğü bu kâbustan kurtarmak zorundaydı. Onunla ilgilenecek kimsenin olmadığı o hayata geri dönme düşüncesine dayanamıyordu. Ona sarılacak ya da onu sevecek. Bu doğru değildi.

"Tanrılar neden acılarımıza karşı bu kadar duyarsız?" diye sordu adam arabanın önünde ona katılırken.

Cevap vermeden önce onun elini kendi elinin içine aldı. "Dünya acılarla dolu. Eğer kendini buna açarsan Bir tanrıyı bile tüketirler. Ama hepsi duygusuz değil. ZT bunu önemseyen biri."

"Onun bir tanrı olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Doğru. Teknik olarak insan ama bir tanrının güçlerine ve ölümsüzlüğe sahip ve söylediklerine rağmen insanlığı önemsiyor. Ve yaptıklarına rağmen Ona göre, başkalarına karşı merhametini hiç kaybetmemiş. Onun gibi aynı şekilde hisseden birkaç kişi daha var. İnsanlığı koruyanlar."

"Evet, ama bunu yapan gerçek bir tanrı var mı?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. "Apostolos."

Geary onun seçimine şaşırdı. "Apollymi'nin oğlu mu?"

"Evet."

"ldğn sanıyordum."

"Söylentiler yle diyor." "Ama

sen inanmıyorsun?"

Arik omuz silkti. "Rüyalarda takılıyorsun ve her türlü büyüleyici şeyi duyuyorsun. Apostolos yaşıyor ve annesinin onunla konuştuğunu duydum. Annesi çok sinirlendiğinde ve dünyayı yok etmekle tehdit ettiğinde sık sık onu sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum."

Geary bunu sindirmek için bir saniye bekledi. "Büyük Yok Edici'nin çocuğunun, onu önemseyen kişi olması ne kadar ironik.

yok etmek istediğ i insanlar."

"yle, ama o biliyor. İşlerin büyük planını ve sonuçlarını herkesten daha iyi anlıyor ve diğ er tanrıların aksine, insanları hatalarından dolayı cezalandırmıyor."

"Neden olmasın?"

"Diyelim ki kendi hayatımla onunki arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, kendi hayatımı yaşamayı tercih ederdim."

Geary kaşlarını çattı. Tanrım, Apostolos'un hayatı ne kadar korkunçtu ki Arik böyle bir açıklama yapmıştı? Korkunç bir şeydi.

düşündüm. "Vay canına. Rüyalarda takıldığınız gerçeğine rağmen onun hakkında çok şey biliyor gibisiniz."

"Evet, ben de bir iki kez onunkine girdim. Umarım bunu hiç hatırlamaz yoksa gerçekten boku yerim."

"Merhaba, çocuklar."

Kat'in sesini duyunca başını kaldırdı. Uzun boylu sarışın, üzerinde bir şort ve bol bir tişörtle rıhtımda duruyordu.

"Selam, bebeğim. Gelebildiğine sevindim."

Kat omuz silkti. "Eğer gerçekten Atlantis'i tekrar kurcalamaya niyetliysen, ben de orada olmak isterim."

"Eminim öyledir," dedi Arik nefesinin altından.

Geary Arik'in tuhaf ses tonuna kaşlarını çattı ama rıhtımda Kat'e yaklaşırlarken bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Tüm teçhizat hazır mı?"

"İstiyorum."

Geary minnettardı.

"Ne yaptığımızı kimseye söyledin mi?" Teknenin yanında ona katıldıklarında Arik Kat'e sordu.

"Hiç de değil. Nasıl sır tutulacağını bilirim."

"Güzel." Geary tekneye yönelmeden önce Arik'in kolunu ovuşturdu. "Haydi çocuklar, yola koyulalım. Kaderle bir randevumuz var."

Kat bakışlarını öyle bir yoğunlukla ona dikince Arik durakladı ki derisinin yandığını hissedebiliyordu. "Kaç tane

Ne zaman uyarılman gerekiyor? Bu kadar aptal olduğuna inanmıyorum."

"Ben değilim. Onunla bir anlaşmamız var. Biz ona bir Atlantis'in gerçek olduğunu kanıtlamak ve babasının itibarını kurtarmak için birkaç zararsız ıvır zıvır bulguları diğerlerinin boşa kürek çekmesine yardımcı olacak. Atlantis'in yerini korumamıza yardımcı olacak."

Kat onun bu açıklaması karşısında afallamış görünüyordu. "Ciddi misin?" diye sordu sadece onun duyabileceği alçak bir ses tonuyla.

"Evet. Neden bulunamadığını anlıyor ve tam bir mutabakat içinde."

"Sana inanmıyorum."

"Ona sor."

Kat onu Geary'nin denize açılmak için hazırlık yapmakta olduğu küçük tekneye götürdü. "Ee, Gear... ekibin geri kalanı nerede?"

Megeara biraz utangaç görünüyordu. "Sanırım sadece üçümüze ihtiyacımız var."

"Neden?"

Cevap vermeden önce Arik'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bak Kat, Atlantis'i bulmanın herkes için, özellikle de senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama çok düşündüm ve gerçekten bulunmasını istemiyorum. Şu anda sana mantıklı gelmediğini biliyorum ama bence en iyisi bu ve bana güvenmeni istiyorum."

Kat hâlâ Geary'nin gerekçeleri konusunda ikna olmamış görünüyordu. "Peki neden geri dönüyoruz?"

"Birkaç nedeni var. Birincisi, babama gülen herkesi susturmak için orada olduğuna dair tartişılmaz bir kanıt istiyorum ve ikincisi, kimsenin görmemesi ve merak etmemesi için veriyi yok etmemiz gerekiyor. İhtiyacımız olan son şey birinin kurulmasına yardım ettiğimiz bir alanda kazı yapıyor."

Kat kollarını göğsünde kavuşturarak Geary'ye şüphe dolu bir bakış attı. "Bundan emin misin?"

"Olumlu." Geary uzanıp Kat'in omzunu okşadı rahatlatıcı bir şekilde. " zg n m Kat. Keşfi açıkladığımızda orada olmak istediğini biliyorum ama Atlantis'in gerçekte nerede olduğunu kimseye söyleyemeyiz."

Kat omuz silkti. "Benden  z r dilemeyin, Doktor. Bu sizin kazınız."

Geary, Kat'in kızgın ya da kırgın olmadığına inanamıyordu. Ama arkadaşının soğukkanlılığı için minnettardı.

Elbette Geary'nin gitmek istemesinin üçüncü bir nedeni daha vardı. Apollymi. Geary Apollymi'yi serbest bırakırsa Arik'i kurtarabilirdi.

Ama Kat bunu bilmediğinden ve Arik Geary'yi öldürürse Ona bundan bahsetti ama bunu kendine sakladı. Ne olursa olsun, onu kurtarmak zorundaydı. Onunla birlikte olmak istediği için ölmesine izin veremezdi. Bu yanlıştı. ve onu bunun için çok seviyordu.

Bir saatten kısa bir süre içinde tekneyi hazırladılar ve yola koyuldular. Geary güvertede kalıp etraflarından geçen teknelere bakarken Kat d mendeydi. Ada arka planda nefes kesiciydi, eşsiz bir heybetle sudan yükseliyordu. Babası haklıydı. Yunanistan dünyanın en güzel yerlerinden biriydi. Dünya.

Ve yıllar sonra ilk kez endişeli ve sevinçli hissetmeden alana doğru ilerliyordu.

Şu anda midesinde kesinlikle korkudan başka bir şey yoktu. Arik'in durduğu yere baktı, dalış ekipmanlarını kontrol ediyordu. Bir kez olsun Atlantis hakkında tahminde bulunmamıştı. Hiç şüphe yoktu. Oradaydı. Bekliyordu. Tıpkı babasının söylediği gibi.

Bunu dünyaya göstermek üzereydi. Ve
bir tanrıça....

Geary, zihninde kendisine seslenen Apollymi'nin sesini tekrar duyduğunda parmaklığı kavradı. Arik'i kurtarabilirdi. Onu sonsuza dek güvende tutabilirdi.

Verilen sözler kulağına çok hoş geliyordu, özellikle de adamın eşyalarını yerleştirmesini izlerken.

Başka yolu yok. Kendi araştırmasını yapmış ve Tory ile kontrol etmişti. İkisi de bir tanrının insana dönüştüğüne dair herhangi bir örnek düşünememiş ya da bulamamıştı. En azından tanrı lanetlenmediği ya da başka bir şey olmadığı sürece.

hafifletici sebeplerin bu dava için geçerli olmadığını söyledi.

Umutsuzdu. Arik'i elinde tutmak için Geary'nin Apollymi'ye ihtiyacı vardı.

"Ne yapıyorum ben?" Geary fısıldadı. "Yenilmek istemiyorsan tanrıların işlerine karışma." Bu, antik edebiyat boyunca yankılanan bir dersti.

O kim oluyordu da kaderle oynayabiliyordu? Ama Arik'i izlerken, onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Onu ölüme geri gönderme düşüncesine.

"Bu ilginç bir ahlaki ikilem, değil mi?"

Geary sağı tarafında bir ses duyunca gerildi. Başını çevirdiğinde gölgelerin arasında duran, ancak bir siluetten ibaret olan yakışıklı bir adam gördü. Siyah saçları kısaydı ve parlayan mavi gözleri onun Arik'in kardeşlerinden biri olduğunu gösteriyordu.

"Kimsin sen?"

"M'Adoc," dedi alçak bir ses tonuyla. "Ben Oneroi'nin üç liderinden biriyim."

İçinden bir korku dalgası geçti. "Arik için mi buradasın?"

Arik'in çalıştığı yere doğru baktı, öğleden sonra güneşinin parıltısında onu göremiyordu. "Nihayetinde, evet. Ama insanlarla olan ilişkilerimden biliyorum ki onu almaya çalışırsam benimle savaşacaksın ve ben bunu istemiyorum."

"Bu konuda haklısın. Ondan vazgeçmeyeceğim. Şimdi olmaz. Asla."

"Biliyorum. Onu seviyorsun. Bu yüzden birkaç dakika önce Apollymi'nin güldüğünü duydum." Tekrar Arik'e baktı, o da

küçük taraklarını kontrol ediyor. "Kardeşimi takdir ediyorum... Bir insanın sevgisini kazanmak az bir başarı değil. İnsan kalbinin sevdiği kişi için fedakârlık yapabilme yeteneği...

Olympus'ta bununla yarışabilecek hiçbir şey yok."

Adamın sözleri ve bunları söyleme biçimi karşısında vücudunu garip bir ürperti kapladı. Bu, ona bu yabancı hakkında fikir veriyordu. "Sen aşkı bilirsin." Bu bir ifadeydi.

Çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi esnedi ve bir acı parıltısı gözlerini karartarak bunu doğruladı. "Oneroi biliyor

aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor ve Skoti daha da az şey biliyor."

Yine de ona inanmadı. Bunu biliyordu ve görünüşe bakılırsa kaybetmişti. "O zaman neden buradasın?"

"Aptal olmamanız için sizi uyarmak için."

Çok nazikti. Ama onun uyarısına ihtiyacı yoktu. O hiçbir zaman aptal bir kadın olmamıştı. "Peki ben nasıl aptalım?"

"Kalbini seni tamamen satan birine vermişsin." Bakışlarını anlamlı bir şekilde Arik'e çevirdi.

Geary onunla alay etti. "Yanılıyorsun. Arik beni seviyor."

Başını iki yana salladı. "Arik'in inancı yok. Eğer olsaydı, Solin tarafından asla dönüştürülmezdi."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum. Arik zayıf. Her zaman zayıf olmuştur."

"Sen-"

"Ş," diyerek onun sözünü kesti. "Onu savunmadan önce kendine şunu sor. Bir Skotos nasıl insan olur?"

"Bunu bana zaten söyledi. Hades'le bir anlaşma yaptı."

"Evet, ve sen tüm hayatını Antik Yunan'da demlenmiş. Hiç mi bir şey öğrenmedin? nasıl? Karşılığında son derece değerli bir şey almadan böyle bir hediye veren bir tanrı oldu mu hiç?" Sesinde uğursuz bir nota vardı.

"Ne diyorsun sen?"

"Arik için o kadar önemlisiniz ki burada olmanız için hayatınızı takas etti. Zamanı dolduğunda ölecek olan o değil,

tatlı çocuk." Mavi gözleri ateşle yanıyordu. "Yapacaksın."

Geary inkâr edercesine başını salladı. Bu tamamen saçmalıktı ve o da bunu biliyordu. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söyleyemem. Ben Oneroi'yim."

"Burada ne halt ediyorsun?" Arik bir anda ortaya çıkıp M'Adoc'a saldırdı. Kavga etmelerini bekliyordu. Bunun yerine M'Adoc, Arik'in onu gömleğinin önünden yakalamasına, duvara doğru itmesine ve orada tutmasına izin verdi.

Gerçek bir Oneroi gibi, M'Adoc gözlerini kırpmadan ona bakarken hiçbir öfke ya da duygu belirtisi yoktu. "Ona gerçeği söyledim."

"Sen ne?" Arik gıcırdayan dişlerinin arasından sordu.

"Ona Hades'le yaptığın anlaşmayı anlattım. Onun hayatını kendi ölümlülüğünle takas ettiğini."

Gözleri mutlak bir dehşetle dolarken Arik'in yüzü soldu. Bunu inkar etmedi. Aksine, suçlu görünüyordu.

Geary o anda M'Adoc'un yalan söylemediğini anladı. "Bu doğru mu, Arik?"

M'Adoc'u tekrar itmeden önce küfretti. "Bu pazarlığı yerine getirmeye hiç niyetim yok."

M'Adoc ona baktı. "Dediğim gibi, hiç inandırıcılığı yok. İnsan duygularını anlamıyoruz ve bununla başa çıkamayız. Gerçek tanrı haline döndüğünde, senin için buraya geri gelecek ve seni öldürecek. Söz verdiğim gibi."

"Saçmalık!" Arik kükredi.

Geary Arik'in öfkesine inanmak istedi. Buna ihtiyacı vardı. Ama bir yanı M'Adoc'a doğru çekiliyordu. O bir ikna edici bir argüman.

Kardeşine o soğuk, duygusuz gözlerle baktı ve Arik'in zamanı dolduğunda böyle görünüp görünmeyeceğini merak etti. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Arik. Artık insani duygularla yozlaşmadığında ve Hades sana onu öldürmeni söylediğinde, bunu yapacaksın. Başka bir seçeneğin olmayacak ve ona karşı hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"Asla!"

"Tartarus'ta zincirliken, Hades'in sürekli tacizleri altındayken bile mi?"

Arik irkildi. Kendine engel olamadı. Yüzyıllarca süren işkenceler bir anda yüzüne çarptı ve bunlar Hypnos tarafından yapılmıştı. Hiç kimse bir tanrıya acı çekirtmekte Hades'ten daha iyi olamazdı. Bunu herkes biliyordu. Arik, Megeara'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Doğruyu söylüyor, değil mi Arik?"

Arik, kadının onlardan uzaklaşmasını izledi. M'Adoc'u serbest bıraktı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Megeara, lütfen..."

Ona bir pislikmiş gibi bakarken başını ileri geri salladı. Bu bakış onu iliklerine kadar kesmişti. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Çünkü aptaldım, tamam mı? Seni incitmek istemedim." Adam ona uzandı ama kadın geri çekildi.

"Beni öldürmeye mi niyetlendin?"

Açıklamaya çalıştı ama korku onu ele geçirdiğinde dili ağzında kalınlaşır gibi oldu. Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi ki? "Öyle bir şey değildi."

"O zaman bana açıkla."

"Hades şartları belirlediğinde anlaşmayı çoktan yapmıştım. Başka seçeneğim yoktu. Yeniden müzakere etmeyi bile deneyemeden beni buraya gönderdi."

"Demek beni öldürmeye niyetliydin," diye

tekrarladı. "Başlangıçta, evet, ama-"

"Ama ne?" diye sordu, sesi acı ve öfke doluydu. "Burada ama diye bir şey yok, Arik. Beni tamamen öldürmeye niyetliydin. Nasıl yapabildin?"

"O Skoti."

"Kapa çeneni!" diye hırladı M'Adoc. Arik tekrar Megeara'ya döndü. "Lütfen, bebeğim." Tekrar ona uzandı.

Geri adım attı. "Dokunma bana."

Arik onun gözlerindeki yaşları görünce nefes alamadı. İhaneti. Acı çekiyordu, bunu biliyordu. Bunu kendi acısı gibi hissedebiliyordu. İçini kesiyor, kalbini parçalıyordu. "I sana asla zarar vermez. Buna inanmak zorundasın."

"Başından beri ölümümü planlayan bir adam için harika sözler, değil mi?"

Kadın haklıydı. Onu değiştigiğine nasıl ikna edebilirdi ki? O Skoti'ydi ve Skoti hiçbir şeydi.

Kardeşine döndü, ona söylediği için ondan nefret ediyordu. "Lanet olsun sana, M'Adoc."

"Beni lanetlemeni gerektirecek bir şey yok, Arik. Burada hatalı olan ben değilim. Sen hatalısın. Bu pazarlığı asla yapmamalıydın."

Bunun için M'Adoc'u öldürmek istedi. Ama haklıydı. Arik'in buraya gelmesi yanlıştı. Onunla birlikte rüyalarında kalmaktan memnun olmalıydı.

M'Adoc sakince konuştu. "Skoti'ler daima bencildir, Megeara. Bu yüzden onları denetlemeliyiz. Açlıklarından çılgına dönerler ve kime nasıl zarar verdiklerini umursamazlar.

İstediklerini elde ettikleri sürece onlara zarar verirler. Arik seni istiyordu ve bunun için seni öldürmeye hazırdı." Arik'in bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer şimdi söylediklerinde gerçekten samimiysen, o zaman bir kez olsun doğru olanı yap. Kendini bana teslim et."

Arik'in içindeki her içgüdü bu fikre isyan etti. Her biri. Onu öldüreceklerdi ve bunu biliyordu.

Ama sonra yine de ölecekti. Hades anlaşmadan dönmesine asla izin vermezdi. Kimse şeytanla yaptığı anlaşmadan cayamazdı.

Ve belki de bu en nazik sondu. Megeara artık ondan nefret ediyordu. Onun en aşağılık insan olduğunu düşünüyordu. Eğer M'Adoc'la birlikte giderse, onun için yas tutmayacak ya da onu kurtarmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını kendine sormayacaktı.

Huzur içinde olacaktı.

Bu ona verebileceği en iyi hediye olurdu.

"O haklı Megeara," dedi Arik, ses tonundaki tüm duyguları zorlayarak. "Doğal halime döndüğümde seni öldürebilirdim. Özür dilerim."

Geary bu sözleri söylerken nefes alamıyordu. Bir parçası hâlâ M'Adoc'a karşı ona inanıyordu. Arik'inin ona zarar verebileceğini düşünmek istemiyordu.

Ama söyledikleri doğruysa...

Kalbinin derinliklerine öyle bir saplandı ki, acıdan ölecekmiş gibi hissetti.

Arik M'Adoc'a döndü ve ona bir şeyler fısıldadı. Arik duyamadı ama M'Adoc başını eğince Arik içini çekti. "O zaman gitmeye hazırım."

Kristal bakışları onunkilerle buluştu ve orada gördüğü aşk onu yaktı. "Hoşça kal, Megeara."

M'Adoc'un gözlerindeki memnuniyeti fark etti.

Memnuniyet ...

"İnsan formundayken bile hiçbir şey hissetmeyiz."
M'Adoc'un hiçbir duygusu olmamalı. Hem de hiç.

Ama tatmin olmuştu.

M'Adoc hissedebiliyorsa, yalan da söyleyebileceğini fark ederek, onları durdurmak için ağzını açtı. Ama o tek bir ses bile çıkaramadan M'Adoc elini Arik'in omzuna koydu ve ikisi tekmeden kayboldu.

"Hayır!" Geary bağırdı, gerçekler üzerine çökerken kalbi hızla çarpıyordu.

Arik gitmişti.

Seni öldürecekti, diye mantıklı düşünmeye çalıştı. Ama en korkuncu, bir yanının bunu umursamamasıydı. Bu Ne olursa olsun onu geri istiyordu.

Teknenin yavaşladığını hissetti.

Kat güverteye çıktı ve yavaşça ona yaklaştı. "Arik nerede?"

Arik'in kayboluşunu açıklamaya bile başlayamayan Geary, ağlamaya başlayana kadar histerik bir kahkaha attı ve umutsuzca pruvaya doğru işaret ediyordu. Gerçekten de sinir krizi geçiriyormuş gibi hissediyordu. Kat'e her şeyi nasıl anlatabilirdi? Kadın onun delirdiğini düşünecekti ve onu kim suçlayabilirdi ki?

Gerçek dünyadaki tanrılar mı? Bunların hiçbirine

inanılmazdı. Asla. Kat kaşlarını çattı. "Tatlım, iyi misin?"

"Hayır," dedi kendini toparlamaya çalışarak. "Hayır, değilim."

Kat, Geary'ye Solin'in doğaüstü bir şeyi "dinlediği" zamanki halini hatırlatan bir hareketle başını eğdi.

"Ne yapıyorsun?" Geary sordu.

Kat alışılmadık bir küfür savurdu. "M'Adoc burada mıydı? Arik'i almasına nasıl izin verirsin?"

Bu, Geary'yi histeri krizinden çıkardı.

Elbette, değil ...

"Eğer bana onlardan biri olduğunu söylersen, kesinlikle çıldırırım."

Kat'in yüzü son derece ciddiydi. "O zaman çıldırsan iyi edersin."

"Yüce Tanrım, hiç kimse görüldüğü gibi değil mi? Kichka kılık değiştirmiş Mısır tanrıçası Bast mı?"

"Hayır, Kichka bir kedi."

Uh-huh. Kat'in az önce üzerine bıraktığı bombadan sonra buna inanması mı gerekiyordu? "Dur tahmin edeyim. Sen de bir tanrısın, değil mi? Hangisi? Athena mı? Hera mı? Oh, ne oluyor? Afrodit?"

Kat ona alaycı bir bakış attı. "Hayır. Ben bir tanrı değilim. Artemis'in hizmetkârıyım."

"Artemis?" Evet. Bu kulağa çok daha iyi geliyordu... gelmiyordu. "Av tanrıçası, ha?" Geary ahşap güverteye baktı. "Yukarıdan bir çeşit buhar geliyor olmalı. Delphi kehaneti gibi denizin dibinden. İşte bu yüzden tüm bu çılgınlıkları görüyor ve duyuyorum." Başını salladı, bu argüman hoşuna gitmişti. "Halüsinasyon görüyorum, değil mi?"

"Kendine gel," dedi Kat sinirli bir şekilde. "Solin, Arik ve M'Adoc'u kabul edebiliyorsanız, beni de kesinlikle kabul edebilirsiniz."

"İnsan böyle düşünür, değil mi? Ama seni bunca zamandır böyle bir sırrı benden sakladığını düşünemeyecek kadar uzun zamandır tanıyorum."

"Ve şimdi Atlantis'i bulduğunda ve şehri kazmaya başlamak istediğinde neden heyecanlanmadığımı biliyorsun."

O böyle söyleyince mantıklı geldi. "Arik'le ölüm planımda sen de var mıydın? Babamı öldüren sen miydin?"

Kat'in gözleri öfkeyle parladı. "Pardon? Böyle saçma sapan suçlamalarda bulunmana gerek yok. Ben Babanın ölümüyle hiçbir alakası yok. O adamı severdim. O da

garip ve tuhaftı, ama onu seviyordum ve onu güvende tutmak için her şeyi yapardım. Sen dışarıdayken Amerika, burada onunla birlikteydim, ona yardım etmek ve kendini öldürmeye kararlı olmasına rağmen onu hayatta tutmak için elimden geleni yapıyordum."

Bu gerçek karşısında Geary'nin gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim Kat. Sadece üzgünüm ve bunun acısını senden çıkarmak istememiştim."

Kat başını salladı. "Alınma ama üzgün olmalısın. M'Adoc'un Arik'i almasına nasıl izin verirsin?"

"Arik beni öldürecekti." "Pek sayılmaz."

Geary boğazındaki yumruyu geçerek, "Doğru," dedi. "Arik itiraf etti."

Yine de Kat alay etti. "Arik seni seviyor, Geary. Bu o kadar belli ki acı veriyor. Tanrı olsun olmasın, hiçbir erkek bir kadına sana baktığı gibi bakmaz ve sonra da onu öldürmek şöyle dursun, ölmesine izin vermez. Bu çok aptalca."

"Evet, şimdi beni seviyor, ama duygularını kaybettiğinde Gelecek hafta, sonra ne olacak? M'Adoc beni sorgusuz sualsiz öldüreceğini söyledi. Arik'in hiçbir duygusu olmayacağını söyledi. dediklerini yapmaktan başka seçeneğim yoktu." İşte, kulağa mantıklı geliyordu. Bir bakıma.

"Arik mi?" Kat kuşkuyla sordu. "Ona söyleneni yapmak mı? Lütfen. Binlerce yıldır hiçbir tanrının talimatlarına uymadı. Bu yüzden o Skoti."

Geary'nin M'Adoc'un yalan söylediğine dair tüm korkuları geri geldi. "Ne diyorsun Kat?"

"Kusura bakma evlat ama seni seven bir adama ölüm emri
verdiğini söylüyorum."

BÖLÜM 18

Elleri arkadan kelepçeli olan Arik, M'Adoc onu üçlü hükümdarlığın kutsal salonuna götürürken ne ürktü ne de mücadele etti. Buraya daha önce hiç girmemişti, rüyalarında bile. Burası Üçlü Hükümdarlık'ın Üçlü hükümdarlık onu diğer tüm akrabalarından gayretle korudu.

Kimse nedenini bilmiyordu ama Arik adamların hakkını teslim etmek zorundaydı. Burada cam ve altından yapılmış gösterişli bir saray inşa etmişlerdi. Bir rüya tanrısı ve hatta Zeus için bile uygundu.

... Bulundukları konsey odası, yastıklı sandalyeler ve hatta bir koltuk ile son derece rahattı.

Arik ölmek üzere olmasaydı, komik olacak kadar yersiz bir dizüstü bilgisayar.

M'Ordant önünde oturuyordu ve onlar içeri girdiğinde, hem şaşkınlık hem de şok gösteren -kendisinde olmaması gereken iki duyguyu- saklamadığı bir ifadeyle başını kaldırdı. "Kahretsin, M'Adoc, bunu nasıl becerdin?"

M'Adoc, Arik'i köşesi kalça kemiğini ısırp morartan sert cam masaya doğru itti. Bu yüzden

M'Adoc'a saldırmamak için dişlerini sıktı. Ama Arik söz vermişti ve tanrı sözünü tutup Megeara'ya zarar vermediği sürece, genetik yapısının her parçasına aykırı olsa da Arik boyun eğecekti.

M'Adoc omuz silkerek Arik'in yanında durdu. "Kendi isteğiyle teslim oldu. İnsanını güvende tutmamız karşılığında."

M'Ordant'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmemek mümkün değildi. "Hiç kavga olmadı mı?"

Arik, arkasından D'Alerian'ın derin sesini duyunca başını hafifçe çevirdi. Onu göremiyordu ama D'Alerian'ın varlığını hissedebiliyordu. Üçü arasında onunki kusursuz bir auraya sahipti. En güçlüsü o değildi ama varlığı insanın iliklerine kadar hissediliyordu.

"Benimle dövüşmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu," dedi M'Adoc uğursuz bir ses tonuyla.

"Kendine gel, M'Adoc," diye hırladı Arik. "Senin bununla hiçbir ilgin yok. İnsan diyarında daha fazla kalmama gerek yoktu çünkü tek yaptığın Hades'le yaptığım anlaşmayı ona söyleyerek Megeara'yı incitmekti." Onu asla affetmeyecekti ve bu binlerce dayaktan bile daha fazla acı veriyordu. Başlangıçta ölüm düşüncesi ne kadar garipti. onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdi her gözyaşı için kederleniyordu ve ona sebep olduğu gözyaşları için iki kat kederleniyordu. "Beni Hades'e götür ve bu işi bitir."

M'Adoc onu kolundan tuttu. Arik'i alaycı bir ifadeyle süzerken dudakları bükülmüştü. "Hayır, Arikos. Hiç sanmıyorum. Bak, seni Hades'e teslim edeceğim ve o da nasıl olup da basit bir insanın ruhunu kurtarmak için kendini teslim edecek kadar çok duyguya sahip olduğunu sorgulamaya başlayacak."

"Çünkü Hades onu insan yaptı," diye cevap verdi D'Alerian kuru ve soğukkanlı bir ses tonuyla. "Bunun üzerine herhangi bir soru sorulmayacak. Bu sadece mantıklı olacaktır."

M'Adoc bir tıslamayla ona döndü. "Bu riski almak istiyor musun?"

D'Alerian'ın çenesi büküldü. "İşin içinde şans falan yok, Adarian. O bir insan, Hades'in emriyle ve bir insan gibi davrandı. Tanrı daha azını beklemezdi."

D'Alerian M'Adoc'un gerçek adı olan Adarian'ı kullanınca Arik kaşlarını çattı.

Cezalarının bir parçası olarak ve onları herhangi bir değere sahip bireyler oldukları fikrinden uzaklaştırmak için, orijinal Oneroi'lerin çoğunun isimleri ellerinden alınmış ve rollerini belirtmek için yeni isimler verilmişti. D', D'Alerian'ın normalde ölümsüzleri gözetmekle görevlendirildiği anlamına geliyordu

Karanlık Avcıları gibi. V' bir insan yardımcıyı tanımlıyordu - bir Oneroi olarak Arik'in adı V'Arik ya da V'Arikos'tu, kulağa bir damar rahatsızlığı gibi geldiği için artık bundan nefret ediyordu. Ve

M' harfi hepsini denetleyenler için ayrılmıştı. D'Alerian'a M'Alerian diyen pek çok kişı vardı. Ancak kimsenin anlamadığı nedenlerden dolayı D'Alerian, M'Alerian ismini kullanmaya devam etti.

Yönetici rütbesine yükselmeden önce ona vermişlerdi.

M'Ordant onlarla yüzleşirken dizüstü bilgisayarını kapattı. "O haklı. Onu Hades'e teslim etmeliyiz. Ölümler Tanrısı'na karşı gelmek istemeyiz. O kötü bir heriftir."

M'Adoc onlarla alay etti. "Hades Arik'i öldürdüğünde ve ölümsüz ruhu çırılçıplak soyulduğunda, Hades ona Tartarus'ta işkence ederken, Kral Badass'ın keşfedeceğini düşünmüyor musun?

Küçük Arikos'un bu duyguları destekleyecek bir insan ev sahibi olmadan acıdan başka bir şey hissedebildiği gerçeği?"

İçinden bir şok dalgası geçti. M'Adoc neydi Ne diyorsun? Arik, Megeara'dan kaldığını düşündüğü duyguların aslında kendi duyguları olabileceğinden şüphelenmeye başladığında donakaldı. "Neler oluyor?"

"Kapa enenini, Arik," diye tersledi M'Ordant öfkeyle.

M'Adoc kardeşlerine ters ters baktı. "Onların gerçeği öğrenme riskini göze alamayız. Asla." Bakışları D'Alerian'ın üzerine dikildi. "Bu odadaki herkes arasında Neco, kaybedecek en çok şeyi olan sensin. Ona duyduğun

şefkatin seni yapılması gerekeni yapmaktan alıkoymasına
izin verme."

D'Alerian'ın yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve ardından başını hafifçe salladı.

Arik'e merhamet gösterilmeyecekti, zaten böyle bir beklentisi de yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onun iyiliği önemli değildi. "Bana ne olacağı umurumda değil," dedi Arik M'Adoc'a. "Megeara'ya göz kulak olacağına söz verdiğini unutma yeter."

M'Adoc'un dudaklarının bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Ah, merak etmeyin. Onunla ilgilenmeye tamamen niyetliyim.
Derhal."

D'Alerian kaşlarını çattı. "Bu ses tonundan hoşlanmadım, Adelphos."

M'Adoc ona küçümseyici bir sırıtış fırlattı. "Senin neyi sevdiğin kimsenin umurunda değil Neco. O bizim için bir yük. Atlantis'in yerini biliyor ve bizim var olduğumuzu da biliyor. Böyle bir tehdidi orada bırakmamı ister miydin?"

Onu öldürmek için geri dönecekti. Arik bunu varlığının her zerresiyle biliyordu.

"Bana yemin etmiştin, seni yalancı piç." Arik dövüşmek niyetiyle M'Adoc'a döndü ama ona yaklaşır yaklaşmaz sıcak ve sert bir şeyin midesini deldiğini hissetti. Acı içinde yırtıldı.

Arik sendeleyerek geri çekildi ve aşağıya baktığında uzun bir şey gördü,
kanlı hançer M'Adoc'un elindeydi. Yarasının acısından dizlerinin bağı çözülürken buna inanamıyordu.

M'Adoc gözlerinde acımasız bir parıltıyla Arik'e doğru ilerledi. Boş ve soğuk bakışları Arik'in gözlerini yakarken bir yumruğunu saçlarına gömdü. "Tatlı rüyalar, Arik," dedi M'Adoc onu tekrar bıçaklamadan bir an önce ve her şey karardı.

* * *

Rıhtıma döndüklerinde Geary uyuşmuştu. Arik'le yaşadığı her şeyi tekrar tekrar gözden geçirmeye devam etti. Ama içten içe Kat'in haklı olduğunu biliyordu. Arik onu sevmişti. Her şeye rağmen ya da belki de her şey yüzünden birbirlerine aşık olmuşlardı ve o da Arik'i kurtların önüne atmıştı.

Ona güvenmeliydi. Arik ona zarar vermezdi, bunu biliyordu. Başlangıçta kötü niyetli olabilirdi ama şimdi öyle değildi. Neden ona şüpheyle yaklaşmamıştı?

"Ne yapacağım ben Kat?" diye sordu ipleri bağlarken.

Kat iç çekti. "Yapacak bir şey yok. O gitti."

Geary doğruldu ve uzun boylu kadına baktı. "Bunu kabul edemem. Kabul edemem."

Ama Kat onun yalvaran bakışlarına karşı bağışıklık kazanmıştı. "Yapmak zorunda kalacaksın."

"Neden?" Geary sordu.

"Çünkü bazen hayat temelde berbattır ve bu da o zamanlardan biri."

"Peki ya ben istemezsem?"

Kat başını salladı. "Seni ne zaman dinledi ki?"

Haklı olduğu bir nokta vardı. Ama bu Geary'nin içindeki acıyı dindirmedi. M'Adoc'un Arik'i almasına nasıl izin verebilmişti? Mücadele etmeliydi. Onu sevdiğini söylemeliydi.

Bunun yerine, adam götürülürken orada öylece durmuş ve hiçbir şey yapmamıştı.

Lanet olsun bana, ne kadar aptalım. Tüm hayatı boyunca aşkı beklemiş ve sonunda bulduğunda da bir anlık öfkeyle onu bir kenara atmıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti?

"Bu şekilde bitemez."

Kat'in yüz hatları ona yaklaştıkça yumuşadı. "Geary, bak. Arik seni güvende tutmak için kendini feda etti. Kendini tehlikeye atarak ve ölerek bunu mahvetme. Bırak gitsin."

Gözlerini Kat'e dikti. "Sevdiğin biri senin yüzünden acı çekseydi, onun gitmesine izin verebilir miydin?"

Kat acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bu benimle ilgili değil," dedi Geary'ye cevap veren acılı bir ses tonuyla. "Oh, tamam, yani buna neden olan benken.... sevdiğim adamın acı çekmesine seyirci kalamazdım."

"Evet. Lanet olsun. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız."

Kat tahammül edemeyeceği kadar sinirlenmiş gibi elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu düzeltmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

"İstiyorum."

Geary, kafasının içinde Apollymi'nin sesini duyunca elini şakağına götürdü. "Şimdi olmaz, lütfen."

"Onu göz ardı etmeyin," dedi Kat yüksek sesle. "Apollymi şu anda muhtemelen en iyi umudumuz."

"Biliyorsun..." Tabii ki duydu. "Onu sen de duydun mu?"

"Her zaman. Yaptığım hemen her şeye burnunu sokmak gibi kötü bir huyu var. Bu konuda çok meraklıdır ama benim için her zaman bir arkadaşdır." Apollymi'ye hitap etmeden önce gülümsedi. "Mibreia, birimizin seni dışarı çıkarmasını içermeyen herhangi bir önerin var mı?"

"Ben de bu öneriyi tercih ediyorum."

"Evet, ama ne Geary ne de ben bunu yapmayacağız. Başka bir şey var mı?"

"Evet, ama bu biraz zor. Beni dinleyin kızlarım. Erkekler ve Tanrı politikaları konusunda önemli bir ders almak üzeresiniz."

* * *

"Solin?"

Solin, Arik'in sesini kafasının içinde duyduğunda lanet okudu. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Peki. Zaten duymak istemiyorum. İhtiyacım olan şey senin dinlemen."

"Dinle, kığım."

"Kulaklarına ihtiyacım var Solin," dedi alaycı bir tavırla,

"kışına değil." "Cehenneme kadar yolun var."

"Ben zaten oradayım."

Solin yakasına tuhaf bir şeyin değdiğini hissedince durakladı. Bu bir ölünün dokunuşuydu ve bunu en son hissettiğinden bu yana yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen biliyordu. "Ne?"

Solin'in önünde bir Arik Gölgesi belirdi. Yüz hatları Korkunç beyaz, gözleri karanlık ve acı doluydu. Hiçbir şey giymiyordu.

yırtık pırtık bir pantolondan başka bir şey yoktu. "Beni M'Adoc öldürdü."

Ölen kişi kendisi olsaydı Solin daha fazla şok olamazdı.
"Nasıl?"

"Megeara'yı korumak için kendimi ona teslim ettim. Şimdi anlaşmamızı bozdu ve ona doğru ilerliyor. Onu ondan korumak için sana ihtiyacım var."

Elbette öyle yaptı ve Solin bu işte enayi olmayı bıraktı. Neden birileri için hayatını tehlikeye atıncı ki? Bir Gölge olduğunda yardım için kime gidecekti? Hiç kimseden.
"Sence umurumda mı?"

"Biliyorum, Solin. İtirazlarına rağmen içinde umutsuzca görmezden gelmeye ve saklamaya çalıştığın gerçek adamı gör." Tekrar konuşmadan önce durakladı. "Lütfen kardeşim. O bir savaşçı değil ve o ölene kadar durmayacak. Bir hiç uğruna masum birinin ölmesine izin verme."

Yine de Solin bu işe bulaşmak istemiyordu. Daha önce de benzer bir hata yapmış ve bedelini ağır ödemişti. "Sana bir Oneroi gibi mi görünüyorum? İnsanları korumak için burada değilim. Neden gidip onu kendin uyarmıyorsun?"

"Benimle konuşmuyor ya da beni dinlemiyor. M'Adoc ona Hades'le yaptığım anlaşmayı anlattı. Artık benden nefret ediyor."

Solin, Arik'in sesindeki acı titremesini kaçırmadı. Ne de yüzündeki mutlak mutsuzluk ifadesini. Onun acı çektiği gerçeği Arik'in içini parçalıyordu. "Onu seviyor musun?"

"Belli ki hayatımdan daha fazla," dedi, sesi duygularından dolayı titriyordu.

Solin gözlerini Arik'e dikti. "Acıtıyor, değil mi? Sevdiğin bir kişinin senin ne olduğun gerçeğini öğrenmesi ve

senden nefret mi

ediyor?" "Hiçbir

fikrin yok."

"Evet, biliyorum." Ve Solin, Arik kendi acısını tattığında beklediği memnuniyeti hissetmek yerine daha fazla acıdan başka bir şey değildi. Başka birini incitmekten zevk almazdı. En azından onun için. "Neredesin sen?"

"Styx'in kıyısındayım. M'Adoc, Hades'in beni bulup gerçeği öğrenmesinden korktuğu için Charon'un beni oraya götürmesine izin vermiyor. Eminim ki Hades öldüğümü öğrendiğinde, pazarlığımı yerine getirmek için Megeara'ya gidecektir ve buna izin veremem. O bu işte masum ve benim aptallığının bedelini ödemek zorunda kalmamalı. Sana verecek bir şeyim yok Solin, ama lütfen, eğer varsa Benim yüzümden ölmesine izin verme. Sana yalvarıyorum."

Solin bu tür bir aşkı bilirdi. Bir kez tatmıştı ve yüzyıllar boyunca acı bir hap gibi dilini yakmıştı. "Bilesin diye söylüyorum, bir damla bile içimdeki dürüstlük." Arik, Solin'in gözleri önünde kelimenin tam anlamıyla söndü. "Ama ona zarar vermelerine izin vermeyeceğim. İçiniz rahat olsun."

Konuşurken bile bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Hades adamın nerede olduğunu öğrendiğinde Arik'in huzur bulmasına izin vermeyecekti ve görünüşe bakılırsa M'Adoc da vermeyecekti. Ve Solin yüzyıllar sonra ilk kez dürüstçe Arik için üzüldü.

kendisinden başka biri. "Bana

güvenebilirsin, Arik."

"Teşekkür ederim." Solin gözden kaybolmadan önce başını ona doğru eğdi.

Derin bir nefes alan Solin sandalyesinde arkasına yaslandı. Onun sloganı her zaman kimseye yardım etmemek olmuştur, çünkü hiç kimse

ona hiç yardım etmedi. İnsanlardan
nefret ederdi. En çok da tanrılardan
nefret ediyordu.

Ve bu iŖe karışmaya hiç hakkı yoktu. Ama nasıl
Bir Ŗey yapmadan durabilir miydi? Megeara'nın korunmaya
ihtiyacı vardı ve onun aksine, onlara karşı savaşıp
kazanacak ülere sahip değildi. Onu anında
paralayacaklardı.

Eğer akıllı olsaydı, ZT ile temasa geçer ve iŖi Chthonian'a
bırakırdı.

"Hayır," dedi acı bir ölümsemeyle. "Akıllı olmaktansa
kindar olmayı tercih ederim." Ve bu sözlerle birlikte kendini
Bir insanı aramak için evinin üvenliğini sağladı.

Megeara'yı bulmak fazla zaman almadı. Aurası uyanık Rüya
Avcısı'nın bile dikkatini çekiyordu, özellikle de böylesine
duygusal bir karmaŖa içinde olduğu için.

Ama onu duraksatan Ŗey, onu saran umutsuz hüzün
havasıydı. Uzun zamandır böyle bir Ŗey görmemiŖti. "İyi
misin?"

Adamın sesiyle irkilerek ona ters ters baktı. "Burada ne
yapıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama sanırım yardım etmek için."

Kitaplığından bir kitap indirirken onunla alay etti. "O gemi
oktan denize açıldı. Bize tek başımıza olduğumuzu
söylemiŖtin."

"Evet. Ancak teknelerle ilgili Ŗaşırtıcı olan Ŗey, zaman zaman
geri dönmeleri ve geri gelmeleridir."

"Ya da hava kaynağınızı barındırırken patlarlar," diye ekledi Kat anlamlı bir şekilde.

Başını çevirdiğinde onun solundan odaya girdiğini gördü. "Doğru, ama bu değil. Arik benden Megeara'yı diğerlerinden korumamı istedi."

Megeara ona şüpheli bir bakış attı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü yapamıyor."

Gözlerinde hâlâ ağır bir şüphe vardı. Solin'e güvenmiyordu ve açıkçası bunun için onu suçlayamazdı. "Pozisyonunu çoktan netleştirmişken bunu neden yapasın ki?"

Omuz silkti. "Bunu aslında güç sahiplerini kızdırmak için yapıyorum."

"Ve?" Kat sordu. "Ve

ne?"

"Bilmiyorum, bunu söyleme şeklinizde bir "ve" var gibiydi."

Ve... düşünmek istemediği bir nedenden ötürü Arik'ten hoşlanmaya ve ona saygı duymaya başlamıştı. Ama bunu asla kabul etmezdi. "Ve yok."

"Pekâlâ o zaman," dedi Kat ellerini birbirine vurarak. "Arik'i kurtarmaya çalışıyoruz. Size geldiğini söylemişsiniz. Nerede o?"

Solin tereddüt etti. Zaten bildiklerini varsaymıştı ama görünüşe göre kadınların Arik'e ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bana bir Gölge olarak geldi, Kat. M'Adoc onu öldürdü."

Geary bu beklenmedik haber karşısında elindeki kitabı düşürdü. Kat ona destek olmak için uzanmasaydı, muhtemelen düşecekti.

Arik ölmüştü.

Olamazdı ve yine de Solin'in yüzündeki ifadeden şaka yapmadığını anlayabiliyordu.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldadı gözyaşları boğazında toplanıp onu boğmak üzereyken. "O gitmiş olamaz."

"Ş," dedi Kat Geary'yi kendine doğru çekerken. "Sorun yok, Geary."

Ama iyi değildi. Arik ölmüştü ve bu onun suçuydu. Onun için savaşmamıştı bile. M'Adoc gelmişti ve Arik'i, onu öldüren adamın ellerine itmişti.

Kalbi paramparça olurken hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Öfkeyle bile olsa böyle bir şeyi nasıl yapabilmmişti?

"Uh, bayanlar. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama burada haberci olma işim bitmedi. Arik bana geldi çünkü M'Adoc bu durumu temizlemeye kararlı."

Kat ondan uzaklaştı. "Nasıl temizleyeceksin?"

Anlamlı bir şekilde Geary'ye baktı. "İnsanların bizim varlığımızı bilmemesi gerekiyor."

Bu çok Geary'nin gözyaşlarını silerken, omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Beni de öldürmeye geliyor."

"Evet."

Gözyaşlarını silerken öfke onu tüketti. "Peki ya Tory ve Thia?"

"Hiçbir şey bilmiyorlar, yani güvendeler. Ama sen, sevgilim, tamamen başka bir meselesin."

Bununla başa çıkabilirdi. Kendi hayatı başka, onlarınki başkaydı. Onlar güvende olduğu sürece, başına ne gelirse gelsin üstesinden gelebilirdi.

Mitoloji kitabını yerden almak için eğildi. "Buna inanamıyorum."

Solin başını salladı. "Gerçekten çok acınası, değil mi? Arik, M'Adoc sana zarar vermeyeceğine yemin ettiği için teslim oluyor ve sonra yalancı piç senin yine de ölmen gerektiğine karar veriyor."

Geary onun sözleri karşısında donup kalırken, içini bir korku kapladı. "Arik ne yaptı?"

Solin hasta görünüyordu. "Sakin bana bunu da bilmediğini söyleme?"

"Hayır," dedi Kat, kelimeyi vurgulayarak. "Yapmadı."

Solin elini yüzüne sildi. "Tamam, burada duracağım ve sessiz olacağım."

"Artık çok geç Solin," dedi Kat sıkılmış dişlerinin arasından. "Zararını çoktan verdin."

"Bekle," dedi Geary zihni düşüncelerle dolup taşarken. Elindeki deri ciltli kitaba baktı. "Arik'i kurtarabiliriz."

Kat başını sallamadan önce kaşlarını çattılar. "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Hadi ama, ikiniz de panteondasınız. Gölgeler daha önce de geri getirilmişti." Kitabı onlara doğru uzattı. "Bakın

Orpheus ve Eurydice'de. Hades onun gitmesine izin verdi."

Solin homurdandı. "Bu, Hades'in inkâr ettiği ve bunu yaparken de güldüğü binlerce örnekten yalnızca biri."

Geary ona ters ters baktı. "Sessiz olacağını sanıyordum."

"Özür dilerim."

"Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, o haklı," dedi Kat iç çekerek. "Eurydice'in asla dışarı çıkamadığından bahsetmiyorum bile. Orpheus yüzeye ulaşmadan önce arkasına baktı ve

Yeraltı Dünyası'na geri götürüldü. Hades bu şekilde bencil bir piçtir. Bir ruhu asla isteyerek bırakmaz."

Apollymi Geary'nin zihninde boğazını temizledi. "Daha önce beni dinlemiyor muydun? Neden zahmet ediyorum ki? Bana gösterilen tüm ilgi için Kirke ya da Cassandra demen yeterli. Hem neden onlara başvurmak zorundayım ki? Ferandia daha iyi bir isim olurdu.

Ama Atlantisli olduğu için kimse bu hikayeyi bilmiyor, değil mi? Hayır. Bu yüzden yarısı bizden çalınan o yavan Yunan masallarına başvurmak zorundayım. Ama bu başka bir konu. Mesele şu ki, hiç kimse tuzağa düşmüş bir tanrıçayı dinlemez...."

Her şeye rağmen gülen Geary, Apollymi'nin haklı olduğunu fark etti ve tanrıçanın daha önceki tavsiyesine uyacaktı. Başını kaldırıp Solin'e baktı. "Oh, Bay Rüya Ustası, Persephone nerede?"

"Aferin kızıma."

Solin gözlerini kıstı. "Düşündüğümü düşündüğün şeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Kat sıırttı. "Dağı yerinden oynatmak istiyorsan, ona karşı koyamayacağı bir şey vermelisin. Geary ve Apollymi haklı.

Hades bize bakmıyor bile. Ama karısının sözünü dinliyor. Ona ihtiyacımız var."

Solin hâlâ başını sallıyordu. "Peki ya yardım etmezse?"

"Bunu düşünmeyeceğim," dedi Geary sert bir sesle. "Buna gücüm yetmez."

Solin isteksiz görünüyordu ama sonunda onlarla aynı fikirdeydi. "Pekâlâ o zaman, gidelim."

"Hiçbiriniz bir yere gitmiyorsunuz."

M'Adoc önlerindeki kapı aralığında belirince Geary donakaldı.

Ve yalnız değildi.

BÖLÜM 19

Geary, M'Adoc ve Dolophoni'yi görünce bir adım geri çekildi... en azından öyle olduklarını varsayıyordu. Üç kişilerdi ama onları daha önce hiç görmemişti. İlk grubun aksine, bunların hepsi kadındı.

Siyah deri giysileri, siyah saçları, tırnakları ve rujlarıyla kötü ve çirkin görünüyordular. Ayrıca dişliydi, gözleri o kadar karanlıktı ki, göz bebeklerinin nerede bitip irislerin nerede başladığını bile göremiyordu. Tek ihtiyaçları olan şey saçlarındaki yılanlardı...

Bekle, içlerinden birinde vardı. Siyah yılanlar at kuyruğundan çıkıp boynuna dolandı ve onlara tısladı. Çok güzel. Çok güzel.

Solin, Geary ve Kat'in önünde durmak için hareket etti. "Bu iş bitti, M'Adoc."

"Hayır, değil. O" -çenesini sallayarak Geary'yi gösterdi- "ölene kadar değil. Şimdi ya sen ve Katra onu teslim eder ve gidersiniz ya da ikiniz de kan kaybedersiniz."

Solin abartılı bir nefes verdi. "Görünüşe göre kanıyorum o zaman. Tanıdığım bazı insanların aksine" -M'Adoc'un hareketini tekrarlayarak çenesiyle onu işaret etti- "sözümü tutarım."

M'Adoc başını çevirip omzunun üzerinden kadınlara seslenmeden önce gözlerini kıstı. "Öldürün onları."

Geary yaklaşan dövüş için gerildi. Geary gözünü bile kırpamadan Kat ona döndü ve onu yakaladı. Kat fısıldadı Atlantisçe bir şeyler söyledi ve sonra Geary'yi dudaklarından hızla öptü.

İnanamayacağı kadar sersemleyen Geary, vücuduna sıcak ve güçlü bir şeyin yayıldığını hissedince gözlerini kapattı ve Kat diğerleriyle yüzleşmek için uzaklaştı. Tam on dakika boyunca

Geary tarif edilemez bir güç onu doldururken saniyeler boyunca hareket edemedi. Apollymi'nin madalyonunu ağzında tuttuğu zamana benziyordu, ama bu daha güçlü, daha ölümcül hissettiriyordu. Ve bu kez kontrolü kesinlikle başkası değil kendisi elinde tutuyordu.

Güç inanılmazdı. Sanki beyni yaşıyor ve büyüyordu.

Ve gözlerini açtığı anda, artık aynı renkler. Artık her şey daha canlıydı. Daha canlı.

Yılan saçlı kadın onu yakaladı. Geary hiç düşünmeden yumruğu savuşturdu ve öyle şiddetli bir yumrukla karşılık verdi ki, kadını ayaklarından düşürüp uçurdu.

Tam anlamıyla. Duvara çarpıp yere düşmeden önce yerden bir metre kadar yükselmişti. Yılanlar öfkeyle tısladı ve gerildi.

Kat saldırganı aynı kolaylıkla bertaraf etti. Ancak Solin onunkine vurmakta çekingen görünüyordu. Bununla birlikte, kadın ona ters bir yumruk atıp yanağını açtığı anda fikrini değiştirdi. Ona kafa atarak yere düşürdü ve sonra M'Adoc'la yüzleşmek için döndü.

Üç kadın kavgayı yenilemek için ayağa kalktı. Birlikte öne doğru bir adım attılar.

"Yeter!"

Geary onun Zebulon olmasını bekliyordu ama değildi. Onun yerine, Zebulon'dan daha zayıf olan başka bir Rüya Avcısı vardı.

M'Adoc ve Solin. Aralarında belirdi ve kendisine garip bir şekilde itaat eden kadınlara elini kaldırdı. Onun Siyah saçları uzundu ve sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Tamamen siyah giyinmişti ve bakışlarında "Ben

"Beni kızdıran herkesi öldürecek bir ruh hali." Ama bundan da öte, etrafında o kadar güçlü bir güç aurası vardı ki Aslında ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Kimin tarafındasın, D'Alerian?" Solin elinin tersiyle yüzündeki kanı silerken sordu.

"Bizimki," diye cevap verdi başka bir adam D'Alerian'ın yanında belirirken. Boyu D'Alerian'a eşit olan bu adamın siyah saçları kısa kesilmişti ve üzerinde bir kot pantolon ile düğmeli bir gömlek vardı. Gözleri o kadar soluk bir maviydi ki renksiz görünüyorlardı. Bu gözler Geary'nin üzerine bir amaçla yerleşirken ürkütücü ve ölümcüldü.

M'Adoc onaylayarak gülümsedi. "Demek sonunda benim yöntemimi anladın."

Cevap veren D'Alerian oldu. "Hayır. İnsanı öldürmenize izin veremeyiz. Bu yanlış ve biz böyle biri değiliz. Biz koruruz, suikast yapmayız."

Kat ve Solin şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Burada neler oluyor, M'Ordant?" Solin yeni gelene sordu.

"M'Adoc'u gözaltına alıyoruz."

M'Adoc küfretti. "Delirdin mi sen? Bunu yapamazsın."

D'Alerian onunla yüzleşmek için döndü. "Evet, yapabiliriz ve evet, yapıyoruz."

D'Alerian M'Adoc'u bir tür parıltılı ağla kaplarken kadınlar şaşkın görünüyorlardı ama müdahale etmediler. M'Adoc mücadele etmeye çalıştı, ancak onu sıkıca tuttu ve daha da daralttı.

Her hareketinde. Sonunda o kadar sıkıştı ki, tek yapabildiği onlara küfretmek oldu.

"Buna diktyon deniyor," diye yanıtladı Kat Geary'nin sorulmamış sorusunu. "Artemis'in hayvanları yakalamak ve onlara zarar vermemek için kullandığı bir şey. Her ne kadar "nasıl Dream-Hunters-"onlardan biriyle son buldu, bilmiyorum."

D'Alerian kadınlara baktı. "Artık hizmetlerinize ihtiyaç yok. Furies, geri dönün."

M'Adoc diğerlerine küfretmeye devam ederken onlar anında ortadan kayboldu. "Ne yaptığınızı anlıyor musunuz? Tanrıların bize ne yapacağını?"

D'Alerian'ın gözleri hüznü ve karanlıktı. "Bazen en büyük düşmanlarımız kendimiz oluruz, M'Adoc. Bizim olmamızdan korktukları şeye dönüşüyorsun ve buna izin veremeyiz." Geary'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Kimseye bizden tek kelime bile edemeyeceğini anlıyor musun?"

Sanki bu onun şakalaşacağı bir şeymiş gibi? Evet, doğru. "Bana kim inanır ki?" diye ciddi ciddi sordu.

D'Alerian başıyla onayladı. Serçe parmağından küçük bir yüzük çıkardı ve Geary'nin avucuna yerleştirdi. "Ne planladığını biliyorum ve bu konuda sana şans diliyorum. Bunu Persephone'ye ver ve Neco'nun seni desteklediğini, ona borçlu olduğu iyiliği istediğini söyle."

Geary onun hareketleri ve sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Ne?"

Elini yüzüğün üzerine kapattı. "Sorgulama Megeara. Sadece yap."

Onun emredici ses tonuna minnettar olan ve eğlenen kız, ona takılmadan edemedi. "Çok otoriter bir grupsunuz, değil mi?"

M'Ordant'ın dudaklarının bir köşesi büküldü. "Hiçbir fikrin yok." Bir an sonra, yanında M'Adoc'la birlikte ortadan kayboldu.

D'Alerian onu serbest bırakmadan önce nazik bir gülümseme sundu.

"Gerçekten neler oluyor?" Solin gitmek için dönerken D'Alerian'a sordu.

Yüzündeki mizah ifadesi kayboldu ve Solin'e omzunun üzerinden seslenirken tekrar soğukkanlı haline döndü. "Seni ilgilendiren bir şey yok Skotos. Sadece M'Adoc'u koruyacağımızı bil. senden uzakta."

Solin'in yüzündeki şüpheyi gördü. "Geçmişimiz göz önüne alındığında, bunu neden yapasın ki?"

Solin'le yüzleşmek için dönen D'Alerian'ın gözlerinde ve duruşunda gerçek bir pişmanlık vardı. D'Alerian'ın yüzündeki samimiyet yürek burkucuydu. "Sana yaptığım şey için hatalıydım, Solin. Özür dilerim."

Solin alayla güldü. "Sana ezbere sözler, Oneroi." "Hayır,

sizi temin ederim ki içten." Tereddüt etti sanki tekrar konuşmadan önce yansımalarını düşündü. "Her şey değişir Solin, insanlar da öyle. Tanrılar bile."

Solin, D'Alerian'ın ona ne söylediğini nihayet anladığında dondu kaldı. "Bunca zaman sonra bana güveniyor musun?"

D'Alerian başını salladı. "Arik yaptı ve sen de hayatına mal olabilecek bir durumda bile Megeara'yı koruyarak kendini kanıtladın. Kazanacak hiçbir şeyin ve kaybedecek her şeyin yoktu. Bence bu seni güvenilir kılıyor." Sonra da en güvenilir olanı yaptı.

beklenmedik bir şeydi. Solin'e elini uzattı. "Kardeşler."

"Kardeşlerim," dedi Solin, D'Alerian'ın elini tutup sıkarak.
"Teşekkür ederim."

Ortadan kaybolmadan önce başını onlara doğru eğdi.

Kat, aralarında geçen konuşmaya kaşlarını çatarak baktı.
"Az önce ne kaçırdım?"

"Yok bir şey," dedi Solin çabucak. "Sadece Oneroi tuhaflığı."
Onlarla yüzleşirken derin bir nefes verdi. Geary'ye
gülümsedi. "Son duyduğumda Persephone annesiyle birlikte
Olimpos'taydı. Ben oraya gidemem ama Kat gidebilir ve seni
de yanında götürebilir."

Geary bunu anlamıyordu. O bir tanrıydı ve Olimpos'ta diğer
tanrılar kadar hoş karşılanmalıydı. "Neden oraya
gidemiyorsun?"

"Solin ölüm emri altında," diye açıkladı Kat. "Arka
bahçelerine girecek kadar aptal olsa onu gördüğü yerde
öldürecek çok fazla tanrı var."

Geary anlayışla, "Ah," dedi. Onun için ne kadar korkunçtu.
Geçmişte onlar yüzünden bu kadar öfkeli olmasına
şaşmamalı. Bu
Buna tamamen hakkı varmış gibi geldi.

Geary öne çıktı ve onu yanağından öptü. "Yardımin için
teşekkür ederim, Solin. Gerçekten minnettarım ve eminim
Arik de öyledir."

Solin başını salladı. "Sadece bana bir söz
ver." "O da ne?"

Bakışları onunkileri yaktı. "Eğer Arik'i geri alırsan, bir daha
aptal olmayacaksın. Aşk nadir bulunan bir şeydir Megeara.
Ona iki elinle tutun."

Gözlerinde yaşlar birikti, çünkü onun kalbinden ve geçmişinden konuştuğunu fark etti. onunla paylaşıyordu. Ama sözleri gelişigüzel bir ezber olamayacak kadar samimiydi. "Tamamen niyetliyim."

"O zaman buna değer."

Bu onun kafasını karıştırdı. "Neymiş o?"

Solin onu hafifçe çenesine vurdu. "Bana ne atarlarsa atsinlar." Başını Kat'e doğru eğdi. "Siz ikinize iyi eğlenceler ve iyi şanslar." Sonra o da ortadan kayboldu.

Geary kaşlarını çatarak Kat'e baktı. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu çok garip bir değiş tokuş muydu?"

"Hayır," diye nefes aldı, "öyle değildi. Sadece hikâyenin bir kısmını kaçırıyorsun. Unutma, bir zamanlar Oneroi'nin duyguları vardı.

Toplanıp cezalandırıldıkları sırada bazıları aşıktı ve hatta aileleri vardı."

Kat'in sesindeki uğursuz tonu fark edince Geary'nin içinden kötü bir his geçti. "Ailelerine ne oldu?"

"Zeus gerçekten kızgındı diyelim."

Bunun neye yol açacağını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "Onları öldürdü."

Acımasızca başını salladı.

Geary bunu tahmin etmiş olsa da, onun kendi aile üyelerine karşı bu kadar duygusuz olmasına hâlâ hayret ediyordu.

"Bütün onları?"

Kat tekrar başını salladı.

Aldıkları cezanın büyüklüğü onu gerçekten etkilediğinde Geary'nin gözlerinde yaşlar birikti. Onlara yaşatılmış olması gereken dehşeti hayal bile edemiyordu. M'Adoc'un psikopat olmasına şaşmamalı. "Solin-"

"Hayır," dedi Kat hızla, onun sözünü keserek. "O, yok etmeye çalıştıkları aileydi ve canını dişine takarak hayatta kaldı.
burun."

"Bunu bana Arik de söyledi. Tanrım, onlar için çok üzülüyorum."

"Birazcık ahlakı olan hepimiz bunu yaparız ama onlar için grup olarak yapılacak bir şey yok. Karşılarına çıkmadığınız sürece Zeus, ve bu bizim sahip olduğumuzdan daha fazla tanrı gücü gerektirir." Geary'ye bir gülümseme sundu. "Ama şu anda özellikle yardım edebileceğimiz bir tanrı var."

O haklıydı. Bir savaş planlamadan önce bir muharebe kazanmaları gerekiyordu ve Geary, Arik için tüm Olimpos'u karşısına almaya hazırdı. "Hadi başlayalım."

* * *

Geary Olimpos'tan ve tanrılardan ne bekleyeceğini gerçekten bilmiyordu. Doğru, tüm hayatını babasının ve büyükbabasının onlar hakkında anlattığı hikâyeleri dinleyerek geçirmişti. Ama bu sadece herkesin yaptığı bir spekülasyondur.

Şimdi gerçekten buradaydı.

Ve bu efsanelerin gerçek olduğunu bilmek korkutucu ve canlandırıcıydı. Kurgu olarak kabul ettiği şeylerin gerçek olmadığını bilmek. Vay canına.

Tıpkı anlatılan hikâyelerdeki gibi, Olympus nefes kesiciydi. Hava mükemmeldi. Çok sıcak değil. Ne de çok soğuk. Bahar ortası bir gün gibiydi. Gökyüzü gerçek olamayacak

kadar maviydi.

Göksel bir renk tonuna sahipti ve etrafındaki dağlar yemyeşil ve gürdü. Hava tazeydi ve tatlı bir kokuyla doluydu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Rüya gibi tek kelimeydi.

Ama onu en çok büyüleyen şey, tanrıları dünyadan izole eden sisli bulutların arasından aşağıya bakabilmesi ve aşağıdaki dünyayı tüm ihtişamıyla görebilmesiydi.

"Bu inanılmaz."

Kat gülümsedi. "Evet, biliyorum." Gururla etrafına bakındı. "Ben burada büyüdüm."

Geary böyle bir çocukluk geçirdiğini hayal bile edemezdi. "Gerçekten mi?"

"Evet." Kat, arnavut kaldırımlı altın sokağın sonundaki büyük, dairesel altın binayı işaret etti. "Bu Artemis'in tapınağı. Ben küçük bir kızken oradan gizlice kaçır ve oraya koşardım" diyerek sokağın sonundaki başka bir tapınağı işaret etti.

"Athena'nın tapınağına gidin ve baykuşlarıyla oynayın." Bu anıya güldü. "Eskiden Artemis'i deli ederdi."

"Neden?"

"Asırlar önce yaşanan bazı saçmalıklar yüzünden birbirleriyle uzun süredir devam eden bir husumetleri var. Ve Artemis Athena'dan olabildiğince uzak durmamı söyledi."

"Ama dayanamadın, ha?"

Gülümsemesi genişledi. "Pek sayılmaz. Artemis'e göre, onu kızdırmak için hayatım boyunca çalışmışım."

Geary etrafına bakıp üç yavru gördüğünde güldü önlerindeki yürüyüş yolunda koşuyordu. Geyik ormanın içinde gözden kayboldu ve orada bir sentorun koştuğunu gördüğüne yemin etti. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Oh, inan buna. Olabildiğince korkutucu." Kat tepelerindeki altın ve fildişinden yapılmış devasa bir salonu işaret etti. "İşte burası Zeus'un Hera ile birlikte yaşadığı yer. Herkesin çoğunlukla didişmek ve şikâyet etmek için toplandığı büyük salon."

Bölgenin geri kalanı kadar muhteşemdi. Gerçekten de bir rüyanın içinde yürümek gibiydi. "Oraya mı gidiyoruz?"

"Hayır. Persephone politika yapmaz. Zeus onun babası olsa da, oraya sadece çağrıldığında gider, Özellikle de Zeus'un piçlerinden biri olduğu için Hera ona katlanamadığından. Onlardan uzak durmak için elinden geleni yapar. iş." Kat sokağın aşağısındaki başka bir binayı işaret etti. "Büyük ihtimalle annesinin evinde takılıyor olacak. Tapınak."

Geary, Kat karşıdan karşıya geçerken onu takip etti ve neredeyse bir karaltı tarafından eziliyorlardı.

"Hermes!" Kat bağırdı. "Nereye gittiğine dikkat et!"

"Zaman yok..." O sırada belli belirsiz bir ses onlara

geri döndü gözden kayboldu. Bu garip bir şekilde Geary'ye Road Runner çizgi filmi, ardında tozdan başka bir şey bırakmadı.

"Bu çok oluyor mu?" diye sordu Kat.

"Evet, her zaman acelesi vardır. Çok dikkatli olmalısın yoksa seni ezip geçer. Sanki bir Mack kamyonu çarpmış gibi.

Lanet olası piç."

Tamam... düşmanlık yok.

Ama neyse ki küçük kubbeli binaya kadar olan kısa mesafeyi yürürlerken kimse onları biçmeye çalışmadı. Geary dışarıda durup yukarı baktı. Etrafındaki her şeyin sadece yarısı kadar yüksekti ve çok büyük değildi. Yine de Hala güzeldi ve Geary'nin ailesinin sahip olduğu tüm evlerden daha büyüktü, ancak etrafındaki diğer binaların sahip olduğu hayranlık faktöründen yoksundu. "Diğerlerine kıyasla bu neden bu kadar küçük?"

Kat ona bakarken omuz silkti. "Demeter gösteriş meraklısı değildir. Diğerlerine kıyasla çok basittir."

İlerleyen Kat, kapıyı açtığında bembeyaz mermerden yapılmış devasa bir fuayeyle karşılaştı. Odanın tamamı sütunlarla çevriliydi. İnsan gibi görünmek için oyulmuş. Kat ve Geary içeri girdiğinde, Sağındaki erkek heykellerinden biri gözlerini açıp onlara baktı.

"Seni buraya getiren nedir Katra?" diye sordu heykel eski Yunanca.

Geary ona bön bön bakarken, Kat canlı bir heykelin kendisine hitap ediyor olmasından hiç etkilenmemişti. "Persephone ile konuşmak istiyorum."

"Bahçede," diye cevap verdi bir kadın heykeli, karşıdaki kapıları işaret etmeden önce. "Ama o bir bahçede değil mutlu bir ruh hali, o yüzden

uyarayım." "Teşekkürler,

Chloe."

Şaşkınlık içindeki Geary kapılara doğru ilerledi. kendi istekleriyle devasa bir bahçe avlusuna açıldılar.

Rüzgâr, sümbül ve leylak kokularını karıştırırken hafifti.
"Ooo, güzel."

En azından birinin küfrettiğini duyana kadar böyle düşünüyordu. Tekrar tekrar ve zevkle.

"Bahçeyle uğraşmak berbat bir şey anne," diye sızlandı önlerindeki çalılar arasında hafif, kadanslı bir ses. "Nefret ediyorum! Şuna baksana. Manikürüm tamamen mahvolacak ve ne için?

Toprağı kaz, bir şeyler ek, şunu yap, bunu yap. Blah!"

"Seph?"

Çalılar arasında küçük bir kadın kıpırdanmadan önce çalılar hışırdadı. Çok minyon ve son derece güzel sarışın bir kadın ayağa kalkarken Geary gülümsemesini gizledi. Koyu yeşil bir tulum ve beyaz bir tişört giymiş olan kadının bir yanağına ve burnunun ucuna kir bulaşmıştı. Elleri büyük bahçe eldivenleriyle örtülüydü, yeşil ve kahverengi yapraklar ise hala üzerinde nefes kesici durmayı başaran dağınık saçlarına takılmıştı. Ellerini uzattı ve eldivenler yere uçtu.

"Merhaba Kat," dedi sanki şikâyetlerini duymuş olmalarından hiç rahatsız olmamış gibi. "Ne var ne yok?"

"Ben istedim..." Küçük bir çiçek kümesi ormana doğru ilerlemeye başladığında Kat'ın sesi kesildi.

Persephone ellerinden çıkardığı bir tür enerjiyle onları patlattı. Güldü, sonra eldivenlerini daha fazla çiçek toplamaya gönderdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Kat kaşlarını çatarak sordu.

"İntikam," dedi Persephone gururla. "Küçük bir intikam, kabul, ama hayattaki bu küçük şeyler o kadar anlamlı ki

çok."

Kat kaşlarını kaldırıp Geary'ye baktı ve sonra da açıklığa kavuşturmasını istedi. "Kimden ve ne için intikam?"

"Annem, başka kim olacak?" Persephone yemyeşil bahçeyi işaret etti. "Beni yılın dokuz ayı bu Tanrı'nın unuttuğu yere tikiyor ve bunun için minnettar olmam gerektiğini düşünüyor. Bu arada tek istediğim kocamla birlikte olmak..." O

onlara anlamlı bir bakış attı. "Yılın dokuz ayını seks yapmadan geçirmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Öyle güzel bir erkek anatomisine sahip biriyle evliyseniz, onun bereket tanrısı olması gerekirdi. ölüm?" Kat'ın omzunun üzerinden Geary'yi görünce tiradına ara verdi. "Peki ya sen?"

"O bir arkadaş. Megeara, Persephone ile tanış."

Persephone, Geary'nin vücuduna göz gezdirirken kaşlarını sertçe çattı. "Sen Fury Megeara değilsin, değil mi?"

"Hayır, ama bana onun adı verildi."

"Ah." Persephone yüz hatları yumuşarken elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum o zaman."

"Sen de."

Persephone Kat'e dönerek, "Ee," dedi. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Bizim"-Kat eliyle ikisini işaret etti-"ciddi bir yardıma ihtiyacımız var."

Persephone alay etti. "Ciddi bir yardıma ihtiyacım var." Geary'ye umutsuz bir gülümseme verirken iç çekti. "Yeni tanıştığımızı biliyorum Megeara, ama bana katlan. O kadar azdım ki ölebilirim

ve annemin şikayetlerime cevabı... değerli bahçesini otlamak. Ot! Ne o, deli mi?"

Bu kesinlikle Geary'nin tanrıça hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasıydı.

"Evet, bu arada," dedi Kat sesinde hafif bir kahkaha ile, "bizi buraya getiren kocan."

"Oh, şimdi ne yaptı?"

"İnsan olmak isteyen bir Rüya Avcısı ile anlaşma yaptı. Şimdi Rüya Avcısı öldürüldü ve biz onu Hades'ten geri almak istiyoruz."

Kat'in bulduğu özet ilginçti. Geary asla bu kadar kısa ve öz konuşmazdı.

Persephone yüzünü buruşturdu. "Bu çok kötü. Hades'in kimsenin gitmesine izin vermediğini biliyorsun. Asla. O ruhlara biraz bağlı."

"Arik'i seviyorum," dedi Geary, sesi çatlayarak. "Onu geri almak için her şeyi yaparım."

Her iki kadın da Geary'nin sözleri karşısında irkildi.

Persephone ona sesini alçaltmasını işaret etti. "Bunu buralarda çok yüksek sesle söyleme. Bir sürü insan var ve bir tanrıyla pazarlık yapmak sizi en başta bu karmaşanın içine sokan şeydi."

"Özür dilerim," dedi Geary çabucak. "Ama onu tüm kalbimle seviyorum."

Kat iç çekti. "Tanrılar onu gerçekten mahvetti. Neredeyse tüm ailesini aldılar ve bunu göz önünde bulundurarak, ona bu seferlik yardım edebileceğimizi düşünüyordum."

Persephone başını salladı. "Kuralları biliyorsun, Kat." Geary kaşlarını çatı. "Hangi kurallar?"

"Quid pro quo," dedi Kat sinirli bir şekilde. "Bir tanrıdan iyilik almak için bir şeyler vermeniz gerekir."

Oh, bu harikaydı. Ama yine de Geary'yi durdurmadı. Arik'i serbest bırakmak zorundaydı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Persephone, Geary'nin cevabı karşısında şaşırmış görünüyordu. "Küçük, hevesli bir tavşan, değil mi?"

"O çaresiz, Seph. Sevdiğin kişiden koparılmanın nasıl bir şey olduğunu herkes gibi senin de anlayabileceğini düşünüyorum."

Persephone başını salladı. "Evet ve bu konuda bana yaklaşmak için doğru zamanı seçtin. Hades'imi gerçekten özlüyorum."

Geary aniden D'Alerian'ın ona verdiği yüzüğü hatırladı. "Bekle!" Yüzüğü cebinden çıkardı. "Bunu bana Oneroi'lerden biri verdi. Bunu sana vermemi ve Neco'nun onun iyiliğini istediğini söylememi istedi."

Geary'nin elinden yüzüğü alırken Persephone'nin gözlerindeki acıyı gördü. Parmağının ucuyla yüzüğün üzerindeki parşömen desenini incelerken Persephone'nin gözleri yaşlarla parlıyordu. "O nasıldı?"

Kat cevap vermeden önce ona üzgün bir gülümseme verdi. "Peki."

Persephone başını sallamadan önce yüzüğü başparmağına yerleştirdi. "Pekala, işte oldu. Neco bunun karşılığında kendi iyiliğini düşünüyor, yani Neco'ya borçlusun."

Neco kim? Geary Kat'in ağzından çıkan kelimeleri mırıldandı, neler olduğunu tam olarak anlamak istiyordu. Ve bu iyilik için kime borçlu olduğunu.

"Neco D'Alerian'dır."

Geary bu haber karşısında şaşkına döndü. "Neden kendi iyiliğini benimle takas etsin ki?"

Persephone gözyaşlarını sildi. "Çünkü kardeşim nazik bir adamdır. Kimsenin acı çektiğini görmekten hoşlanmaz ve adaletsizlikten nefret eder. Sanırım bu, senden aldıklarını düşündüğü bir şeyi telafi etme yolu."

Geary yine de anlamadı. "Duyguları olmayan biri için bunu yapmak zor değil mi?"

Persephone cevap vermedi.

Kat ise kendisinden çok daha kısa olan tanrıçaya kaşlarını çatarak baktı. "Üzerlerindeki lanet zayıflıyor, değil mi?"

Persephone hafifçe başını salladı. "Ama kimseye söyleyemezsin, Kat. Hiç kimseye. Neco'nun tekrar cezalandırılmasına izin vermeyeceğim. Babam ona diğerlerinden daha sert davrandı çünkü o onun oğluydu. Eğer bunu öğrenirse..."

"Merak etme," diye güvence verdi Kat, "kimseye söylemem. Sır saklamak en iyi yaptığım şeydir."

"Güzel," diye nefes aldı Persephone. "Hepsi yeterince şey yaşadı."

Geary başını salladı. "Ama anlamıyorum. Oneroi'nin Hypnos ve Morpheus'un oğulları olduğunu sanıyordum?"

"Bazı Oneroi'ler öyle," dedi Persephone sessizce. "Neco benim üvey kardeşim. Zeus ve orijinal Oneroi'lerden biri olan D'Aria'dan doğdu. Ebeveynlerinden biri Oneroi olduğu sürece, bu güçleri miras alırlar ve bu görevler onlara verilir."

Geary olanları anlamlandırmaya ve zihnine yerleştirmeye çalışırken kaşlarını ovuşturdu. "Siz çocuklar en karmaşık soy ağaçları."

Kat güldü. "İnanın bana, biliyoruz."

"Evet, Kat'inkini anlamaya çalışmayı hiç istemezsin. Çok korkutucu." Persephone boynunu bükerek avluya baktı. "Hadi çocuklar, acele etmeliyiz. Eğer annem geri döner ve beni evde bulamazsa, bir kasırga ya da bir şey."

Bir saniye önce güneşli bahçedeydiler, bir saniye sonra karanlık, pis kokulu bir mağaradaydılar. Geary korkunç kokuyu bastırmak için elini burnuna götürdü. "Bu pis koku da ne?"

Persephone yüz hatlarını tiksintiyle buruşturarak elini yüzünün önünde salladı. "Cerberus'un akşam yemeği. Bir tane seçtik kötü zaman gelecek."

Onları dar bir koridordan geçirdi ve büyük bir taht odasına açılan bir kapıdan geçirdi.

Geary kapı aralığında durakladı ve parlayan abanoz duvarlar. Ama onu büyüleyen şey, kemikten yapılmış gibi görünen siyah bir tahtta oturan muhteşem adamdı. Omuz hizasındaki siyah dalgalı saçlarıyla kesinlikle göz alıcıydı.

Ve yırtık.

Siyah deri bir zırh giymiş olan Hades, bir ölüm tanrısına gerçekten yakışan bir duruşa sahipti. Bu onun üzerinde bir korku dalgası yarattı, ama yine de Persephone'nin neden onu cezbetti.

Zorlayıcıydı.

Persephone ona yaklaştığında ve onu gördüğünde, yüzündeki sevinç ifadesi Geary'nin kalbini sızlattı. Yavaşça ayağa kalktı.

"Seph," diye nefes aldı sanki rüya

görüymüş gibi. Persephone ona doğru

koştı.

Gülerek onu kucağına aldı ve etrafında dönmeye başladı. "Ah, benim kıymetli Seph'im." Onu doyasya öpmeden önce tekrar güldü.

Kat boğazını temizledi. Yüksek sesle. "Böldüğüm için özür dilerim ama giysileriniz uçuşmaya ya da parçalanmaya başlamadan önce ikinize yalnız olmadığınızı hatırlatmak istedim."

Persephone kızardı, aynı anda Hades de onlara hırladı. Kat'e doğru bir adım attı ama karısı onu durdurdu. "O haklı, Hades. Annem gittiğimi fark edip beni tekrar kaçırdığını düşünmeden önce acele etmeliyiz. İhtiyacımız olan son şey onun babamı çağırması."

Hades nefesinin altından küfretti. "Sanki o piçten

korkuyorum da." "Hades," diye azarladı Persephone.

Sakinleşti ama Geary yüzünden bunu isteksizce yaptığını anlayabiliyordu. "Peki neden buradalar?"

"Bir ruh aramaya geliyorlar."

Karısına kaşlarını çattı. "Kimin?"

"Arikos'un," dedi Kat.

Hades daha da şaşkın görünüyordu. "Skotos mu?" Geary başıyla onayladı.

"O burada değil."

"Ne?" Geary inanamayarak sordu, kalbi sıkışıyordu.

"Arikos buraya gelmedi," diye tekrarladı Hades. "Eğer o olsaydı, bunu bilirdim. Benim de o piçle bir alıp veremediğim var."

Kat, Hades'in öfkeli ses tonunu duymazdan geldi. "Bize onun Styx nehrinin diğer tarafında olduğu ve karşıya geçemediği söylendi. M'Adoc onu öldürmüş ve gömmemiş. Arik'in geçiş için Charon'a ödeyecek parası yok."

"M'Adoc bunu neden yapsın ki?" Ama onlar cevap veremedi. Hades başını salladı. "O küçük böcek. Beni kandırmaya çalışıyor. Arikos'un burada olduğunu bilmemi istemiyor. Lanet olası piç kurusu. Ve sen." Megeara'ya baktı. "Sen

Arikos'un takas ettiği insan. Onun yerine burada olman gerekiyordu. Yani onunla yer değiştirmeye mi geldin?"

Geary, içinde korku kök saldığı için konuşamıyordu.

Ama o daha söyleyecek bir şey bulamadan Persephone Hades'in koluna bir tokat attı. "Sakın buna başlama."

Kızın vurduğu yeri ovuşturarak ona kaşlarını çattı. "Neye başlamak? Arikos ve ben bir pazarlık yaptık."

"Ne olmuş yani?" Persephone sinirli bir ses tonuyla sordu.
"Bana orada durup onu kurtarmak için kızın ölmesine neden olacağını mı söylüyorsun? Bunu nasıl yaparsın?"

"Kelepirdi," dedi savunmacı bir tavırla.

"Evet, benim ailem de bir pazarlık yaptı ve bakın nasıl sonuçlandı. Bunu senin yaptığına inanamıyorum.
başka biri. Senin farklı olduğunu

sanıyordum." Yüz hatları yatıştırıcı bir hal

aldı. "Bebeğim, öyleyim."

"Hayır, değilsin. Tıpkı onlar gibisin. İki sevgiliyi ayırmaya niyetlisin, peki ne için? Aptalca, anlamsız bir pazarlık için. Sevdiğinden uzak kalmanın ne kadar acı verdiğini bilen sen, yine de bu kadar soğuk ve acımasız bir şey yapacaksın. Oh, bu kadar. Annemin evine gidiyorum ve geri dönmeyeceğim."

Koyu renk gözleri ateş saçıyordu. "Geri dönmek zorundasın. Başka seçeneğin yok."

Bakışlarını ona dikti. "Haklısın. Benim hiç ama eve döndüğümde nerede uyuyacağımı seçme şansım var."

Kaybetmekte olduğunu anlayınca yüzü soldu. "Buna cesaret edemezsin."

Persephone ellerini kalçalarına koyarak neredeyse kendisinin iki katı olan adama baktı. Geary'nin Arik'le olan geleceği bu sonuca bağlı olmasaydı komik olurdu. "Bu ikisini ayırırsan, yatak odama girene kadar Hephaistos'un demirhanesinde soğuk bir gün geçirmiş olursun. Hatta Eros'a seni iktidarsız yapmasını söylerim. Evet. Sonsuza kadar. Bu sana ders olur."

Yüzü tamamen kül rengi olan Hades, Geary'ye baktı.
"Götürün onu. Kıçını buradan çıkar ve arkana bakma."

"Ciddi misin sen?"

"Evet."

Persephone kocasına sıkıca sarılmadan önce Geary'ye göz kırptı. "Şimdi bu çok mu zordu?"

Onun sorusuna kendi sorusuyla cevap verdi. "Annenin dönmesine ne kadar var?"

Persephone onlara döndü. "Siz ikiniz acele edip onu alsanız iyi olur. Siz insan diyarında güneş ışığına dönene kadar Arik bir Gölge olacak. Kat, yolu biliyorsun. Dünyaya geri döndüğünde, insan olacak ve ete kemiğe bürünecek. Ama unutma Megeara, onu buradan kendin çıkarmalısın ve arkana bakmamalısın. Eğer bakarsan, onu sonsuza dek kaybedersin."

Geary daha "teşekkür ederim" bile diyemeden ikisi ortadan kayboldu.

Kat gülerek ona doğru döndü. "Eğlenceli, ha?"

"Evet," dedi Geary hafifçe. "Sanırım biraz şoka girmiş durumdayım. Gerçekleştirmemiz gereken bir sınav ya da başka bir şey olmadığına inanamıyorum."

"Onu henüz buradan çıkarmadık. Unutma, arkana bakma dediklerinde, bakma."

Geary bunu çalışmalarından hatırlayarak başını salladı. Henüz ormandan çıkmamışlardı. Ve eğer onu yakında bulamazlarsa, çok geç olacaktı.

* * *

Arik, Charon'un nehirde yanından geçişini izledi. Yaşı adam koyu kahverengi giysiler içinde, sakallı, somurtkan bir figürdü.

Acımasız bakışları nehrin kıyısında toplanmış olanları taradı. Charon, yalnızca kayıkçının ücretini ödemek için bir obulos, bir Yunan sikkesi veya bir Pers danası olanları alırdı. Sadece parası olanlar diğer tarafa geçebilir ve orada bölüştürölürlerdi -hayatlarında iyi işler yapmış olanlar ilahi bir dinlenme için Elysian Tarlaları'na götürölür, kötü işler yapmış olanlar ise Tartarus'ta işkence görmeye mahkum edildiler.

Ancak sadece bir aptal, onları karşı kıyıya ulaştırmadan önce Charon'a sikkeyi verirdi. Sikkeyi Charon'a gösterip beklemek ve yolculuk tamamlandıktan sonra teslim etmek adettendi.

Eğer ona parayı gösteremezseniz, karşıya geçmeden önce yüz yıl boyunca kıyıda beklemeye mahkum olurdunuz. Ve eğer Charon'a sizi gideceğiniz yere ulaştırmadan önce ödeme yaparsanız, ruhunuzu sonsuz sefalet içinde acı çekeceğiniz nehre atardı.

Şahsen Arik nehri geçtikten sonra nereye gideceğini biliyordu ve işkencesi başlamadan önce rahatlıkla yüz yıl bekleyebilirdi. Ama yine de beklemek zorunda değildi. O bir Megeara'nın kaybından dolayı zaten ağrıyordu.

Onun yokluğunu her parçasıyla hissetti. Umutsuzluk Ruhunda bir yığın örs gibi ağırlaşmıştı. Tek istediği onun yüzünü son bir kez görmektir. Yanağına dokunmak ya da saçlarını teninde hissetmek. Bu anılar onu yakıp kavuruyordu. onun güvenliği için dua etti.

"O sefil yaşlı piçten nefret ediyorum."

Orta yaşlı bir adamın gölgesi ona katılırken Arik soluna baktı.

Adam artık onlara para vermeyen Charon'a ters ters bakıyordu. kara suda yolunu keserken hiç aldırış etmedi. "Keşke o tekne ters dönse ve onu Acheron nehrinde boğsa. Eğer öyle olsaydı, bu onun için iyi olurdu."

Belki de. Acheron keder nehriydi ve dünyanın tüm dertleri burada toplanırdı. Vücudunuzun herhangi bir parçası ona dokunursa, bu kederlerin içinize sızacağı ve bedeninizi ve ruhunuzu kederle parçalayacağı söylenirdi.

Tüm ölümler nihai varış noktalarına ulaşmak için buradan geçmek zorundaydı. Bunun, ölümlerin bu tür endişeleri geride bıraktıkları sembolik bir yolculuk olması gerekiyordu.

Adam başını kaldırıp Arik'e baktı. "Senin de bozuk paran yoktu, ha?"

"Hayır."

Arik'in ayaklarının dibindeki yere tükürdü. "Bu ikimizin ailesi için o zaman. Bizi böyle ortada bıraktıkları için. Onlara lanet olsun. Hepsi Acheron nehrine düşsün ve kokuşmuş sefaletleri içinde boğulsunlar."

Arik adamın kini karşısında kaşlarını kaldırdı. Sesi nefretin özgürce aktığı Styx nehrinde yıkanmış gibi geliyordu.

Adam ona dikkatle baktı. "Peki seni buraya getiren nedir?"

Arik hiç düşünmeden cevap verdi. "Aşk."

"Kendini öldürdün, değil mi?"

"Hayır. Sevdiğimi güvende tutmak için hayatımı takas ettim."

Adam dehşete kapılmıştı. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın?"

"Aptalca değil."

"Elbette öyle. Sence o da senin için aynı şeyi yapar mıydı?"

Arik yine tereddütsüz cevap verdi. "Evet."

"Böyle düşünüyorsan tam bir ahmaksın." Uzaklaşmadan önce kaba bir ses çıkardı.

"O haklı, biliyorsun."

Arik duymayı beklediği son sesi duyunca donakaldı. Bu Wink'ti, şüphesiz kına yakmaya gelmişti. "Burada ne yapıyorsun?"

Wink omuz silkti. "Bazen ölülerle takılıyorum. Son derece eğlenceli olabiliyorlar, özellikle de mızımız olanları." Durakladı ve Arik'in etrafındaki havayı kokladı. Wink'in eylemleri kokarca kokusu alan bir tazıyı andırıyordu. Sonunda Wink geri çekildi ve Arik'e sert bir bakış attı. "Güçlerin nerede?"

"Bunun için endişelenme." Arik uzaklaşmaya çalıştı ama Wink Diğer Gölgele arasında dolaşırken bile onu nehrin kıyısından aşağıya kadar takip etti.

"Ne oluyor, Arikos?"

Arik'in neden diğerlerini ispiyonlamadığı ve Wink'e hepsinin duygularını geri kazandığını söylemediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Söylemeliydi. Hepsinin hak ettiği buydu ama yersiz bir sadakat duygusu onu bundan alıkoymuştu. Wink, Arik'in ona söylediği her şeyi doğruca Zeus'a götürecekt ve sorun çıkaracaktı.

Arik'in içinde artık böyle bir şey yapamayacak kadar çok insanlık vardı ve aklının bir köşesinde Megeara'nın onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu.

Ondan nefret etse de Arik onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ve tanrı hâlâ onun peşinden gidiyordu. "Arikos?"

"Git buradan, Wink," diye tersledi. "Ben öldüm ve sadece yalnız kalmak istiyorum."

Wink Arik'in kolunu tuttu, sonra tısladı ve geri çekildi. "Sen ve senin insanın mı?" dedi, ses tonu suçlayıcıydı. Hiç şüphesiz o tek dokunuş tanrıya Arik'in nasıl olduğu hakkında her şeyi anlatmıştı.

Megeara ile ilgili her şey burada sona erdi.

Her neyse. "Sen aklını mı kaçırdın? Neden onun için ölümsüzlüğünden vazgeçesin ki?"

Arik bunu açıklayamıyordu. Aptalcaydı ve bunu biliyordu. Ama yine de doğru görünüyordu. Onun mutluluğu için kendi hayatı. Olmaması gerektiği halde garip bir şekilde onun için işe yarıyordu.

O kesinlikle bir akıl hastasıydı.

Yine de Wink rahat durmadı ve onu rahat bırakmadı. "Onun için ölümsüzlükten vazgeçtin," diye tekrarladı Wink. "Sen değil miydin insanların buna değmediğini öğrendi mi? O, dışarıdaki milyonlarca insandan biriydi."

"Hayır, Wink, yanıyorsun. O milyonda bir bulunur. O eşsiz."

Yanıt olarak homurdandı. "Onun için ölmene izin verecek kadar eşsiz mi? İnan bana, bu kadar bencil olan milyonlarca kadın var."

"Evet, ama onu geri almak için cehennemde yürümeye istekli tek bir kişi var."

Arik karanlıkta Kat'i gördüğünde anında durdu. Ama onu en çok şaşırtan şey bu değildi. Megeara'nın onun yanında durmak için hareket ettiğini görmesiydi.

Megeara'ya koşmak ve onu kollarına almak istedi ama yapamadı. Bir kere, artık bedensel değildi. Diğer yandan, Megeara'nın ona izin vereceğinden emin değildi.

Ama o buradaydı....

Geary, Arik'ten geriye kalanları gördüğünde ağlamasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Yarı saydam teni kül grisine dönmüştü. Gözleri artık mavi değil, koyu renkti. ve çökmüştü. Ve ortasında sanki biri onu bıçaklamış gibi görünen bir delik vardı.

"Arik?" diye sordu tereddütle.

Konuşuyor gibi görünüyordu ama onu duyamıyordu. Dehşete kapılarak Kat'e baktı.

"O artık bir Gölge, Geary. Onu sadece tanrılar duyabilir." "Ne diyor?"

"Senin için çok geç olmadan gitmeni istiyor."

Bu, gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına neden oldu. "Beni duyabiliyor mu?"

"Evet."

Ona döndü. "Seni almaya geldim, Arik. Sen yanımda olmadıkça gitmeyeceğim."

Adamın yüzündeki inançsızlık kadının içini parçaladı. Yine de ona doğru bir el uzattı. Kadın elini tutmaya çalıştı ama eli doğrudan adamınkinin içinden geçti.

Yanındaki Oneroi ona hırladı. "Sen buraya ait değilsin, insan. Git buradan."

Kat, onu öldürmek istiyormuş gibi görünen adamlar arasına girdi. "Onu rahat bırak, Wink."

Düşmanca bakışlarını Arik'e çevirdi. "Aptal olma, Arikos. Seni buradan çıkaramayacak. Şimdiye kadar hiçbir insan Hades'in testine direnemedi. Ve gitmeye çalıştığın için sana iki katını ödetecek."

Arik tereddüt etti. Wink haklıydı. Kat ve Megeara ona haber verene kadar, Hades onun burada olduğunu bile bilmiyordu. Şimdi tanrı biliyordu. Eğer Megeara onu buradan güvenli bir şekilde çıkarmazsa, Hades ona sonsuza dek işkence etmekten zevk alacaktı.

Hayır, burada onsuz zaten lanetlenmiş ve işkence görüyordu. Hades'in ona yapabileceği hiçbir şey, onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden daha kötü olamazdı.

Arik'in ona her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. Onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Seni seviyorum, Megeara.

Geary onun dudaklarını okurken hıçkırarak ağladı. "Ben de seni seviyorum Arik ve seni buradan çıkaracağım. Söz veriyorum."

Başını sallamadan önce ona zayıf bir gülümseme verdi.

Wink onlara karşı dudağını büktü. "O kadar kolay değil, küçük insan. Sadece-"

Kat onun boğazını yumruğuyla sıkarak sözlerini kesti. "Rahat bırak, Wink. Havamızda değiliz."

"Ona yardım edemezsin," diye boğuldu daralan nefes borusundan. "O da ölecek."

"O zaman mutlu olmalısın. Şimdi kendi yoluna git yoksa dünyanın yeni bir Kum Adam'a ihtiyacı olacak." Kadın onu öyle hızlı bıraktı ki, adam Arik'e doğru tökezledi.

"Ben gidiyorum. Ama başarısızlığını görmenin tadını çıkarmayı planlıyorum."

Kat tekrar Wink'e uzandı ama onu tekrar yakalayamadan Wink dağıldı.

Geary onun gözyaşlarını sildi. "Neden bahsediyordu Kat?"

Yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı. "Buraya gelmek kolaydı. Çıkmak öyle olmayacak. Eagles'ın eski 'Hotel California' şarkısını bilir misin?"

"Evet."

"Evet. Durumumuz bu. Ve buradan çıktıktan sonra, eğer arkana bakar ya da Arik'e herhangi bir şekilde yardım etmeye çalışırsan, o gidici ve sen de bir tanrının kanından doğmadığın için sen de öylesin."

Soğuk bir korku hissi midesinin çukuruna bir düğüm olarak yerleşti. "Güzel. Bunu bana buraya gelmeden önce söyleyebilirdin."

"Bu fikrini değiştirir miydi?"

Geary Arik'e baktı ve içindeki sevginin rahatsız edici yumruyu aşarak kabardığını hissetti. "Hayır."

"Güzel, o zaman nefesimi boşa harcamadım."

Geary, Arik'e dönmeden önce Kat'e başını salladı. Ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki bu yüzden canı acıyordu. Ama onu serbest bırakana kadar bu imkânsızdı. "Önden git, MacDuff."

"Öndeyim ama arkama da bakamam. O yüzden sıkı durun ve unutmayın, yoldan ayrılmayın. Üzerimize gelen hiçbir şey için endişelenme. Perili bir evdeymişiz gibi davranın ve dikkatinizi dağıtmayın."

"Ooooo, korkutucu." Ama bunu hafife alıyor olsa da, ne kadar ciddi olduğunu biliyordu. Tek bir yanlış adım ve üçü de bunun bedelini ağır ödeyecekti.

Kat onu acı karanlığa doğru götürdü. Gözlerini ağrıtabilecek kadar bunaltıcıydı. Kat'in hâlâ karşısında olduğunu söyleyebilmesinin tek yolu onun nefes alışını duyabilmesiydi. En azından bunun Kat olduğunu umuyordu. Karanlıkta, Geary'nin hayal gücü tahribat yaratıyordu. Tek bildiği, onu yemeye kararlı ürkütücü bir canavar olduğuydu.

"Kat?"

"Ben buradayım. Gözlerini ileride tut."

"Buradayım."

Yanında sürünen bir şey vardı. Geary dehşet içinde ciyakladı ve ondan uzaklaşmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Hadi ama kızım, etrafında köpekbalıkları ve yılanbalıklarının yüzdüğü dalışlar yaptın. Bununla başa çıkabilirsin. Bu bir şey değil. Rotanda kal....

Ama suyun içinde bu kadar kör değildi.

"Arkana bakma," diye tekrar uyardı Kat. "Arkana bakıp Arik'i görmeni sağlamaya çalışıyorlar. Eğer görürsen, her şey biter."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, özellikle de bir şey ondan uzaklaşıp geri çekilmeden önce sağ çevresinde parlıyor gibi görüldüğü için. Ve Arik'in hâlâ orada olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Ondan ne bir ses ne de bir iz vardı.

Hiçbir şey. Tek bildiği, onu yakaladıkları ve kendisinden uzaklaştırdıklarıydı.

Eurydice'in arkasında olup olmadığını kontrol ettiği için Orpheus'un her zaman bir aptal olduğunu düşünmüştü. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Yarı tanrının bu kadar paranoyak olmasına şaşmamalıydı. Yolun her adımında ona eziyet ettiklerine şüphe yoktu, çok.

Ya Arik'in dikkati dağıldıysa? Ya düştüyse ve yardıma ihtiyacı varsa?

Birden önlerinde bir ışık parladı. Bunu bir çığlık ve o kadar korkunç yeşil bir yüz izledi ki Geary gerçekten de yüksek sesle çığlık attı. İçgüdüsel olarak Arik'e dönmeye başladı ama yüksek sesli çığlık devam edince kendini tuttu. "O da neydi öyle?"

"Gorgon," diye bağırdı Kat. "Rotadan ayrılmayın ve onları görmezden gelin. Onlar Yeraltı Dünyası ile Dış Dünya arasındaki bariyeri koruyorlar. Onların görevi bizi burada tutmak. İzin verme onları."

"Deniyorum."

"Deneme Geary, başar." Niyeti

buydu.

Ve onlar yürüdükçe, daha fazla gorgon ortaya çıktı. Çığlıklar atarak ve saldırarak üçlünün yanında yürüdüler.

Onlara doğru bakıyorlardı. Ama gorgonlar onlara hiç dokunmadı. Bunu sadece onları ürkütmek için yaptılar.

Gorgonlar hikâyelerde anlatıldığı kadar korkunçtu. Yeşil derileri bir yılanınki gibi pulluydu ve karanlıkta parlayan kırmızı gözleri vardı. Mağaranın içinde onları takip eden bir sürünme sesi vardı.

Ama en kötüsü zehirli atıkları gururlandıracak nefesleriydi.

"Orada değil, insan," dedi Geary'nin sağındaki gorgon kötülükle. "Onu çoktan kaybettin."

"Kapa çenenin Euryale," diye tersledi Kat. "Onu rahat bırak." Kat'e tısladı.

Geary dikkatini onlardan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. "İnsanların bir gorgona baktıklarında taşla dönüştüklerini sanıyordum."

"Sadece erkekler yapar."

Kat'in sözleri onu yeni bir korkuya sürükledi. "Arik?"

"İnsanlar dedim Geary. Tanrılar ya da Gölgeler değil. O güvende. Sadece ilerlemeye devam edin ve onu kontrol etmeye çalışmayın."

Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı, özellikle de zihni keşkelerle çılgına dönmüşken. "Emin misin?"

"Peki, sen taş mısın?"

Henüz değildi, ama Kat onun ses tonundaki küçümsemeyi anlamazsa Geary onu "taşlayabilirdi". "Kendimi kastetmedim. Arik'i kastettim."

"Görmek için arkanı dönersen Geary, onu kaybedersin."

"Biliyorum." Ama bu dürtü çok güçlüydü. Doğal değildi.

"Sana yalan söylüyor, insan. Onu mağaralarda kaybettin. Senin için ağlıyor, ona yardım etmeni istiyor."

Geary, Arik'in tam olarak gorgonun söylediği şeyi yaptığına dair zihninde oluşan görüntüyü yok etmek için başını salladı. "Bana yalan söyleyen sensin."

Gorgon Geary'nin yanına doğru yürümeye başlamadan önce dişlerini gösterdi.

"Megeara, bana yardım et." Arkasından gelen Arik'in sesiydi.

Bu bir numara, bu bir numara.

"Lütfen, Megeara. Sana ihtiyacım var. Burada acı çekmeme izin verme...." "Kes şunu!" Geary sıkılmış dişlerinin

arasından konuştu. "O bir Gölge. Onu duyamadığımı biliyorum ve Arik asla böyle yalvarmaz. Sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Geary'nin arkasındaki gorgonlardan biri dilini şaklattı. "Zavallı Arik. Gördün mü, seni hiç sevmiyor. Kendini tehlikeye atmaktansa senin acı çekmene izin verir."

Sonra Arik'e aitmiş gibi gelen erkeksi bir çığlığın boğuk sesini duydu.

Yumruklarını sıktı, arkasını dönüp onu kontrol etmemek için mücadele etti. Onun iyi olduğunu bilmeliydi.... "Kat," diye inledi. "Yardım et bana."

"Dinleme, Geary. Bir şarkı söyle ve onları bastır."

"Neyi söyleyeyim?" diye sordu hayal kırıklığı

içinde. "En sevdiğin şarkı ne?"

Geary parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ve Gloria Gaynor'ın "I Will Survive" şarkısını söylemeye başladı.

Geary'den uzaklaşırken acı içinde çığlık atma sırası şimdi gorgonlara gelmişti. Akortsuz uyumuna dayanamadıklarını fark eden Geary daha da yüksek sesle şarkı söyledi.

"Dur! Dur!" diye yalvardılar.

Ama Geary reddetti. Birinin onlara iyiliğinin karşılığını vermesinin ve bir süreliğine azap içinde yaşamalarına izin vermesinin zamanı gelmişti.

Gloria'nın şarkısını bitirdikten sonra Wild Cherry'nin "Play That Funky Music" ve ardından Lipps, Inc.'in "Funky-town" şarkılarını söyledi.

Gorgonların acı içinde kıvranmaya ve inlemeye devam etmesi, Kat'in onlara daha fazla disko melodisiyle serenat yapmasına yardımcı oldu.

Geary, Bee Gees'in "Stayin'" şarkısını bitirmek üzereydi. Yaşıyor" diye bağırdı, sonunda ileride ışığı gördüğünde. İçini heyecan kaplarken kalbi küt küt atıyordu. İşlerini neredeyse bitirmişlerdi.

Birkaç adım daha ...

Arkasında Arik'e dair bir işaret duymaya çabalarken şarkı söylemesi sekteye uğradı. Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

"Yere yat!" Kat, bir ateş patlaması başlarının üzerinden geçmeden bir an önce bağırdı.

Geary gözlerini sıkıca kapadı ve tüm gücüyle dua etti.
Umutsuzca Arik'e dokunmak istiyordu.

İşte orada.

Öyle olmalıydı. Kat'e ve Arik'e güvenerek gözlerini açtı ve Kat'in çoktan ilerlemeye başladığını gördü.

Üzerlerindeki küçük açıklığa giden sivri kayaları tırmanmak biraz zaman aldı.

"Kalkmana yardım edemem Geary," dedi Kat onun önünden.
"Senin gibi ben de arkamı dönemem ve sen de dönüp Arik'in kalkmasına yardım edemezsin, anladın mı?"

"Evet."

"Tamam. Unutma, temizlenmeliyiz ve sen de tam yanımda, yüzün doğuya dönük olarak beklemelisin. Anladın mı?"

"Anladım."

Açıklığa yaklaşırken Geary'nin ayağı kaydı. Geri kaydı ve kayalar ellerini ve dizlerini keserken küfretti. Kendini durduramadan başını çevirdi ama yine gözlerini kapattı.

Tanrılar bunu sayar mı?

Kesinlikle hayır. Ama iki kez kontrol etmek için gözlerini açarsa, her şey bitmiş olacaktı.

Ona kadar sayarak başını dikleştirdi ve ileriye baktı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Arik. Beni duyuyor musun? Hâlâ orada olsan iyi edersin."

Derin bir nefes alarak, kesiklerinin acımasına ve vücudunun düşüşten dolayı ağrmasına rağmen tekrar tırmanmaya başladı.

Mağaradan çıkması sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Kat dışarıdaydı, denize bakan küçük bir açıklıkta bekliyordu.

Geary de ona katıldı. "Şimdi ne olacak?"

Kat başını hafifçe çevirerek Geary'ye kaşlarını çatarak baktı. "Sana ne oldu böyle?"

"Düştüm."

Kat hoşnutsuzluk ve acıma duygusuyla yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Geary de öyleydi, özellikle de acının ne kadar şiddetli olduğu düşünüldüğünde.

Ama Geary orada durmuş, sessizce bekliyordu. Birkaç dakika sonra paniğe kapıldı. "Arik nerede?"

"Onu aramayın."

"Bu uyarıdan bıktım, Kat. O burada değil...."

"Sabırlı ol, Geary." Ses tonu yatıştırıcı ve sakindi ve bu Geary'yi giderek daha fazla kızdırıyordu.

"Gün ışığındayız. Temiziz. Neden burada bizimle değil?" "Ya şimdi tam arkanızdaysa ve siz bakmak için dönerseniz? Onu cehenneme geri göndereceksin."

Geary ellerini gözlerine bastırdı. hayal kırıklığı içinde ağladı. Bu zalimce ve acımasızcaydı ve bu yüzden tanrılardan nefret ediyordu. "Ölme, Arik, lütfen."

Ve sonra bunu hissetti. Yanağına soğuk bir dokunuş oldu. Hafif ve nazik. Bu dokunuşu nerede olsa tanırdı. Aşağıya

Ellerini kaldırdığında yanında Arik'i gördü ama Arik hâlâ solgun ve zayıftı.

Öyle bile olsa, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı şeydi. Kendini durduramadan onu kendine çekti ve anlamsızca öptü.

Arik Megeara'yı tekrar tadarken hırladı. Megeara onu öpmeye devam ettikçe Arik daha da ısındı. Megeara'yı kendine doğru sımsıkı tuttu ve onun sıcak bedenini yanında hissetmenin tadını çıkardı. Hayatı boyunca hiç böyle bir şey hissetmemiştir.

Şu anda kanatları olmadan uçabileceğine yemin edebilirdi. Bir kez bile onun için geri döneceğini hayal etmemiştir ve Onu kurtardığı gerçeği... İnanılmaz.

Megeara geri çekilip ona baktı, sonra da güldü. "Geri döndün!" Yüzünün her yerine öpücükler yağdırdı.

Dudaklarının tenine her dokunuşunun tadını çıkarırken kendi sevinci onu doldurdu. "Benim için geldiğine inanamıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Her zaman senin için gelirdim." İşte bu yüzden onu çok seviyordu.

"Çocuklar," dedi Kat boğazını temizleyerek, "alınmayın ama bu benim için garip olmaya başladı. Siz ikiniz kendinize iyi bakın, sonra görüşürüz."

İkisi de konuşmadan ortadan kayboldu.

Arik, Geary'yi kucağına alıp onunla birlikte dönerken güldü. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum ve bu bir rüya."

"Ben mi? Şu haline bak...." Aklından tuhaf bir düşünce geçerken Geary kaşlarını çatı. Bu daha önce cevaplamayı düşünmediğı bir soruydu. "Şimdi nedin sen?"

"O bir insan."

Arik, D'Alerian'ın sesiyle durakladı. Ayarladı Megeara yere düştü, kavga çıkmasını bekliyordu. "Ne istiyorsun?"

D'Alerian teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Sadece Megeara'nın hayatta kaldığından emin olmak istedim. Artık birlikte olduğunuza göre, kutlamak için ikinizi de onun evine götürebilirim diye düşündüm."

"Peki sana neden güvenmemiz gerekiyor?"

Geary onu sakinleştirmek için elini koluna koydu. "Yapma, Arik. Her şeyi ona borçluyuz. Seni serbest bırakabilmem için Persephone'den bir iyilik isteyen oydu."

Ona şaşkın bir bakış attıktan sonra yüzünü tamamen soğukkanlı olan D'Alerian'a çevirdi. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben sevdiğimi kaybettim Arik ve kimsenin bu acıyı tatmasını istemiyorum. Siz ikiniz barış içinde yaşama hakkını kazandınız."

Arik onun iyi dilekleriyle alay etti. "M'Adoc buna asla izin vermez."

"Evet, öyle olacak. Bundan emin olacağız."

Geary, D'Alerian'ın sesindeki uğursuz notayı kaçırmadı. "Ona ne yapacaksın?"

"Merak etmeyin. Ona zarar vermeyeceğiz. Onu götürüyoruz. Merhameti öğrenebileceği bir yere. Basit bir duygu ama pek çok kişiden kaçıyor. Bunu yeniden öğrenmesi gerekiyor."

Sonra D'Alerian elini uzattı ve parlak bir ışık onları sardı. Bir an Yeraltı Dünyası'nın dışındaydılar, bir an sonra ise onun dairesindeydiler.

Geary şaşkınlıkla etrafına bakındı. Buraya son gelişinden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

D'Alerian onlara nazik bir gülümseme verdi. "Birbirinizin değerini bilin." Geary başını salladı. "Merak etmeyin.

Değerini bileceğiz."

Başını onlara doğru eğdi ve sonra dağıldı.

Yalnız kaldıklarında Arik başını eğdi ve sıcak dudaklarıyla Geary'nin boynuna sokuldu. "Seni seviyorum, Geary."

Adam onu zorlamadan takma adını kullandığında gülümsedi. "Ben de seni seviyorum bebeğim." Elini kendi elinin içine almak ve onu odasına doğru çekmek için uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

Ona tehditkâr bir şekilde baktı. "Söylediğin yalanlar ve bana çektirdiklerin için sana hiç kimsenin çekmediği kadar acı çektireceğim."

Şoka girmiş gibi görünürken ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Sonunda dişlerini sıktı ve yüz hatları teslimiyete dönüşmeden önce gözlerini ona dikti. "Peki bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Yüzüne yavaşça bir sırtış yayıldı. "Önce seni çırılçıplak soyacağım, sonra simit gibi bükeceğim ve

Durmam için yalvarana kadar vücudunu yalayacağım. Kısa sürede merhamet için bana yalvarmanı sağlayacağım."

"Hmmm," diye nefes aldı. "Bu kulağa kesinlikle korkunç geliyor."

"Hiçbir fikriniz yok.... Dilimin dört kıtada kan akıttığı biliniyor."

Kadın onu yatak odasına çekerken boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı. "O zaman işkence başlasın."

BÖLÜM 20

D'Alerian, M'Ordant'ın kendisini beklediği salonun içinde durakladı. M'Adoc da oradaydı, hâlâ diktyonla bağlıydı.

"Onlar güvende mi?" M'Ordant sordu.

D'Alerian onlara nefretle bakan M'Adoc'a doğru ilerlemeden önce başını salladı. "İkinizin bana ihanet ettiğine inanamıyorum."

Bu düşmanlık onu üzdü. "Sana ihanet etmiyoruz, Adarian. Sana yardım edeceğiz."

"Tam olarak ne planlıyorsunuz?" M'Ordant sordu. "Onu

Acheron'a götürüyorum. Orada bir Kara-Avcı var. kabuslarında ona yardım edecek güçlü birine ihtiyacı var." O M'Adoc'a baktı. "Alaska'da Zarek'le birkaç ay geçirdikten sonra nefretinden kurtulmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayacaksın."

"Saçmalık. Beni gönderemezsin."

M'Ordant kaşlarını çattı. "Onu neden Alaska'ya gönderelim ki? Karanlık-Avcı'ya buradan bakabilir."

"Hayır, yapamaz. Burada bizim için bir tehdit oluşturuyor. Duyguları kontrolden çıktı. Eğer diğer tanrılardan herhangi biri onun davranışlarını görürse, mahvoluruz. Wink ve Hades'in bilmesiyle başa çıkabiliriz. Ama Zeus öğrenirse... Alaska'da kimse bilmeyecek." D'Alerian tekrar M'Adoc'a baktı. "Orada kısa bir süre kalabilirsin, kendini toparladığında gelip seni alırım."

"Orada kalmayacağım."

"O zaman Skoti'ye mi

gidiyorsun?" "Asla."

"O zaman bu senin görevin. Ya kabul et ya da bizi terk et."

M'Adoc'un çenesi öfkesinden seğıirdi ama sonunda kabul etti. "Peki. Gideceğim. Ama sadece kısa bir süreliğine."

D'Alerian diktyonu çıkarmadan önce başıyla onayladı. Sonra ikisini de odalardan çıkarıp insanlar âlemine ışınladı. New Orleans'ta bir Kara-Avcı'nın evinin oturma odasında cisimlendiler.

Kyrian Avcısı. Eski bir Antik Yunan generali olan Kyrian artık insanlığı avlayan Daimonlardan ya da daha iyi bilinen adıyla vampirlerden insanlığı korumaya yardım eden Karanlık-Avcılardan biriydi. D'Alerian, Kyrian'ın kendisini öldüren adamdan intikam almak için ruhunu Artemis'e sattığı günden beri generalin yanında görev yapıyordu. Kâbuslar o zamandan beri onu rahatsız ediyor.

Ama D'Alerian en azından çoğu zaman onları hafifletebilirdi.

Acheron odaya girip durduğunda D'Alerian'ın Kyrian'ın evinde yönünü bulması bir an aldı. Altı sekiz boyunda, uzun yeşil saçlı ve siyah deri giysili pantolonu ve parçalanmış Sex Pistols tişörtüyle Acheron, gözden kaçırılması zor bir adamdı.

"Selamlar beyler," dedi, sesi Atlantis aksanıyla kalınlaşmıştı.

D'Alerian daha konuşmadan, kaykaylı genç bir adam yuvarlanarak odaya girdi ve neredeyse

Onları. Acheron'dan çok uzak olmayan bir yerde durdu, sonra tekerleklerinin yerde bıraktığı uzun siyah ize küfretti.

Nick Gautier kaykayı tekmeleyip sıkı bir yumrukla kavramadan önce yüksek sesle "Öldüm ben," diye fısıldadı.

Acheron homurdandı. "Sakin ol Nicky, sen benim kadar ölü değilsin."

"Düşündüğün şey bu. Kyrian bunu gördüğünde felç geçirecek." Tenis ayakkabısının burnuyla izi silmeye çalışırken D'Alerian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Peki seni buraya getiren nedir?

Kyrian yaralanmadı, değil

mi?" "Hayır."

Acheron on sekiz yaşındaki çocuğa nazik bir gülümseme sundu. "Benim için buradalar. Neden gidip Rosa'nın ne pişirdiğine bakmıyorsun ve bize bir dakika izin vermiyorsun?"

Nick ona kaşlarını çattı. "Yaralandın

mı?" "Hayır."

"O zaman neden-"

"Nick, uzay.

Şimdi."

Nick, Acheron'a bir surat ifadesi takındı. "Git, Nick, getir. Al oğlum, al," diye homurdandı. "Şu taktığın deri tasmalardan birini ödünç almama izin vermelisin ve bana üzerinde Kyrian'ın numarası olan bir etiket vermelisin. 'Kayıp durumunda sahibimi ara.'"

Acheron homurdandı. "Güven bana Nicky, kaybolacak kadar şanslı değiliz."

"Evet, evet."

Nick onları yalnız bırakırken D'Alerian kaşlarını çatdı. "Bu çocuğun sorunları var."

"Hiçbir fikrin yok." Acheron, M'Adoc ile arasındaki mesafeyi kapattı. "Zarek'e yardım etmek için Alaska'ya gitmeyi gerçekten istiyor musun?"

M'Adoc D'Alerian'a şüpheyle baktı. "Bana başka seçeneğim olmadığı söylendi."

Acheron anlamış gibi başını salladı. "Yine de minnettarım. Tanrılar bunu kullanabileceğini biliyor. Seni bu gece ona götüreceğim."

"Teşekkür ederim Acheron," dedi D'Alerian kendini eve geri döndürmeden önce.

"Ah Tanrım. Nick!"

Ash, Kyrian'ın öfkeli bağırışıyla döndüğünde generali karşısında buldu kapı aralığında, Nick'in yerde bıraktığı siyah izin yanında duruyordu. Ash'ten birkaç santim daha kısa olan Kyrian'ın kısa sarı saçları vardı ve siyah giyinmişti. "Senin kızıncı tekmeleyeceğim, evlat! Sana kaç kere söyledim evde kaykay yok diye?"

Nick, tebeşir kadar beyaz bir yüzle Kyrian'ın arkasından geldi. Ash mahkûmların daha az paniklediğini görmüştü.

Nick gözlerini kocaman açarak Kyrian'ın arkasında durduğunda Ash hızla, "Bu Nick'in suçu değil," dedi. "Bu yeni Motorcu çizimleri. Özür dilerim. M'Adoc ortaya çıktığında o kadar şaşırmıştım ki yere kaydım."

Kyrian ona şüpheli bir bakış attı ama Ash'in yalan söylediğini kanıtlayamadığı için bunu görmezden geldi. "Peki o zaman, tamir edebilir misin?"

İşaret anında kayboldu.

"Teşekkürler."

Sen gelmiş geçmiş en iyisin, Nick Kyrian'ın arkasından Ash'e bağırdı. Ellerini havaya kaldırarak Ash'i salladığını belirten sessiz bir jest yaptı. Seni seviyorum dostum.

Kyrian sertçe dönüp Nick'e baktı, Nick de hemen sanki sadece kafasını kaşıyormuş gibi davrandı. "Beni sen mi çağırdın patron?"

"Hayır. Sana pek çok şey söyledim ama patron hiçbir zaman bunlardan biri olmadı. Ve asla da olmayacak."

Nick elini uzun kahverengi saçlarında gezdirdi. "Vay canına, bu gece hiç keyfi yok. Biriyle yatman gerek patron."

"Kapa çenenini, Nick."

Bu konuda sessiz kalmanın daha iyi olduğuna karar vermek kışına tekme yedikten sonra Nick boğazını temizledi. "Eğer Fido'ya emir vermeyi bitirdiyseniz, gidip annesini işten eve bırakması gerekiyor. Bir şey olmasını istemiyorum. ona, biliyor musun?"

Kyrian alay etti. "Neden zahmet ediyorsun anlamıyorum Nicky. Bir gün onun ölümüne sebep olacak kişi sensin."

Alay etme sırası Ash'teydi. "Hiç sanmıyorum. Ben olsam Nick'ten önce onu öldürecekti. O çocuk o kadın için yaşıyor, nefes alıyor ve ölüyor." Nick'e gülümsedi. "Cherise'e en iyi dileklerimi ilet."

"Yapacağım. Herkese iyi geceler."

Kyrian ağır bir iç çektikten sonra kanepeden uzun paltosunu aldı ve omuzlarını silketti. "Ben de devriyeye çıkıyorum. Son zamanlarda Bourbon Caddesi'nde çok fazla Daimon faaliyeti olduğunu duydum, bu yüzden Talon ve ben fazladan tur atacağız. Sonra görüşürüz çocuklar."

Ash kendisine tuhaf tuhaf bakan M'Adoc'a döndü.

"Neden Kara Avcılarınıza Spathis'ten bahsetmiyorsunuz? Özellikle bunun bilmesi gerekiyor."

Ash tereddüt etti. Belki de M'Adoc haklıydı. Ash yüzyıllar boyunca, Kara Avcıların şüphelendiğinden çok daha uzun süre yaşamış olan Daimon grubu hakkında sessiz kalmıştı. Daimonlar

Annesi Apollymi'ye hizmet eden ve Apollymi'nin düşmanlarını avlamak için ortaya çıkan. Ancak Spathiler yüzyıllardır neredeyse hareketsizdi ve öyle kalacaklarını umuyordu.

"Hepimizin ortaya çıkmasını istemediğimiz sırlarımız var, değil mi Adarian?"

Ash'in ne demek istediğini anlayan M'Adoc'un bakışları daraldı. "Bize ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, ama endişelenme. Yunan tanrıları benim içki arkadaşım sayılmaz. Onlar ya da lanetleri umurumda bile değil. Oneroi'ye Kara Avcılarım konusunda bana yardım ettikleri için seni sorgulayamayacak kadar çok şey borçluyum."

M'Adoc, Ash'in mantığını kavrayamamış gibi başını eğdi. "Bu bilgiyle bize sahip olabilirsin."

Ash acı dolu anılar içinden geçerken irkildi ama onları kovdu. "Nick'in düşüncesinin aksine, hiç kimseye sahip olmak istemiyorum. Birinin bağımsızlığını elinden almak yanlış." Ve bunun üzerine değiştirmeye çalıştı

Konu. "D'Alerian senin ve Zarek'in birbirinize yardım edebileceğinizi söylüyor. Umarım öyle olur. Z acı çekmeye devam edemeyecek kadar iyi bir adam. Eğer ondan bu acıyı biraz olsun dindirebilirsen, sana borçlu kalırım."

M'Adoc ona kaşlarını çattı. "Yerinde olsam bunu söylemezdim. Bir tanrıya borçlu olmak bağımsızlığı korumanın yolu değildir."

"Evet, inan bana, biliyorum. Ama sorun değil, M'Adoc. Geleceği görebiliyorum. İyi olacaksın."

M'Adoc, Kyrian ve Nick'in gözden kaybolduğu kapıya baktı. "Benim geleceğimi çok net görebiliyorsun. Ne yazık ki kendi geleceğini göremiyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

M'Adoc boğazını temizledi. "Bunu söylemek bana düşmez. Ben bir rüya tanrısıyım. Kader tanrısı değil. Beni şu Zarek'e götür ve onun için ne yapabileceğime bir bakayım."

Ash kabul etti ama bunu yaparken bile bu gece fark etmesi gereken bir şey olduğu hissinden kurtulamadı. Bir kader tanrısı olarak biliyordu ki
Bir şekilde bir şeyi harekete geçirmişti ve şansını bildiği için, bu büyük olasılıkla yapmaması gereken bir şeydi.

EPILOG

BİR AY SONRA

Geary yeni teknesinin güvertesinde dururken su tekneye hafifçe vuruyordu. Gözlerini denize dikmiş Kristal mavisi deniz, arayışı kadar zamansızdı, aşağıda Cynthia'nın eski bir Andy Gibb albümü çaldığını duyabiliyordu. Atlantis'in bulunduğu noktanın tam üzerindeydiler. Nerede Geary eski kutuyu tutmuş ve o kayıp, efsanevi şehrin küçük bir parçasına dokunmuştu.

İki hafta önce, o, Arik ve Kat bu bölgeyi işaretleyen her şeyi geri almış ve Geary ile babasının topladığı her kanıtı yok etmişlerdi.

Ne bulduklarını kimse bilmeyecekti.

Arik arkasından yaklaştı, kollarını beline doladı ve onu sarkan atletinin askısından çıplak kalan omzundan öptü. "Tereddütlerin mi var?" diye sordu sıcak bir sesle kulağına.

Ona duyduğu aşkın içinde kabardığını hissederken başını iki yana salladı. "Nasıl yapabilirdim ki?" Gülümsedi.

Onu kollarında hafifçe sallarken yanağını başının tepesine yasladı. "Tek istediğin babanın itibarını kurtarmaktı."

"Ben de öyle yaptım. Dünyanın geri kalanının ne düşündüğü umurumda değil. Ben gerçeği biliyorum. Bu benim için yeterli."

"Emin misin?"

Başını salladı. Tory bile bunu Geary'nin beklediğinden daha iyi karşılamıştı. Doğru, kız pek memnun olmamıştı ama itiraz da etmemişti.

Teddy'nin evindeki kanepede oturan Tory, inanamayarak Geary'ye baktı. "İşimiz bitti de ne demek?"

Geary, Tory'nin öfkeli sesi karşısında irkildi. "Her şey bitti, Tor. Artık babalarımızın deli olmadığını ve boşuna ölmediklerini biliyoruz. Bu kadar yeter. Atlantis bizim tarafımızdan keşfedilmemeliydi. Sonsuza dek denizin dibinde kalmalı."

Geary, Tory'nin bağırmasını bekliyordu. Bunun yerine kız sakince ayağa kalktı ve kitaplarını topladı. "Anlıyorum. Yani beni New York'a geri mi gönderiyorsun?"

"Hemen olmaz. Yazın geri kalanının tadını birlikte çıkarabiliriz diye düşünmüştüm.... İyi olduğuna emin misin?"

Tory omuz silkti. "Ben iyiyim. Tekne gitti. Araştırma bitti ve sen pes ediyorsun. Nasıl değiştirebilirim ki? Bu mu?"

Yine de Geary kuzeninden daha fazla mücadele beklemişti. "Bunu düşündüğümde çok daha iyi karşılıyorsun."

Kitaplarını göğsüne bastıran Tory sadece içini çekti. "Ben akli başında, mantıklı bir insanım Geary. Bir şeyi ne zaman değiştiremeyeceğimi bilirim. Eğer sinir krizi geçirmenin öyle yapardım. Ama seni bundan daha iyi tanıyorum. Eğer bitti diyorsan, bitmiştir. Tek yapabileceğim bir gün fikrini değiştireceğini ummak."

Tory daha sonra Platon kitabını yere bıraktı ve kapıya yöneldi. "Gidip Thia'ya haberleri vererek gününü güzelleştireceğim. Siz ikinize iyi eğlenceler."

Ve böylece gayretli arayışları bir fısıltıdan başka bir şey olmadan sona erdi. O zamanlar çok önemli görünen şey, bir perspektiften bakıldığında aptalca bir iş olmaktan öteye gidememişti. Evet, adayı bulmak önemliydi ama gerçekten önemli olan insanların hayatlarının tadını çıkarmak kadar değil.

Atlantis her zaman orada olacaktı. Ama Tory, Thia, Scott ve diğerleri olmayacaktı. Sonunda Geary Atlantis'in sırrını anlamaya başlamıştı. Bu güç ya da tarih değildi. Bu Etrafınızdakilere değer vermek-aileye değer vermek. Hatalara ve şüphelere rağmen koşulsuz sevmek.

Ve Tory'nin tahmin ettiği gibi, Thia arayışlarının sona erdiği haberiyle kendinden geçmişti.

Ancak Tory ve Geary için bu acı-tatlı bir durumdu.

Arik ondan uzaklaşarak düşüncelerini şimdiki zamana geri getirdi. "Gözlerini kapat."

Geary kaşlarını çatarak ona itaat etti. Göğüslerinin arasından soğuk bir şey kaymadan bir an önce adamın ellerini boynunda hissetti. Gözlerini açtı ve çok güzel bir Orada bir kolye vardı. Altın bir güneşti, ışınları elmaslarla çizilmişti. "Çok güzelmiş."

Gülümsedi. "Bunu sana Kat gönderdi. Notunda bunun Apollymi'den bir hediye olduğunu ve onu serbest bırakmadığın için sana kırgın olmadığını bilmeni istediğini söyledi."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Apollymi 'Zafer örümceğin' demişti. Özgür olmak için bu kadar bekledi, birkaç yüzyıl daha ne fark eder?"

Geary başını salladı ve tanrıçanın onlara karşı kin beslemediğine şükretti. "Kat'i özlüyorum." Artemis için yeni bir göreve gitmek üzere bir hafta önce onlardan ayrılmıştı. Görünüşe göre Yunanistan'da Daimonlar tarafından takip edilen ve Kat'in göz kulak olması gereken bir kadın vardı.

"Evet. Çok eğlenceliydi. Ama içimde onu tekrar göreğimize dair bir his var."

"Umarım öyledir." Geary arkasını döndü ve Arik'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Onun burada kendisiyle birlikte olması çok garipti. Bilmek Kendisi ve diğer dünya hakkında çok şey biliyordu ama bunları kimseyle, Tory ya da Thia'yla bile paylaşamıyordu.

Ama Geary için sorun yoktu. Bu sırla kesinlikle yaşayabilirdi.

Arik kızın elini kendi elinin içine aldı ve parmak eklemlerinin arkasını öptü. "Peki bana haberlerini ne zaman söyleyeceksin?"

"Peki bu ne haberi?"

Kaşlarını kaldırdı ve anlamlı bir şekilde karnına baktı.

Geary onun ne demek istediğini anlayınca ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona hınzırca bir sırıtış attı. "Hâlâ güçlerimin çoğuna sahibim bebeğim. Bunu biliyorsun."

Derin bir iç çekti. "Bunun bir sürpriz olmasını istedim." O Aklına bir fikir gelene kadar şakacı bir şekilde somurttu. "Bebeğin senin güçlerini miras alacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen."

Oh, bu eğlenceli olabilirdi. Birden aklına Bewitched'deki Tabitha'nın görüntüleri geldi. Evet. Tam da ihtiyacı olan şey. Bir tanrının güçlerine sahip bir bebek. Ama bu gerçekten önemli değildi. Ne olursa olsun çocuğunu sevecekti. "Lucy, açıklamamız gereken çok şey olacak."

"Evet, yapacağız ama önce Ricky'nin Lucy'sini dürüst bir kadın yapması gerekiyor."

Adamın sözleriyle kadının içine bir sıcaklık yayıldı. "Ben de bunu ne zaman yapacağını merak ediyordum."

"O zaman evet mi?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Hayır. Seni geri almak ve bebeğini taşımak için cehennemden geçeceğimi düşündüm. Kimin evliliğe ihtiyacı var ki?"

"İstiyorum."

Gülümsedi. "Güzel. Bir gün daha yaşamana izin verebilirim."

Gülerek onu kollarına çekti ve kendine yakın tuttu.

"Teşekkür ederim, Geary."

"Ne için?"

"Bana sahip olduğum en güzel rüya olan bir hayat verdiğiniz için."

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

RÜYA AVCISI

Telif hakkı © 2007 Sherrilyn Kenyon'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-3 12-93881-0

EAN: 978-0-312-93881-9

Martin's Paperbacks baskısı / Şubat 2007

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429921527

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.